

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

PENELOPE BARSETTI

THE
DRAGON
QUEEN

DEATH SERIES: BOOK 4

Gratis PDF Kindle | www.fantasybooksgratis.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Ejderha Queen

Ölüm Serisi Kitap

4

Penelope Barsetti

Hartwick Publishing

Hartwick Yayıncılık

Ejderha Kraliçesi

Telif hakkı© 2024 by Penelope Barsetti

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Contents

1. [Talon](#)
2. [Calista](#)
3. [Talon](#)
4. [Calista](#)
5. [Calista](#)
6. [Talon](#)
7. [Calista](#)
8. [Talon](#)
9. [Calista](#)
10. [Talon](#)
11. [Calista](#)
12. [Talon](#)
13. [Talon](#)
14. [Calista](#)
15. [Calista](#)
16. [Talon](#)
17. [Calista](#)
18. [Talon](#)
19. [Calista](#)
20. [Talon](#)
21. [Calista](#)
22. [Talon](#)
23. [Calista](#)
24. [Calista](#)
25. [Talon](#)
26. [Calista](#)
27. [Talon](#)
28. [Calista](#)
29. [Talon](#)
30. [Calista](#)
31. [Talon](#)

32. [Calista](#)

33. [Talon](#)

[Sonsöz](#)

Bölüm 1

Talon

Kraliçe Eldinar ve elflerin Gölge Taşı'na ulaşması bir hafta sürdü. Adamlarım onların yaklaştığından ve denizin ötesindeki uzun yolculukta bize katılacaklarından haberdardı. Elfler insanlar için sadece bir efsaneydi, bu yüzden şaşırmışlardı. Ama hiçbir uyarı onları sıradağları aştıklarında ejderhaları görmeye hazırlayamazdı.

Gökyüzündeki her renkten parlak pulları, kudretli kükremeleri toprakların üzerindeki bir borunun çağrısı gibiydi. Khazmuda bu topraklardaki tek ejderhaydı ve ona bakan her asker uzun uzun bakmaktan kendini alamazdı. Ancak gökyüzünde bu kadar çok güçlü canavarın görülmesi alçakgönüllü ve hayranlık uyandıran bir deneyimdi.

Kraliçe Eldinar kaleye ulaştığında, dağları aşan uzun yolculuktan etkilenmemiş görünüyordu. Ne yorgun ne de dağınıktı, sanki yol boyunca kendi yatağında uyumuş gibi tamamen dinlenmiş görünüyordu.

Mavi gözleri benimkilere kilitlendiğinde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Bu topraklara gelmeyeli uzun zaman oldu." Yan tarafta duran Komutan Navarrese'ye baktı, muhtemelen geldiği andan beri bakışlarını kontrol edemediği için.

General Ezra ona ölüm bakışları attı.

"Sizin için kalede kalacak yer ayarladım. Dinlendikten sonra yolculuğumuza başlayacağız."

Gözleri kocasına kaydı, sessiz bakışlarıyla onun öfkesini söndürmeye çalıştı.

General Ezra sonunda bakışlarını bana çevirdi.

"Yolculuk sırasında dinlenebiliriz Ölüm Kralı," dedi. "Ama misafirperverliğiniz için teşekkür ederim."

"Bir hafta boyunca seyahat ettiniz-"

"Ejderhalar uğruna insanlarla birlikte savaşırım ama bu onlara güvendiğim anlamına gelmez." Sanki bir suçlama yapacakmış gibi tekrar Komutan Navarrese'ye baktı.

Taş duvarlar üzerime kapandı ve aniden havayı kitledi. Komutanıma dönüp bakmadan ona emrimi verdim. "Komutan Navarrese, görevden alınıyorsunuz."

Ayak sesleri duyulmaya başlayıncaya kadar ağır bir sessizlik anı geçti ve o ayrıldı.

Gözlerim ona kilitli kaldı. "Adamlarıma topraklarımda misafir olduğunuzu bildirdim. Buna saygı gösterecekler."

"Tüm saygımla söylüyorum, bu toprakları fethettiniz ve ailesi nesiller boyunca bu tahtı yönetmiş bir kralı gasp ettiniz. Büyünüz ve ejderhanızla sahip olduğunuz tartışılmaz güç nedeniyle sizin otoritenize boyun eğiyorlar. Size karşı sevgi beslemiyorlar."

Sözleri canımı yaktı ama etmedim.

"Ama Güney Adalarındaki insanlar biliyor ve sen de oraya aitsin." Sanki sertliğine nezaketle karşılık vermeye çalışıyormuş gibi dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Halkım kendi gemileriyle yola çıkacak. Bu savaşta müttefik olarak savaşacağız ama görevimiz bittiğinde ayrılacağız."

"O zaman yola çıkmaya hazırlanalım."

"Teşekkür ederim Ölüm Kralı." Omuzlarını açıkta bırakan ama arkasında uzun bir kuyruğu olan yeşil bir elbise giyerek arkasını döndü. Saçında taze çiçeklerle örülmüş bir taç vardı ve krallığından bu kadar uzaktayken bile ormanı kalbinde tutuyordu.

General Ezra onun arkasından geldi, geniş kılıcı sırtındaydı, baltası ve yayıyla birlikte, sanki bir savaşın içine adım atmışlar gibi kraliçesini korumaya hazırды. Kaleden ayrıldılar ve beni orada yalnız bıraktılar.

Calista yanıma geldi. "Hazır mısın?"

Odanın diğer tarafındaki çift kapıya, az önce geçtikleri kapıya bakmaya devam ettim. Gemiler uzun yolculuk için hazırlanmıştı, fırtınalardan ve düşman korsanlardan kaçındığımızı varsayarsak bizi oraya sağ salım götürecek kadar su ve erzak vardı. "Evet." Doğrudan ona bakmak için döndüm, onu hizmetçilerden birinin onun için diktiği elbisenin içinde, yumuşak saçları yüzünü çerçevelerken gördüm. Taç takmıyordu ama o hâlâ benim kraliçemdi.

"Umarım söylediklerine alınmazsınız-"

"Gerçeklerden alınmıyorum," dedim. "O haklı. hiçbir zaman bu insanlarda açtığım yaraları kapatamayacak. Tıpkı Güney Adalarındaki insanların, krallığımı elimden alan ve akrabalarımı yakan adamı her zaman hor görecekle gibi."

Yumuşak gözleri benimkileri izliyordu, sanki paylaşacak kelimeleri varmış da diline dökemiyormuş gibi. Ama empati ve nezaketi güneş ışığı gibi parlıyordu. "Yaralarımı zaman iyileştirmede. Sen iyileştirdin." Gözlerini benimkiler arasında gezdirerek bakmaya devam etti. "Nefret etmesi kolay bir adamsın. Ama sevmesi daha kolay bir adamsın."

Gemiler yolculuk için hazırlanmıştı ve artık yola çıkma vakti gelmişti. Bu topraklar bana hiç evim gibi gelmemişti ama

bir daha asla göremeyeceğimi bildiğim için onlardan ayrılmak aniden zor geldi. Kaleye son bir kez baktım, bu krallıkları kendi adıma sahiplenirken çok az çabayla kazandığım savaşları hatırladım. Kederim yüzünden başkalarına yaşattığım felaketi görmezden gelmişim. Evlerini yakmış ve akrabalarını öldürmüştüm. Gücüm sorgulanmasın diye bir kralı ve tüm akrabalarını katlettim. Ailemi kaybetmeden önce böyle dehşet verici şeyler , ama sevdiklerimi kaybettikten sonra, başkalarının da aynı acıyı çekmesi umurumda değildi.

Ama şimdi utanıyordum.

Calista'nın tüm bunları nasıl görmezden geldiğini, affedilemez suçları nasıl affettiğini ve beni nasıl bu kadar derinden sevdiğini asla anlayamayacaktım. Daha büyük bir adam onun sevgisini reddederdi çünkü değersiz olduğunu bilirdi. Ama ben o adam değildim.

"Gözlerin yine hüznü." Seyahat kıyafetleri ve botlarıyla yanımda durmuş, bir gül yaprağının yumuşaklığıyla bana bakıyordu.

Bakışlarımı kaleden ayırdım ve onun gözleriyle buluştum. "Buraya geldiğimde buraya karşı hiçbir sevgi hissetmedim. Hiçbir zaman evim gibi , sadece ait olmadığım yabancı bir diyardı. Ama şimdi... Senin sayende burayı hep sevgiyle hatırlayacağım." Çünkü o benim karanlığımın ışığı, kırık ruhumun onarılmış insanlığıydı.

"Talon." Eli koluma doğru hareket etti ama zırhımın içinden tutuşunun detayları seçilemiyordu. "Bir gün onu tekrar göreceksin." Bunu öyle bir inanç ve içtenlikle söylemişti ki neredeyse gerçekmiş gibi geldi.

Neredeyse.

Bölüm 2

Calista

Daha önce hiç görmediğim bir gemi filosu Gölge Taşı limanından ayrıldı. Tüm askerlere savaşmaları ve geride kalan toprakları savunmasız bırakmaları emredildi. Kuzeydeki canavarlar dışında krallıkların bilinen bir düşmanı yoktu ve onların izinsiz girmesi de pek olası görünmüyordu. Ve Talon geride çok fazla adam bırakmayı seçtiği için savaşı kaybetmek istemiyordu.

Kraliçe Eldinar ve amcamla aynı gemide kaldım, onların arkadaşlığını Talon'un adamlarına tercih ettim. Talon, Komutan Navarrese ile ilk gemide kaldı ama eninde sonunda bana geri döneceğini biliyordum.

Ejderhalar tepelerinde süzülüyor, kanatlarını açık bırakıyor ve enerjilerini korumak için çoğu zaman süzülüyorlardı. Fazladan ağırlığın onları yorması ihtimaline karşı binicileri yoktu. Bu yolculuğun bir öncekinden daha uzun süreceğini biliyordum, bu yüzden kendimi baş göstermesi kaçınılmaz olan kabin hummasına hazırlamaya çalıştım. Talon'un eşlik etmediği bu yolculuk hiç şüphesiz daha hızlı ve daha yoğun geçecekti.

Güvertenin altındaki odamın kapısı çalındı ve ben de gelenin amcam ya da kraliçe olduğunu düşündüm. "İçeri gel." küçük masaya oturdum, tavan o kadar alçaktı ki ben bile bazı yerlerde eğilmek zorunda kalıyordum. Bir şişe şarabın tadını çıkardım ve yalnız olduğum için bir kadehle uğraşmadım. Talon'un bu gemide bana katılmasını istiyordum ama görevinin onu adamlarına liderlik etmekle yükümlü kıldığını biliyordum. Ben de ona katılabilirdim.

Ama elflerle zamandan sonra kendimi evimde gibi hissettim.

Amcam odama girerken başını eğerek içeri adım attı. Denizdeyken tam zirhını giymesi gereksizdi ama yine de savaşa hazırды. "Rahatsız mı ediyorum?"

"Hayır." Yanımdaki sandalyeyi . "Sadece içiyorum."

Oturmadan önce hafifçe sırttı. Kaldığım yere hızlıca bir göz attı ama fikirlerini kendine sakladı.

Bu kalyonlar elflerinki kadar güzel değildi. Aynı işçiliğe sahip değillerdi. Tek odak noktaları işlevdi, oysa elfler güzelliğin yanı sıra lüksü de bir araya getirmişlerdi.

"Alabilir miyim?" Başıyla şarap şişesini

işaret etti. Ben de başımı salladım. "Bir

bardak ister misin?"

Şişeyi aldı ve doğrudan içti. "Bu şekilde daha pratik."

Bir süre sessizce oturduk, gemi hafifçe ileri geri sallanıyordu. Bu kalyon daha önce bindiğim kalyonlardan daha dengesizdi, bu yüzden deniz tutmasını daha sık hissediyordum.

"?" Sonunda sordum.

"Gergin." Kollarını göğsünde kavuşturarak sandalyeye geri oturdu.

"Ne hakkında?"

Bir nefes aldı ve sonra yavaşça bıraktı. "Her şeyi. Karım korsanların eline düşmek üzere ve eğer bu birliktelik kötü giderse, bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok. Ve bu olumlu bir deneyim olsa bile, ondan sonra gelen her şey var. Onu hiç ziyaret etmediğim topraklarda, yüzü olmayan düşmanlara karşı savunmak zorundayım."

"Talon onlara güveniyorsa, ben de güveniyorum."

Şişeyi aldı ve bir yudum daha içti.

"Ve unutmayın, onların kıyılarında düzinelerce gemi ve gökyüzünde ejderhalarla yelken açıyoruz."

"Bu onların bölgesinde, benim hiç gitmediğim bir yerde olduğumuz gerçeğini değiştirmiyor. Ve gelmiş geçmiş en güzel hükümdarla evli olduğum gerçeğini de değiştirmiyor." Gözleri başka yöne kaydı, parmak uçları hâlâ şişenin üzerindeydi. "Neredeyse o komutanın kafasını kesiyordum."

"Diğer erkekler onun güzelliğini takdir edecektir. Buna kızamazsın."

Gözlerini benimkilere dikti. "O benim karım. İstedğim kadar kızgın olabilirim." Bakışları saniyeler önce çok sakindi ama şimdi acımasızdı, sanki elinden almaya çalışan benmişim gibi.

"Umarım Talon yakında gemisini terk eder." Samimi bir yorumdu ama düşmanlığını yatıştıracak bir şeye de ihtiyacım vardı.

"Elf kraliçesiyle çok fazla zaman geçirirse, adamlarına zayıf görünecektir."

"Neden?"

"Çünkü kendi otoritesinden ziyade onun otoritesini takip ediyormuş gibi görünecek." Kırmızı şaraptan bir yudum daha aldı. "Neden onun evinde kalmak yerine burada kalmaya karar verdin?"

"Kraliçe Eldinar bana Riviana Yıldızı'na sığınma hakkı verdiğinde bunun benim için anlamı büyüktü çünkü gidecek başka yerim yoktu. Niyetinin beni yakınında tutmak olduğunu biliyorum ama yine de bir yuvaya sahip olmayı takdir ettim. O zamandan beri elfler benim halkım oldu."

Bana bakarken gözleri yavaşça yumuşadı. "Ortak bir noktamız var."

"Onlara olan sevginizi anlıyorum."

"Talon savaşını kazanır ve ejderhalar özgür kalırsa ne olacak?" diye sordu. "Hâlâ senin halkın olacak mıyız?"

Talon ve ben gelecek için hiç plan yapmadık. Ben talep edene kadar bana olan sevgisini zar zor kabul ediyordu. Ama hayatımın şimdikinden çok daha farklı olacağını biliyordum. Ormanın evimiz olacağı bir senaryo yoktu. "Siz her zaman benim halkım olacaksınız."

Gözlerini dikip bakmaya devam etti, üzüntüsü hafifçe fark ediliyordu.

"Sizden ayrılmak bana ne kadar acı verse de, Güney Adalarında yaşayacağımızı düşünüyorum. Krallığının bulunduğu yer orası, tüm bunları yapmasının nedeni de orası. Ne istersem yapacağından eminim ama en çok istediğim şey onun mutlu olması."

Gözleri şarap şişesine kaydı ama bir yudum daha almadı. Öylece şişeye baktı, şişeden çok fazla ürettiği için hüzün . "Ben de bundan korkuyordum... ama anlıyorum."

Zaman acı verici bir yavaşlıkla geçti. Talon'un bana gelmesini bekledim ama hâlâ gelmemişti. Amcamın ve kendimden saydığım insanların yanında kalmak istiyordum ama Talon'dan bu şekilde ayrı kalmak tırnaklarımın altında bıçak varmış gibi hissettiriyordu. Zihnimi Inferno'ya uzattım. Khazmuda'ya Talon'a gemisine katılacağımı haber vermesini söyle. Sadece bunu yapmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Inferno mesajımı iletirken sessizdi. Geri dönmesi dakikalar sürdü.
TALON YOLDA.

Bana gelmesini ben istemedim.

KHAZMUDA ONUNLA KONUŞTUĞUMDA ÇOKTAN YOLA ÇIKTIĞINI SÖYLEDI.

Ayrılığın ona da acı verdiğini, onun da benim kadar mutsuz olduğunu fark ettiğimde göğsümdeki gerginlik geçti. Kamaramdan çıktım, güneş hâlâ ufkun üzerindeydi ama hızla alçalıyordu ve denizcilerin gemiyi idare etmeye devam ettiği güverteye ulaştım. Gözlerim gökyüzündeydi, soluk mavi gökyüzünde Khazmuda'nın koyu pullarını arıyordum ama görececek bir şey yoktu. Etrafımızı saran filoya baktım, herkesin takip ettiği öndeki ilk gemiye baktım. Sonra arkamdaki kargaşayı duydum, denizciler gemiye arkadan katılan biriyle konuşuyordu.

Arkamı onu gördüm, siyah pelerini deniz melteminde dalgalanıyordu, üzerinde siyah elmaslarla süslü zırhı vardı, ağır kılıcının kabzası sol omzunun üzerinde görünüyordu. Esinti siyah saçlarını karıştırıyor, güneş siyah gözlerini aydınlatıyordu.

Ona sanki hayatım boyunca görmemişim gibi baktım.

Gözleri benimkilere kilitlenmeden önce konuşmasını bitirdi. Yoğunluk, bileğime dolanan ve gittikçe daha sıkı kavrayan yayılan bir sarmaşık gibiydi. Sahiplenmesi, derimi kesen ve kanamama neden olan dikenler gibiydi.

Teması kesti ve merdivenlerden inerek benim durduğum alt güverteye geldi, pelerini hâlâ arkasında ıslık ıslık dans ediyordu. Yaklaştıkça sertliği kayboldu, sadece bana gösterdiği yumuşaklık ortaya çıktı. Beni bir öpücükle kucaklamak yerine sevgi dolu bakışlarını sürdürdü.

"Buraya nasıl geldin?"

"Bir kez denizci olan, her zaman denizcidir."

"Burada kalmak istediğimi söylediğimi biliyorum ama artık bunu yapmak istemiyorum." Başka kimsem yokken elfler için bir yuva olmuştu ama şimdi karşımdaki adamda bir yuva bulmuştum. O neredeyse, ben de orada olmak istiyordum.

"Güzel," dedi. "Çünkü ben de bunu yapmak istemiyorum."

Beni küçük yatağın köşesine götürürken kollarını dizlerimin arkasına sıkıştırmıştı, kaslı vücudu içime her girdiğinde tekrar tekrar esniyordu. Elleri dizlerimin arkasında kilitli olduğu için beni kavrayamıyordu ama bakışları beni tutsak edecek kadar güçlüydü. Gemi bir o yana bir bu yana sallanırken birlikte sallanıyorduk, güvertenin altındaki küçük kamarada nefes alış verişlerimiz, güçlü bir dalga olduğunda tekneye çarpan dalgaların sesi duyuluyordu.

Farklı gemilerde geçirdiğimiz zamanlar birbirimizi duygusal olmaktan çok fiziksel olarak özlememize neden olmuştu, bu yüzden beni gece için para ödediği bir fahişe gibi aldı, sanki vücudu ona sadece benim verebileceğim rahatlamayı arzuluyormuş gibi. Bana çok fazla verip irkilmeme neden olması umurunda değildi. Gemideki diğer insanların inlemelerimizi ve homurdanmalarımızı duymasını umursamadı. Açık denizde hava soğuktan ama o küçük kamaranın içi cehennem gibiydi.

Tırnaklarım çok derin pençelemekten izler bıraktı ve gözlerimdeki yaşlar bir fırtınadan gelen yağmur damlaları gibi hissettirdi. Kendimi bırakmak için onu sıktığımda bile beni yatak başlığına doğru sürmeye devam etti. İçime boşaldığında bile, sanki hiç kesinti olmamış gibi devam etti. Onun için hiçbir şey ifade etmiyordum gibi beni becerdi ama bu bir şekilde daha çok sevildiğimi hissettirdi.

İkimizin de içinde hiçbir şey kalmadığında, başucuna yaslanmıştı, gözleri yorgunluk ve memnuniyetten silikleşmiş, göğsünde ve omuzlarında ter parıltıları vardı. Açık teni, derisinin altında kaynayan uyarılma telaşından dolayı kızarmıştı. Gözlerini kamaranın diğer ucundaki, içinde şarap ve su bulunan depolara dikti ama kıpırdamadı.

birkaç santim olacak şekilde yan yattım, ikimiz de içimizi saran alevlerden sonra serinlemeye çalışıyorduk. Vücudunu inceledim, boynundaki kordonları ve kollarındaki gerginliği, kocaman göğsünü ve altındaki karın kaslarını, kalın uzun bacaklarını gördüm.

Kaslıydı ve koyu renk saçlarla kaplıydı. Her santimi mükemmeldi, büyük ayakları bile.

Nefes alış verişi normale döndü ama boş bakışları devam etti. Yeniden bir araya gelmemizin verdiği mutluluk azaldı ve ikimizin de hissettiği coşkunun yerini karanlığın gölgesi aldı. Her köşeye ulaşıyordu ve kaynağı Talon gibi görünüyordu.

Parmaklarım koluna gitti.

Dokunduğumda hafifçe irkildi, sanki orada olduğumu unutmuş gibi kol kaslarında küçük bir seğirme oldu. Dışarıdan hiçbir tepki vermedi, bakışları hâlâ küçük kulübenin karşı tarafındaydı.

"İyi misin?" Fısıldadım.

"Evet, sadece bir saniyeliğine
uyuyakaldım." "Ama gözlerin
açıktı."

Söylediklerime dışarıdan bir tepki vermedi ama kolunu çekti ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Birkaç dakika önce zihinlerimiz ve kalplerimiz birbirine kilitlenmişti ama şimdi o, bir hafta önce terk ettiğimiz memleketimizden çok daha uzaktaydı.

Çarşafı kaptığı gibi vücuduma örttü ve üşüyormuşum gibi üzerimi örttü.

Onları ittim. "Hâlâ sıcak."

Söylediklerimi duymazdan geldi ve onları tekrar vücuduma fırlattı.

Bu kez onları çıkarmadım, odadaki huzursuzluğu hissettiğimde değil. Talon'un düşmanlığı sessizdi ama yine de hissedebiliyordum, odada inkâr edemeyeceğim kadar derin bir değişiklik olduğunu hissediyordum. Bakışlarını odanın diğer ucuna kadar takip ettim ve açıklayamadığım bir nedenden ötürü, birinin bize bakıyor olmasını bekledim.

Ama öyle biri yoktu.

Uzun bir süre bu şekilde kaldık, aramızdaki gerginlik o kadar fazlaydı ki sanki sevişmek yerine kavga etmişiz gibi görünüyordu. Ama Talon yataktan çöp kutularından birinden bir şişe su aldığında bunun geçtiğini anladım. Şişenin tıpasını açtı ve iki bardak sonra geri dönüp bana bir bardak uzattı.

Bardağı almadan önce bir süre baktım, az önce ne olduğunu sormak istiyordum ama cevap alamamaktan korkuyordum.

Yatak başlığına yaslandı ve komodinin üzerine koymadan önce bardağı devirdi.

Bardağı tuttum ama içmedim. Gözlerim yüzünün yan tarafına kilitlenmişti.

Bakışlarımdan kaçıyor ... ya da fark etmedi. "Talon?"

"Hmm?"

"Az önce ne oldu?"

Yavaşça dönüp bana bakmadan önce durdu. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Sanırım biliyorsun."

Bir heykelden daha hareketsizdi, koyu renk gözleri alışılmadık bir sakinlikle benimkilere kilitlenmişti... sanki sahteydi.

"Hiçbir şey görmedim ve duymadım ama bir şeyler hissettim. Sanki odada başka biri vardı ve sizin farklı davranmanızı sağlıyordu."

Bakışlarımı tutarken gözünü kırpmadı. Hiçbir tepki vermedi. Öyle yoğun bakıyordu ki sanki sözlerimle büyülenmiş gibiydi. "Birçok hayalet peşimi bırakmıyor, Calista." Sessiz ama derin bir hüznle konuşuyordu.

Gözlerim yüzünde bir ileri bir geri gidip geliyordu, bu yanıttan ne anlam çıkaracağımı bilemiyordum. "Ölüleri mi görüyorsun?" Ölüleri görme gücüne sahipti.

ölüleri mezarlarından kaldırılabildi. Sınırı geçmeden kendi benzerini ormana taşıyabilirdi. Belki ölüleri de görebilir, diyarlar arasındaki bariyerin ötesini görebilirdi.

Gözlerini kaçırdı ve kollarını tekrar göğsünün üzerinde kavuşturdu. Küçük bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Bunun gibi bir şey..."

Talon ertesi sabah kendinde değildi. Ona musallat olan her neyse derisinin altında bir iz, gözlerinin arkasında kalıcı bir acı bırakmıştı. Beni omzuma kondurduğu bir öpücükle karşıladı ve göğsüne bastırdı ama her zaman yaptığı gibi benimle sevişmedi.

Giyindikten sonra kamaradan çıkıp güverteye çıktık ve Kraliçe Eldinar'ı geminin baş tarafında, bize eşlik eden gemi filosuna ve ötesindeki açık okyanusa bakarken bulduk. Artık saçlarında çiçek yoktu çünkü etrafımızı saran su çölünde hiç çiçek bulunmuyordu.

Talon yaklaştığında amcam kenara çekildi ve hükümdarların birbirleriyle konuşmalarına izin verdi. Konuşmaları her zaman samimiydi ama alttan alta yanan sevgiyi fark etmemek imkânsızdı.

Talon onun yanında durdu ve önündeki okyanusa baktı. "Bu rüzgâr hızıyla bir hafta içinde varırız."

Hafifçe başını salladı. "Yolculuğun daha uzun sürmesini

bekliyordum." "Rüzgâr bizim lehimize çalıştı."

"Yolculuğun geri kalanında bizimle kalacak mısınız?" Cüppesinin kendine ait bir pelerini vardı, bu yüzden arkasındaki rüzgârda dalgalanıyordu.

Talon'un pelerini de aynısını yaptı, zırhındaki elmaslar gibi siyahtı. "Sığınağın yerini bilen tek kişi ben olduğum için

komuta gemisini yönetmelidir."

Anlayışla başını salladı.

"Buraya Calista için geldim. Bana katılmayı kabul etti."

"Anlıyorum," dedi. "Ben de aşkımdan ayrılmak istemezdim."

"Elfleri kendi halkı olarak görüyor-"

"Ama sen, onun evi." Bir kez daha denize baktı. "Bunu herkesten daha iyi anlıyorum."

Talon dönüp yüzünün yan tarafına baktı, sarı saçları arkasındaki rüzgârda dalgalanıyordu. "Ayrılmadan önce sizin için bir şey var mı?"

"İhtiyacım olan her şeye sahibim Talon." Dönüp ona baktı.

"O zaman ben gidiyorum, Eldi."

Ona hafif bir gülümseme verdi. "Vardığımızda görüşürüz."

Arkasını dönüp bana yaklaşmadan önce başıyla onayladı. "Eşyalarını topla ve benimle kış tarafta buluş."

Yanaklarım kızarmış ve avuçlarım ter içinde kalmıştı. Güçlü esinti, yağmur damlaları gibi hızla oluşmaya devam eden terle savaşmaya yetmiyordu. Kalbim her zamankinden daha hızlı atıyor, gidecek hiçbir yer yokken bir uçuşa hazırlanıyordu.

Onayımı beklerken bana baktı. "Oraya nasıl gideceğiz?"

"Ben kürek çekeceğim."

"Gemilerin hızına yetişmek için gerçekten çok kürek çekmeniz gerekir."

Sert bakışlarını sürdürdü. "Dediğim gibi, ben her zaman bir denizci olacağım."

Talon bizi filonun önüne kadar kürek çekerek ve öndeki kalyona bağlayarak fiziksel zindeliğini kanıtladı. Belki de su zaten gemilerle birlikte hareket ediyordu ve bu ona yardımcı oldu, ama yine de etkileyiciydi.

Beni takip etmeden önce merdiveni tırmandırdı, çantamı benim için taşıdı ve güverteye çıktığında adamlarından birine verdi. Komutanı oradaydı, elleri arkasında emir bekler gibi duruyordu.

Talon ufka bir göz attı ve geminin yönünden memnun görünüyordu. "Meridyeni geçmek üzereyiz. Bir gemiyi kolayca rotasından saptırabilecek güçlü akıntılar ve gelgitler var. Biz varana kadar herkes güverteye."

Komutan Navarrese başını salladı. "Evet, Majesteleri."

Talon geri çekildi ve önden giderek beni güvertenin altındaki kamaralara götürdü, çantamı tekrar taşıdı. Denizcilerin çoğu tek bir odadaki ranzalarda, hatta bazıları depo alanında uyuyordu ve diğer kamaralar geminin kaptanı ve ikinci kaptanı, yani Talon ve komutanı içindi.

Bana kapıyı açtı, bir yatak ve kış tarafında bir pencere olan küçük bir masa gösterdi. "Fazla bir şey değil ama yolculuğun yarısı bitti."

"Seninle paylaşabildiğim sürece bir süpürge dolabına bile razıyım."

Bir eli kapı kolundayken bana baktı. Çantam hâlâ omuzlarından birinin üzerinde asılı duruyordu. Ağırdı, içinde bana hediye ettiği ejderha zırhı vardı ama ağırlığından rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Gözlerindeki altın beneklerle bana sonsuza dek yapabilecekmiş gibi bakıyordu. Kapıyı kapatıp çantamı köşeye taşıyana kadar neredeyse bir dakika geçti. "Hava karardığında geri döneceğim."

"Bütün gün güvertede mi
olacaksın?" "Sadece ben yolu
biliyorum."

Diğer gemide konuşacak elflerim vardı. Ama bu gemide bütün gün
güvertenin altında olacak ve Talon'u akşamları görecektim bu
zamanın çoğu uyuyarak geçecekti.

Hayal kırıklığı okumuş gibiydi. "İstersen seni geri götürebilirim."

"Hayır... İstedğim bu değil."

Gözleri bir an için başka yöne kaydı. "Bu noktadan sonra birlikte aynı
zamanı geçiremeyeceğiz. Ağaç evinizde ya da adada olduğu gibi
olmayacak. Bunu söylemek bana acı veriyor ama gerçekliğimiz bu."

Başımı hafifçe sallayarak onayladım. "Ama bundan sonra
hayatımızın geri kalanını yaşayacağız."

Şimdi gözlerini tamamen kaçırmış, suyu ve arkamızdaki gemiyi
gösteren pencereye odaklanmıştı. Sanki bu sözler sinirlerine
dokunmuş gibi bana bir daha bakmadı. "Akşam görüşürüz." Arkasını
döndü, sanki bana bir daha bakmak istemiyormuş gibi bakışlarını
kaçırmaya devam ediyordu.

"Talon."

Kıpırdamadan durdu, sırtı bana dönüktü, eli kapının
üzerindeydi. "Buna zorunda değilsin ama ben
inanıyorum."

O gece kamaraya adımını attığında ilk yaptığı şey yıkanmak oldu.
Gemide duş yoktu ama soğuk suyla keselendikten sonra bir havluyla
kurulandı. Üzerine bir çift

sonra bir şişe şarap açtı ve doğrudan üstünden içti.

Masaya oturdum, günüm o olmadan çok yavaş geçti.

Sandalyelerden birine oturdu, bütün gün güneşte kaldığı için yorgun olduğu belliydi. Cildi güneşe maruz kaldığı için koyulaşmıştı ve şimdi zeytin rengiyle karışık güzel bir bronzluğa sahipti. Yine doğrudan şişeden içti, gözlerinde yorgunluk vardı ama yine de yakışıklı görünüyordu.

"Açık denizde nerede olduğunuzu nasıl anlarsınız?"

"Rüzgâr, akıntılar, yıldızlar..."

"Tüm o şeyleri hala hatırlıyor musun?"

"Hayatımda başka hiçbir şey yapmadan geçirdiğimden daha fazla zamanı yelkenle geçirdim." Pencere karanlıktı ama yine de dışarıya tüm dünyayı görebilecekmiş gibi bakıyordu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Bana tekrar bakmadan önce bir süre daha baktı. "Hayaletleri gördüğünü söylemiştin..."

Onun gözler sertleştirilmiş içinde Savunma, koyarak
üzerinde görünmez Zırh Sorguma karşı
korunmak için.

"Bunun kaybolduğun günle bir ilgisi var mı?"

Kalkanını kılıcıma karşı kaldırdı ve sessizliğiyle saldırıyı engelledi.

"Neden bana söylemiyorsun-"

"Bırak öyle kalsın, Calista." Sesini öfkeyle yükseltmek yerine, yenilgiyle alçalttı.

Hayal kırıklığı kalbimi içi boşalana kadar yaktı. "Sana ölülerin komutasını nasıl kazandığını sordum ve sen de bana anlatacağını söyledin-"

"Sana başka bir gün söyledim ama bugün değil." "Bunu mu demek istiyorsun?"

Sessizce sordum.

Gözleri bir ileri bir geri gidip geliyordu.

"Çünkü bana hayatınla ilgili her şeyi anlattın, Vivian'dan bile bahsettin, ama bana hâlâ bundan bahsetmedin."

Gözleri tekrar pencereye kaydı.

Geçen haftayı ayrı geçirmiştik ve bu bir işkenceydi. Birlikte geçirdiğimiz zamanın da işkence olmasını istemiyordum. "Kraliçe Eldinar'a söyledin mi?"

Sorudan tahrik olmuş bir halde hızla bana döndü. Sorduğum soruyu özümserken kara gözleri benimkilere dikilmişti. Cevap vermedi ve bu kasıtlı gibi görünüyordu.

"Yakınlığınız hakkında hiçbir şey düşünmedim... ta ki siz ona Eldi diyene kadar. Amcamın bile ona böyle seslendiğini hiç duymamıştım. Ve bu yakınlık seviyesi sadece kazanılabilir. Zorluklar ve sırlarla kazanılır. Peki, bu bilgiyi onunla paylaştın mı?"

Bana bakmaya devam etti. "Kalan zamanımızı bu şekilde geçirmek istemiyorum."

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Neden soruya cevap vermiyorsun?"

"Çünkü zorunda değilim."

Tüm vücudum omurgama doğru gerildi ve göğsüm kalbimin üzerinde daraldı. Atışlar daha da sertleşti. İçimde bir sancı patladı ve damarlarımda dolaştı. "Neden bana değil de ona güveniyorsun?"

"Ona sır verdiğimi hiç söylemedim-"

"Soruya cevap vermeyi reddettiğinizde bunu yaptınız. Şimdi kendi sonuçlarımı çıkarmak ve bana öyle geliyor ki ona bana güvendiğinden daha çok güveniyorsun. Ve eğer bu doğruysa... bu iliŐkide daha fazlası mı var?"

Gözleri daha da kısıldı, kaşları soru karşısında atıldı. "Bana hakaret ediyorsun."

"Beni aŐađılıyorsun."

Başını hafifçe salladı.

"Ben kr değilim. Onun ne kadar güzel olduğunu biliyorum-"

"Sen krsn," diye bağırdı, sesi yükseliyordu. "nk onun ölçülü ve titiz güzelliği senin gücün, direncin ve ateŐinle kıyaslanamaz. Çoğu erkek için güzel bir sanat eseri, ama benim için siyah-beyaz bir eskiz. Senin tuvalin yatağımın üzerine asacağım bir renk patlaması. Güzellik bakanın gözündedir ve ben onunkine karşı hissizim. Duygularımın derinliğini ve cazibemin alevlerini anlasaydın, suçlamalarının ne kadar saçma olduğunu anlardın."

"Eğer bu doğruysa, neden bana değil de ona güveniyorsun?"

Bir kez daha durdu, burun delikleri kızgınlıkla alevlendi. "Yaptığımı hiç söylemedim-"

"O zaman soruya cevap ver."

Başını eğdi ve derin bir i çekti. "Calista..." Sözcükleri bulmaya çalışırken, bana acı veren bu durumun üstesinden gelmeye çalışırken gözleri yerde kaldı. "Bana gvenmene ihtiyacım var."

"Neden bana değil de ona söyle bana-"

"nk yapamam." Başını kaldırdı ve tekrar bana baktı. "Ve ona senden daha çok güvendiğim için değil. Onu arzuladığım için değil. Herhangi hain sebepten dolayı değil."

Bakmaya devam ettim, aklım ona güvenmemem gerektiğini bildiği halde kalbim ona güvenmek istiyordu.

"Bebeğim." Gözleri benimkilerin derinliklerinde yandı. "Lütfen bana güven."

"Peki bu durum tersine dönseydi bana güvenir miydin?" İnanılmaz bir şekilde sordum.

"Evet," dedi tereddüt etmeden. "Sana Khazmuda dışında herkesten daha çok güveniyorum."

"Ve görünüşe göre Kraliçe Eldinar."

İç çekmeden önce sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. "Sana karşı olan hislerim hakkında herhangi bir şüphen varsa, o zaman işimi doğru yapmıyorum demektir. Sana her baktığımda, dokunduğumda, seni her becerdiğimde aşkımın, saplantımın ve deliliğimin apaçık ortada olduğunu sanıyordum. Eğer yeterince şanslı olursam seninle evleneceğimi, umutsuzca sahip olmak istediğim çocukların annesi olacağını, krallığımı kraliçem olarak yöneteceğini ve yatağımızı kralın olarak yöneteceğimi söyledim." Konuşmaya devam ettikçe sesi yükselmeye başladı, sözleriyle birlikte gözleri de büyüyordu.

"Tüm bunlardan şüphem yok, Talon-" "O zaman bırak gitsin."

"Sadece anlamıyorum-"

"Ve sen asla anlamayacaksın," diye tersledi. "İnan bana, anlamak istemiyorsun. Belki şu anda sana bir pislik gibi görünüyorum ama bil ki seni bilmek istemediğin şeylerden koruyorum." Başını tekrar eğdi, içi kaynakken etini eriten öfkesini gizlemeye çalışıyordu. "Lütfen... bırak gitsin."

Aradığım cevapları asla alamayacağımı bilerek başımı öne eğdim. Sadece gerekçesinin bana olan sevgisiyle hiçbir ilgisi olmadığını kabul etmek zorundaydım ve belki de bilmemek bir lanetten ziyade bir lütuftu.

"Son günlerimizi bu şekilde geçirmek istemiyorum."

Çenemi kaldırdım ve tekrar ona baktım.

Gözleri sessiz bir çaresizlikle doluydu. "Seni öpmek istiyorum. Seni sevmek istiyorum. Birlikte geçirdiğimiz bu zamanın değerini bilmek istiyorum... sanki elimizde kalan tek şey buymuş gibi."

Bölüm 3

Talon

Direksiyonun başında durdum ve yıldızlara baktım. Açık bir geceydi, tek bir bulut bile görünmüyordu ve gökyüzünü bir harita gibi okuyordum. Babam bana takımyıldızlarını nasıl okuyacağımı, yolumu kaybetmeyeyim diye Kuzey Yıldızı'nı nasıl bulacağımı öğrettiğinde yaz mevsimiydi. Akşamları hala sıcaktan bunalmıştım. Hala cırcır böceklerinin sesini duyabiliyordum.

Bir an mutlusunuz. Sonra üzgün. Tekrar ve tekrar.

Önümdeki karanlık denize baktım, navigasyonumun doğru olduğunu ve bir şeye çarpmayacağımızı umuyordum.

Neden hissediyorsun?

Çünkü savaşa girip herkesi öldürtmek üzereyim. Bunu düşündün mü?

Kaybedeceğimizden korkuyorsun.

Pek çok şeyden korkuyorum. Khazmuda ile konuşmak giderek zorlaşıyordu. Sonuçları bu kadar uzak bir gelecekteyken sırrı saklamak kolaydı. Ama şimdi, buradaydılar... ve duygularımı saklayamıyordum. Onları kendi duyguları gibi hissedebiliyordu. Mesafemi hissedebiliyor, taşıdığım ağırlığı hissedebiliyordu.

Henüz gerçekleşmemiş şeylerden korkmamalısınız. Aksi takdirde, gereksiz yere acı çekersiniz.

Tam olarak ne acı çekeceğimi biliyordum ve bunu tek başıma çekecektim. Sonsuza kadar. *Söylemesi yapmaktan daha kolay.*

Biz kazanacağız, Talon.

Neyle karşı karşıya olduğumuz hakkında hiçbir fikrimiz yok.

Araştırdığımızda öğreneceğiz. Ve sonra hazırlıklı olacağız.

Belki de.

Göğsünüzü ağırlaştıran sadece stres mi, yoksa daha fazlası mı var?

Bir denizci beni rahatlatmak için orada olmasına rağmen ellerim direksiyonda kaldı. Bırakmak çok zordu. Bir parçam sorunlarımdan uzaklaşmak istiyordu ama dünyada Bahamut'tan saklanabileceğim hiçbir yer yoktu. Sırtımda görünmez bir kanca vardı ve ben onun oltasına takılmıştım. *Evet... hepsi bu.*

Calista göğsüme uzandı, saçları terden hafifçe keçeleşmişti.

Yatak başlığına yaslanırken kollarım ona dolanmıştı, dizlerimden birini yukarı kaldırarak ona baktım. Parmaklarımı saçlarının yumuşak tellerinde gezdirdim ve nazikçe yüzünden çektim. Yanakları çok yumuşaktı, çölde her gün dışarıda çalışmaya devam ettiği için hala bronzlaşmıştı. Onu okşamaya devam ederken gözlerinin ağırlaşmasını izledim.

"Beni uyutacaksın..."

"O zaman uyu." Ağzım başına doğru eğildi ve onu öptüm.

Gözlerini kapattı ve memnuniyet dolu bir nefes aldı, sanki ona her dokunuşum onu eritiyormuş gibi. "Ama uyanırım ve sen gitmiş olursun."

Onu tekrar öptüm. "Neredeyse . Sadece bir gün daha." "Bir korsan adasını dört gözle beklediğimden emin değilim."

Sırıttım. "Alıngan ve . Tam uyum sağlayacaksın."

"Bunu son derece rahatsız edici buluyorum." Gülümsememeye çalışıyordu ama dudaklarında bir gülümseme iması vardı.

Kollarım onun etrafında sıkılaştı ve dudaklarımı saç çizgisine yasladım, kokusu benimkine karıştı, kalp atışları yavaş ve nazik bir şekilde ön koluma değdi. Kaldığımız yer sıkışık ve geminin sürekli sallanması onu zaman zaman huzursuz ediyordu ama bu sonsuza dek sürmesini istediğim bir andı.

"Bu gemiden inmek istiyorum... ama kalmak istiyorum."

Onu daha da sıkmak istedim ama bunu yaparsam onu boğacaktım. "Ben de."

Uzakta bir şey görmeden önce yakın olduğumuzu biliyordum.

İklim değişmişti. Suyun yüzeyindeki dondurucu soğuk , yerini her nefes alışımında hissedebildiğim ılık bir nem almıştı. Güneş ister bulutlar tarafından engellenmiş olsun, ister açık bir günde parlak olsun, sıcaklık hâlâ ılıktı. "Yaklaştık."

Komutan Navarrese yanımda durdu. "Adamları savaş için hazırlayacağım."

"Buna gerek kalmayacak." Dürbünü gözüme kaldırdım ve uzaklara baktım, ufuktaki kara parçasını gördüm. "Güneye doğru devam edin. Ben önden uçup onlara varışımızı haber vereceğim." takdirde, bizi açık denizde karşılamak için gemilerini fırlatacaklardı. Sayıca az olsalar bile, gelgit onların lehineymiş gibi savaşacaklardı. *Khazmuda, hadi uçalım.*

Evet. Denizden bıktım.

Calista'ya ayrılacağımı haber vermek için güvertenin altına doğru döndüm ama o çoktan orada durmuş, esinti siyah saçlarında dalgalanıyordu. Kara görülemeyecek kadar uzakta olmasına rağmen bakışlarını ufka dikmişti.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, elbisesi denizden gelen esintiyle dalgalanıyordu. "Karanın görünür olmasını umuyordum."

"Yakında olacak." Ona yaklaştım, yeşil gözleri güneş ışığında parlıyordu. "Önden uçup onlara varışımızı haber vereceğim."

Komutan Navarrese'ye döndüm. "Gün batımında varacağımızı diğer gemilere bildirin. Sizinle orada buluşacağım."

O da başıyla onayladı. "Yapılacak, Majesteleri."

Khazmuda gökyüzünden süzülerek indi ve birkaç metre ileride bir sıçramayla suya indi, kanatları bir ördek gibi vücudunun içine katlanmıştı. ***Acele et, batmadan önce.***

Güvertenin kenarına geçtim ve su seviyesinin üzerine çıkana kadar merdivenden aşağı indim. Khazmuda'nın bedenine yaklaştığımda merdivenden atladım ve sırtındaki sert pulların üzerine indim, bir dikene çarpmamaya dikkat ettim.

Sıkı tutun. Khazmuda kanatlarını açtı ve vücudunu sudan çıkarmak için sertçe çırpıtı, bacakları aynı anda tekmeleyerek muazzam ağırlığını kaldırdı. Normalde karadan yaptığı gibi zarif bir kalkış değildi bu. Yaklaşık iki haftadır denizde süzülürken, kendisi ve diğerlerinin bulduğu balık ve diğer deniz canlılarıyla beslenirken, yükselmek için yeterli gücü uygulamak bir mücadeleydi.

Sonunda suyun üzerine çıkmayı başardı, ancak gökyüzüne yükselmesi, bir kez daha süzülebilecek kadar yükseğe çıkana kadar kendini daha da yükseğe kaldırması daha da uzun sürdü.

İyi misin?

Evet. Ama sadece güçlü bir ejderha bunu başarabilirdi.

Neredeyse . Yakında dinlenecek ve besleneceksiniz.

Ayı istiyorum.

Adada ayı olacağını sanmıyorum.

O zaman yiyecek ne var?

Maymunlar.

Gemileri geride bırakarak gökyüzünde süzülürken bu seçeneği düşündü. ***Maymunlar küçüktür ama iş görür.***

Gemiler altımızda küçük birer figürdü ve bu yükseklikte önümüzde kara görünüyordu. Bulutlara yakın gökyüzünde rüzgâr daha serindi ve yanaklarıma ferahlık veriyordu. Uzun deniz yolculuğundan sonra tek bir uçuş beni canlandırmıştı.

Saklı Bölge altımızdaydı, birçok küçük adanın arasında büyük bir ada, okyanusun ortasında küçük bir takımadaydı. Güney Adalarına ve diğer bölgelere yakındı ama ticaret gemilerinin ve diğer korsanların onu fark edecek kadar yaklaşmadığı güneydeydi. Tropikal iklimde neredeyse her gün yağmur yağıyordu, bu yüzden akarsular ve göller olmasa bile her zaman su vardı.

Aşağıda liman görünüyordu, korsan mürettebatı için kullanılan tüm kalyonları barındıran uzun güverte. Gün batımına saatler olmasına rağmen adanın etrafında meşaleler yanmaya başlamıştı bile. Borular çalınmamıştı, bu yüzden henüz kimse bizi fark etmedi, muhtemelen kimse birdenbire devasa bir ejderhanın ortaya çıkmasını beklemediği için.

Yerleşim yeri, korsanlara karadayken kalacak yer, bir sonraki seferde ayrılmadan önce haftalarca kalmak üzere adaya gelen kadınlarla dolu bir genelev ile bir bar sunuyordu.

sevkiyat koşusu. Adanın merkezinde bir dağ vardı ve bu dağın derinliklerinde tüm altın ve hazineler saklıydı, tam olarak nereye bakacağınızı bilmediğiniz sürece bulmanız imkansızdı.

Kaptan Blackstorm ve benim dışımda kimse bilmiyordu.

Devriye sonunda bizi fark etti ve boru çaldı. Korsanlar topların adanın kenarındaki yeşilliklere ve dağın yamacına gizlendiği savaş istasyonlarına koştular.

"Kara."

Hedef olacağım.

"Yüzümü tanıdıklarında saldırı iptal edilecek. Sadece inin." Kaptan Blackstorm'un bardan çıktığını gördüm, koyu mor korsan şapkası bu yükseklikte bile seçilebiliyordu.

Khazmuda sahile inmeden önce duyulabilir bir hırıltı çıkardı ve neredeyse hepimizi devirecek bir gümbürtüyle yere indi.

Atladım ve Khazmuda güçlü bir kükremleri çıkardığında ve kendini su yüzeyinden kaldırması gerekenden çok daha hızlı bir şekilde gökyüzüne atlayarak havalandığında neredeyse sahildeydim.

Adanın tek barı olan ve sakinlerinin her gece uğradığı The Mermaid's Tale'e yaklaşırken kılıcımı çekmedim. Güneş ışığı Kaptan Blackstorm'un yüzünü kapladı ve gözlerinin yorulmasından dolayı gözlerini kıymasına neden oldu. Ona eşlik eden diğer korsanlar kılıçlarını kaldırıp üzerime saldırdılar.

"Eski bir dostu böyle mi karşılıyorsun?"

Sesimi duyan korsanlar sanki yüzümü değil de sesimi tanımış gibi oldukları yerde .

Kaptan Blackstorm uzun saniyeler boyunca bakışlarını benden ayırmadı, bunu yapmak hiç de zor olmamalıydı. Sonra ilerledi, tahta patikadan çıkıp kumun üzerine adım attı

durduğum yere. Adamlarının yanından geçip bana yaklaştı, kiminle karşı karşıya olduğunu anlayınca gözlerindeki gerginlik yumuşadı.

Yıpranmış yüzü bir gülümsemeye dönüştü ve gözleri eğlenceyle kırıştı. "Bu mürettebatın gördüğü en iyi komutan. Bu yüzü bir daha göreceğimi hiç düşünmezdim."

"Ben de öyle."

"Bir kez daha mürettebata katılmak için mi döndün? Senin için her zaman bir yer vardır Talon."

Başımı hafifçe salladım. "Teklifiniz için teşekkür ederim ama korsanlık geride kaldı."

Sırıttı. "Bir kez korsan olan her zaman korsandır." Arkasındaki bara işaret etti. "Hadi bir içki alalım. Sanırım konuşacak çok şeyimiz var."

Pencerenin karşısındaki her zamanki masamıza oturduk, bir önceki konuşmamızı karanlıkta yapmıştık, etrafımızda mumlar yanıyordu. İlk birkaç dakika ağır bir sessizlik ve uzun bakışmalarla geçti, ikimiz de bu anın kurgudan ziyade gerçek olduğunu kabul ediyorduk.

İçkisinin yarısını bitirdikten sonra sandalyenin arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Gömleğinde eskisinden daha fazla kılıç izi vardı, siyah deri o kadar solmuştu ki griden neredeyse beyaza dönüşmüştü. Sakalı kalın ve beyazdı ama teni her zamanki gibi bronzlaşmıştı.

"Bahamut'u buldun mu?"

Soruya cevap vermek istemedim, hele ki bu şimdiye kadar yaptığım en büyük hatayken. "Evet."

"Denizin çok ötesindeki Ölüm Kralı'nın hikâyelerini duydum. Ölülerden oluşan bir ordu kuran kara bir ejderhanın üzerindeki bir kral. Herkes onun

ama ben aksini biliyordum." Denizle aynı görünen o delici mavi gözleriyle bana baktı. "olanı geri almaya hazırsın."

Bu anın oluşması yirmi yıl sürmüştü ve bana istediğim tatmini vermedi. Boş hissettim. "Öyleyim."

Başıyla onayladı. "Paramı sana yatırıyorum."

"Her eli kaybedince bunun pek bir anlamı kalmıyor," diye takıldım, sarhoş gecelerimizde kumarda kaybettiğimiz hazineyi hatırlayarak. Sonra paramızın geri kalanı içkilere ve kadınlara gitti.

Sırıttı. "Bu seferki farklı olacak ve tüm paralarımı ortaya koyacağım."

Gözlerim başka tarafa kaydı, gülümsemem yavaşça yumuşadı.

Bir süre bana baktı, gözleri bir sayfadaki kelimeleri görür gibi yüzüme yapışmıştı. Hikâyemi, ayrı kaldığımız süre boyunca yaşadığım maceraları okuyabiliyordu. "Buraya gelmenin bir sebebi var Talon."

"Eski bir dostla içki içmek ve bir iyilik istemek için."

"Size ne kadar yardımcı olabileceğimden emin değilim. Ne de olsa bir tanrının gücüne sahip olan sizsiniz."

"Bir tanrının gücüne sahip , ama aynı zamanda bir tanrının kölesiyim."

Sözlerimin derinliğini kavrarken gözleri yüzümde hafifçe kısıldı. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Tahtı geri almak için ihtiyacım olan şeyi bana verdi... ama sadece ağır bir bedel karşılığında."

Gerçeği paylaşmamı beklerken başını hafifçe eğdi.

"Zaferimin tadını çıkaracak kadar uzun yaşamayacağım. Kısa ve hızlı olacak... ve sonra yok olacak." Kaptan Blackstorm bu dünyada sahip olduğum tek insan arkadaşımdı. Tek arkadaşım bir elfti, diğeri de

bir ejderhaydı. Ve Calista bundan çok daha fazlasıyla ona arkadaşım diyerek asla hakaret etmezdim.

Hiçbir şey söylemedi, boş gözlerle bu açıklamayı içine çekti. "Şartları kabul ettiniz, demek ki istediğiniz buydu."

"Bahamut'un topraklarına yelken açtığımda, şu an olduğumdan farklı bir adamdım."

"Haklısın," dedi. "Sana baktığımda bunu görebiliyorum. Neyin değiştiğini tam olarak kestiremiyorum ama her şey değişti." Bana acıyan bakışlarla bakmaya devam etti. "Hiçbir şey yapılamaz mı?"

Görünmez bir el kalbimi sıktı ve neredeyse eziyordu. "Bir şeyler yapılabilir ama bunu yapabileceğimden emin değilim."

"Ben olsaydım tereddüt etmezdim," dedi basitçe.

İhanet etmesi gereken kişinin ben olduğumu hayal ederek hafifçe sııttım. "Bundan şüpheliyim."

"Tüm korsanlardan daha uzun yaşadım çünkü hiç tereddüt etmedim. Kendini düşün Talon. Diğer herkes lanetlenebilir."

Başımı eğdim, suçluluk duygusu beni boğuyordu. "Sadece , Talon. Bunu düşünme."

"Görevi bilmediğiniz zaman tavsiye ."

"Çünkü bilmek istemiyorum," dedi. "Sadece yaşamayı istiyorum. Senden çalınan tahtta hüküm sürmeni istiyorum. Güney Adalarında ticaret yapıyordum ve burası çocukken hatırladığım gibi değil. Güney Adaları eskiden güzelliğin ve refahın zirvesiydi. Şimdi ise bir harabe."

Başımı kaldırdım ve ona baktım, kalbim acıyla doluydu. "Ne demek istiyorsun?"

Gözleri sabit bir şekilde benimkilerin üzerindeydi, nabızı boynunda hissediliyordu. "Bilmiyorsun."

Gözlerimi yüzünde ileri geri gezdirdim.

Bana cevap vermedi, sessizliğin aramızda asılı kalmasına izin verdi.

Bir cevap için baskı yapmadım çünkü duymaya hazır değildim. Hâlâ rüyalarımda ziyaret ettiğim memleketime ne olduğunu öğrenmeye hazır değildim. Ulu meşe ağaçlarıyla, avludaki zeytin ağaçlarıyla, tarlalardan gururla topladığımız üzümlerle. Bunları Calista'ya göstermek istiyordum ama artık ona gösterecek hiçbir şey yoktu.

"Benden ne istiyorsun Talon?"

Dokunmadığım kadehe baktım, burada birlikte geçirdiğimiz geceleri hatırladım, yıllarca yüzeysel saçmalıklar konuşmuştuk... ta ki ona Vivian'dan bahsedene kadar. "Buraya kuzeyden yüzlerce gemi gelir." Bakışlarımı onunkilere diktim. "Güney Adalarına gitmeden önce ordumu barındıracak bir yere ihtiyacım var."

İçinden kıkırdamadan önce yüksek sesle bir iç geçirdi. "Yüz gemi... Bu on bin kişi eder."

"Yaklaşık olarak."

"On bin kişiyi ağırlayabileceğimizi mi sanıyorsunuz?" diye sordu kuşkuyla.

"Başka bir yere yelken açarsam amcam niyetimi anlar," dedim. "Elimdeki tek şey sürpriz unsuru. Yıllar önce öldüğümü sanıyor. Hem ordum hem de intikamım karşısında hazırlıksız olacak."

"Belki de. Ya da belki o da gibi aynı hikayeleri duymuştur..."

Karnıma bir taş düştü.

"O da en az kadar uzun zamandır bu anı bekliyordu."

Yutkundum, aniden halkımı bir tuzağa sürüklediğim için dehşete kapıldım.

"Adamlarınızı ağırlayacağım, bunu istediğim için değil, başka seçeneğim olmadığı için. İkimiz de biliyoruz ki kıyılarıma getirdiğiniz orduyla boy ölçüşemem."

"Ve ikimiz de sana karşı asla hareket etmeyeceğimi biliyoruz. Bizi geri çevirebilirsin ve bunun hiçbir sonucu olmaz."

Masanın karşısından bana baktı, bakışları sabit ve gerçektir. "Hâlâ başka seçeneğim yok. Çünkü seni geri çevirsem, yok olacaksın."

Açık denizde iki hafta geçirdikten sonra erzağımız azalmaya başlamıştı. Taze yiyecekler yenmişti ve kalanlar da bir hafta önce çürümüştü. Ekmek, gemileri inşa eden tahtadan daha sertti. Gemimin suyunun azaldığını biliyordum, bu yüzden diğerleri de aynı gerginliği hissediyordu. Su elde etmek için taze yiyecek olmadığından hepimiz susuz kalmıştık. Adamlarım sağlıkları bu kadar kötüyken savaşa giremezlerdi. Ejderhalar da zayıftı. "Teşekkür ederim, Kaptan Blackstorm."

"Artık senin kaptanın değilim Talon. Artık sadece arkadaşımım."

Onu en son gördüğüm zamanı ve kalpten kalbe yaptığımız konuşmayı hatırladım. Uzun tanıdığım adamlara veda etmenin acısından kurtulmak için gecenin bir yarısı ekipten ayrılmama izin vermişti. daha kolaydı. "Teşekkür , Ethan."

Ethan mürettebatının yarısını ve gemilerini adaya gelen ani insan akını için daha fazla almaya gönderdi. Böylece liman birkaç kalyon için açık kalmış oldu. Adada herkesi barındırmaya yetecek kadar yer olmadığı için geri kalanların koyda demirli kalması ve konaklama için kullanılması gerekecekti.

Kalyon filosunun koyun açık mavi sularına yaklaşmasını, beyaz yelkenlerinin yavaş yavaş yükselmesini izlerken birlikte durduk.

sığ suya doğru hızlarını arttırdılar. Yukarıda ejderhalar vardı, yaklaştıkça pulları daha parlak ve ışıltılı hale geliyordu.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş olan Ethan dönüp bana baktı. "Yanındaki elli ejderhadan bahsetmeyi unuttun."

Sırıttım. "Sanırım aklımdan çıkmış."

"Ejderhanın türünün son örneği olduğunu sanıyordum. Bunları nereden buldun?"

"Bu uzun bir hikâye," dedim. "Anlatmak için birkaç bira gerekir."

"Yeterince adil." Tekrar önüne baktı, ilk gemi limana yanaşmak üzere yola çıkmıştı.

Calista'yı bir geminin pruvasında görebiliyordum. Tırabzanı kavradı ve aşağıdan bana baktı, uzun saçları koyun üzerinden geçen esintide hafifçe dalgalanıyordu. Bana bakarken dudaklarında hafif bir gülümseme vardı, sanki birkaç saat ayrı kalmak beni özlemek için yeterli bir ayrılıkmış gibi.

Ethan nefesinin altından alçak bir ısıklık çıkardı. "Ne kadar güzel bir şey."

"Öyle."

Gemi limana yanaştı ve limanın direklerine bağlandı. Kraliçe Eldinar'ı taşıyan gemi de dahil olmak üzere diğer gemiler arkasından geldi. Diğerleri demirlerini denize bıraktı, böylece kıyıya kürek çekebildiler.

Herkes gemileri boşaltmaya başlarken ejderhalar adaya indi, sahilde ve dağın etrafındaki açık alanlarda yer buldular. Khazmuda yanıma indi, ikimize ve palmiye ağaçlarına kıyasla dev gibi bir şeydi.

Ethan çoğu insanın yapacağı gibi geri adım atmadı ama hayranlık ve dehşet karışımı duygularına engel olamadı.

"Ethan, bu Khazmuda." Khazmuda'ya baktım. "Bu benim arkadaşım Ethan."

Evet, seni korsan yapan adam.

Khazmuda.

Yirmi yıl boyunca seni rotandan saptıran kişi.

Bu benim seçimimdi.

Ondan hâlâ hoşlanmıyorum. Adamları kılıçlarını bana doğru kaldırdı.

Çünkü onları çok korkuttun.

Bu onu memnun etmişe benziyordu çünkü sessiz bir mırıltı çıkardı.

Korkutucuyum, değil mi?

Ethan'a döndüm. "Sizinle tanıştığına memnun oldu."

"Onunla konuşabilir misin?"

"Aklımızla, evet."

Ethan bakışlarını aramızda bir ileri bir geri kaydırdı. "Şimdi neden bir gün bile yaşlanmadığını anlıyorum."

Tanıştığımız zamandan yirmi yaş daha yaşlıydı. Gözlerinin etrafında kırışıklıkların oluşmasını ve gıdılarının büyümesini izlemiştim. Ama o benim sonsuza dek zamanın içinde hapsoluşumu izlemişti.

"Bu da tanıştığımız günden beri Khazmuda ile kaynaşmış olduğun anlamına geliyor."

Bakışlarımın beni doğrulamasına izin verdim.

"Müttefik olarak bir ejderhaya sahiptin ama yine de seni esir almama izin verdin."

"Çünkü hiçbir şey umurumda değildi, özellikle de kendim." Khazmuda Ethan'a bakarken sessiz bir hırıltı çıkardı.

Ethan irkilmedi. "Kin tutuyor gibi görünüyor."

Benim var.

Khazmuda'dan uzaklaştım ve iskeleye yaklaştım.

Ethan bir saniye sonra beni takip etti, botları suyun üzerindeki tahta kalaslara çarpıyordu.

"Buraya sadece insanlarla yelken açmadım. Buraya elflerle de geldim."

"Elfler mi?" Durup bana baktı. "Onların türüyle nasıl ittifak kurdun?"

"Sert bir içki eşliğinde anlatılması gereken başka bir hikaye."

"Bu hızla gidersek, senin bu savaşını kazanamayacak kadar sarhoş olacağız."

Kraliçe Eldinar ve General Ezra gemilerinden indiler. Rıhtımdan bize doğru gelmeden önce Calista'yı selamladılar. Herkes uzun yolculuktan dolayı yorgun ve bitkin görünüyordu, ama Kraliçe Eldinar zarafetini koruyordu, gemideki elfler sudan ve beslenmeden uzak durduğundan değil, o da yıkanabilsin ve parlayan saçlarını temiz tutabilsin diye.

Onlar yaklaşıırken Ethan alçak bir ısılk daha çaldı, bu sefer sadece benim duyabileceğim kadar sessizdi. "İlkinden daha güzelmış."

"Katılmıyorum."

Ağzının bir tarafı sırtarak kalkmadan önce göz ucuyla bana bir bakış attı.

Kraliçe Eldinar birkaç adım durdu, gözleri Ethan'ın üzerindeydi.

General Ezra'nın eli kılıcındaydı, yanlış bir şey söylerse arkadaşımın kafasını kesmeye hazırды.

Bir adım öne çıktım. "Kraliçe Eldinar, bu önceki mürettebatımın lideri ve eski dostum Kaptan Blackstorm. Bize bir mühlet verdi.

yolculuğumuzun ikinci bölümünü yapmaya hazır olana kadar burada, onun adasında kalacağız."

Kraliçe Eldinar hafifçe başını sallamadan önce ona baktı.

"Sizinle tanışmak çok güzel." Ethan öne çıktı ve öpmek için kızın eline uzandı.

Elim omzuna gitti ve onu sabitledi.

General Ezra kılıcını sıkıca kavramıştı ve daha da sıkılaşıarak eklemlerinin beyazlaşmasına neden oldu.

"Bu General Ezra, Riviana Yıldızı'nın Generali ve Kraliçe Eldinar'ın kocası."

Ethan başıyla onayladı. "Sizinle tanışmak da çok güzel." General Ezra kılıcını elinden bırakmadı.

Daha sonra Calista'yı tanıttım. "Bu Calista..." Onu nasıl tarif edeceğimi bilmiyordum çünkü bir unvanı yoktu. O benim arkadaşım değildi. Herhangi bir krallığın lideri değildi. Ama ona bir anlam yüklememek onunla olan ilişkim için bir utançtı. "Kalbimin kraliçesi."

Gözleri benimkilere baktığında, daha önce hiç göstermediği bir yumuşaklığa sahipti. O an diğer insanlarla doluydu ama sadece ikimiz varmışız görünüyordu. Ethan'ı fark etmedi bile çünkü tüm odağı benim üzerimdeydi.

Ethan ona geniş bir sırtışıla baktı. "Majesteleri."

Kraliçe Eldinar konuşmanın kontrolünü ele aldı. "Bizi adanızda ağırladığınız ve halkımın ihtiyaçlarını karşıladığınız için teşekkür ederiz. Konukseverliğinizi hiçbir uyarıda bulunmadan kabul ettiğimiz için özür dileriz. Eğer nezaketinizin karşılığını ödeyebileceğim bir zaman olursa, ödeyeceğim."

"Talon'un her arkadaşı benim de arkadaşımdır. Buraya hoş geldiniz. Hepiniz için daha fazla erzak almaları için adamlarımı gönderdim. Birkaç gün içinde dönerler. Bu süre zarfında adamız ihtiyacınız olan kaynakları sağlayabilir."

"Teşekkür ," dedi.

"Herkes yerleşsin," dedim. "Biraz dinlendikten sonra bir sonraki hamlemizi düşünürüz." Ethan'a döndüm. "Kraliçe Eldinar'ın kalabileceği bir yer var mı?"

"Elbette," dedi Ethan. "Benimle gelin, Majesteleri." Kraliçe Eldinar ve General Ezra'ya rıhtımdan aşağıya kadar eşlik etti.

General Ezra karısının yanında yürürken nihayet kılıcını bıraktı.

Calista'ya döndüm.

Yoğunluğu değişmemişti. Bana sanki onu sevdiğimi ilk kez söylüyormuşum gibi bakıyordu. Tam da bu ilişkinin daha fazla derinleşemeyeceğini düşündüğüm anda, daha önce hiç keşfetmediğim bir seviyeye ulaştı.

Ona yaklaştım ve elimi saçlarının arasına soktum, dokunuşumla başının gevşediğini hissettim. Okşamama döndü, yanağını avucuma dayadı, gözleri gözlerimdeydi. İnsanlar gemilerden ayrılmaya ve eşyalarını kamaralarından çıkarmaya devam ediyordu ama o rıhtımda sadece ikimiz varmışız gibi hissediyordum.

Onu öpmedim, sadece başparmağımın yanağına dokunmasına izin verdim, yumuşak dudaklarına dokunmaktan çok güzel yüzünü görmekten keyif aldım. Hissettiğim bağ tenden daha derindi, ruhlarımız arasında bir gerginlik vardı. Ve bu duygunun tadını her çıkardığımda, bunun geçici olduğunu hatırladım.

Ama böyle olması gerekmediğini de hatırladım.

Ethan bana su kenarındaki açık evlerden birini verdi. Basit bir yerdi; bir yatak, bir banyo ve bir yemek masası vardı; başımı tavana çarpmadan tamamen ayağa kalkabilmem dışında geminin altındaki kamaradan sadece biraz daha büyüktü. Bu bana

Calista ve benim sahilde gün batımının tadını çıkardığımız şirin ada Thalian Toprakları. Ama bu ada insanlarla dolup taşıdığı için o kadar da özel değildi.

Yatağın kenarına oturmadan önce çantasını yere bıraktı ve yorgun gözlerle karşı duvara baktı.

Onu izlerken zırhımı çıkardım. "Seni rahatsız eden ne?"

Gözleri benimkilere kaydı. "Yok bir şey. Karada olmak çok güzel. Senin denizci midem yok."

"Her zaman böyle değildi. Çocukken hastalanırdım." "Ne değişti?"

Omuz silktim, hâlâ zırhımın parçalarını çıkarıyordum. "Alıştım." "Öylece alışabileceğin şey gibi görünmüyor."

Üniformamı çıkardım ve boxerlarımla durdum, hem giysilerin ağırlığından hem de sıcaktan kurtulduğum için rahatlamıştım. Fazladan ağırlık taşımak sadece kaslarımı güçlendiriyordu ama zaten bir demirhane gibi sıcak çalıştığım için sıcaklık dayanılmazdı.

Eskiden düşüncelerini gözlerinin ardına saklardı, ama şimdi duyguları bakışlarına yansımıştı. Bana dokunduğunu hissettiren bir bakışla baktı, beni bir önceki gece ya da ondan önceki gece sahip olmadığı gibi arzuluyordu.

Yatağa yaklaştım ve yaklaştığımda gerilmesini, yakınlığımla nefes alışının değişmesini izledim. Beni daha da yaklaştırmak istiyordu ama her santimde onu biraz daha geriyor, varlığımın daha çok farkına varmasını sağlıyordum.

Ellerim vücudunun iki yanına gitti ve üzerine eğilerek omurgası yatağa yaslanana kadar geriye yaslanmasını sağladım. Gidecek başka yeri kalmayınca derin bir nefes aldı ve elleri göğsümü avuçlayıp yanaklarımı kavrayana kadar yavaşça boynumun kenarlarından yukarı doğru ilerledi. Gözleri sonsuzluğa bakıyordu.

bana gökyüzündeki tek yıldızmışım gibi bakıyordu. Hayatında hiç sevmemiş ya da sevilmemiş bir kadın için beni sevmek çok doğal geliyordu.

Elimi elbisesinden yukarı kaydurdım ve beline kadar çekerek altındaki pamuklu iç çamaşırını ortaya . Kalçası boyunca açıkta kalan teni takip ettim ve sanki ona daha önce hiç bu şekilde dokunmamışım gibi nefes alış verişlerinin derinleştiğini, teninde küçük yumrular oluştuğunu bir heyecan hissettim.

Eğildim ve kalçasının derisini öptüm, yumuşak etini ağrıyan ağzımda hissettim. Dizini kolumun kıvrımıyla destekledim ve pürüzsüz tenini öperek merkeze doğru yaklaştım.

Daha sert ve daha derin nefes aldı. Tırnakları pençeye dönüştü.

İç çamaşırının dışını öptüm, sonra nefes aldım, beni rıhtımdaki direklerden daha sert yapan kokuyu kokladım.

Diğerlerinden daha derin bir nefes daha aldı.

Başparmaklarımı kumaşın içine soktum ve elbiseyi uzun bacaklarından ve botlarının üzerinden çektim. Kalçalarını kavradım ve onu kenara doğru sürükledim, elbisesi beline kadar çekilmişti.

Nasırlı parmaklarımla yumuşak kalçalarının iç kısımlarını kavradım, sonra kayganlığına girdim, sanki ilk kez giriyormuşum gibi darlığına girdiğimi hissettiğinde irkilmesini ve inlemesini izledim. Kendimi tamamen kılıfına soktum, parmaklarımı etinin derinliklerine gömdüm, kraliçesi tarafından kucaklanan bir kral gibi.

Kraliçe Eldinar'ın benimkinden çok daha büyük odasında buluştuk. Ethan'a soylular ziyaret için uğramazdı, bu yüzden neden boş olduğundan emin değildim ama şu anda işe yaradı.

Büyük bir yemek masası vardı ve Kraliçe Eldinar masanın başındaydı.

General Ezra onun arkasında duruyordu, düşmanlığı güneşten daha sıcaktı.

Ethan, General Ezra'dan olabildiğince uzakta olmak istercesine birkaç sandalye aşağıya oturdu.

Calista ve ben oturduk.

Ortada kimsenin dokunmadığı bir meyve tabağı vardı. Ayrıca kimsenin uzanmadığı bir sürahi su da vardı. Bardaklarımız boş kaldı. Pencereleden bazıları deniz esintisini içeri almak için aralıktı, uzaktan kıyıya vuran suyun hafif sesi geliyordu.

"Umarım kalacağınız yeri uygun bulmuşsunuzdur," dedi Ethan. "Sıcağa alışmanın biraz zaman aldığını biliyorum."

Kraliçe Eldinar kolsuz bir elbise giymişti, uzun saçları gevşek bukleler halinde omuzlarından aşağı dökülüyordu. Alnında boncuk boncuk ter yoktu, bu cennetin bir rahatsızlık olduğuna dair hiçbir belirti yoktu. "Çok uygun. Bizi rahat ettirdiğiniz için teşekkür ederim." Bana için döndü. "Akşamı dinlenerek geçirdiğimize göre, bir sonraki hareket tarzımızı belirlememiz gerekiyor. Güney Adalarına ulaşmak ne kadar sürer?"

Ethan, "Üç gün, tabii rüzgâr bizden ," diye cevap verdi.

"Az önce tamamladığımız yolculukla kıyaslandığında bu kısa bir yolculuk," dedi.

Ethan, "On bin adam ve elli ejderhayla zorlu bir düşmansınız," dedi. "Ama bir plan olmadan bunun hiçbir anlamı yok." Bana bakmak için döndü, bir dirseğini masaya dayayarak sandalyesinde geriye yaslandı.

"Katılıyorum," dedi Calista. "Sadece tek bir şansımız var. Bunu heba edemeyiz."

Kraliçe Eldinar Ethan'a bakarak, "Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmemiz gerekiyor," dedi. "Sen bir korsansın. Maceralarınız sırasında bir şeyler duymuş olmalısınız."

"Bazı mallarımızı onların limanında satıyoruz," dedi Ethan.

"Ne malları?" Kraliçe Eldinar sordu.

Ethan omuz silkti. "Yolculuklarımızda ne bulursak..."

"Demek çalışkan insanlardan çaldığınız eşyalar," dedi Kraliçe Eldinar gözlerinde yargının acısıyla.

Ethan hafifçe sırıttı. "Bazen ihtiyacımız olmayan fazladan yiyecek, ama aynı zamanda demir ve mücevherler de var. Adil bir fiyat ödüyorlar ve teklif ettiklerimizi nadiren reddediyorlar. Her ay bir kez limanlarına gidiyoruz ve o zaman da neredeyse geldi."

"Ne öneriyorsun?" Kraliçe Eldinar sordu.

Bana baktı. "Duyduğuma göre Güney Adaları çok sıkı korunuyormuş. Doğrudan kral tarafından verilmesi gereken bir tüccar işareti taşımadığınız sürece krallığa giriş çıkış yapamazsınız. Yani krallığa girmenin tek yolu limandan ya da havadan geçmek."

"Yani halk gelip gitmekte özgür değil mi?" İnanamayarak sordum.

Omuz silkti. "görünüyor."

"Neden böyle bir şey olsun ki?" Güney Adaları orada yaşayanlar için bir cennetti. İnsanlar verimli topraklarda ürün yetiştirmek, sivillerini koruyan ve gelişmelerine yardımcı olan bir topluma katılmak için uzak diyarlardan geliyorlardı. Ailem lüks içinde yaşıyordu ama biz herkesin ihtiyacı olanı almasını sağlıyorduk. Tebaamıza uygulanan gümrük vergileri koşullara göre belirlenirdi. Kış sert geçerse ve mahsuller başarısız olursa, o yıl gümrük vergisi ödenmezdi. Biz de onlar gibi erzaktan kısar ve elimizdekini karneye bağlardık, ama aynı derecede değil.

Bir kez daha omuz silkti. "Belki de insanların gelmesini istemiyorlar... ya da insanların gitmesini istemiyorlar."

Hayal kırıklığı midemde bir kaya parçası gibiydi. Isırıldıktan uzun süre sonra da yanmaya devam eden bir acıydı.

Ethan, "Ben sadece limandaki ellerle ilgileniyorum," dedi. "Ama bu, zamanın zor olduğunu, insanların baskı altında hissettiğini bilmem için yeterli. Askerler sefaletten kaskatı kesilmiş durumda ve bu bulaşıcı. Sanki herkesin ruhu kışından çekilmiş gibi. Babam eskiden balıkçıydı ve ben çocukken beni limana götürürdü. Denizciler avlarını rıhtıma çekerken limanda şarkı söylerlerdi. Askerler nazik ve yardımseverdi, süreci gözlemlemekten ziyade yardımcı olmak için oradaydılar. Ve eğer orada durum farklıysa, muhtemelen her yerde farklıdır."

Calista'nın tepkimi ölçmek için yüzümün yan tarafına baktığını hissettim. Gözlerimi Ethan'a odakladım.

"Limana yanaştığımızda şehre girip araştırma yapabilirsin," dedi Ethan. "Amcan tahta geçtiğinde ailene sadık olan herkes muhtemelen öldürüldü. Yani seni tanıyacak kimse hayatta olmamalı."

Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyordu?

"Benim araştırmam gereken şey amcam ve onların askeri operasyonları," dedim. "Bu yüzle bunu yapamam. Çoğu insan beni tanımayacaktır ama kalede yaşayanlar, özellikle de kuzenlerim tanıyabilir."

"O zaman bir casusa ihtiyacın var," dedi

Ethan. "Esasen," dedim.

"Kaleden birine rüşvet verebiliriz," dedi. "Ya da ordularının komutanına."

"Oğullarından birinin komutan olduğunu varsayıyorum," dedim. "Ve anlattıklarından sonra, amcamın saygıdan ziyade korkuyla yönettiğinden şüpheleniyorum. Kaledeki herkes bir yabancıyla anlaşma yapmaktan çok korkacaktır. Beni ele verirler ve amcam geleceğimi bilmiyorsa bile o zaman kesinlikle öğrenir."

". "

Calista'ya döndüm, bu sözleri söylediğini duyup duymadığımdan emin değildim. Kendine güvenerek konuşuyordu ve aynı güven yüzüne de yansımıştı.

Bakışlarımı, onu itmeye çalıştığım anlarda, zorluklar karşısında gösterdiği aynı karşıladı. "hizmetçi olabilirim. Bir hafta orada kal ve gözlemle."

Genç ve güzeldi, gözleri mücevher gibi parlıyordu. Öpmek ve emmek için mükemmel dudakları vardı. Tutunmak için güzel kalçaları ve desteksiz dik göğüsleri vardı. "Seni hizmetçi olarak işe almazlar."

Ethan başını salladı. "Kesinlikle hayır."

Gözleri aramızda gidip geliyordu. "Saçımı toplayacağım ve güzel olmayan kıyafetler giyeceğim."

Başka şartlar altında olsa gülerdim.

Ethan sırtışını bastırmak için kendini zor tuttu. "Elbette... Bu işimizi görür."

"Bu çok tehlikeli Calista," dedim. "Seni o pozisyonda istemiyorum."

"O zaman başka ne seçeneğin var?" diye sordu. "Gizlice şatoya girip bir süpürge dolabında saklanmak mı? Amcan hakkında bir şeyler öğrenmenin tek yolu gözlem yapmak. Bunu yapabilecek tek kişi benim."

"Bu riske değmez."

"Ben iyi olacağım-"

"Cevabım hayır."

Gözleri yeşil bir ateşle parlıyordu, bu sıcaklık neredeyse yüzümdeki deriyi eritiyordu.

Kendimi tuttum. "Bir şeyler ters gittiğinde, onu o anda öldürmek zorunda kalacağım ve bile ejderhalar köleleştirilmiş olacak ve ikimiz de esir düşeceğiz. Hiçbir şey başaramayacağız."

"Ve eğer savaşa körü körüne girersek, sonuç aynı olacak," diye tersledi. "Bunu benden başka yapabilecek kimse yok. Ben Inferno ile birleştim, sen de Khazmuda ile birleştin. Ayrı olduğumuzda bile seninle konuşabiliyorum. Başka hiç kimse bu yeteneğe sahip değil."

O haklıydı. Ejderhayla kaynaşmış birini göndermediğim sürece başka hiç kimse onunla benim gibi iletişim kuramazdı. Ama sadece elfler ejderhalarla kaynaşmıştı ve kaleye bir elf göndermek kötü bir fikirdi.

Ethan bakışlarını kaydırdı. "Haklı olduğu bir nokta var Talon."

Ağır bir iç geçirdim.

"Bunun sizin için zor bir karar olduğunu anlıyorum," dedi Kraliçe Eldinar. "Ama düşman hakkında olabildiğince çok şey bilmenin başarımız için şart olduğuna katılıyorum. Strateji olmadan halkımı riske atmam. Calista'nın yerine birini gönderebilirsiniz ama aynı derecede güvenebileceğiniz başka biri yok."

General Ezra'nın yeğeninin düşman saflarında yer almasıyla ilgili bir sorunu varsa bile bunu belli etmedi.

Calista'ya bakmadım ve masanın üzerinde duran parmaklarıma .

"Bunu yapmak istiyorum." Calista'nın sesi nazik bir fısıltı gibi çıkıyordu ama yine de daha önce sahip olduğu özgüveni içeriyordu "Bunu senin için yapmak istiyorum... ve ailen için."

"Artık benim ailem sizsiniz." Kelimeleri düşünmeden, ani bir tepkiyle ağızımdan kaçırđım. Gözlerim masada kaldı çünkü sözlerimin onu nasıl etkilediğini görmek istemiyordum. Karım ve ailem sonsuza dek kalbimde yaşayacaktı ama şimdi Calista'nın da katılması için yeterince yer açmıştım.

Masaya ağır bir sessizlik çöktü ve kimse konuşmadı. Gerginlik bir yangından çıkan alevler gibi yükseliyordu. Midem bulantıdan daralmıştı. Kollarım uzun süre çok sert esnediğı için uyuşmuştu.

"Lütfen odayı boşaltın," dedi Kraliçe Eldinar. "Talon'la yalnız konuşmak istiyorum."

Masanın karşısından ona bakmak için çenemi kaldırdım.

Mavi gözlerinde şimdiye kadar gördüğüm tüm gözlerden daha fazla güven vardı. Küstahlığa varan ama asla o ince çizgiyi geçmeyen bir özgüvendi bu. Zarıftı de, bin yıllık hayatının bilgeliğıyle doluydu.

Calista ve Ethan gitti, General Ezra da öyle.

Masanın karşılıklı iki ucunda sadece ikimiz vardık ve hava nefes alınamayacak kadar yoğundu. Gözlerimi ahşabın yüzeyinde duran parmak uçlarıma diktim. Yapıldığı ağacın izleri görülebiliyordu, parçalandığında kesilen dalların oluşturduğu daireler.

Kraliçe Eldinar hiçbir şey söylemedi, bakışları

yanağımdaydı. Yine de ona bakmadım.

"Başka seçenek yok Talon."

"Ona bir şey olmasına izin veremem." Çemberdeki halkaları

saydım. "Bu çabada hepimiz hayatlarımızı riske atıyoruz. Bu

kaçınılmaz."

"Yeterince acı çekti."

Uzun bir duraklama oldu. "Anlıyorum. Ama iyileştiği çok açık ve ilaç da sizsiniz."

Bakışlarındaki ölüm arzusunu hatırlayarak elimin altındaki tahtaya bakmaya devam ettim. Parçalara ayrılmıştı ama bir şekilde hala birbirine yapıştırılmıştı. Uzun zamandır bana güvenmiyordu ve şimdi bana hayatı pahasına güveniyordu.

"Başka bir seçenek yok."

"Eğer bir şey olursa, oraya koşar ve herkesi öldürürüm."

"olsun," dedi. "Bu almak istediğimiz bir risk."

Çenemi kaldırdım ve odanın karşısındaki pencereden dışarı baktım, ağaçların yapraklarının rüzgârda değiştiğini gördüm.

"O güçlü, Talon. Senin ya da benim gibi kılıç konusunda yetenekli değil ama kanında sonsuza dek yanacak bir mücadele var. Zekâsından ya da sezgilerinden şüphe etmiyorum. Kimse bu görev için daha uygun olamaz."

Açıklıktan gelen ılık esintiyi hissederken gözlerim pencerede kaldı.

"Bu yapılmalı."

Ethan'la sahilde oturduk, mataralarımız yanımızda kumun içindeydi, şenlik ateşi kumu ve suyu aydınlatıyordu.

Şişenin kapağını kapatmadan önce bir yudum aldım, kollarımı dizlerime dayadım. Ethan'a Bahamut'un topraklarından ayrıldığım andan Kuzey Krallıkları'ndaki hükümdarlığıma kadar tüm maceralarımı anlatmayı yeni bitirmiştım. Ona Calista'yla nasıl tanıştığımı anlattım ama çektiği acıların ayrıntılarını anlatmadım çünkü bu kişisel ayrıntılar sadece onun paylaşabileceği şeylerdi.

"Ne hikâye ama." Bir yudum daha ve matarası boşaldığında onu kumun üzerine fırlattı.

"Biliyorum."

"Bu an yirmi yıldır ve sonunda geldi."

Bir şeyi hem bu kadar çok istemek de ondan korkmak çelişkiliydi.

"Başka hiç kimse bu kadar ileri gitme azmine sahip olamazdı. Keşke sevgili amcanın kafasını kestiğin anı görebilseydim..."

"Onun kafasını kesmeyeceğim." Flashbackler zihnimde hızlı ve acı verici bir şekilde ilerledi. "Onu yakacağım."

"Daha da iyi."

"Ve önce sevdiği herkesi yakar."

"Bunu sevdim."

"Karısı... oğulları... kızları... torunları... arkadaşları. Hepsi."

"Evet."

"Ve her birini izleyecek ve onların çılgınlıklarını dinleyecek." Elimdeki matarayı sıkmadan önce ona baktım ve parmak eklemlerimin patlayıp bembeyaz olmasına neden oldum. "Ve belki de izin veririm... sırf benim gibi yirmi yıl acı diye."

Ethan sessizleşti.

"Böylece, hançerini kalbine saplayıp her şeyi sona erdirene kadar lanet hayatının her günü peşini bırakmayacak."

Yüzümün yan tarafına bakmak için dönmeden önce birkaç saniye daha ateşe baktı.

Bakışına karşılık vermedim.

"Kaybınız için üzgünüm..."

Gözlerim alevlerde kaldı, bunca yıl sonra bile hâlâ çığlıklarını duyuyordum.

"Bunu sana daha önce söylediğimi sanmıyorum." " değil... uzun zaman önce."

"Bu tür şeyler her zaman canını yakar. Umarım intikamınız size hak ettiğiniz huzuru verir."

Olmayacağını biliyordum ama yine de yapacaktım. "Beni ateşleyen barış arzusu değil. Olaydan bu yana her gün içimde yanan öfke. Alevler düşüktten başladı ama yıllar geçtikçe yavaş yavaş yükseldi. Şimdi ise bir cehennem. Zaman bu kana köreltmedi. Sadece güzel bir şarap gibi yıllandırdı. Onlar için diyorum... ama bu benim için."

Tekrar ileriye baktı. "İntikamın geliyor Talon."

"Ve benim ölümüm de öyle." Ona Bahamut'tan, görev tamamlandığında ödemek zorunda kalacağım bedelden bahsettim.

"O biliyor mu?"

Başımı salladım.

"Peki ya ejderhan?"

Bu soru nedense daha çok canımı yaktı. Başımı sallamadan önce tereddüt ettim.

"Yani sırrını açtığın tek kişi benim." "Hayır,"

dedim. "Kraliçe Eldinar biliyor."

"Bu kadar yakın olduğunuzu fark etmemiştim."

"... öyleyiz... durum biraz karışık."

"bekçi köpeği yüzünden mi?"

"Hayır."

"O zaman neden karmaşık?"

Suçluluk duygusu omuzlarıma yığılırken ateşe baktım, o kadar ağırlaşmıştı ki denesem bile ayakta duramazdım. "Bahamut gitmeme ancak onu benim yerime verirsem izin vereceğini söyledi. Onu yeraltı dünyasına götürebilmesi için kendi topraklarına götürmem gerekecekti. Asla isteyerek kabul etmezdi, bu yüzden onu zorlamam gerekecekti."

Ethan hiçbir şey söylemedi, konuşmanın ikimizin de üzerinde ağır bir yük oluşturmaya izin verdi.

"Bunu kendinize saklayacağınıza inanıyorum."

"Gemimle birlikte batarken sırrınızı da yanımda götüreceğim, taşıdığım diğer tüm sırlarla birlikte."

"Teşekkür ."

"Bence bunu yapmalısın." Kollarını dizlerine dayamış oturuyordu, alevlerin parlaklığı yüzündeydi.

Sözlerine eşlik eden ifadeyi görmek için dönüp ona baktım.

Bana bakmak için döndü. "Mutlu olmayı hak ediyorsun Talon."

"Ama sonsuza kadar mutsuz olmayı hak etmiyor." Tanıştığımızda bana karşı kaba davranmıştı, ama güvenine layık olduğumu kanıtladıktan sonra, güvenini hiç çekinmeden bana verdi. Bana arkadaşım dedi ve dürüstlüğümlü sorgulamaya devam edenlere karşı beni savundu. Macabre ve diğer ejderhaların o adada bulunmasının tek sebebi oydu.

"Mutluluk için bir şansın daha oldu. Bunun peşinden gitmeyi hak ediyorsun. Calista ve Khazmuda bu kaybı taşımayı hak etmiyor."

sonucu düşünmek canımı yakıyordu, o kadar çok yakıyordu ki düşünmeme izin vermiyordum. "Ama ben o anlaşılmayı kabul ettim. O kabul etmedi."

Ethan'ın sebepleri tükennce çaresizliğe kapıldı. "Sahip olduğum tek gerçek arkadaş kaybetmek istemiyorum."

Bu sözler beni bir bıçak gibi yaraladığında gözlerimi kaçırdım. "O zaten bin yıl yaşadı. Zamanını doldurdu." "Bu adil bir sebep değil-"

"O zaman sebebi bu." Ona bakmamı bekledi. Bakışlarıyla bir kez daha buluşmadan önce durdum.

"Çünkü ya o ya da sen ve kesinlikle sen olmayacaksın."

Bölüm 4

Calista

Talon kulübeye girdiğinde saat geç olmuştu. Güneş saatler önce batmıştı, yani gecenin bir yarısıydı. Uyuyor olmalıydım ama aramızdaki gerilim her anımı sarmışken gözlerimi kapatmak zordu.

Bir an sonra içeri girdi, sessiz olmaya zahmet etmedi çünkü penceredeki mumların parıltısını görmüş ve uyumadığımı anlamış olmalıydı. Gözleri uykulu ya da sarhoş ya da her ikisi birden gibi ağırdı. Zırh gereksiz olduğu için gündelik gömlek ve pantolonunu giymeye devam ediyordu ve her iki kıyafetle de yakışıklı görünse de çıplak tenini görmeyi daha çok seviyordum.

Elimde bir şişe şarapla masada oturduğum yerden bana baktı. Ben de ona baktım.

Masaya gelirken parmaklarını saçlarında gezdirdi. Karşımdaki sandalyeye oturmadan önce içini çekti ve şarap şişesine uzandı. Direkt boynundan bir yudum aldı. "Sen benim için en önemli şeysin - Khazmuda hariç. Eğer kimi daha çok seveceğimi seçmek zorunda kalsaydım... kimi seçerdim emin değilim."

Onun kalbini bir ejderhayla paylaşırken kıskançlık ya da düşmanlık hissetmedim. Birbirlerini ne kadar uzun zamandır tanıdıklarının, tanıştıkları o kader anından beri birlikte yaşadıkları her şeyin farkında olarak, Khazmuda'nın dengi olmayı bir onur olarak gördüm.

"Umarım hiç ."

"Eğer diğer yarısına sahip olan oysa, kalbinin yarısına sahip olmaktan mutluluk duyarım."

Bakarken şişeyi kendinden uzaklaştırdı ve gözleri yavaşça derinliklerine gömüldü, bana biraz daha aşık olduğunu söyleyen o yoğunluğu verdi. "Bunu yapmanı istemiyorum."

"Biliyorum."

Ağır bir iç çekiş olarak bırakmadan önce yavaşça nefes aldı.

"Ama ikimiz de başka bir yol olmadığını biliyoruz."

Sözlerimin gerçekliğiyle yüzleşmek istemiyormuş gibi gözlerini yere indirdi. Kabul edilemez olanı kabul etmek istemedi.

"İyi olacağım, Talon."

Yutkundu, gözleri hâlâ masadaydı. "Sana bir şey olursa ölürüm."

"Bana hiçbir şey olmayacak."

Hâlâ bana bakmıyordu.

"Benim de bunun bir parçası olduğumu kabul etmelisin. Yeteneğim olduğunu öğrendiğinde benden sana yardım etmemi istedin. Ben de bunu yapıyorum."

Sonunda bakışlarını kaldırıp bana baktı. "Artık her şeyin farklı olduğunu biliyorsun."

"Çünkü beni seviyorsun. Ama ben de seni seviyorum, bu yüzden sana yardım etmek istiyorum."

Tekrar uzaklara baktı, bu kez dikkatini pencereye yöneltti. "Talon."

Beni görmezden geldi.

"Söyleyeceğin hiçbir şey fikrimi değiştirmeyecek, yüzden kabul et."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve sandalyenin ahşap arkalığına gömüldü, acımasız bir kraldan ziyade yorgun bir adam gibi görünüyordu. "Bundan emin misin?" Bana tekrar bakmadan önce gözleri birkaç saniye boyunca başka bir yerde kaldı. "Çünkü eğer değilsen, başka bir yol buluruz."

"Eminim-"

"Kesinlikle emin olmanızı istiyorum-"

"*Yapacağım.* Bunu yapabilirim Talon. Ben hem hükümdar hem de hizmetkâr oldum. İşlerin nasıl yürüdüğünü bilirim. Oraya aitmiş gibi uyum sağlayabilecek biri varsa o da benim."

Bakışlarında hâlâ belirsizlik vardı ama artık benimle mücadele etmiyordu. Sonunda her şeyi olurluna bıraktı. Şişeyi tekrar eline aldı ve dudaklarını yalamadan önce bir yudum daha içti. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Neredeydin?"

"Ethan'la... içerken."

Şişeyi aldım ve onun ulaşamayacağı şekilde masanın yan tarafına çektim. "Bunu görebiliyorum. İkinizin bu kadar yakın olduğunu fark etmemiştim."

"O benim en eski arkadaşım... en uzun arkadaşım." "Senden çok daha yaşlı."

Hafifçe sıırttı. "Ama tanıştığımızda aynı yaştaydık. Birbirimizin farklı şekillerde büyümesini izledik. Khazmuda ile kaynaştığımı fark ettiğinde, zamanın neden ona değil de bana iyi davrandığını nihayet anladı."

"Birlikte denize açıldığınızda ona Khazmuda'dan hiç bahsetmediniz mi?"

Başını hafifçe salladı. "O zamanlar münzeviydim. Soru sorulmasını istemiyordum. Tek istediğim o kadar çok çalışmaktı ki başımı yastığa koyar koymaz uykuya dalmak... ve ertesi gün bunu tekrarlamak."

Zaman zaman bakışlarında hala o depresyonun izleri vardı. Birlikte geçirdiğimiz süre zarfında düzelmiş gibi görünüyordu, ancak her zaman onun kimliğinin kalıcı bir parçası olacaktı. O geceden beri yaptığı her eylem ve aldığı her karar bu dönüm yöneltti. Bu bittiğinde belki de gerçekten iyileşebilecekti. "Ne zaman gitmeliyiz?"

Sanki ruh halini bozan eski anıları düşünüyormuş gibi gözleri uzaklara dalmıştı. "Yarın, sanırım."

"Peki ya Khazmuda ve Inferno?"

"Her ne kadar bize eşlik etmelerini istesem de, bu güvenli olmaz. Hem onlar hem de bizim için. Kendi başımızayız."

Başımı salladım.

Gözleri tekrar benimkileri buldu, hiç kapanmaya ihtiyaç duymayan kara gözleriyle bana bakıyordu. "Birçok nedenden dolayı bundan korkuyorum."

"Neymiş o sebepler?"

"Güvenliğinizin yanı sıra, memleketimin nasıl değiştiğini görmek istemiyorum. Hafızam onu olduğu gibi korudu; zeytin ağaçları, kırmızı sardunyalar, şarap ve iyi müzikten zevk alan ve güneş ufukta görünene kadar dans eden iyi insanlarla dolu sıcak bir cennet. Büyük salon benden önce gelen büyük adamların portreleriyle kaplıydı. Yemeklerimizi hizmetçiler pişirirdi. Ama ara sıra annem bize yemek yapardı ve onun yemekleri tek kelimeyle en iyisiydi. Belki de insanlar sadece saygılarından dolayı bana iyi davranıyorlardı ama sevgileri ve hayranlıkları gerçek gibiydi. Pazarlar sadece ürünler ve taze balıklarla değil, çömlekler, portreler ve renkli kilimlerle de dolup taşardı. Havada her zaman bir heyecan, bulaşıcı bir neşe vardı. Çocuklar sokakları ve ara sokakları tamamen güven içinde kendi başlarına keşfedebiliyorlardı. Tek ufak tefek hırsızlıklardı, genellikle de sokaklarda yankesicilik yaparlardı. Cezaları hafifti, sattıklarını telafi etmek için ücretsiz iş gücü olarak hizmet ediyorlardı. Cinayet, tecavüz, şiddet... çok yaygın değildi."

Her kelimeyi dinledim, kendiminkinden çok farklı bir dünya hayal ettim. Babam Akrep Vadisi'nin kraliyken bile her zaman zor kararlar vermek zorunda kalmıştı. Ülkenin kanunlarını görmezden gelmeye karar veren adamları nasıl cezalandıracağına karar vermek zorundaydı. Şiddete hiç tanık olmamıştım ama babamın düzenli olarak adamlarını ölüme gönderdiğini biliyordum. Talon'un anlattıkları anavatanını bir rüyaya ait efsanevi bir yer gibi gösteriyordu.

"Bulduğum dehşetin bu anıyı yok etmesini istemiyorum." Başını öne eğdi. "Bunca yıl boyunca kendime bunun hiç değişmediğini söyledim."

"Her ne kadar değişmiş olsa da anılarınız asla değişmeyecek. Bu onun sizden asla alamayacağı bir şey."

Hafifçe başını salladı ama gözlerinde hâlâ hüznün vardı. "Ve onu bir zamanlar olduğu haline geri döndürebilirsin."

Gözleri başka bir yerde kaldı ve bir kez daha düşüncelere daldı.

Düzeltemeyeceğim bir acı, onun yerine taşıyamayacağım bir hüznü. Ama tüm bunların olması için veremeyeceğim hiçbir şey yoktu.

Kalyon, seferleri sırasında topladıkları tüm erzakla doldurulduktan sonra bize devredildi. Her şeyi Güney Adalarına teslim edecek ve rıhtımda gemiden inecektik. Talon adaya dönüş yolunu biliyordu, bu yüzden küçük bir balıkçı teknesiyle doğudaki bir oyukta buluşma noktasına gidecek ve kalyonla buluşacaktı.

Malzemelerimizi topladıktan sonra Ethan, Kraliçe Eldinar ve Ezra Amca ile rıhtımın sonunda buluştuk.

Ethan Talon'u omzundan kavradı. "O iyi bir gemi ve iyi bir mürettebatı var ve sorumluluk sende."

"Teşekkür ."

"Size katılırdım ama tüm bu kaosun içinde ayrılmak akıllıca olmaz." "Anlıyorum."

Bana doğru başını salladı. "Senin kadının sert bir omurgası var. Ondan neden hoşlandığını anlıyorum." Göz kırptı ve rıhtımdan anakaraya doğru yürüdü.

Talon Kraliçe Eldinar'a döndü ama gözleri birden fazla kez başka tarafa kaydı. Doğrudan göz teması kurmaktan çekinmeyen, kendinden emin bir adamdı. İster arkadaşıyla ister rakibiyle olun, gözlerini üzerinizden ayırmazdı. Ama kraliçenin gözlerinin içine birkaç saniyeden fazla bakamıyor gibiydi. "İhtiyacımız olan bilgiyi aldığımızda geri döneceğiz."

"Kendine iyi bak." Bakışları bana kaydı. "İkinize de."

"Yapacağız." Talon geminin yan tarafındaki merdivene yaklaşmadan önce başıyla onayladı.

Ezra Amca yanıma geldi, Ethan gittiği için gardını düşürmüştü. Bana gözlerine ulaşmayan hafif bir gülümseme verdi. "Lütfen dikkatli ol."

"Yapacağım."

"Cesursun ve baban bununla gurur duyardı."

Yumuşaklık dudaklarımdan içeri girdiğinde, sözlerinin uyandırdığı duyguya hazırlıksız yakalanarak onları sıkıca birbirine bastırdım. Babam hakkında nadiren konuşurduk. "Teşekkür ."

Eli omzuma gitti ve beni kucaklamak için yaklaştırmadan önce tereddüt etti. Avuç içi sırtımın ortasında, kürek kemiklerimin arasında düzleşti ve çenesi başıma dayandı. Zırhı o kadar sertti ki, içinde et olduğuna inanmak zordu.

Altından. Kenara çekilip beni bırakmadan önce kısa bir dokunuş oldu.

Kraliçe Eldinar elini omzuma götürdü. "Riviana seninle olsun."

"Teşekkür ."

Elini çekmeden önce gülümsedi.

Merdivenden yukarı tırmandım ve güvertede Talon'a katıldım. Gemiye kalkışa hazırlamak için mürettebatla birlikte çalışmaya başlamıştı bile. Yapmak istediğim son şey, böylesine zorlu bir yolculuktan sonra tekrar bir gemide olmaktı.

Mürettebat halatları çözüp yelkenleri indirirken Talon dümene geçti. Devasa gemi hareket etmeye başladı ve Talon gemiyi koy boyunca ve sulara demirlemiş kalyonların arasında ustalıkla yönlendirdi. Adamlara yelkenleri açmaları ve yüksekliklerini değiştirmeleri için emirler verdi ve açık denize çıktığımızda tam yol ileri gitti.

O anda geminin kaptanıydı ama her zaman bir kral olacaktı.

Talon yolculuk boyunca sessizdi ve sessizliğinin benimle bir ilgisi olmadığını biliyordum. Ona her dokunduğumda kaslarında bir gerginlik hissediyordum. Beni her hissettiklerinde irkiliyor ve esniyorlardı. Arzuladığı tek fiziksel yakınlık uyurken bana sarılmaktı. Daha fazlası için yaptığım girişimi reddettikten sonra bir daha denemedim ve o da bir davette bulunmadı. Bu onun yapacağı bir şey değildi ama görevimizin gerginliğinin benim için normalde yanan alevleri söndürdüğünü biliyordum.

Üçüncü sabah uyandığımda Talon orada değildi.

Giyindikten sonra güverteye çıktım ve güneş ufuktan dünyanın ucuna doğru yükselirken pembe ve turuncu karışımı gökyüzünü gördüm. Kalyon gecenin bir vakti demir atmıştı ve biz sakın denizde yüzmeye devam ediyorduk. Muhtemelen bu yüzden bu kadar mışıl mışıl uyumuştum çünkü deniz çok durgundu.

Güverteye çıktığımda Talon'u geminin baş tarafında, gökyüzüne doğru yükselen devasa uçuruma bakarken gördüm.

Bakışlarını takip ettim ve tepede bir kalenin uzun kulelerini, renkli cam pencereleri, neredeyse uçurumun renginde, bej ve kırmızı tonlarında zengin kireçtaşı yapıyı gördüm.

İşte o an geldiğimizi anladım.

Etrafımızdaki denizde birkaç balıkçı teknesi vardı ve hepsi de bir gün önce bıraktıkları tuzakları arıyordu. Kıyıya yakın ve kayanın mineralleriyle yıkanan su, tropik görünen çarpıcı bir maviydi. Neredeyse dibe kadar berraktı.

Onun yanına geldim ve bir zamanlar onun olan kaleye baktım.

Yanında olduğumu fark etmedi. Ya umursamayacak kadar dalmıştı ya da fark edemeyecek kadar dalmıştı. Koyu renk gözleri olduğu yerde kilitlenmişti ama yüz ifadesinde beklediğim öfke yoktu. Nefes alış veriş sakindi. Düşünceleri her ne ise, tam bir muammaydı.

Elini uzattım ve başparmağımı teninde gezdirdim.

Bana bakmadan önce dokunuşumla hafifçe kıpırdandı ve o ana kadar beni fark etmediğini o zaman anladım.

Kelimeler olmadan daha iyi olan bir andı. Kayıp için uygun bir teselli yoktu. Gençliğimle verebileceğim hiçbir bilgelik yoktu. Babam ve kalem bir gece vakti bir büyücü tarafından elimden alınmıştı ama bu an beni tatmin etmedi.

Kalbim onu tamamen affetmişti.

Bir süre daha baktı, gözleri hâlâ uçurumun tepesindeki, denizin yanı sıra krallıktaki insanları da yöneten kaleye kilitlenmişti. "Vakit geldi." Dönüp bana baktı, gözleri sanki hiçbir şey hissetmemek için elinden geleni yapıyormuş gibi sertti. "Son şansın."

Şimdi bunu da çok istiyordum. "Ben hazırım."

Gözlerimin içine baktı, karanlık gözleri keskinliğiyle düşüncelerimi ortaya çıkarmaya çalışırken delip geçiyordu. Havada bir esinti dolaşüyor ve siyah saçlarını karıştırıyordu. Çene çizgisindeki kısa sakal son birkaç gündür uzamıştı çünkü tıraş olamayacak kadar meşguldü. İçi de dışı da çok güzel bir adamdı ve ilişkimizin tüm zorluklarını atlattığımız, aşkımızın nefretten daha güçlü olduğu için minnettardım. "Seni seviyorum."

Beklenmedik şeyi, bana nasıl hissettiğini ilk söylediği andan beri yapmadığı açıklamayı dinlediğimde nefesimi içime çektim. Bunu her dokunuşunda ve her öpüşünde belli ediyordu ama şimdiye kadar kelimelere dökmemişti. Kelimelerin tenimde eridiğini ve etime işlediğini hissedebiliyordum... kalbime işlediğini. "Seni seviyorum."

Kalyon limana doğru yelken açtı ve rıhtıma yaklaştı. Talon mürettebattan birinin gemiyi limana yönlendirmesine izin verdi ve iskelenin yakınında demir attı. Bazı korsanlar gemiden atladı, diğerleri ise gemiyi boşaltmak üzere sabitleyebilmek için denize halat attı. Daha sonra rampayı indirdiler ve kutulardaki ve varillerdeki ganimetleri aşağı kaydırmaya başladılar, ağır konteynerler güverteye çarptığında gümbürdüyordu.

Diğer gemiler oraya yanaşmış, denizciler o günkü avlarını boşaltıyorlardı. Balık kokusu hiç hoş değildi.

Ganimeti arabaya yükledik ve askerlerin konumlandığı limana doğru yola çıktık. Orada bir bir kapısı vardı, ve sadece

Askerler tarafından izin verilen tüccarların geçmesine ve mallarını pazara getirmesine izin verildi.

Talon diğerleri gibi yıpranmış ve yırtık giysiler içindeydi, kılıcı ve diğer eşyaları satacakları eşyaların altındaki arabada saklıydı. Ben de benzer şekilde giyinmi tim, güvertedeki bir başka el gibi görünüyordum. Yürürken bana döndü. "Konuşma. Arabanın arkasında kal."

"Peki ya sen?"

"Bu adamlar beni tanımayacak."

Kapıya giden yola ulaşana kadar iskeleden a a ı doğru yürüdük. Herkes tek sıra halinde durmuş, mallarıyla birlikte  ehre girmek için sıranın kendilerine bekliyordu. Sıra yavaş ilerliyordu, bu yüzden askerlerin özenle çalıştıkları ve tüm arabaları aradıkları belliydi.

"Bu kadar kapsamlı bir araştırmanın amacı nedir?" diye sordum. Talon cevap vermedi.

"Bu eskiden bir uygulama mı?"

Talon önüne bakmaya devam etti.  n ndeki araba da aynı şeyi yapınca ilerledi. "Hayır."

Yarım saat sonra cepheye ula tık. Askerler tam zırhlıydı ve sırtlarında kılıçları vardı; balık dolu arabaları kontrol etmek yerine cepheye ait olan generaller gibi görünüyorlardı.

Askerlerden biri  ne çıktı ve doğrudan Talon'a baktı. Talon da ona baktı.

Asker sanki g cenmi  gibi durdu ve Talon'un başka tarafa bakmasını bekledi.

Ama Talon sabit kaldı.

"Arabanızın içindekiler neler?" İri bir adamdı, cüsse ve boy olarak Talon'dan daha büyüktü, bu da bir şey ifade ediyordu.

"Çelik, gümüş ve meyveler," diye Talon.

Diğer asker ilerledi, vagona tırmandı ve gereksiz ve kapsamlı bir aramaya başladı.

İlk asker Talon'a baktı, üniformasındaki metal iğneler, rıhtımda olmasına rağmen yüksek statüdeymiş gibi görünüyordu. "Seni daha önce hiç görmedim."

Talon, "Mürettebatta yeniyim," diye cevap verdi.

Asker arabayı didik didik ederek içindekileri aramaya devam etti. Bu tam on dakika sürdü, meyveler gevşedi ve arabanın dibinde yuvarlandı, göğsünden çıktığında metalin sesi tıngırdadı.

Talon hiçbir şey söylemedi.

Arabanın arkasına yakın bir yerde durdum ve kimse bana ikinci kez bakmadı.

Asker sonunda arabadan indi. "Temiz."

İlk asker kenara çekildi. "Kapı günbatımında kapanır."

Sonunda geçtik ve tozlu yolda uzun yürüyüşümüze devam ederken hiçbir şey söylemedik, uzakta şehre açılan çift kapılar vardı. Kayalar sonunda kuma dönüştü ve mavi suları olan güzel plajlar görüldü, ancak güzel sabaha rağmen etrafta tadını çıkaracak kimse yoktu.

Çifte kapıdan geçtik ve kaldırım taşlarına bastık, denizcilerden biri atımıza pazara kadar rehberlik etti.

Talon önden yürümeye ve etrafını incelemeye devam etti, geçen halka, ortasında bir çeşme bulunan kasaba meydanına diğer arabalara baktı. Ancak çeşmeden su akmiyordu. Kemik kuruluğu vardı.

Talon durdu ve ona baktı.

Denizci arabayı durma noktasına getirdi.

Talon uzun bir süre çeşmeye baktıktan sonra arabaya tırmandı ve eşyalarımızı gizli döşemenin altından aldı. Kılıcını sırtına geçirdi ve siyah bir pelerinle kılıcını gizledi.

İkimiz ve denizciler kendi yollarımıza gittik.

Talon kuru çeşmeye doğru yürüdü ve taş a baktı. Taştan parçalar eksikti, sanki düşen molozlar taşın zayıfladığı yerlerde onu çatlatmıştı.

Etrafımızdaki pazarı inceledim ve ilk fark ettiğim şey sessizlik oldu. Müzik yoktu, gitar çalıp halktan birkaç kuruş kazanmaya çalışan kimse yoktu. Tezgâhların çoğunda çok az şey vardı, az miktarda ürün ve et, sanki o günkü stoklarının çoğunu satmışlardı... ya da yeterince yoktu.

Herkes zayıftı, çok zayıftı ve gözlerinin arkasından ölü gibi bakıyorlardı. Kahkaha ya da gürültülü bir konuşma yoktu. Havada bastırılmış bir enerji, bir sis bulutu gibi hissedilir bir sefalet vardı. Güneş parlıyordu ve hava güzeldi ama herkes kışın en soğuk günümüştü gibi görünüyordu.

Talon'a tekrar baktığımda gözleri insanların üzerindeydi ve tıpkı benim gibi onları inceliyordu. Gözleri temkinli ve sertti, çenesinde hafif bir gerginlik vardı. Gemideyken kızgın görünmüyordu ama şimdi kesinlikle kızgın görünüyordu. "Beni takip edin."

Şehrin ana kısmından ayrıldık ve topraktan yükselen uçuruma yaklaştık. Şehrin yukarısında kale vardı ve diğer köşkler tepeye tünemiş, bulutlardaki cennetin krallığı gibi görünüyordu.

Talon, tepedeki ta mcevherine giden yolu kapatan elik kapılara doğru yryecekmiş gibi o kayalıklara yöneldi.

"Kapıdan geçmemize izin vermiyorlar."

"Kapiya gitmiyoruz." Kalan evlerin bulunduğu arnavut kaldırımli patikayı terk ederek yoldan saptı. Zeytin ağaçlarından oluşan bir tarlaya adım attı ve uzun dallarının altından geçerek vahşi doğanın içine doğru ilerledi.

"O zaman nereye gidiyoruz?"

"Kaleye giden başka bir yol

biliyorum." "Başka bilen var mı?"

"Bana söyleyen Silas'tı, başkasına söylediğinden de şüpheliyim. Kızları kaleye bu şekilde gizlice sokuyordu."

"Sanırım sen de bunun için kullandın," diye takıldım, onu biraz da olsa umuyordum.

Söylediklerimi duymazdan geldi ve etti.

Neredeyse gün ortasıydı ve güneşle birlikte sıcaklık da artmıştı. Mataramdan su içtim ama ll içmeye çalıştım çünkü ne zaman yeniden doldurma şansım emin . Omuzlarımdaki çantam ve tepenin eğimi yüzünden şimdiden ağrımaya başlamıştı ama şikyet etmedim. "Bu değiştiği için zgnm."

Beni görmezden gelmeye devam etti.

Kendimi zamanda geriye fırlatılmış, sadece isteyen huysuz Talon'la tanışmış gibi hissettim.

Çenemi kapattım ve başka bir şey söylemedim.

Yoldan çok uzakta olan ve kasabadan ya da kaleden kimse tarafından görülmeyen uçurumun bir kısmına yaklaşmak neredeyse bir saat sürdü.

Deniz sol tarafımızdaydı, yüzeyi gökyüzünün ortasındaki güneşi yansıtıyordu.

Talon kayadaki bir çatlağa yaklaştı, o kadar dar bir çatlaktı ki ancak yan adım atarsanız içinden geçebilirdiniz. Çantasını çıkardı ve yan adımlarla içeri girmeye başlamadan önce bir koluyla tuttu.

"Ve kızlar bunun için gider mi?"

"Sadece birkaç metre."

Onun hareketini takip ettim ve uçuşuma doğru yöneldim, gölgeye girdiğimde anında bir soluklanma hissettim.

Geçitten çıktı ve benim de ona katılmamı bekledi.

Dar geçitten çıktığımda uçuşumun altında olduğumuzu fark ettim, tavan o kadar yüksekti ki ne kadar yükseğe çıktığından emin değildim. Ne kadar serin ve sessiz için anında rahatlardım.

"Bu taraftan." Duvardaki açıklıklardan içeri sızan güneş ışığı, uçuşumun ilerisindeki patikayı takip etmemize yetecek kadar ışık veriyordu. Patika yer yer hafif eğimli, yer yer de dik bir hal alıyordu.

"Ne kadar uzakta?"

"Yaklaşık bir saat."

"Bir saat mi?" İnanamayarak sordum. "Kızları bunu yapmaya nasıl ikna edersin?"

Ön tarafta hızını korudu. "Çok fazla ikna etmek zorunda kalmadım."

Gülümsedim, mizahının bir kısmının geri gelmesine sevindim.

Yolun yarısına geldiğimizde durdu ve benim bekledi.

Formda olduğumu sanıyordum ama Talon'u bu yolda takip etmek bana bunun ne kadar yanıltıcı olduğunu gösterdi. Ellerim yanlarımdaydı ve nefes aldım

krampların arasından geçip n kolumla alnımı sildim.

antasına geri koymadan önce matarasından bir yudum içti. "Yarına kadar burada kalacağız." Arkasını döndü ve yukarı doğru giden patikayı takip etmek yerine, bir açıklığı takip ederek yana doğru ilerledi.

İlerledikçe akan suyun sesi daha duyulur hale geldi ve bir bağka çatlaktan geçtikten sonra, bağka bir şelaleye geçmeden önce bir havuzu dolduran bir şelalede ortaya çıktık.

Mavi suya baktım ve arka planda grdėđđm en güzel manzaralardan biri olan okyanusa baktım.

Çantasını bıraktı, pelerinini ve kılıcını çıkardı. ırılıplak kalana kadar soyundu, sonra suya atladı ve gürültülü bir sıçrama yaparak kayalara su serpti. Yüzeye çıktığında saçlarını geriye savurdu ve daha fazla su saçtı.

Kayaya baktım, uçurumun en tepesinin bizi kimsenin göremeyeceği ya da duyamayacağı kadar yüksek olduğunu gördüm.

". "

Çantamı yanına koydum ve suya atlamadan önce soyundum, tekrar yüzeye çıkmadan önce bir an batmama izin verdim. Saçlarımı geriye taradım ve gözlerimdeki suyu sildim ve sonra karėımda Talon'u gördüm, bronz teninde damlalar, gözlerinde sahiplenme.

Parmak uçlarım dibe ulağabiliyordu, bu yüzden çenemi suyun üzerinde tutmak için dengede durdum.

Kolları kıımı çevreledi ve omuzlarımı suyun üzerinde tutabilmem için beni kendisine doğru kaldırarak yüzlerimizi birbirine yaklağtırdı.

Muhtemelen Vivian'ı buraya getirdiğini fark ettiğimde göğsümde bir acı oluğtu, ama daha önce sevdiği kiğiyi kıskanmak istemedim, özellikle de onu ondan daha uzun süre sevecek kadar şanslı olacakken.

"Burası çok güzel."

Geri kazandığı soğukkanlılık, sözlerimle yıkanıp gitti. "Bunu daha önce görmeliydin."

"Onu restore ettikten sonra göreceğim."

Gözleri benimkileri bir saniyeden fazla tutamadı. Uzaklaştılar. "Kapıdaki muhafızlar silah arıyorlardı."

"Silahlar onları neden ilgilendirsin ki?"

Havuzun sığ kısmına doğru ilerledi, sonra beni üzerinden çekti, sırtını kayaya dönerek ona yaslandı, içinde bulunduğumuz gerçeklikle ruh hali hemen bozuldu. "Çünkü insanlar tutsak
-Ve açlıktan ölüyorlar."

"Neden açlıktan ölüyorlar merak ediyorum."

"Bilmiyorum," dedi. "Ben burada yaşarken toprak çok verimliydi. En kırmızı domatesleri ve en sulu üzümleri üretti. Bu araziye başka bir şey için kullanıyor olmaları ya da tüm suyu biriktirerek toprağı kuruttular. Emin değilim. İnsanlar muhtemelen çalıştılar, ama amcam yönetecek insanlar olmadan bir krallığa sahip olamazdı, bu yüzden onları içeri kilitledi. Bir ayaklanmayı önlemek için silahlar yasaklandı. Koşulların kötü olmasını bekliyordum... ama bu kadar değil."

Yüzünün yan tarafını inceledim, gözlerinde yanan kederi inceledim. "Bunu düzelteceğiz."

"Şunu söylemeyi

kes."

"Söyleyeceğiz,

Talon."

Başını hafifçe salladı.

"Verilen zararı tersine çevirmemeniz için hiçbir neden yok. Tacı alıp bu toprakları eski ihtişamına kavuşturmamamız için hiçbir neden yok-"

"Şunu bir atlatalım." Ruh hali daha da düştü, gözleri ışığını kaybetti. "Sonrasında gelecek her şey... şu anda önemli değil."

Şelaleler suya çarpıyor ve bize doğru sonsuz dalgalar gönderiyordu. Biz serin suya dalmışken güneş tenimizde hoş bir his uyandırıyor. Farklı bir zamanda olsaydık, o bir prens, ben de köyde tanıştığı güzel bir kız olsaydım burası bir cennet olurdu. "Bir sonraki adım ne?"

"Yol, depolama alanına çıkıyor. Yıllanmış şarapları ve peynirleri burada saklıyoruz çünkü dağın içi diğer yerlerden daha serin. Hizmetçiler arazide yaşıyor, en azından ben burada yaşarken öyleydi. Size orada bir üniforma verebiliriz."

"Sonra ne olacak? Öylece kaleye mi gireceğim?" "Evet."

"Açıklama yok mu?"

Başını iki yana salladı. "Sadece yeni ve temiz olduğunu söyle. Bunu sorgulamazlar."

"Üstlerini neden sorgulamadıklarını anlamıyorum."

"Köyde gördüklerime dayanarak söylüyorum, amcam korku ve vahşetle yönetiyor. Kimse onu korkusu olmadan onu sorgulamak istemez. Bunun da aynı olacağına eminim. Biri sorarsa, Jairo'nun sana bu görevi verdiğini söyle. Kimse onu sorgulamak istemeyecektir."

"Jairo kim?"

"Kuzenim, amcamın oğullarından biri," dedi. "Eminim buralardadır."

Artık zaman gelmişti, kalbimin hızla çarptığını, kanımdaki belirsizliği hissettim. Ama daha önce korktuğumda bunu aşmıştım ve şimdi de öyle yapacaktım. Bunu yapabilecek tek kişi bendim çünkü mucizevi bir şekilde Talon'u tanımasalar bile varlığını açıklamakta zorlanacaktı.

Evde kraliyet ailesine hizmet eden başka bir kimse gözünü kırpmazdı.

Talon kurumuş otlardan ve birkaç eski daldan bir ateş yaktı. Küçüktü ama pişirecek bir şeyimiz olmadığı için ihtiyacımız olan tek şey buydu. Duvara yaslandı ve şelaleye baktı.

"Sence kimse yangını fark eder mi?"

"Belki denizden."

"Bu seni endişelendirmiyor."

Başını iki yana salladı. "Krala karşı bir sevgi olmadığından, kimsenin bunu araştırarak kadar önemseyeceğini sanmıyorum."

"Saldırımızı başlattığımızda, belki de vatandaşlara silah dağıtmalıyız."

Gözleri bir an önce sudaydı ama sonra tekrar bana kaydı.

"Kral Barron'un korktuğu şey tam olarak bu olduğuna göre, yapmamız gereken de bu."

Talon hafifçe başını sallamadan önce bunu düşündü. "İyi fikir, bebeğim."

Bu lakap için yaşadım. Bu sık sık olmazdı ama olduğunda bağı derinleştirirdi. Ben zaten onun gibi hissediyordum, o da benim gibi hissediyordu ama bileğimdeki görünmez tutuşu daha da sıkılaştı. "Kaç çocuk sahibi olmak istersin?"

Gözlerindeki yumuşaklık sönmüş bir ateş gibi kayboldu. Bakışları sertleşti ve aniden tüm duygulardan yoksun göründü. Çok canlıydı ama şimdi ölümün eşiğinde görünüyordu. "Böyle şeylerden bahsetmemeyi tercih ederim."

"Benimle evlenmek ve çocuk sahibi istediğini söylemiştin-"

"Ve bu sözlerimde ciddiydim," dedi sessizce. "Ama bu tür lükslerin tadını çıkarabileceğimizin bir garantisi yok."

Savaşa bir ölüm cezası, hayatına mal olacak son bir eylem olarak bakmaya devam ediyordu ve söylediğim hiçbir şey bunu değiştiremezdi. "O zaman varsayımsal olarak, bu tür lükslerin tadını çıkaracak olsaydık... kaç tane?"

Gözlerini kaçırdı ve çürümüş bir ağaç gibi içi boş kaldı. Stresle sımsıkı sarılmış bir ifadeyle şelaleye baktı. Aldığı nefeslerle göğsü zorlukla yükseliyordu, sanki çok büyük bir depresyon nefes alma ihtiyacını durdurmuş gibi. Sessizlik geçmeye devam etti ve saniyeler dakikalara dönüştüğünde cevap gelmeyeceği belliydi.

Boşverdim. "Ne olacağını bilmiyorum. Geleceğin ne getireceğini bilmiyorum."

Yavaşça dönüp tekrar bana baktı.

"Ama olmasını istediğim her şey olduğuna inanmayı tercih ediyorum."

Şafak vakti, uçurumun tepesine giden gizli patikadan yukarı doğru yolculuğumuza devam ettik. Merdiven yoktu, bu yüzden bazen mağaranın bir sonraki seviyesine ulaşmak için kayalara tırmanmamız gerekiyordu. Güneş ışığı sınırlıydı, sadece ara sıra duvardaki çatlaklardan içeri giriyordu.

Zirveye ulaştığımızda Talon durdu ve çantasını yere bıraktı. Uzun bir mesafe boyunca uzanan dar bir çatlak vardı. Bana dönmeden önce onu inceledi. "İşte burası."

"Hiçbir yere gitmiyor gibi görünüyor."

"Karşısında bir raf var. Sadece birkaç santim kaydırmamız gerekiyor, sonra içeride olacağız."

"Ya biri varsa?"

"Hareket önce dinleyeceğim. Hazır mısın?"

Kalbim hızla çarpıyordu, tam gaz koştuğum zamanki kadar hızlı çarpıyordu.

Beni incelemeye devam etti. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Kararın bana olan sevginin bir kanıtı değil."

"Ben hazırım."

Sanki cevabın sözlerimden değil de yüz ifademden gelmesini istiyormuş gibi gözleri olduğu yerde kilitli kaldı. "Bana ihtiyacın olursa o kaledeki herkesin kafasını keserim."

"Biliyorum."

Çantasının başında diz çöktü ve bir parça parşömen çıkardı. Açtı ve bana göstermek için çevirdi. "Bu kalenin bir haritası. Buraya gelmeyeli uzun zaman oldu ve burası büyük bir yer, bu yüzden pek çok ayrıntı eksik. Ama şatonun bilmen gereken mutfak, hizmetçi odası ve silah odası gibi ana bölümlerini detaylandırımdı... eğer ihtiyacın olursaAmcam kendini beğenmiş bir adamdır, bu yüzden babamın odalarını kendine ayırdığına eminim. Zamanının çoğunu babamın çalışma odasında geçirecek, ki burası kalenin tepesinde, deniz ve şehir manzaralı bir yer. Krallığı yönetmek için çok az zaman harcadığını ve avlanmak, sigara içmek, cariyeler gibi ders dışı aktivitelerle uğraşmayı seçtiğini sanıyorum. Kuzenlerimin kalede yaşayıp yaşamayacağından emin değilim. Onlar da benim gibi kraliyet arazisindeki yakın evlerde yaşayabilirler."

"Neden kalede yaşamadın?"

Gözleri bir an için donuklaştı, sanki bir anı gelmiş gibiydi. "Vivian benden önce çok mütevazı bir hayat yaşadı. Hiçbir zaman tam anlamıyla yalnız olmadığınız bir şatoda yaşama fikri ona cazip . Yemek pişirmek, ev yapmak, çocuklarımızın bir hizmetçi tarafından büyütölmesine izin vermek yerine onlara annelik yapmak istiyordu. Ona evlenme teklif tek şartı buydu."

"Yani kral olduğunuzda kalenin dışında yaşamaya devam mı edecektiniz?"

Başını salladı. "Eğer istediği buysa. Yıllar ilerledikçe fikrini değiştirebileceğini düşünmüştüm ama her şey olduğunda... daha bir yıllık evliydik." kaçırdı, sanki anıyı zihninde tam olarak oluşmadan önce kapatmış gibiydi.

Vivian'dan bir daha asla bahsetmek istemediğini söylüyordu ama bazen gönüllü olarak hikâyelerinden parçalar paylaşıyordu. Başka bir kadınla ilgili olsa bile, onun hayatı hakkında daha fazla şey bilmek güzeldi. "Paylaştığın için teşekkürler."

Haritayı katlayıp bana vermeden önce bir süre daha haritaya baktı. "Bu boku gözden uzak tut."

Gömleğimin altından sütyenimin içine soktum.

Uzun bir süre bana baktı, bunun özel olarak konuşmak için son şansımız olduğunu biliyordu. Kalede ne kadar kalacağımı bilmiyordum ama günler ya da haftalar sürebilirdi. Talon bana ulaşmadan birileri ihanetimi fark edebilir ve kafamı kesebilirdi. "Lütfen güvende ol."

"Yapacağım."

"Bunun benim için ne kadar zor olduğunu bilemezsin." Gözleri yere düştü.

Ama biliyordum. Çünkü kale duvarlarının dışında karısının diri diri yakıldığı yer vardı. Ailesinin her ferdinin yanıp kül olduğu yer. "Krallığının çöküşünden sağ çıktım."

Bana tekrar baktı.

"Kurak Kumlar'dan sağ çıktım. Riviana Savaşı'ndan sağ çıktım. Bundan da sağ çıkacağım."

Uzun bir bakıştan sonra hafifçe başını salladı.

Ona doğru ilerledim ve yüzümü göğsüne yasladım, zırhının soğuk dokunuşundan ziyade kaslarının sertliğini hissettim. Onu koklarken, ona, evim ve ailem haline gelen adama değer verirken onu sıktım.

Kalın kolları beni sarıp sarmaladı ve göğsüne doğru sıkıca bastırdı, güçlü kucağı beni tamamen sararak en rahat kafesin içine aldı. Beni orada tutarken çenesini başıma dayadı, o kadar sıkı tutuyordu ki beni bırakmaya hiç niyeti yokmuş gibi görünüyordu.

Sonsuza kadar böyle kalabilirdim... ama yapamadım. İlk uzaklaşan ben oldum.

Gitmeme izin verdi, ama istemeyerek. Keder ve rahatsızlık karanlık gözlerinde güçlüydü, sanki bu tehlikeli yolda tek başıma yürümeme izin vermek tüm gücünü almış gibiydi. Uçurumun sert taşındaki çatlağa döndü ve içeriye doğru yan adımlarla ilerlemeye başladı, kapalı kayanın karanlığında kayboldu.

Takip etmeden önce bir an bekledim, gerekirse diye aramıza mesafe koydum.

Karşı uca ulaştığımızda karanlıktı, o kadar karanlıktı ki hareketlerini zar zor seçebiliyordum. Ama kulağını rafın arkasına dayadığını ve depoda başka biri olup olmadığını duymak için dinlediğini gördüm. Şafak vakti boş olduğunu hayal ettim çünkü bu saatte kim şarap ve peynire ihtiyaç duyabilirdi ki, ama içeride başka ne gibi şeyler saklandığını bilmiyordum.

Aşırı tedbirli olmak için dakikalarca orada durdu. Hiçbir ses duyulmayınca rafın tabanını yavaşça itti ve taş zeminde kaydırarak ikimizin de geçebileceği büyüklükte bir açıklık açtı. Işık kayadaki yarığı kapladı ve yolumun geri aydınlattı.

Ona katıldım ve depo odasına girdim, duvara dayalı raflarda şarap şişeleriyle dolu bir yerdi, peynir fırıldakları

ahşap raflar, böylece yaşlanmaya devam edebileceklerdi. Tahıllar, yulaf ve buğday da vardı. Tahta fiçilerde saklanan fasulyeler ve zeytinyağı şişeleri.

Talon rafı geriye itti ve sanki burayı çok iyi tanıyormuş gibi depoyu incelemeye koyuldu. "Hiç değişmemiş."

"Neden ?"

Şarap şişelerinin bulunduğu raflardan birine doğru ilerledi. Etiketini okurken tozla kaplı bir tanesini inceledi. "Silas ve ben kendimize şarap ve viski alırdık." Bir adım uzaklaşmadan önce diğer şişelere baktı. "Bunların çoğu babamındı. Barron'un hepsini yok etmemesine şaşırdım. Sanırım iyi şaraba duyduğu takdir, nefretinden daha güçlü." Geri çekildi ve kapıya yaklaştı. "Çamaşır dolabı koridorun karşısında." Kulağını kapıya dayadı ve dinledi. "Sanırım personel mutfakta kahvaltı hazırlıyor. Bir üniforma alabiliriz." Kapıyı aralayıp koridora baktı ve ortalık sakinleşince diğer kapıya geçip içeri adım attı. Raflar çarşaf, nevresimler ve ekstra yastıklarla doluydu; şatodaki tüm odaları tertemiz tutmak için gereken her şey vardı.

Talon, arazide yaşarken kraliyet mensubu olmasına rağmen şeyin nerede olduğunu biliyor gibiydi.

"İçkinin yerini neden bildiğini anlıyorum ama bu şeyleri neden biliyorsun?"

Çekmeceleri açtı ve farklı raflara bakarak hizmetçilerin şatoda giydiği ekstra üniformaları aradı. Ararken sırtı bana dönüktü. "Eminim bunu kendi başına bulabilirsin." Sonunda giysiyi buldu, siyah bir elbise ve doğrudan kumaşın içine dikilmiş beyaz bir önlük. Elinde elbiseyle bana döndü. "Bu sonuncusu, yani işe yaramak zorunda."

"Ben giyineyim."

Kapıya doğru ilerledi ve kilitledi.

Üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp elbiseyi giydim ve eski eşyalarımı çantama geri koymas1 için ona uzattım.

Talon bana hızlıca bir attı. "Hazır mısın?"

Başımı salladım.

"Soldaki yolu takip edin. Hizmetçiler asla ana girişı kullanmazlar. Haritanızda gösterdiğim hizmetçi girişini kullanırlar."

". "

Bana bakmaya devam etti. "Bunun içinde iyi görünüyorsun."

Gülümsememi bastırmaya çalıştım. "Amcanı gözetlemek için kaleye gizlice girmek üzereyim ve sen bunu hemen şimdi mi yapmak istiyorsun?"

Dudaklarında tam bir gülümseme belirdi. "Bebeğim, bunu hep yapmak istiyorum." Eğildi ve dudağıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Benimle iletişim halinde kal. İyi olduğunu bilmek istiyorum."

"Yapacağım."

İkimiz de koridora çıkmadan önce kapıyı tekrar dinledi.

Depo kapısına doğru ilerledi ve başıyla koridorun sol tarafını işaret etti.

Ona son bir kez baktım ama veda etmedim. Bu ona asla söylemek istemediğim bir kelimeydi.

Uzun bir bakıştan sonra, depoya girip kapıyı kapatmadan önce bana hafifçe başını salladı.

Koridorda tek başıma durdum, aniden bu yolculukta tek başıma olduğumun, bu görevin başarısının sadece ve sadece benim omuzlarıma bağlı olduğunun farkına vardım. Kayaya oyulmuş koridordan aşağıya baktım, üstümdeki tavanda sivri uçlu

kenarlar. Sonunda ilk adımımı atmadan önce uzun süre o koridora baktım... ve sonra bir sonrakine.

Bölüm 5

Calista

Kalede çok sayıda hizmetçi vardı, bu yüzden Talon kimsenin beni sorgulamayacağını söylediğinde haklıydı. Hizmetçiler ne zaman bir araya gelse, başımı öne eğip ne yaptığımı biliyormuş gibi sıraya giriyordum. Diğer hizmetçilerin beni sorgulamalarını, adımı sormalarını, tatmin edici olmayan işlerden şikayet etmelerini bekledim ama neredeyse hiç kimse tek kelime etmedi. Kızlar arasında ne bir sohbet, ne bir arkadaşlık ne de bir bağ vardı.

Hepsi korkmuş görünüyordu.

Babam kral olduğunda ben çok küçüktüm ama hizmetkârlarla nasıl iletişim kurduğumuzu hatırlıyorum. Birbirimizi kibarca selamlar, kısa sohbetler eder ve onlara insan gibi davranırdık. Statülerimiz arasında her zaman belirgin bir ayrım vardı, ancak bu olumlu bir ortama sahip olmamızı engellemedi.

Ama buradaki atmosfer de tıpkı kasabadaki gibiydi.

Inferno'nun sesi aklıma geldi. **TALON GÜNCELLEME İSTİYOR.**

Ben iyiyim. Şöminenin önünde durdum ve cam saatin yüzeyinin tozunu aldım. Şato temizdi ama yine de her şeyi hizmetçiler temizliyordu. Üç gündür oradaydım ve hizmetçilerin haftanın gününe göre şatonun farklı bölümlerini temizlediğini öğrendim. İstisnasız her gün yaptığımız tek şey, her gün aynı saatte servis edilen yemeklerdi.

Büyük yemek masasına her yemek için dört kişilik yer sofrası konurdu, bu yüzden Kral Barron'un eşi ve iki oğluyla yemek yediğini varsaydım ama onları hiç görmedim. Kral Barron'un bir uşağı vardı ve ona yaklaşan tek kişi oydu. Geri kalanımız kralın yüzüne bakacak kadar bile değerli değildik. Sadece onlar odadan çıktıklarında yemek servisi yapar ve bulaşıkları temizlerdik.

Hiç bu kadar kendini beğenmiş bir kibir görmemiştim.

Diğer kızlarla birlikte hizmetçilerin odasında uyudum. Birkaç tane fazladan yatak vardı, bu yüzden sorgusuz sualsiz mürettebata katılabilirdim. Sorumlu uşak sadece baş hizmetçiyle konuşuyor gibiydi, bu yüzden onunla hiç etkileşime girmedim.

Şatoya sızmak bu kadar kolay olmamalıydı ama akli başında kim para almadan ve tanınmadan bu işi yapmak ister ki? Anladığım kadarıyla hizmetçilerin tek yaptığı çalışmak ve uyumaktı. Dışarıda aileleri yoktu. Dışarıda bir hayatları yoktu.

Ama iyi besleniyorduk, hizmetçilerin odasında kalan tüm yemekleri yiyorduk, Güney Adalarının kralı için yeterince iyi olan her şeyi. Şehirdeki tüm insanlar açlıktan öldüğü için, yemekle ödeme almak bir lükstü.

BUNDAN DAHA İYİ BİR GÜNCELLEME İSTEDİĞİNİ SÖYLEDİ.

Talon şelalenin yakınındaki gizli geçitte kaldı, paketlediğimiz yiyeceklerle ve havuzdaki suyla beslendi. Bu onun için sıkıcı ve yalnız bir deneyim olmuş olmalı, özellikle de mürettebata sorgusuz sualsiz kabul edildiğimi öğrendikten sonra.

Barron'u hâlâ görmedim. Hizmetçiler ondan uzak tutuluyor ve bunun kendi güvenliği için olup olmadığını merak ediyorum.

HERKESİN SENİN ÖLMENİ İSTEDİĞİNİ BİLMEK YORUCU OLMALI.

Sanırım öyle.

Inferno bir süre sessiz kaldı, muhtemelen benimle tekrar konuşmadan önce Khazmuda ve Talon ile iletişim kuruyordu. **TALON, O GIRMEDEN ÖNCE YEMEK ODASINDA YA DA ÇALIŞMA ODASINDA SAKLANMANI SÖYLEDİ. BU ŞEKİLDE KONUŞMALARINA KULAK MISAFIRI OLABİLİRSİN.**

Çalışma odasına giremiyorum. Kalenin uşağın devriye gezdiği bölümünde.

SONRA DA YEMEK ODASINA.

Mutfağa girmem ve sivişmadan önce yemeğin bana düşen kısmını yapmam gerekiyordu. Çalışan o kadar çok kız vardı ki, aralarına karışıp gözden kaybolmak kolaydı. Bu gece öyle yapacağım.

TALON'A HABER VERİRİM.

Bir şey fark ettim ve onun da fark edip etmediğini merak ediyorum.

NE O?

Tek bir ejderha bile görmedim. Her zaman pencerelerin önünden geçiyorum ama bir kez bile gökyüzünde ejderha görmedim. Belki de artık ejderhaları yoktur?

TALON DA AYNI ŞEYİ FARK ETTİĞİNİ SÖYLEDİ.

Bu ne anlama geliyor?

BILMIYOR. AMA BARRON'UN ONLARI ÖYLECE BIRAKMASINA IMKAN YOK.

Eğer gökyüzünde değillerse, nerede ?

Inferno bir süre sessiz kaldı. **BARRON'A YAKLAŞIRSAN ANLARSIN.**

Kalbim bütün gün boğazıma düğümlendi, nabzım şakaklarımda atıyor, midem bulanıyordu. Kendimi riske atmaktan korkuyordum, özellikle de böyle iğrenç bir insanın huzurunda, ama bir haftadır kaledeydim ve hiçbir şey öğrenmemiştim. Bir şeyler başarabilmemin tek yolu krala yaklaşmaktı. Yani ya bu olacaktı... ya da onun cariyelerinden biri olacaktım.

Her akşam yaptığım gibi akşam yemeğine hazırlanmak için mutfığa girdim. Baş hizmetçi genellikle yemekte kullanılacak yiyecekleri bana hazırlatırdı, ben de tüm sebzeleri, çorbada kullanılacak domatesleri ve etle birlikte servis edilecek diğer sebzeleri yıkayıp hazırladım.

Mutfaktan bu şekilde normal bir şekilde çıkamayacağımı biliyordum, bu yüzden kulak misafiri olduğum konuşma olaysız geçtiyse, başka bir girişimde bulunmadan önce bir süre beklemem gerekecekti. Aksi takdirde hizmetçiler şüphelenecekti.

Herkes dolduğunda mutfaktan çıktım ve boş olan yemek odasına girdim. Tabaklar ve gümüş takımlar henüz yerlerine konmamıştı. Ortasında büyük bir yemek masası olan geniş bir odaydı, yirmi konuğa rahatça hizmet verebilecek büyüklükteydi. Odada büyük bir şöminenin yanı sıra duvarlarda gömme kitap rafları vardı. Aşağıda ise içine sığabileceğim büyüklükte birkaç dolap vardı.

Kapılardan birini açtım ve kitaplarla dolu olduğunu fark ettim.

Kitapları istiflerinden tutup kitaplıktaki açık alanlara itmeden önce kapıya bir göz attım, onları diğerlerinin üzerine yığdım ve sığmaları için zorladım. Biri dikkat etse, normalde olduğu kadar düzenli görünmediğini fark ederdi ama kimsenin bunu sorgulayacak kadar fark etmeyeceğinden şüpheleniyordum.

Sürünerek içine girdim ve kapıyı kapattım, kapının aralığından içeri ışık giriyordu. Beklerken, hizmetçilerden birinin içeri girip masayı hazırladığını ve yirmi dakika sonra yemeğin sunulduğunu gördüğümde, küçük alanın içine sıkışmıştım.

Sadece biraz beklemem gerekti.

NE OLUYOR?

Yemek odasındaki dolabın içindeyim. Yemek servis edildi, o yüzden burada olmalı-

"Akşam yemeği hazır, Majesteleri." Elbise yerine pantolon giymesi dışında benimkine benzer bir üniforma giyen bir adam dolaptaki aralıktan göründü. Masanın başındaki sandalyeyi çekti.

Nabzım kulaklarımda yüksek, beklentim ağırdı. Barron'un karakterini sadece masallardan tanıyordum ama artık kişiliğine eşlik edecek canlı bir varlığım olacaktı. Düşmanımın yüzünü tanıyacak ve savaşta görürsem onu yakacağımı bilecektim.

Çatlakta bacakları zayıf ama karnı ağır bir adam belirdi. Altın süslemeli kömür grisi bir üniforma giymiş olan adam sandalyeye yaklaştı ve uşağı sandalyeyi iterken kendini yavaşça yere bıraktı.

Yanında karısı olduğunu tahmin ettiğim bir kadın ve oğulları olması gereken iki genç adam vardı.

Kendi sandalyelerini çekip .

Sadece bir saniye içinde Barron hakkında çok şey öğrenmiştim. Eğer Talon kral olsaydı ve ben de onun karısı olsaydım, uşağa kendi sandalyesi yerine benim sandalyemi çektirirdi. Asla benden önce oturmaz, her zaman benimle eşit olarak otururdu. Oğullarının annesi olan karısına gösterdiği saygısızlığı düşününce, Barron'un cariyeleri olması beni şaşırtmamıştı.

Adamlar kendi üniformalarını giymişlerdi, her ikisi de siyah ve bronz süslemeliydi, bu da onları kraliyet ailesinin üyeleri olarak tanımlıyordu ama yine de kral olan babalarının altındaydılar. Barron'un saçlarında aklar vardı çünkü yetmişli yaşlarında olması gerekirken ellili yaşlarında bir adamdı. Onlarca yıl daha yaşlı olmalıydı, yani hâlâ bir ejderhayla kaynaşmış durumda. Oğulları da Talon'un yaşındaydı.

İLGİNÇ.

Oturdular ve sessiz bir kızgınlıkla dolu bir sessizlik içinde, sohbet etmeden yemeklerini yediler. Gümüş takımlar narin tabaklara sürtünüyor, kadehler tekrar tekrar şarapla dolduruluyor ve yemek aile üyeleri arasında bulunan rahatlık ve aşinalıktan yoksun kalıyordu. Annem ve babamla akşam yemeği yediğimde, günümüzü tartıştık ve yemek bittikten sonra genellikle birlikte bir oyun oynardık.

Kimse hoşlanmıyor gibiydi.

Birisi bir şey söylemeden önce tam on beş dakika geçti. "Baba, konuşmamız gereken bir şey var." Sol oğluydu. Talon gibi koyu renk saçları vardı, uzak da olsa kan bağlarını gösteren benzerlikleri vardı.

Diğer kardeş masanın karşısından ona baktı, gözlerinde hafif bir uyarı vardı, sanki söylenecekleri kabul etmemiş gibiydi.

Dolabın kapağını biraz daha araladım, havadaki gerilimden büyülenmiştim. Kraliçe sessizce oturuyor, yemeğine neredeyse hiç , sanki yemeğin tadını çıkarmamış ya da tadını çıkaramayacak kadar bunalmış gibiydi. Tüm bu varsayımları ona sadece birkaç dakika baktıktan sonra yapmıştım ama yüzündeki çatık kaşlar kalıcı görünüyordu. Etrafı kocası ve yetişkin çocuklarıyla çevriliydi. Gurur ve sevginin ışıltısının tadını çıkarması gerekirdi ama o mutsuz görünüyordu.

Barron biftek lokmasını bitirdikten sonra sandalyesinde arkasına yaslandı ve şarap kadehini eline aldı. Uzun bir yudum aldı ve hem memnuniyet hem de korku dolu bir iç çekmeden önce kadehin tamamını bitirdi. Sonra şişeyi kaptı ve sanki bu yeterli değilmiş gibi yeniden doldurdu. "Ne söyleyeceğini zaten biliyorum, Jairo."

Jairo'nun tabağı temizdi çünkü servis edilen her şeyi yemişti ama vücudu altına sığıyordu, kolları kolların içinde belirgindi. Babasına sıkıntıyla bakmaya devam etti. "O zaman bunun bir sorun olduğunu biliyorsun."

"Daha önce de söylediğim gibi, çözümü olmayan bir sorun." Bir içki daha aldı.

Jairo sanki bir şeyler eklemesini bekliyormuş gibi masanın karşısındaki kardeşine baktı.

Ancak ağabey kadehinden bir yudum alarak bu bakışı görmezden geldi.

Jairo babalarına tekrar bakmadan önce dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. "Bir çözümün var. Onlara gitmelerini söyle. Taşındıkları lanet dünyayı zehirlemeye, ekinlerimizi ve hayvanlarımızı zehirlemeye devam ediyor. Şarap boka sardı ve içilebilir durumda tek şişeler depodakiler. Bu hızla giderse, bir yıl içinde yok olacaklar. İnsanlar açlıktan ölüyor-"

"Güney Adalarının Kralı olarak bunun farkındayım." Sesini vahşi bir çığlıkla yükseltmedi ama oğluna ölümcül bir bakışla baktı. "Ama Astaroth'tan bu toprakları terk etmesini isteyemem. Ejderhalar sadece onların gücüyle boyun eğmeye devam ederler."

Jairo'nun sakın bir ifade takınmak için daha iyi bir iş çıkarması gerekirdi ama hayal kırıklığı onu ele geçirmiş gibiydi. "Ejderhalar hapishanelerinde kilitli ve kaçma şansları yok. Astaroth'a hiçbir şey için ihtiyacımız yok."

"Bir ordu sınırlarımıza yürüyene kadar."

"Baba, tüm saygımla söylüyorum, Güney Adaları Krallığı öldü. Kaçmalarını engellemek için kendi tebaamızı esir olarak tutmak zorundayız. Bir ayaklanma korkusu olmadan halkımızın silahlanmasına izin veremeyiz. Kimse burayı *istemiyor*."

Kral Barron oğlunun sözlerine görünür bir tepki vermedi ama öfkesi o kadar güçlüydü ki fiziksel olarak hissediliyordu. "Krallığım ölmedi ve Ölüm Kralı onun için gelecek."

İçimden bir adrenalin fışkırdı. Görüşümün kenarları tünel etkisiyle siyaha döndü. Böylece tarafından büyülendi

konusurken, dolabın içinde sıkışıp kaldığım için eklemlerimin sertleştiğini unutmuşum.

Jairo babasının iddialarını gözlerindeki kayıtsızlıkla reddetti. "Talon Rothschild öldü-"

"Katılmıyorum."

Kalbim tam kaburgalarımın çarptığında göğsüm ağrımaya başladı.

"Baba, yirmi yıl oldu-"

"İktidara yükselmek ve düşmanlarına meydan okumak için makul bir süre." Kral Barron, beklediği sonuçtan korkmuyormuş gibi sakince konuştu. "Onu gençliğinde koruyabilecek bir ejderha tarafından kaçırıldı. Diğer herkes için dünya devam etti ama ikimiz için zaman durdu."

"Talon Rothschild bir büyücü değildi-"

"Bu dünya pek çok sırrı olan büyük bir yer," dedi. "Eğer birisinin sebebi varsa, o da odur."

Jairo kardeşiyle yalvaran bir bakış alışverişinde bulundu.

"Talon Rothschild Ölüm Kralı olsa bile..." Masaya otururken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Annesi o gibi oturmaya ve şarabını yudumlamaya devam etti.

"O bizim en büyük sorunumuz değil." Masanın başındaki babasına baktı. "Jairo haklı. Krallığımız umutsuzluğa düştü çünkü bu yaratıklar onu zehirledi. Bize tahtı veren güçlü bir ittifaktı ama bedeli çok ağır oldu. Eğer bu krallığın hayatta kalmasını istiyorsak Astaroth ve diğerlerinin topraklarımızı terk etmesi gerekiyor."

Kral Barron sessizliğini korudu ve oğullarının arasındaki masadan aşağıya, diğer konukların oturduğu karşı uca baktı.

akşam yemeği partisi. "Kael, Astaroth ve akrabalarının geri kalanıyla bir anlaşma yaptık. Bu anlaşma yerine getirilene kadar, buradan ayrılmayacak."

Kael tekrar Jairo'ya baktı, sanki en iyi çabası buymuş gibi.

"O zaman bu yemini yerine getirelim," dedi Jairo. "Ve onların lanetini topraklarımızdan silelim."

Tahtta oturan ve insanlardan oluşan bir şehri koruyan bir adam için Barron son derece kayıtsızdı. "Caelum Diyarını bulana kadar ittifak devam etmeli."

Hâlâ dolaba hapsolmuşken çok hızlı ayağa kalkmışım gibi başıma kan hücum etti. İçimi bir dehşet ve bulantı seli kapladı ve o kadar güçlüydü ki irkilmeme neden oldu. Neredeyse kazara kapıyı kırıp açacaktım.

Kargaşayı duymadılar ya da konuşmaya o kadar dalmışlardı ki fark etmediler. "Peki bu ne zaman olacak?" Jairo sordu. "Çünkü halkımız ölüyor ya da açlıktan ölüyor. Yiyeceğimiz bitecek ve bize hizmet eden askerlere rüşvet veremeyeceğiz. Burada neyin tehlikede olduğunu anladığınızı sanmıyorum baba. Bedeniniz değişmemiş ama zihniniz gibi görünüyor."

Kral Barron ona soğuk bir bakış fırlattı. "Astaroth keşiflerinin yakın olduğuna inanıyor."

"Ne kadar yakın?" Jairo sordu.

Kral Barron cevap vermedi. "Ve eğer Ölüm Kralı bize karşı harekete geçerse, Astaroth ve akrabalarının bizimle birlikte savaşmasına ihtiyacımız var. Ejderhalar sadece kara büyülerini yüzünden itaatkârlar. Ve ejderhalar olmadan, kara bir ejderhaya binen ve ölümlere hükmeden bir kralla yüzleşecek kadar güçlü değiliz."

"Talon Rothschild Ölüm Kralı değil-"

"Aksine inanıyorum."

"Suçluluğun paranoyaya dönüştü-"

"Benim olanı aldığım için suçluluk hissetmiyorum." Kral Barron sesini hafifçe yükselterek akşam boyunca ilk duygu belirtisini gösterdi. "Bolton Rothschild'in soyu en başından beri tahta hiç sahip olmamalıydı, ataları Kralların Yükseliş'i'ne ettikleri yemini bozduklarında değil."

"Eğer Talon Rothschild'in büyücü olduğuna inanıyorsanız, o zaman neden Ölüm Kralı'nın topraklarına uçup onu yakmıyorsunuz?" Jairo sordu. "Ejderhalarımızdan oluşan ordumuzu denizin ötesine götürür ve onun karşısına yenemeyeceği bir orduyla çıkarız. Ölümlerden oluşan bir ordu gökyüzüne dokunamaz. Ölüm Kralı şüphelendiğiniz kişi de olsa, ondan kurtulalım."

Kral Barron şarap şişesini kapıp kadehi yeniden doldurmadan önce kadehine baktı. Vereceği cevabı düşünürken acele etmedi.

"Bu iş bittiğinde, Caelum Diyarı'nın aranmasına yardım edeceğiz. Astaroth ve akrabaları istediklerini alırlar, biz de istediğimizi alırız. Toprağımız iyileşecek ve halkımız gelişecek. Kıtlığı yenen bir kahraman olarak anılacaksın."

Kral Barron dudaklarını yalamadan önce bir yudum aldı. "Belki de haklısın, Jairo. Belki de meseleyi kendi elimize almanın zamanı gelmiştir."

Jairo, bakışlarında yenilenmiş bir güçle kendisine bakan Kael'e baktı.

Anneleri kayıtsız kaldı, sanki bu sonsuz yaşam onu sadece sefaletle hapsetmişti.

Kral Barron bir içki daha aldı ve konuşma bitmiş gibi gözlerini masaya dikti.

O akşam çok şey öğrenmiştim. Eğer bunu bir sonraki ya da bir önceki gece deneseydim, tüm bunları kaçırmış olacaktım. Sadece sessiz bir masa izlerdim.

Uşak elleri arkasında odaya geri döndü. "Majesteleri, Astaroth seyahatinden döndü ve konuşmak istiyor."

Jairo babasına baktı. "Belki de iyi haberleri vardır." "Belki de sevgili ağaçlarını bulmuşlardır," dedi Kael.

Anne her şeye karşı hissiz görünüyordu.

"Odayı terk edin," dedi Kral Barron. "Onunla burada konuşacağım."

Oğulları hiç itiraz etmedi. Anne kar rengindeki yanaklarıyla masadan kalktı. Hepsi dışarı çıktı ve Kral Barron'u masanın başında yalnız bıraktı.

Kendimi gergin hissettim, sanki konuşmanın bir parçası olan benmişim gibi.

Birkaç dakika geçti ve bu süre içinde Kral Barron orada tek başına oturdu, duvara dayalı ocaktaki ateş hafif bir alevle yanıyordu. Duvar da portreler vardı, kral üniforması içinde kendisi ve kendi portreleri içinde oğulları.

NE OLUYOR?

Çok fazla şey var. Bittiğinde sana söylerim.

Bir an sonra uşak çift kapıyı açtı ve kenara çekildi.

Sonra içeri girdi... hastalıktan matlaşmış gri bir cilt, sivri uçlu kulaklar, daha çok hırıltıya benzeyen bir gülümseme. Talon'un ki gibi siyah bir zırh giymişti ama sırtında kılıç ya da kalçasında hançer yoktu.

Odayı ve pelüş halıyı geçerken acele etmedi. Jairo ve Kael'in oturduğu koltuklardan birine oturmak yerine masanın başındaki, Kral Barron'un tam karşısındaki sandalyeyi seçti.

Sandalyeye değmeyen düz bir sırtla oturdu, ama bir kolunu masaya dayadı, parmakları siyah deri bir eldivenle kaplıydı. "Yemeğinizi beğendiniz mi?"

Kral Barron cevap vermedi.

"Bir Şeyden keyif almayalı uzun zaman olmuştu."

Astaroth'u daha iyi görebilmek için kapıyı biraz daha aralamak istedim ama doğrudan bana dönük olduğu için hareketlerime dikkat etmek zorundaydım.

Kral Barron kadehinden bir yudum aldı. "Yolculuğunuz nasıl geçti?"

Eldivenli parmaklarını masaya vurdu. "Verimli."

"Nasıl yani?"

Astaroth'un cevap vermesi uzun sürdü, ağzında bir yara izi gibi kalıcı olan aynı sırtıtıŐ vardı. "Dünyamızda haritanın gösterdiğinden daha fazlası var. Çok daha fazlası. Doğuda karlar, dağlar, canavarlar ve vampirlerle dolu bir ülke var. bir cadı buldum ve ormanın derinliklerinde Caelum'a açılan ikinci bir kapı olduğunu söyledi."

"İstediğinizi buldunuz ama hayal kırıklığına uđramıŐ bir tonda konuŐuyorsunuz."

Kendini beğenmiş gülümseme devam etti. "   nk  burası Ethereal'in evi."

Kral Barron, bunun ne olduğunu bilmiyormuş ama boş elini göstermek istemiyormuş gibi hiçbir tepki vermedi.

"Aç geçidinin farkında olup olmadıkları belli değil, ancak farkında olsalar da olmasalar da hala bir sorun teŐkil ediyorlar."

"En azından Şeyi buldun, Astaroth."

"Evet, sanırım." Cildindeki grilik taşa benziyordu ve bu da onu canlı olduğu halde  l  gibi gösteriyordu. Diğer kolu masaya doğru hareket etti ve Kral Barron'a doğru eğildi. "Adamların bu savaşta bize katılacak ve anlaşmamız tamamlanacak. Varlığımın ne zaman istenmediğini bilirim."

"Sorun varlığınız değil, yanınızda getirdiğiniz lanet."

Eğlenerek başını hafifçe eğdi. "Ben lanet getirmiyorum. Ben bir lanetim."

Kral Barron bakışlarını masaya dikmiş, iki kötü adam ölçülü bir diplomasi savaşına kilitlenmişti. "Ölüm Kralı denizin ötesinde bir tehdit olmaya devam ederken topraklarımı terk edemem. Önce onu yok edelim, sonra Ethereum'e karşı savaşta size katılırım."

"Anlaşmamız böyle değildi."

"Bu savaşı kazanmak için ejderhalara

ihtiyacım var." "Ejderhalar sende."

"Senin büyüün olmadan bana hizmet etmezler, Astaroth. Zihinleri özgürleştğinde ve zincirleri kırıldığında bize sırt çevirecekler."

Astaroth sandalyede arkasına yaslandı ve bir dirseğini kolçağa dayadı.

"Çok yazık..."

"Topraklarımı Ölüm Kralı'na karşı savunmasız bırakamam," dedi Kral Barron. "Bu iş böyle yapılmalı. Benim savaşımı kazanırsak, sizinkini de kazanırsınız."

Astaroth düşünürken çenesini kapalı parmak eklemlerine dayadı, gözleri masanın karşısındaki Kral Barron'a kilitlenmişti. Bir elf olamayacak kadar sertti ama insan olamayacak kadar da güzeldi. İkisinin arasında bir yerdeydi. Ama gözleri tuhaftı, daha önce hiç görmediğim, yoğun sarı benekleri olan yeşil bir renkti. "O zaman anlaştık." Sırıttı. "Majesteleri."

Hizmetçiler meşgul olduğunda, depo odasına gittim ve Talon'a orada olduğumu bildirdim.

Geçen sefer olduğu gibi, rafı benim sığabileceğim genişlikte kenara çekti.

Çatlaktan sıkıca geçtim ve sonra uçurumdaki çatlağı bir kez kapatana kadar geri çekmesini izledim.

Depoya bu kadar yakinken bana sorular sormak yerine patikadan Şelaleye doğru ilerledi ve akan suyun ses tamponu olarak kullanıldığı havuza yaklaştığımız anda bana döndü. "Ne duydun?"

O kadar çok bilgi vardı ki nereden başlayacağımı bilemedim. Kelimeleri bulmaya çalışırken durakladım. On gündür ayrıydık ve kalbim ve bedenim onu kavrulmuş bir ağzın suyu özlediği gibi özlüyordu, ama cevaplar için benden daha çaresiz olduğu belliydi.

"Calista?"

"Nereden başlayacağımı

bilmiyorum-" "Sadece başla."

"Kuzenlerin Jairo ve Kael'i gördüm. Babalarına krallığın öldüğünü ve yakında bir Şey yapmazlarsa vatandaşların öleceğini ya da onları öldüreceklerini söylediler." Oradan başladım ve daha sonra gelen tüm detayları paylaştım. Ona Kral Barron'un Astaroth ile yaptığı anlaşmayı ve konuştukları diğer her Şeyi anlattım.

Talon'un yüz ifadesi her geçen saniye artan bir öfkeyle doluydu. Nefes alış verişi hızlanmıştı ve Őakaklarına hücum eden kan yüzünden teni kızarmıştı.

Masalı bitirdiğimde kendimi daha kötü değil de daha iyi hissedeceğimi düşünmüştüm ama Şimdi vücudundaki stresi, sonsuz bir alev gibi yanan vahşeti hissediyordum.

Tüm bu süre boyunca gözünü bile kırpmamıştı, öfke ve dehşet karışımı bir ifadeyle öylece bakıyordu. "Ailemi öldürdü ve halkımı lanetledi... sırf krallığı yok etmek için." Önce gözlerini kaçırdı, sonra da vücudunun geri kalanı onu takip etti. Şelalenin yakınındaki mağarada volta atıyor, elini başının arkasında aşağı yukarı ovuşturuyor, Őakaklarındaki damarlar tüm vücudundaki gerginlikten dolayı patlıyordu. "Tüm ailemi yaktı... bunun için mi?" Bana döndü ve kolunu Şelaleye doğru uzattı.

şehrin yönü. "Bunun için mi?" Bu kez bağırdı, ılığı uçurumu oluşturan kayada yankılandı.

Krallık, kara elf Astaroth gibi griydi, eskisine kıyasla içi boş bir kabuktu. Bu manzaraya kendi gözlerimle hiç şahit olmamıştım ama Talon'un ailesinin burayı fedakâr bir tutkuyla yönettiğini biliyordum. "Senin Ölüm Kralı olduğunu biliyor."

"Ölüm Kralı olduğumdan *şüpheleniyor*. Bu krallığı yerle bir edecek kadar aptaldı ama kandırılacak kadar aptal değil." Karşımda dikilirken elleri kalçalarına gitti.

"şimdi ne yapacağız?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve yağmur bulutları kadar ağır bir sessizliğe . "Savaşa hazırlanıyorlar, bu yüzden zamanlama ideal değil. Ama geri ekilemeyiz çünkü yol boyunca arkamızda olacak. Harekete geçmeliyiz ve hemen harekete geçmeliyiz."

"şimdi keşke onun bize gelmesini bekleseydik diyorum."

"Ordumuzdaki ejderhalar onu yine de şaşırtacaktır. Ve her ne kadar bunu söylemekten nefret etsem de, halkının aç olması bizim lehimize işliyor."

"Görünüşe göre askerler iyi besleniyor. Bu yüzden ona hizmet etmeye devam ediyorlar."

"Bu yine de krallığın geri kalan vatandaşlarından daha iyi. Eğer onlara silah verirse, eminim bizim için savaşacaklardır."

"Eminim bazıları yüzünüzü tanıyacaktır, tanımasalar bile adınızı bileceklerdir. Onlara senin olanı geri almaya ve onları baskılarından kurtarmaya geldiğini söyle. Herhangi bir eğitilmiş askerden daha sert savaşacaklardır."

O kadar öfkeliydi ki bu sözleri umursamıyor gibiydi. "Görünüşe göre bu savaş Kraliçe Eldinar ve elfler için kaçınılmazdı."

"Bu hepimiz için kaçınılmazdı. Neden Caelum'a ulaşmak istiyorlar?"

"Diğer kara elflerle aynı sebepten."

"Ama Barron ona neden yardım etsin ki?" diye sordum. "Neden o şeytanların öbür dünyayı kontrol etmesine izin versin ki?"

Aynı sert bakışlarla soruyu değerlendirdi. Sessizlik ufak ufak başladı, sonra yavaş yavaş boşluğun kreşendosuna dönüştü. "Çünkü sonsuza dek yaşamayı bekliyorlar. Ölümlülere ne olduğu umurlarında değil."

Bu şimdiye kadar duyduğum en bencil ve aşağılık şeydi. "Hiç arkadaşları yok mu? Aileleri yok mu?"

"Onlar sadece kendilerini düşünürler, başka kimseyi değil." Yerdeki çantasına döndü ve onu omzuna attı. "Geri dönmemiz gerek. Onlar kuzeye doğru yelken açtıktan sonra saldırıya geçerse, tüm bunlar boşa gitmiş olur."

Çantamı açtım ve kıyafetleri aldım. Üzerimi çabucak değiştirdim ve hizmetçi kıyafetini çantama tıktırdım çünkü onu orada bıraktığım için kendimi kötü hissediyordum. Kulak misafiri olduğum vahiylerden beri kalbim hiç yavaşlamamıştı. Görevimiz her adımda gerçek gibi hissettirmişti ama şimdi yeni bir ciddiyet seviyesine ulaşmıştı. "O zaman acele edelim."

Kayığın uçurumun kenarına gizlendiği yere kadar tırmandık ve sonra bizi kalyonun demirli olduğu denize doğru kürek çektim. On gündür orada duruyordu ve izleyen herkese şüpheli görünebilirdi ama gemide yağmalanacak bir şey olmadığı için koyda güvende görünüyordu.

Gemiye tırmandık ve üç gün sürecek olan Hideaway'e dönüş yolculuğuna başladık. Bu süre çoğunlukla sessizlik içinde geçti, Talon paylaştığım vahiylerin yükünü taşıyordu. Gözleri hep uzakta, akli ise bambaşka bir yerdeymiş gibi görünüyordu.

Gecenin bir yarısı ne zaman uyansam, çoktan uyanmış, karanlıkta odanın diğer ucuna bakıyordu. Ne zaman güvertede ona katılsam, gözleri açık okyanus olmasına rağmen sanki orada bir şey varmış gibi denize bakıyordu.

Ona hiç kadar yakın hissettim... ama aynı zamanda daha da uzak.

Gemideki son gecemizde, iki sandalyeli küçük masada birlikte oturduk. Talon zamanının çoğunu depolardaki rom ve viskileri içerek geçirmişti ve şimdi de buna devam ediyordu, yüzünde sarhoş bir ifade vardı.

Gözlerinin arkasında ışık olmasa bile, dibe vurmaktan sadece birkaç metre uzakta görünse bile, o hala gördüğüm en güzel adamdı. İster kızgın ister mutlu olsun, ister kafası güzel ister en dipte olsun, onda karşı konulmaz bir şeyler vardı.

Ama depresyonu ruhlarımız arasında bir bariyer görevi görürken ondan istediğim gibi zevk alamıyordum. Onu acı çekerken görmek canımı yakıyordu ama bunu durdurabilecek hiçbir sevgi gösterisi yoktu. "Jairo ve Kael'in konuşmalarına bakılırsa, babalarına pek de aşık görünmüyorlar."

Gözleri elinde tuttuğu boş bardakta kaldı. "Bu beni şaşırtmadı."

"Sadakatlerinin bile sarsılabileceğini

söyleyebilirim." Bana bakmak için çenesini

kaldırdı.

"Bunu tarif edemem ama aralarındaki aile dinamiği... boştu. Karısı tüm bu süre boyunca tek kelime etmedi. Kimseye bakmadı bile. Sanki orada olmak, hatta hayatta olmak istemiyor gibiydi."

Beni izlemeye devam etti, gözlerindeki hüznün ağırlaşmıştı.

"Barron da onları pek önemsiyor gibi görünmüyordu. Oğullarıyla tartıştığında, bunun arkasında sevgi yoktu. Babam beni yaptığım için cezalandırdığında, orada hala sevgi vardı. Ama

onunla, bu kayıtsızlık. Kral olmak için o kadar korkunç şeyler yaptı ki, şimdi mutlu bile görünmüyor."

"Ve tüm bunların beni memnun edeceğini düşünürsünüz, ama etmiyor." Gözleri tekrar bardağına kaydı. "Bu sadece her şeyi boşa çıkarıyor. Babam boşu boşuna öldü. Ejderhalar bunca zamandır köleleştirildi... bir hiç uğruna. Eminim bunu ona yakın olan hiç kimseye itiraf etmeyecektir ama hepsi boşa gitti. Babamın sahip olduğu görkemli krallığı istedi, herkesin ailemize verdiği sevgiyi istedi ve tüm bu güzel şeyler yerine ona ölü bir diyar miras kaldı."

Başımı hafifçe sallayarak onayladım. "Bu kadar uzun zamandır istediğin şeyi elde etmek berbat bir şey olmalı... ve bu bir hayal kırıklığı."

"Eğer bizi yener ve Astaroth'a istediğini verirse, her zaman istediği sahip olacak."

"Bunun olmasına imkân yok. Ejderha ve askerlerden oluşan ordumuzla gelip onu çabucak yeneceğiz."

"Tavuklarını yumurtadan çıkmadan sayma Calista."

"Kazanacağımızı biliyorum."

"Krallığı açlığın eşiğinde olsa bile, hâlâ bizimkinden daha fazla ejderhadan oluşan bir ordusu var. Hâlâ sayısını bilmediğimiz bir kara elf ordusu var. Hala ordusu var, ki söyleyebileceğim kadarıyla hala önemli bir ordu. Bunu ben senin kadar istiyorum ama istemek ve umut etmek yeterli değil. Bu savaşa, başarı şansımız yok denecek kadar azmış gibi girmeliyiz."

Onu izledim, çukur yanaklarını ve gözlerini gördüm. "O zaman bir plan yapalım, iyi plan."

Ckapt'ca W

Talon

Hideaway'e döndük ve kalyonumuzu demirledik. Gideli iki haftadan fazla olmuştu ve bu süre içinde her şey aynı görünüyordu. Elfler korsanlara, korsanlar da insanlara düşman olmamıştı. Ethan farklı ırklar arasında barışı koruyacağına güvendiğim tek kaptandı.

Gemiden ayrıldık ve çantalarımız omuzlarımızda rıhtımdan aşağı yürüdük ve daha sahile varmadan Kraliçe Eldinar ve General Ezra haberleri almak için ortaya çıktılar. Ethan kulübesinden bizi fark ettiğinde, bize katılmak için dışarı çıktı.

Kraliçe Eldinar ellerini belinde birleştirmiş, uzun saçlarını geriye taramış, etkileyici bir pelerini olan elbisesiyle her zamanki gibi zarif ve dengeli duruyordu. Her nerede olsun, kocası hemen arkasındaydı ve herkesi bir rakip olarak değerlendiriyordu. "Yolculuklarınızdan dolayı yorgun olduğunuzu biliyorum. Farklı koşullar altında, sizden bir şey istemeden önce dinlenmeniz için size günler verirdim. Ama yolculuğunuzda ne keşfettiğinizi bilmem gerekiyor."

Fiziksel ve duygusal olarak çok yorgundum. Tam daha fazla acı çekemeyeceğimi düşünürken, bir başka bıçak yara dokusunu yarıp kanamama neden oldu. "Anlıyorum. Eşyalarımızı bırakalım seninle odanda buluşuruz."

Anlayışla başını salladı.

Onların yanından geçerken Ethan elini omzuma uzattı ve beni sıktı.

Ben de ona başımı salladım ve Calista yanımda olduğu halde ilerlemeye devam ettim. Eşyalarımızı paylaştığımız küçük kulübeye bıraktık, günlerdir denizde giydiğimiz kıyafetleri değiştirdik, bir bardak su ya da benim durumumda viski içtik.

Kraliçe Eldinar'ın odasına doğru yürüdük ve geniş alana girdik. Ethan çoktan yemek masasına oturmuş, başlarında kraliçe vardı ve aralarındaki gerilim adadaki nemden daha yoğundu.

General Ezra gözlerini Ethan'dan ayırmadı.

Calista ve ben yerlerimizi aldık ve tekneden ayrılalı o kadar kısa bir süre olmuştu ki dalgaları hâlâ ayaklarımın altında hissedebiliyordum. Sandalyeye çöktüm ve haftalardır ilk kez gerçekten hareketsiz oturdum. Calista'nın kalede olduğu süre boyunca endişeden deliye dönmüştüm. Endişe sürekliydi. Dehşet her şeyi tüketiyordu. Nefes almakta zorlanıyordum ama kısa süre sonra fırtınadan sonra sular çekilmiş gibi rahatlıyordum.

Ethan sandalyede yığılmış bir şekilde dururken bana baktı, Kraliçe Eldinar'a bakıp bekçi köpeğini kızdırmamak için elinden geleni yapıyordu.

Kraliçe Eldinar sivri bakışlarıyla beni sorguladı.

Calista konuşmadı, sanki konuşmayı benim yapmamı istiyormuş gibi.

"Yolculuğumuzda çok şey keşfettik." Konuşmaya başladım ve sözlerimin ağırlığını hissettim. Hayal kırıklığı duygularımı tanımlamak için yeterince güçlü bir kelime değildi. Keşfettiklerimiz, görkemli krallığımın nasıl karardığı ve paslandığı beni yaralamıştı. "Amcamın kara elflerle kurduğu ittifak devam ediyor. Toprakları ya da yakın bölgeleri işgal etmiş görünüyorlar ve taşıdıkları lanetin bir sonucu olarak toprağı zehirlediler. Ekinler sınırlı ve çiftlik hayvanları nadir. Güney Adalar halkı, tarihinde hiç yaşanmamış sert bir kıtlık yaşıyor."

"Bu bana iyi bir haber gibi geldi," dedi Ethan, "Alınmayın ama..." diye eklemeyen önce.

Kraliçe Eldinar başıyla onayladı. "Bu savaşta bizim müttefikimiz olacaklar. Hiçbir kıtlık onların ruhlarında yanan gücü caydıramaz. O krallığı en az senin kadar seviyorlar Talon. Onun ve gerçek kralları için hayatlarını feda edecekler."

Yıllar önce Jairo ve Kael'i depoda bulduğumda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Barron'u babamın kılıcıyla öldürmem gerekirken onu kışkırtan kibirli bir genç adamdım. İhmalim yüzünden çok fazla yıkım olmuştu. Aileler on yıllar boyunca gereksiz yere acı çekmişti.

Belki de yeraltı dünyasında beni bekleyen şeyi hak etmişim. "Sanırım paylaşacak daha çok şeyiniz var," dedi

Kraliçe Eldinar.

"Umarım o fareyi uykusunda öldürmüşsündür." Ethan parmaklarını masaya vurdu.

"Calista gizlice şatoya girdi," dedim. "Hizmetçilerden biriymiş gibi davrandı. Kimse onu sorgulamadı. Kara elflerin lideri Astaroth'un Güney Adaları'nda kaldığını, çünkü Barron'un aralarındaki anlaşmaya sadık kalmadığını öğrendi."

"Anlat bize," dedi Kraliçe Eldinar.

Kraliçe üzerinde bu kadar baskı yaratacakken söylemek istemedim. "Caelum Diyarı'nı arıyorlar. Görünüşe göre, birden fazla geçit var. Başka bir diyarda başka bir Ulu Ağaç varmış ve Astaroth onu bulmuş olabileceğine inanıyor."

Sessizlik o kadar ağırdı ki fiziksel bir hal aldı. Kraliçe Eldinar bu bilgi onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi yüzünü asmadı ama hava ani bir basınçla o kadar yoğunlaşmıştı ki nefes almakta zorlanıyordu.

"Ayrıca benim Ölüm Kralı olduğumdan şüpheleniyor. Zeki bir tahmin." Kıtalar birbirinden o kadar uzaktı ki Barron'un bu hikâyeleri hiç duymayacağını düşünmüştüm ama ne yazık ki . O sadece

Böyle bir yücelik için çabalayacak yakıta sahip tek kişi, bu yüzden belki de bunu bir iltifat olarak kabul etmeliyim. "Güney Adalarından ayrılıp beni öldürmek için Kuzey Krallıklarına yelken açmaya karar verdiler. Sonra da Caelum Diyarı'na girişin olduğu doğuya gidecekler. Orada Ethereal olarak bilinen bir grup elf yaşıyor. Planları onları birlikte öldürmek, böylece Astaroth ve kara elfler orayı ele geçirebilecek. Barron yükümlülüğünü yerine getirdiğinde, kara elfler topraklarını terk edecek ve toprak iyileşebilecek."

Ethan tüm dinlerken parmaklarını yüzünde gezdirdi.

Kraliçe Eldinar gözünü kırpmadı ve gözleri öfkeyle keskinleşti. "Peki ya ejderhalar?"

Bu kaçınmak istediğim bir konuydu. "Zincirlenmişler. Hiçbiri gökyüzünde uçmuyor, bu yüzden yeraltında hapsedildiklerini varsayıyorum."

Hüzün sert bakışlarını yumuşatırken kraliçe düşmanca bakışlarını bıraktı. Duyguları, içine atmadan önce hızlı bir hareketle yüzeyden geçti.

"Kara elfler olmadan ejderhalar üzerinde hiçbir kontrolleri yok," dedim. " yüzden, kara elfler topraklarını terk ettikten sonra ejderhaların Barron ve ailesini hayatta tutmak için süresiz olarak hapsedileceğinden şüpheleniyorum. Diğerleri de sırf misilleme yapamamışlar diye ..."

"Alçakça," diye fısıldadı Kraliçe Eldinar. "Kesinlikle alçakça."

Khazmuda kaçmayı ve o korkunç kaderden kurtulmayı başardığı için, benden asla vazgeçmediği için minnettardım. Tahtı geri alabileceğime ve soyunu özgürleştirebileceğime her zaman inanmıştı.

"Görünüşe göre harekete geçmeliyiz ve hızlı hareket etmeliyiz." Ethan parmaklarını yere vurmaya bıraktı. "Açık denizde pek çok düşmanı alt ettim ama gökyüzünde ejderhalar ve bu kadar çok vasıfsız denizci varken, bu her iki taraf için de kolayca bir katliama dönüşebilir."

"Katılıyorum," dedi Kraliçe Eldinar. "Onlar limandan ayrılmadan önce harekete geçmenin tam zamanı."

"Ne yazık ki savaşa hazır olacaklar," dedi General Ezra. "Bir ordunun kapılarına dayanacağı beklentisiyle değil ama yine de hazırlar. Onlar çılgınca yataklarından fırlarken, bir gece vakti krallıklarını ele geçirmek istediğimiz koşullar bunlar değildi ama yine de böyle olmak zorunda."

"Ne kadar hazırlıklı olurlarsa olsunlar," dedi Kraliçe Eldinar, "getirdiğimiz ejderhalara karşı asla hazırlıklı olamayacaklar. Barron küstahça bu dünyada yaşayan tek ejderhaların kendisinde olduğunu sanacak."

"Katılıyorum," dedi Ethan. "Geldiğimizi görünce kendini kaybedecek."

Kraliçe Eldinar Ethan'a baktı.

General Ezra ona küçümseyerek baktı.

"O halde bir plan yapmamız gerekiyor." Bu, söylemek için çok uzun zamandır beklediğim bir cümleydi, yirmi yıldır kuruyordum ve kelimelerin dilimde ne kadar ağır hissedeceğini hiç tahmin etmemiştim.

"Bu savaşın anahtarı ejderhalar," dedi Kraliçe Eldinar. "Bu tehdidi etkisiz hale getirdiğimizde savaş sona erecek."

"Katılıyorum," dedi General Ezra. "Ejderhaları kontrol eden kara elfleri öldürdüğümüzde, ejderhalar özgür kalacak ve intikam için yanıp tutuşacaklar. Tüm kara elfler ölene, Barron ve akrabaları kül olana dek bizimle birlikte savaşacaklar."

"Bunun o kadar kolay olacağını sanmıyorum," dedi Calista. "Korkarım kurtarmaya çalıştığımız ejderhalara zarar vermeden bunu yapmanın bir yolu yok. Kara elfler onları bize karşı savaştıracak ve bizim de karşılık vermekten başka çaremiz kalmayacak."

Bu kabul ettiğim bir sonuçtu. Ejderhaların hepsi aynı tarafta olsa bile... bazıları ölecekti.

Bu farkındalık masanın üzerine ağır bir sessizlik çökmesine neden oldu.

"Belki ejderhalarla konuşabiliriz," dedi Calista. "Onlara zihinlerini ele geçiren şeye karşı savaşmalarını söyle."

"Eğer onunla savaşabilselerdi, en başta köleleştirilmezlerdi," dedi Kraliçe Eldinar. "Zihinlerini kontrol eden güç bir fitilden farklı. Onları tamamen başka birinin kontrolü altına almış durumda. Büyü ancak onları kontrol eden elfin ölümüyle bozulacak."

"O zaman onları öldüreceğiz," dedi Calista. "."

"Üç gruba ayrılacağız," dedi General Ezra. "Askerlerimiz Barron'un ordusuyla yüzleşecek. Ejderhalarımız ve binicilerimiz elflerle yüzleşecek. Ve Talon kralı öldürecek. Barron öldüğünde, askerleri artık savaşmayacak. Elfler öldürüldüğünde, ejderhalar artık savaşmayacak. Biz tırmanırken, onların güçleri parça parça düşecek."

Elimizdeki en iyi plan buydu. Dikkatim Barron'da olacaktı ve bu kişisel bir kan davası olduğu için bencilce olsa da, yine de öldürülmesi gerekiyordu ve bunu yapacak kişi ben olacaktım.

"Biz asker değiliz. Biz savaşlarımızı denizde yaparız," dedi Ethan. "Bu yüzden vatandaşlara silah getireceğiz ve onlara savaşmalarını söyleyeceğiz."

Başımınla onayladım. "O zaman savaşa hazırlanalım."

Toplantı biter bitmez General Ezra gemileri kalkış için hazırladı. Güneş gökyüzünde alçalırken sahilde yürüdüm, denizde korsan olarak geçirdiğim zamanı düşündüm, bu anın gerçekliğiyle yüzleşemedim.

Calista yanımda yürüdü. "Sanırım Kraliçe Eldinar ve amcama katılmalıyım."

Durdum ve botlarımın yumuşak kuma battığını hissettim.

"Hayır." "Hayır mı?"

"Bu çok tehlikeli Calista."

Bir tsunamiden daha tehditkâr bir bakışla bana dik baktı. "Talon, buraya kadar hiçbir şey yapmamak için gelmedim. Tanıştığımızda benden sana yardım etmemi istedin-"

"O seni sevmeden önceydi." Artık sadece becermek istediğim bir kadın değildi. Artık benim için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davrandığım bir kadın değildi. Artık o benim tüm dünyamdı. "Karımı korumakta başarısız oldum ama seni korumakta başarısız olmayacağım."

Sözlerimdeki duygu karşısında gözlerindeki öfke hızla kayboldu. "Anlıyorum-"

"Anlamıyorsun." Bu tür bir dehşeti sadece ben anlayabilirim. "Sana bir şey olmasına izin veremem Calista. Bunu yapamam."

Şimdi daha dikkatli adımlar atıyor, konuşmaya gereken hassasiyeti gösteriyordu. "Benden ne yapmamı isterdin Talon?"

"Burada kal, gerçekten."

Başını hafifçe salladı. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun." "O zaman gemide kal."

"Ve hiçbir şey yapmayacak mısın?" diye sordu. "Bana o zırhı sen verdin-" "Cesur olmak istedim ama yapamam."

"Bir gemide oturup hiçbir şey yapmadan duramam Talon. Damarlarımda ejderhaların kanı dolaşıyor, bu yüzden o ejderhalar benim akrabalarım, uzaktan da olsa. Buraya krallığını geri almana ve intikamını almana yardım etmek için geldim ama aynı zamanda onlar için de geldim. Inferno ve Khazmuda'yı seviyorum. Eğer bu benim hayatıma mal olacaksa, öyle olsun."

"söyleme."

"Yeteneğim olduğunu söylemiştin Talon. Eğer kullanmazsam bu hediye ne işe yarar?"

Gözlerimi kaçırdım çünkü gözlerindeki güç çok fazlaydı.

"Kaynaşmamış olsam bile ejderhalarla konuşabilirim. Belki de köleleştirilmiş olanlarla konuşabilirim. Belki yardım edebilirim."

"Olabilir. Ama benim korktuğum kara elfler. Savaşta onların gücüyle boy ölçüşecek deneyime sahip değilsiniz."

"Amcamın yanında olacağım."

"Seni ne kadar sevse de, görevi karısına ve kraliçesine karşıdır." Ona tekrar baktım, keşke diğerleri hayatlarını riske atarken geride beklemekten mutlu olacak bir korkak olsaydı. Ama öyle olsaydı, ona aşık olmazdım.

"O zaman seninle gelmeme izin ver."

Aklıma geri dönüşler geldi, karım vücudunu ateşle yakarlarken benim adımları haykıırıyordu. Silas'ın alevlerin yoğunluğuna dayanamadığı için sondan önce çığlık atması. Gökyüzünün olmadığı o karanlık gece o kadar çok dumanla doluydu ki. Aldığım her nefes, acıdan ve sevdiklerimin dolayı ciğerlerimi acıtırıyordu. "Hayır." Gözlerimi kapattım ve bu düşünceyi uzaklaştırdım. "Onun yakınında olmanı istemiyorum."

Tartışmayı sürdürmedi. "O zaman ben de Kraliçe Eldinar'ın kara elflere karşı verdiği savaşa katılacağım."

Sinirle başımı öne eğdim. "Hayır."

"Talon."

Başımı eğdim.

"Korktuğunu biliyorum-"

"Korkmak, yaşadığım dehşetin zayıf bir tanımı." Ona bakmak için çenemi kaldırdım.

"Kara elfler kesilirken ve daha fazla ejderha serbest kalırken, karışıklık olacak. Ejderhalar muhtemelen panikleyip kaçacak. Ya da ne bilmedikleri için ejderhalarımıza saldıracaklardır. Kaynaşmadan onlarla konuşabilirim, bu yüzden onlara neler olduğunu ve bundan sonra ne yapmaları gerektiğini söylemek için orada olmalıyım. Kara elflerle savaşmama gerek yok. Inferno'ya binip onlara yardım edebilirim."

"Ejderhalara liderlik etmek istiyorsun..."

"Sanırım öyle diyebilirsin," dedi. "Kraliçe Eldinar ve akrabaları savaşa katılacak. Amcam aşağıdaki askerlere liderlik ediyor olacak. Sen fethi odaklanmış olacaksın. Ethan köylüleri organize ediyor olacak. Hepimizin bir rolü var ve bence bu benimki olmalı."

Gözlerimi tekrar kapattım çünkü boğazımı sıkan stres çok acı vericiydi. Nefes almak neredeyse imkânsız hale gelmişti. Vivian'ı tüm kalbimle sevmiştim ve iyileşmem onlarca yıl sürdü. Calista'yı kaybedersem... asla iyileşemezdim. Onu güvende tutmak için on bin kişilik bir orduyla birlikte taştan bir hapis haneye kapatmak istiyordum. "Korkarım seni koruyamayacağım Calista. Eğer yardımımı istersen ve ben Barron ya da oğullarıyla savaşmak zorunda kalırsam, bu konuda hiçbir şey yapamayabilirim."

Bana uzun uzun baktı. "Biliyorum... ve bu benim için sorun değil."

Sahilde şenlik ateşinin önünde tek başıma oturuyordum. Herkes günü gemileri kısa yolculuk için hazırlamakla geçirmişti. Şafakta limandan ayrılacak ve Hideaway'den uzaklara yelken açacaktık.

Bu gece uyuyamayacaktım. Savaştan önceki hiçbir gece uyuyamazdım.

Güçlü kanatlarının altındaki rüzgârın sesini duymadan önce onun varlığını hissettim. Sonra indi, vücudunun gümbürtüsü

Toprağın yumuşaklığına rağmen kuma karşı belirgin.

Koyu renk pulları ateşin ışıltısında parlıyordu, alevlerin karanlık bir aynasıydı. **Korkuyorsun.**

"Çok."

Dünyanın öbür ucunda bile hissedebileceğim kadar güçlü bir korku.

Ateşe bakarken kollarımı dizlerime dayadım.

Neyden korkuyorsun?

"Bunu musun, Khazmuda?"

Uzun bir sessizlik oldu. **Savaşın sadece birkaç gün uzakta olduğunu biliyorum. Tanıdıklarınızın ve muhtemelen sevdiklerinizin hayatına mal olacak.**

Vivian'ı düşündüğümde dizlerime sarıldım, adımı haykırırken ateşe doğru sürüklenişini... onu kurtarabileceğime inanıyordum.

Ama aynı zamanda size umutsuzca aradığınız intikamı da verecektir.

-Benim için de öyle olacak.

"Olabilir. Hepimiz bir uğruna ölebiliriz..."

Bunun olduğuna inanmıyorum. Birçok ejderha, insan ve elf ölecek. Biz de bu listeye dahil olabiliriz. Ama biz yaşasak da yok olsak da o ejderhaların özgür kalacağına ve Barron'un katledileceğine inanıyorum. Belki bizim elimizle değil ama birinin eliyle. Bunu kendi gözlerimle görememek bana acı verecek ama son anlarımda bunun gerçekleşeceğini biliyorum.

"Lütfen dur."

Tam olarak neyi durduracaksın?

"Ölmekten bahsetmeyi kes."

Bir süre sessiz kaldı. **Yapmak istediğim son şey sana acı vermek, Talon. Ama bu gerçek bir olasılık ve ben bunu kabul ediyorum.**

"Ama ben bilmiyorum," diye tersledim. "Bir eş bulman, bir sürü yavrun olması ve uzun bir hayat yaşaman gerekiyor."

Umarım haklısındır. Ben de senin için aynısını umuyorum.

Aynı sancı göğsümde hiç bitmeyecekmiş gibi yanıyordu.

Bunu taşımanı istemiyorum Talon. Özellikle de savaşta.

"Bunu çok uzun zamandır istiyordum... ama seni ya da Calista'yı kaybedersem olmaz."

Bir süre sessiz kaldı, dakikaların akıp gitmesine izin verdi. **Keşke korkularınızı teselli ama tutamayacağım sözler vermem.**

Bakışlarımı ateşten ayırmadım.

Savaş hayatımı alsa bile buna değeceğini biliyorum. Ve eminim Calista da aynı şekilde hissediyordur. Onun kalbini de seninkini hissettiğim gibi hissediyorum. Başkalarını kendinden daha çok önemseydiğini biliyorum, ikinizin ortak noktası da bu.

"Sen kurtulsan ama ben ölsem nasıl hissederdin?" Bu soruyu sorarak kendime neden işkence ettiğimi bilmiyordum. Bu çok gerçek bir olasılıkken, çalıştığım şeye değmezdi.

Khazmuda sessizdi.

Bir şey söylemesini bekledim.

Ama o sessiz kaldı, göğsündeki acı fiziksel bir varlık gibi büyüyordu. Bütün bir ormanı besleyen ve şiddeti artan bir yangın gibi. Çenesini pençelerine dayadı ve sessizliğin akıp gitmesine izin verdi, göğsündeki acının tamamen içime girene kadar derinleşmesine izin verdi.

"Şimdi anlıyorsun."

Gemi filosu Hideaway limanından ayrıldı ve hepsi güneybatıya yöneldi. Hava bize karşı nazikti ve yelken koşulları idealdi, bu yüzden kalyonlar yelkenlerindeki rüzgârla tam hızda ilerlediler.

Plan resmen yürürlüğe girmişti ve artık geri dönüş yoktu. Umarım Barron kuzeye gitmeden önce Güney Adalarına varırdık. Aksi takdirde onu denizde yakalamamız ve tehlikeli sularda ateş açmamız gerekecekti.

Muhtemelen hepimiz ölürüz.

Ethan yanımdayken güvertede durdum. Saatlerce hiçbir şey söylemedik, sadece önümüzdeki dünyaya baktık.

"Bir daha birlikte denize açılacağımızı hiç düşünmemiştim," dedi güverte boyunca uzanan küpeşteye yaslanarak.

"Ve bir daha birlikte savaşacağımızı hiç düşünmemiştim."

İkinci kaptanı dümeni idare ederken o önüne bakmaya devam etti. "O aptalların Kasap Koyu'nda bize kazık atmaya çalıştıkları zamanı hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. "Nasıl unutabilirim ki?"

"Gemilerini aldık, limana geri döndük ve fahişeleriyle yattık."

Bunu ben de hatırladım. "Kesinlikle bir korsanın

hayatı." "Uzakta olduğundan beri özledin mi?"

Gözlerim ufukta soruyu düşündüm ve onun bakışlarını yüzümde hissettim. "İşimi özlemiyorum çünkü hiçbir zaman özümde bir korsan ama mürettebatımı her zaman özleyeceğim."

Hafifçe sıırttı. "Bu iş bittikten sonra ne yapacaksın?"

Arkadaşlığımızın anıları bu soruyla birlikte yok oldu.

"Sonrası da olacak Talon." Ciddiyeti ortaya çıktıkça sesi derinleşti. "Gerekirse onu gemime bağlar ve oraya kendim götürürüm."

Bu konuşmayı geçiştirmeye çalışırken gözlerimi kaçırdım. "Bunu burada konuşmayalım." Kraliçe Eldinar da aynı gemideydi. Bu muğlak bilmeceyi çözmesi imkânsızdı ama zekâsından ve sezgilerinden şüphe edilmemeliydi.

Ethan bir daha bundan bahsetmedi.

Güvertenin altına indim ve kamaramızdaki küçük masada Calista'ya katıldım. Savaş hakkında son konuştuğumuzda çok sakin konuşmuştu ama stres onu etkilemiş gibiydi. Sessiz ve içine kapanıktı, dalgın bir şekilde aynı saç tutamını sonsuza dek döndürüyordu.

Güneye doğru ilerledikçe tutkumuz yavaş yavaş azalmıştı. Şimdi ise tamamen yok gibiydi, stres ve korku o kadar güçlüydü ki diğer tüm duyguları bastırıyordu. Son gecelerimizi tutkunun sancıları içinde geçirmek yerine, şey hissetmiyorduk. Bu bana acı veriyordu ama daha iyi olduğunu da biliyordum. "Bebeğim."

Parmakları saçlarından ayrıldı ve sanki orada olduğumu ilk kez fark ediyormuş gibi bana baktı. Gözleri benimkileri buldu ama gözlerinde her zamanki kararlılık ya da arzu ateşi yoktu.

Bu konuşmanın yapılması gerekiyordu ve ben bunu mümkün olduğunca erteleyecektim. "Sana gereken bir şey var ve sözümü kesmeden söylememe izin verirsen çok memnun olurum. Aksi takdirde sözümü bitiremeyebilirim."

Konunun ciddiyeti onu belirgin bir şekilde sertleştirdi. Az önceki endişeleri her neyse daha da kötüleşti. Gözleri sanki

Karanlıkta avlanan korkmuş bir hayvanın bakışları, bakışlarda sessiz bir yalvarış.

"Bunu yapabilir misin?"

Soruyu fiziksel ya da sözlü olarak kabul etmedi. Sadece konudan daha da dehşete düşmüş görünüyordu.

"Savaş krallığımın üzerine çöktüğünde, benim öleceğimi ve Vivian'ın yaşayacağını biliyordum. Ama kader acımasızca davrandı ve yerlerimizi değiştirdi. Savaşın stresi ve aceleyle ayrılığımız sırasında söylenmesi gereken pek çok şey söylenmedi."

"Talon..."

Yavaş bir nefes aldım. "Lütfen bunu benim için daha da zorlaştırma."

Gözleri sulanmaya başladı ama yine konuşmadı.

"Henüz evlenmedik, ama seni karım yapma şansım olsaydı, yapardım. Vivian'ın onayını almak için her şeyimi verirdim, hayatıma devam etmemi isteyip istemeyeceğini bilmek için... ya da ölmesine izin verdiğim için benden nefret edip etmediğini. yelken açıp yeni bir hayata başlaması umuduyla ona veda ettiğimde, geçecek bir adam olacağını biliyordum. Kızımı tıpkı kendi çocukları gibi yetiştirecekti. Bunu ona hiç söylemedim ama tekrar sevmesi için onayımı aldı. Yani, eğer ben hayatta kalamazsam..."

Gözleri daha da yaşardı ve sözlerini zorlandı. "Benim onayımı aldığını bilmeni istiyorum."

Gözyaşlarım çok ağırlaştı ve yanaklarımdan aşağı süzüldü.

"Yeniden aşık olmanı, çocuk sahibi olmanı ve mutlu olmanı isterdim."

"Talon... lütfen bunu bana yapma."

"Sadece nasıl hissettiğimi merak etmeni istemiyorum. Hayatıma devam etmemin doğru olup olmadığını merak etmeni."

Bana bakmıyordu, gözleri ıslak ve perişandı.

"Yaşadığım sürece başka bir kadını sevebileceğimi hiç düşünmemiştim ama seviyorum. Ve eğer ben Vivian'dan başka birini sevebiliyorsam, sen de benden başka birini sevebilirsin. Zaman alacak ama . Ve lütfen gerçekleştiğinde mutlu ol-"

Calista aniden sandalyeden kalktı. "Söyleyeceğini söyledin." Ağlamaklı bir yüz ifadesiyle odayı terk etti ve kapıyı arkasından çarptı.

Masadaki sandalyede oturmaya devam ettim ve o anın kötü bir anıya dönüşmesini sağlamak için gözlerimi kapattım. Belki de bunları ona işkence etmek için söylediğimi düşünüyordu, ama bir gün bunlara ihtiyacı olacağından korktuğum için söyledim.

"Bu çok dokunaklıydı."

Gözlerimi açtım ve masanın yüzeyine baktım. Yüzeyde bir çakının ucundan kaynaklanan çizikler vardı. Onun varlığını her hissettiğimde olduğu gibi, kalbim göğüs kafesimin içinde hızla çarpmaya başladı. İğrenme ve nefret duyguları bedenime ve uzuvlarıma yayıldı. Çenemi kaldırıp ona bakmam bir an aldı.

Canavar yerine yakışıklı bir adamdı, gerçek benliğinden çok daha çekici ve katlanılabildi.

Kollarını dirseklerine kavuşturarak sandalyede rahatladı. "Görünüşe göre kararını vermişsin ve bu yanlış bir karar."

"Neye karar verirsem vereyim, hâlâ ölme ihtimalim var."

Dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi, daha fazla genişleyemeyene kadar büyüdü ve gerildi.

"Hatalarımdan ders çıkarmamak aptallık olurdu."

"Yani Kraliçe Eldinar'ın senin yerini almasına izin vereceksin." "Ben asla öyle bir şey demedim."

"Ama sen de bunu reddetmiyorsun." Gülümsemesi yerinde kaldı. "Sen sandığımdan daha iyi bir . Ejderhanı ve kadını ömür boyu sürecek bir sefaletten kurtaracaksın. Bunun gerçekleşmesi için yaptığın fedakârlığı asla bilemeyecek olmaları çok kötü."

İçimi bir nefret seli kapladı ve bu nefretin tamamı kendime yöneldi. "Onu bana tercih ediyormuşsun gibi geliyor."

"Çünkü ben biliyorum."

"O zaman neden onu kendin getiremiyorsun? Neden bana ihtiyacın var?"

"Çünkü Riviana Yıldızı Kraliçesi Eldinar topraklarıma tecavüz edemeyecek kadar akıllıdır. Kederle boğuşuyor olsa bile, asla benim egemenliğime adım atacak kadar aptal olmaz. Karanlığın kendisini ele geçirmesine asla izin vermez. Başka birinin onu zorlaması gerekir, gardını düşürecek kadar güvendiği birinin. Ve o kişi de sensin."

Bu fikri aklımdan geçirdiğim için bile kendimi kalbimden bıçaklamak istedim. "Ondan ne istiyorsun?"

"Sana söylemiştim."

"Onu planının bir parçası yapacağını söylemiştin. Neyin planı?"

Gülümsemesi solmaya başladı, gözlerinde kızgınlık yanmaya başladı. "Bunu ciddi olarak düşün, Talon Rothschild. Çünkü bu fırsat sadece bir kez gelecek ve bir kez gitti mi, sonsuza dek gider. Yeraltı dünyasında benim karanlık olacaksın ve avlarımın ruhlarını ele geçirip kullanımını tükettikten sonra ruhunu yiyeceğim ve seni alanımda kalıcı bir köle yapacağım. Yerinde olsaydım, ne pahasına olursa olsun bundan kaçınırdım."

Kollarımdaki şişlikleri, kalbimdeki dehşeti hissettim. Bu anlaşmayı kabul ettiğimde aptallık etmiştim ve bir yanımdan kaçmak için tek şansımı kullanmazsam aptal olacağımı biliyordu.

"Zamanın azalıyor Talon. Akıllıca kullan."

Karanlıkta Güney Adalarına yaklaştık, balıkçıların ve denizcilerin denizden yaklaştıklarında gördükleri ikonik uçuşuma yaklaşımadan önce gemilerimizi kıyıya yaklaştırdık.

Bu savaş için kılıcımı kaldırmaya hevesli olmalıydım ama parmaklarım kabzaya uzanmak istemiyordu. Zırhın her parçasını giydiğimde, neredeyse kaldırılamayacak kadar ağır geliyordu. Aynada kendime baktım ve o güzel yerde büyümüş olandan çok farklı bir adam gördüm. O iyi kalpli ve masumdu, ben ise alçak.

Kraliçe Eldinar yanıma geldi, ona hediye ettiğim koyu renkli zırhı giymişti, ejderha pullarının arasında elmasların parıltısı görünüyordu. Karanlık okyanusa baktı, ayın yokluğunda dalgalar sessizdi. "Vakit geldi."

Yollarımızı ayırma vakti gelmişti. Khazmuda ve ben kaleye tek başımıza gidecektik. Barron ve oğullarını yenecek ve onları Astaroth'tan ayıracaktım. Ejderhaları aracılığıyla iletişim kurabilirlerdi ama yine de birleşmelerini zorlaştıracaktım.

Yüzümün yan tarafına baktı, gözleri başkaları varken söyleyemediği şeylerle doluydu. General Ezra tam zırhıyla onun arkasında duruyordu. Calista ve Ethan geminin küpeştesinin yanında birlikteydiler.

Vivian öldüğünden beri kalbim hiç bu kadar zorlanmamıştı. "Riviana seni korusun." Bu sözleri söylerken onun bakışlarına karşılık veremedim, o kadar büyük bir utançla doluydum ki beni bütünüyle yuttu.

"Ve o seni korusun." Eli omzuma doğru hareket etti. Parmaklarının zırhın içinden beni kavradığını hissedemiyordum ama de dokunuşunun ağırlığını hissedebiliyordum. "Calista'ya göz kulak olmak için elimden geleni yapacağım."

"Teşekkür . Ondan kavgadan kaçınmasını istedim."

"Evet, bana söyledi," dedi. "Ama korkak bir kadın senin kalbini kazanamazdı."

Calista sevgimi hak etmedi, onu aldı. Ethan ve ekibiyle yaşadığım hain maceralarda gördüğüm tüm mücevherlerden daha parlak olan yeşil gözleriyle ön kapıma çarpan kasırgayı durduracak gücüm yoktu.

"Unutmayın, biz krallığınızdan ve ejderhalardan daha fazlası için savaşıyoruz. Ölümden sonraki hayat için savaşıyoruz - hepimizi etkileyen bir şey. Calista buraya, bizimle birlikte ait. Ruhu için savaşma hakkını hak ediyor."

Onaylamak için hafifçe başımı salladım.

Yüzünü tamamen bana döndü. "Khazmuda'yı kaleye sürmeden önce bir saat bekle. Calista ve ben savaş başlamadan önce ejderhaları esaretten kurtarmaya çalışacağız. Bu da General Ezra'ya askerleri limana götürmesi için zaman kazandıracak, limanı ele geçirip şehre girecekler."

Başımı sallayarak onayladım. "Anlıyorum." Calista'nın yeraltı kalesine gizlice girip kendini riske atmasını istemiyordum ama kararını kabul etmem gerektiğini de biliyordum. Bir parçam onu Sığınak'a bağlayıp orada bırakmayı diliyordu ama Kraliçe Eldinar ve General Ezra yanımdayken bundan asla kurtulamazdım.

"Umarım birbirimizi tekrar görürüz Ölüm Kralı."

Kendimi dönüp doğrudan ona bakmaya, kar beyazı yüzüne ve buz mavisi gözlerine bakmaya zorladım. Hiçbirini hak etmediğim bir şefkatle doluydular. "Ben de öyle, Kraliçe Eldinar. Sizinle birlikte savaşmak bir onurdur."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Bu onur bana ait." Arkasını dönmeden önce beni hafifçe selamladı.

Gidişini izledim, sarı saçları giydiği koyu renkli zırhla tam bir tezat oluşturunuyordu.

Aklından bir şey geçmiş olmalı ki bana döndü. "Ve Talon..."

Bakışlarını tuttum.

"Ona acı çektirin." Tekrar arkasını döndü ve kocasına katıldı. Kocasının arkasından yürümek yerine yanında durdu, siyah pelerini kaslı sırtının arkasında kayıyordu.

Gözlerim bir sonraki Ethan'a kaydı.

Kılıcını ve deri pantolonunu giymiş, bir askerden çok korsan gibi görünerek öne ıktı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, yavaş ve derin bir nefes aldı, gözleri bir an için düştü. Hiçbir zaman ciddi bir tip olmamıştı ve şimdi de olmayacaktı. "Hâlâ bir anlaşmamız var mı?" Gözleri tekrar benimkilere kaydı. "Savaş bittiğinde tüm hazineyi biz mi alacağız?"

Başımı salladım. "Hepsi senin Ethan." Verdiğim karar ne olursa olsun, kalede saklanan altın ve yakutlara ihtiyacım yoktu. şimdiye kadar bulunduğum en büyük hazine kalbimde gömülüydü.

"Ve eğer General Tighass ölürse, kraliçeyle bir şansım olur mu sence?"

En kasvetli anda bile ağızımın kenarlarında bir gülümsemenin belirdiğini hissettim. "Hiç başka bir şey düşündün mü?"

"Tabii ki biliyorum," dedi. "Rom ve hazine."

"Yani, hayır."

Hafifçe sırtıttı ama gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeydi bu. "Birbirimizi bir daha görüp görmeyeceğimizden emin değılim. O yüzden zamanı geldiğinde doğıru kararı verdiğinden emin ol."

Acı kalbimin etrafını sararken bakışlarını üzerimde tuttum.

Omzuma vurdu. "Sen çok iyi bir korsansın ama çok daha iyi bir kralısın."

Bu bana söylediği en güzel Şeylerden biriydi. "Teşekkür ederim, Ethan."

"Yakın o orospu çocuğunu. Ve her çığlığın tadını çıkar." Uzaklaşmadan önce tekrar omzuma vurdu.

Sadece bir kişi kalmıştı, sevdiğim kadın.

Acı dolu gözleri ve solgun yüzüyle, sadece onun için yaptırdığım zırhı giyerek yavaşça bana yaklaştı. Kraliçe Eldinar ya da benim gibi pelerin giymiyordu çünkü bunu haklı çıkaracak deneyimi yoktu. Ama yine de önümde dururken bir kraliçe gibi görünüyordu, damarlarında sonsuza dek yanacak bir asalet vardı.

Vivian'a veda etme Şansım olmuştu ama keşke etmeseydim çünkü çok acı vericiydi.

Nedense bu daha kötü hissettirdi.

Calista da aynı Şekilde hissediyor gibiydi çünkü sadece sessizlik önerdi. Tanıştığımız andan beri neredeyse ayrılmaz bir ikili olmuŐtuk, bu da ayrılığı daha da zorlaştırıyordu. Son konuşmamızdan sonra birbirimize daha da az Şey söyledik. Aramızdaki gerilim artmıŐtı ama bunu kırabilecek hiçbir Şey yoktu.

Son günlerimizin ve anlarımızın böyle olmasını istemiyordum ama depresyon bulutu güneşi engelliyordu. Geleceğin ağırlığı topuklarımızı güverteye bastırırken, ikimiz de dik duramıyorduk.

Gözlerini dikip bakmaya devam etti.

Başımdan omuzlarıma kadar uyuŐmuŐ hissederek arkama baktım. Zamanda geriye gitmek, ailemin o korkunç gecede yakıldığı kalenin dışındaki o taş avluya dönmek zereymiŐim ve bir Şekilde geçmişi deđiŐtirme, vahşice alınan hayatları bađıŐlama Őansına sahip olacaktım gibi hissediyordum.

Kelimeleri ilk bulan o oldu. "Yakala onu, Talon."

Bu sözleri duymak, uzaktan da olsa zaferimi destekleyeceğini bilmek, başarımın onun için de çok önemli olduğunu bilmek bir lütuf gibiydi. "Yapacağım."

İçime doğru ilerledi, yanağını göğüs plakama dayadı ve sonra gövdeyi çevreleyen zırhı sıktı. Tenime dokunamadı, sadece vücudumu hem yaralanmalardan hem de ateşten koruyan sert pullara dokunabildi.

Neredeyse ona sarılmayacaktım çünkü veda etmek çok zordu, çok zordu. Ama kollarım canlandı ve vücuduna dolanarak çenemi başına indirdim, yumuşak saç tellerini tenimde hissettim. Onu kendime doğru çektim ve gözlerimi kapattım, bunun onu son kez tutuşum, bakışım ve koklayışım olabileceğini biliyordum.

Bu bilgi omurgamı kıracak ve ciğerlerimi ezecek kadar ağırdı. Geriye dönüşler zihnimde dolaştı ama ateş ve külün korkunç görüntüleri yerine onu gördüm... uyandığını ve beni yanında gördüğünü. Gözlerindeki parıltı ve dudaklarındaki gülümseme. Avucunun yanağımı kavrayışını ve severmiş gibi öpüşünü. Ormanın eteklerine indiğimde ve General Noose'u yendiğimde, kollarıma yığıldı ve beni bir daha asla terk etmeyeceğine yemin etti. Thalian Toprakları'ndaki o sahilde geçirdiğimiz gün batımları, kalbinde yanan duyguları bana anlatmaya çalıştığında ve ben onu durdurmaya çalıştığım da.

Bir daha asla sevemeyeceğimi, asla umursamayacağımı düşünmüştüm, sonra Calista Kurak Kumlar'da Khazmuda'nın karnındaki alevlere rakip bir ateşle ortaya çıktı ve beni bir şimşek gibi çarptı. Sadece birkaç gün içinde hayatımı değiştirdi, sözleri ve dokunuşuyla kalbimi iyileştirdi, iyileşmeyi reddeden kırık bir adamı onardı.

O başıma gelen en iyi şeydi ve eğer yerimi alması için Kraliçe Eldinar'ı seçmezsem, onun başıma gelen en kötü şey olacaktım. Zamanımızın kısa olacağını, biz yaşayamadan benim öleceğimi bildiğim halde beni sevmesine izin vermiştim. Bu şimdiye kadar birine yaptığım en korkunç şeydi, özellikle de bir

Kendi elimle çok acı çekmiş, çok masum bir insan.

Yanımda daimi bir demirbaş haline gelmişti, ikimiz güzel bir şatonun avlusunda duracak bir heykele dnşmştk, hikayemiz uzun zaman önce sona ermiş olsa da zamanın geçişine dayanıyordu. Beni bırakmak istemedi.

Gitmesine daha az izin vermek istedim.

Dakikalar geçti. Teknedeki insanlar, bize hiç bitmeyen bir anın tadını çıkarma mahremiyetini vermek için dağıldılar. Dalgalar kalyona vurmaya devam ediyordu ve biz hafifçe bir o yana bir bu yana kayıyorduk, kollarımız birbirimize demir gibi kenetlenmişti.

İlk uzaklaşan o oldu... ve öleceğimi sandım.

Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktayken, sudaki apadan daha ağır bir hüzünle gözlerimin içine baktı. "Sakin lme."

İstemsiz bir nefes aldım, gözlerimdeki yaşların sızısını hissettim, yerin yükseldiğini ve yüzüme çarptığını hissettim. Onun yeşil gözlerindeki masumiyete dayanamayarak kendi gözlerimi kapattım ve kendimden nefret etmenin beni yutmasına izin verdim.

Onun yıkımını, hayatının geri kalanında taşıyacağı acıyı hayal edebiliyordum. Bedenimin yanında dizlerinin üzerine çökecek, yanaklarımı okşayacak ve ona geri dönmem için yalvaracaktı. Gözyaşları cesedimin üzerine yağmur damlaları gibi sıırdı. Beni sarsar, sarsar, en başta neden gittiğimi anlamadığı halde beni geri getirmek için elinden geleni yapardı.

Eğer arkadaşıma ihanet etmeseydim, bu bizim hikayemizin sonu olurdu.

Gözlerimi tekrar açtığımda, yumuşak avuçlarının yanaklarımı kavradığını ve bana sulu bir bakışla baktığını hissettim. Başparmağı, benimkinin ona birçok kez yaptığı gibi yanaklarımı okşadı ve düşen bir damla gözyaşını yakaladı.

Yüzünü kendime doğru çekip onu öpmeden önce iki elimle saçlarını okşadım. Ateşi alevlendiren bir öpücük değil, ama körelten bir öpücük.

ne kadar alevimiz kaldıysa. Duman kesildi ve kamp ateşı soğudu. Tutkumuz kar gibi donmuştu.

Bu bir vedaydı.

Uzaklaştım ve ona baktım, her şeyi ölü hissettiren bir uyuşukluk yaşadım. Hissetmek istemediğim tüm duyguları, pişmanlıkları, vicdan azabını ve kemiklerime kadar işleyen nefreti maskeliyordu. "Seni seviyorum, Calista Laurier."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Ve ben de seni, Talon Rothschild."

Bölüm 7

Calista

Gözlerim yukarıdaki yıldızlara kilitlenmişti, parlaklıkları tepemden geçen ince bulutları yakıyordu. Ilık esinti saçlarımın arasından geçip bir tutamını yüzümden çekti. Nazikti, kalbimdeki ağırları yatıştırıyordu.

"Bir dakikaya ihtiyacın var mı, Calista?" Kraliçe Eldinar yanımda belirdi, iki kısa kılıcı kalçalarında, pelerini arkasından zarifçe akıyordu. Bana doğrudan bakmadı. Onun yerine aynı ilgiyle yıldızları inceledi.

Ejderhalar kıyıda karaya oturtulurken, amcam ve ordu karanlığın örtüsü altında limana doğru yelken açtı. Plan resmen yürürlüğe girmişti ve onu uygulamaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı. "Ben iyiyim."

"İyi olmamak sorun değil."

Bakışlarımı göklerden çekip ona baktım. "Çok kolaymış gibi gösteriyorsun."

"Eğer düşündüğünüz buysa, o zaman işimi doğru yapıyorum demektir," dedi. "Kocamla paylaştığım aşk Riviana Star'ın içinden geçen nehirlerden daha derin ama ikimiz de aşkımızdan daha önemli şeyler olduğunun farkındayız. Umarım bu savaş sona erdiğinde yeniden bir araya geliriz, ancak bunun olmayabileceğini de biliyorum."

Başka tarafa baktım. "Keşke ben de bu kadar pragmatik olabilseydim."

Beni incelemeye devam etti. "Talon neredeyse senin hayatta olduğun zamandan beri bu an için çalışıyor. Üzüntünü bastırmak için, gerçekleştirmek üzere olan şeye odaklan. Yirmi yıldır üzerinde çalışılan bu başarıya odaklan. Ailesi böyle bir vahşeti hak etmemişti ve Talon da bunu taşımayı hak etmemişti. Odak noktam ejderhalar olabilir ama kalbim onun başarısını devam ediyor."

"Benimki de öyle."

Sert gözleri bir şefkat parıltısıyla yumuşadı. "Bu duyguya tutun Calista. Bunu da atlatacaksın."

Başımı hafifçe sallayarak onayladım. "Keşke ben de senin gibi olabilseydim." "Neden?" diye sordu, çok ciddiye.

"Çok güçlüsün, çok korkusuzsun, çok... odaklanmışsın."

"Ve sen cesur, yürekli ve korkunç acılara rağmen hâlâ çok sevgi dolu ve sıcakkanlısın." Bana hafif bir gülümseme verdi. "Kendin olmak varken neden ben olayım Calista? Ölüm Kralı, güzelliğime kayıtsız kalan karşılaştığım birkaç erkekten biri çünkü tamamen ve tamamen senin transın altında."

İltifatı damarlarımdaki ateş gibiydi, vücudumdaki her kası gevşeten bir sıcaklıktı.

"O şimdiye kadar sahip olduğum tek erkek arkadaşım ve bu arkadaşlık benim için çok şey ifade ediyor," dedi. "Ben dolu dolu bir hayat yaşadım, seninki ise daha yeni başladı. Gençliğini benim bilgeliğimle kıyaslama ve bunu kesinlikle hayal kırıklığı içinde yapma, çünkü sen benim senin yaşında olduğumdan çok daha bilgesin."

"Beni pohpohluyorsun."

Hafif gülümsemesi dudaklarında kaldı. "Hazır mısın Calista?"

O korkunç vedanın anısını zihnimden uzaklaştırdım. Tıpkı Talon'un görevine odaklanması gerektiği gibi benim de ejderhalara odaklanmam gerektiğini biliyordum. Duygulara ve mutsuzluğa yer yoktu. "Evet."

"O zaman gidelim."

Güney Adalarını çevreleyen taş bir duvar ve ana yolun aşağısında büyük bir kapı vardı. Duvarın büyük bir kısmında askerler vardı ve kapının dışında nöbet tutuyorlardı. Kraliçe Eldinar duvarın korumasız bir bölümünü buldu ve oraya doğru yürüdü.

"Diğer tarafa geçtiğimde, sana bir ip atacağım."

"Halat olmadan bu tarafa nasıl tırmanacaksın?" Tamamen düzdü, bloklarda tutunmak ya da ayak basmak için çok az oyuk vardı.

Soruya cevap vermedi ve bunun yerine kısa bir depar atarak duvara doğru koştu ve kenara tutunana kadar zıpladı.

Bir hevesle gösterdiği inanılmaz maharet karşısında gözlerim faltaşı gibi açıldı.

Etkileyici bir st beden gücüyle kendini kenara çekti ve gözden kayboldu.

İpin benim tarafıma düşmesini bekledim ama birkaç dakika sonra hiçbir şey olmadı. Gecenin içinde cırcır böcekleri cıvıldıyordu. Ağaçların arasında bir baykuş sesi bile duydum. Ama ne bir kargaşa ne de kılıçların çarpışma sesi vardı. Ona seslenmek istedim ama bu tehlikeli konumumuzu ele verebilirdi.

Ben daha fazla endişelenmeden ip sessizce kenardan uçtu ve yanıma düştü. İpi bileklerimden birinin etrafına ve uzunluğundaki gerginliği test etmek için bir çekiştirme yaptım. Hissettiğimde

Direnif, Kraliçe Eldinar'ın onu sıkı sıkı tuttuğunu ya da bir ağacın kütüğüne sabitlediğini biliyordum.

Zayıf kollarımın kadar hızlı bir şekilde duvara tırmandım ve sonra kayarak diğer tarafa geçtim. Oraya vardığımda Kraliçe Eldinar'ı ağaçlardan birinin dibinde, bir askeri etrafını saran çalılıklara doğru sürüklerken gördüm.

Ona katılırken ipi yanıma çektim ve yan yana yığılmış iki asker gördüm. Ölmüşler miydi yoksa sadece bayılmışlar mıydı belli değildi. Kraliçe tek bir ses bile çıkarmadan ikisini de etkisiz hale getirmeyi başarmıştı.

Onları bağlamak için ipi kullandığında, hayatlarını bağışladığını anladım.

"Gel." Uçurumun dibindeki köye doğru giden patika yerine ağaçlara yapışarak önden gitti. Gizlenmemiz bizi kasabanın merkezinden uzaklaştırdı ama aynı zamanda kamusal alanlarda devriye gezen muhafızlardan da saklanmamızı sağladı.

Düşman hatlarının gerisinde tek bir müttefikle korkmalıyordım ama kraliçeye de Talon'a güvendiğim kadar güveniyordum.

Ağaçların arasından çıktı ve taş binaların dışına yerleştirilmiş meşalelerden ışıkları görünen şehre baktı. Uçurum karanlıkta bir gölgeydi ama uzaktaki kaleden gelen ışıklar gökyüzündeki yıldızlar gibi görülebiliyordu.

Sessizlik içinde şehri inceledi, hiç gitmediği bu yerin detaylarını gözden geçirdi ve güçlü ejderhaların saklandığı yeri aradı. "Bunun daha açık olacağını düşünmüştüm. Bu kadar çok ejderhayı saklamak için çok sınırlı yer var."

Şehir deniz seviyesindeki bir havzanın dibine oturmuş gibiydi, limana da aynı seviyeden ulaşılabilirdi. Tepeye doğru yükselen uçurum dikti. Talon'la birlikte gizli geçitten geçerek kaleye gittiğimizde, tepeye ulaşmamız saatler sürmüştü. Karanlık uçuruma baktım ve içerisinde ne kadar mağara gibi olduğunu hatırladım.

Yirmi ayak yüksekliğinde tavanları olan odalara adım atıp dar bir geçide çıkabiliyorduk. Yükselen uçurumlar devasa ve görkemliydi, tepedeki kaleyi muhteşem bir zirve haline getiriyordu. "Bir fikrim var."

Kayalıklara doğru ilerlerken şehrin dış mahallelerinden ayrılmadık. Talon ve ben buraya daha önce geldiğimizde, askerlerin kaleye giden yolu fark etmiştim. Dolambaçlıydı, kendi etrafında dönüyordu. Eğim dikti, bu yüzden atlar muhtemelen tepeye mal taşımakta zorlanıyordu.

Bu tür canavarları saklamak için mükemmel ve tek yerdi.

Kayalıkların dibine yaklaştıkça, taşın daha yukarısında bir dizi meşale görünür hale geldi. Duvara ateş fenerleri yerleştirilmişti ve karanlıkta askerler görünüyordu. Yaklaştıkça bir şeyi korudukları daha da netleşti.

"Ben altı tane saydım," dedi Kraliçe Eldinar. "Ve altı askerin fark edilebilir bir sebep olmaksızın yerleştirilmesi için garip bir yer gibi görünüyor. İyi düşünmüşsün Calista."

"Bir yerlerde bir kapı olmalı." "Kocaman

bir tane."

"Ne yapmalıyız?"

Konuşmadan önce bir dakika daha durumu inceledi. "Sağ taraftaki kayalara tırmanabiliriz. Onların seviyesine geldiğimizde, biri hariç hepsini öldüreceğim."

"Neden bir tane?"

"Çünkü birinin bize kapıyı nasıl açacağımızı söylemesi

gerekiyor." "Doğru. Tüm bunları kendi başınıza halledebilir

misiniz?"

"Kesinlikle." Duvara doğru ilerledi ve tırmanış için hazırlandı.

"Yardım etmem gerektiğini hissediyorum-"

"Yardım ediyorsun, Calista. Şimdi tırmanalım." Bir tutamak yakaladı ve kendini yukarı çekti, neredeyse karanlıkta tırmanmak Riviana Yıldızı'ndaki eğlencelerinden biriydi.

Onun hareketlerini takip ettim ve birlikte tırmanışa geçtik.

Tepeye ulaştığında bana elini uzattı ve beni yukarı çekti. "Hiçbirinin yardım istemediğinden emin ol. Eğer denerlerse, boyunlarından bıçakla." Kısa bıçaklarının ikisini de çıkardı ve onlara yandan yaklaştı.

Adamlar konumlarını çok ciddiye alıyor gibi görünmüyorlardı, çünkü ikisi sessiz bir şekilde konuşurken puro içiyorlardı. Biri tüm dikkatiyle ayakta yerine, uyuyakalacakmış gibi duvara yaslanmıştı.

Ejderhalar çok yaklaşan herkesin kafasını koparıken muhafız bulundurmak tuhaf bir şey gibi görünüyordu. Kara elflerin büyüü altında ejderhalar hâlâ zihinsel kontrole tabi tutuluyordu.

Kraliçe Eldinar duvara yaslanmış olana yöneldi ve bıçağını onun boğazına sapladı. Boynu bükülmeden önce onu kesti ve yavaşça yere yatırdı, boynundan kan sızıyordu, kendi kanında boğulurken konuşamıyordu.

Bir tane daha vurmaya çalıştı ama adam bir şaşkınlık çığlığı attığı için öldürmesi o kadar kolay olmadı. Kadın onu duvara çarptı ve adam yüzeye yığıldı. Şimdi diğerleri onun orada olduğunu biliyordu ama tepkileri onun hünerine göre çok yavaştı. Kılıçlarını ararken puroları ağızlarından düştü. Sonuncusu kaçmaya çalışırken o, kılıcının birkaç darbesiyle ikisini de hakladı.

Orada olduğumu fark etmedi çünkü doğruca bana yöneldi.

Talon'un bana hediye ettiği kılıcı kınından çıkardım ve bu etkileyici bir görüntü çünkü muhafız kayarak durdu.

Kraliçe Eldinar arkasında belirdi ve onu saçlarının arkasından kavrarken kılıcını boğazına dayadı.

Sanki boynunu bıçağa çok yaklaştıracakmış gibi kıpırdamadan durdu, nefes bile almadı.

"Buradan canlı çıkabilirsin. Tek yapman gereken tam olarak söylediklerimi yapmak."

Gözlerinde ağır bir panik vardı, sanki boğazına kılıç dayayan gibi bana bakıyordu.

"Birbirimizi anlıyor muyuz?"

"Evet."

Bıçağı çıkardı ve onu .

İkimize de bakmaya çalışırken sırtı duvara dönüktü.

Kılıcımı kınına soktum.

Gözleri, kılıcı hâlâ çekili olan kraliçeye takıldı. "Ne istiyorsunuz?"

"Ejderhalar."

İsteği duyunca dehşeti bir anlığına yatıştı. "Ejderhalar mı?"

"Evet," dedi. "Kapıyı aın ki onları serbest bırakabilelim."

Artık kılıç doğrudan boynuna dayanmadığı için paniği nefes alış verişlerinden belli oluyor, alnındaki ter damlaları meşalelerin ışığıyla belirginleşiyordu. "Serbest bırakılamazlar."

"Evet, yapabilirler." Kılıcını bileğinin etrafında döndürdükten sonra adamın boynuna dayadı. "Buradan canlı çıkabileceğini söyledim ama

Görünüşe göre diğer seçeneği tercih ediyorsunuz." "Anlamıyorsunuz."

Bıçağı adamın boğazına bastırdı ve onu duvara yasladı. "O zaman anlamamı sağla."

"Ejderhalar... ejderhalar Astaroth tarafından kontrol ediliyor." "Farkındayım."

"Diğerleriyle birlikte uçurumun içinde yaşıyor. Teklif dışında kimsenin içeri girmesine izin verilmiyor."

"Teklif mi?" Kraliçe Eldinar sordu.

Midemde yavaş yavaş saf tiksintiye dönüşen bir gerginlik hissettim. Bu her neyse, beni rahatsız edecekti ve muhtemelen bilmesek daha iyiydi.

"Adak, Astaroth'a ve ejderhalara kurban edilen insanlardır." Safrayı hemen hissettim.

"Kara elfler insan yer." Kraliçe Eldinar bunu bir soru olarak sormadı, sadece gerçekliğin yağmur suyunun toprağa karışması gibi toprağa işlemesi için kelimeleri yüksek sesle söyledi. "Güney Adalarındaki insanlar tutsaktır... çünkü onlar çiftlik hayvanlarıdır. Ve sen ve ailen bu uygulamadan muafsiniz çünkü ona hizmet ediyorsunuz."

Kılıç boynundayken nefes nefese kalmaya devam etti, şakağından aşağı bir damla ter süzüldü. "Özür dilerim."

"Benden özür dileme." Kılıcını geri çekti. "Senin işin Güney Adalarındaki insanları korumak. Özrünü hak edenler onlar." Kılıcını kalçasında kınına soktukten sonra geri çekildi ve benimle hızlı bir bakış alışverişinde bulundu. "Uçurumda kaç tane kara elf yaşıyor?"

"Çok." Kılıç boynundan çıktıktan sonra hafifçe gevşedi.

Kraliçe Eldinar, "Bana bir sayı lazım," dedi. "Belirsiz bir tahmin değil."

"Birkaç yüz."

"Ve hepsi ejderhaları mı koruyor?" Kraliçe Eldinar sordu.

"Esasen," dedi. "Kara elfler ejderhaların sahipleridir-"

"Bir ejderha başkası tarafından sahiplenilemez." İster kızgın ister sakın olsun, güzelliği çok güçlüydü. Ve şimdi dehşet vericiydi. "Onlar el değiştiren bir kılıç değildir. Mal karşılığında verilen para değiller. Onlar bu topraklarda dolaşan en güzel yaratıklardan bazıları."

Asker onun bakışlarından kaçındı.

Kraliçe Eldinar daha fazla konuşamayacak gibi görünüyordu, kelimeleri oluşturamayacak kadar öfkeliydi.

Ben devraldım. "Peki ya Constantine ve onlara ölümsüzlük bahşetmek için kraliyet ailesiyle kaynaşan diğerleri?"

"Onlar da kasada bulunuyorlar."

"Yani Barron'un ruhunu paylaştığı ejderha da mı burada kapana kısıldı?" İnanamayarak sordum. "Kendisine sonsuz yaşam bahşeden varlığa böyle mi davranıyor?"

Asker yanıt vermediği için bunun bilinen bir bilgi mi yoksa bir ifşaat mı olduğu belirsizdi.

"Plan nedir?" Kraliçe Eldinar sordu.

"Ben hiç içeri girmedim," dedi asker. "Diğerleri de... öldürmedikleriniz de."

Kraliçeye baktım. "Bu pek akıllıca görünmüyor."

Kraliçe Eldinar hâlâ o ateşli bakışını takınıyordu, sanki hiçbir sebep öfkesini söndüremeyecekmiş gibi. "Ejderhaların her biri bir kara elf tarafından kontrol ediliyor. Yani, öldürdüğümüz her kara elfle birlikte bir ejderha serbest kalacak."

"Mahzende yaşayan yüzlerce kara elf olması dışında," dedim. "Yani onlardan yüz tanesini öldürebiliriz ama tek bir tanesi bile bir ejderhayı kontrol edemez."

İkna olmamış görünüyordu, kabul edemeyecek kadar kızgındı.

"Bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu anlıyorum, ama oraya kendimizi öldürt-"

Bir korna sesi beni durdurdu. Denizden geliyordu, bu da muhtemelen limandan geldiği anlamına geliyordu. Gürültülü ve deliciydi ve üfleyicinin nefesi tükendiğinde durdu ve tekrar yaptı, bariton havada bir titreme yarattı.

Kraliçe Eldinar bana döndü. "Gemilerin yerini tespit ettiler."

Bu gizli görev başladığı andan beri kanımda adrenalin vardı ama şimdi bu endişe kreşendoya dönüşmüştü. "O zaman savaş başladı."

Yerdeki titreşimleri hissettiğimizde ikimiz de kaskatı kesildik, taş uçurum boyunca ilerliyor ve ayaklarımızın altında bir deprem varmış gibi hissettiriyordu.

Neler olduğunu ilk anlayan Kraliçe Eldinar oldu. "Kapıyı açıyorlar."

"Hangi kapı?" Hiçbir şey görmüyordum ama kayan taşların sesi o kadar yüksekti ki sözlerini zar zor duyabiliyordum.

Geri adım attı ve işaret etti. "Duvar."

Uçuruma baktım ve yavaşça açılan bir kapı aradım ama hiçbir şeyin hareket ettiğini görmedim. "Anlamıyorum-"

"Duvarın tamamı, Calista."

Dar algımı daha geniş bir alana açtığımda anladım. Herhangi bir kalenin kapısından daha büyüktü. O kadar ağır bir kapıydı ki, hiçbir insan yapımı mekaniğin bu kadar büyük bir şeyi yerinden oynatması mümkün değildi. Bir dağ büyüklüğündeydi.

"Kaçmamız gerek." Kraliçe Eldinar geldiğimiz yöne doğru gitti, kayalara ulaştı ve ters yönde aşağıya tırmandı.

Onu takip ettim, kalbim göğsümde olduğu kadar boğazımda da bir davul gibiydi.

Muhafız kaçmış olmalı çünkü ortadan kayboldu.

Uçurumun dibine ulaştık ve şehrin eteklerine doğru ilerledik ve biraz uzaklaştıktan sonra nihayet önümüzde uzanan manzarayı görebildik. Kapılar yarıya kadar açıktı ve aralıkta iki ejderha görünüyordu, kapıyı bir ray üzerinde çekerek açarken vücutlarına ağır koşumlar bağlanmıştı. Ejderhalar büyük ve güçlüydü ama kendilerinden üç kat büyük bir kapıyı çektiklerini görmek mide bulandırıcı bir manzaraydı.

Kraliçe Eldinar bana döndü. "Onları gökyüzünde yenmemiz gerekecek. Yendiğimiz her kara elf, bir ejderhanın serbest kalması demek. Gelgiti hızla lehimize çevirebilir ve bu savaşı daha başlamadan kazanabiliriz."

CALISTA, NELER OLUYOR? Belki de Inferno korna sesini duydu ya da sadece sabırsızlandı.

Korna için limandaki gemileri fark ettiklerini düşünüyoruz.

EJDERHALAR NE OLACAK?

Varlığımızı hissettikleri için içeri giremedik. Kapı açılıyor ve ejderhaların, binicileri olan kara elflerle birlikte ortaya çıkacağından şüpheleniyoruz. Onları gökyüzünde yenmek zorundayız.

GELİYORUZ. GÜVENDE MİSİN?

Bölüm 8

Talon

Kornanın sesi uzaktı, o kadar uzaktı ki ben duymadım. Khazmuda duydu. **General Ezra ve askerlerin yerini tespit etmişler.** Uçurumun dibindeki küçük kumsalda yanımda durdu. Gece yarısı siyahı pullarıyla, karanlıktan dolayı fark edilmeden yaklaşabildik.

O kadar gergin olmalıydım ki ağzım safra doluydu ama kalbim o kadar yavaş atıyordu ki sanki sonsuza duracak gibiydi. Avuçlarım Kurak Kumlar'daki hava gibi kuruydu. Vücudumda ejderha pullarından yapılmış bir zırh ve Calista'nın zorlukla kaldıracabileceği bir kılıç vardı ama kendimi ağırlıksız hissediyordum.

O an gelmişti ve ben hazırdım.

Khazmuda sanki daha iyi duymasını sağlayacakmış gibi uçurumun yukarısına baktı. Sonra bana döndü. **Inferno, Macabre ve diğerleri içeri giriyor. Calista ve Kraliçe Eldinar güvende.** Bir yanıt bekliyormuş gibi bana baktı. **Hazır mısın, Talon Rothschild?**

Kendimi hiç bu kadar sakin ve aynı anda bu kadar öfkeli hissetmemiştim. Kaslarım, daha önce hiç olmadığı kadar hızlı kullanmak için ihtiyaç duyacağım kanla pompalanıyordu. Odak noktam kana susamışlığın yoğunlaştırılmış gücüydü. Ejderham ve güçlerim olmasa bile, bu yarım küredeki en güçlü adam bendim.

Çünkü o kadar kızgındım. "Evet."

Khazmuda vücudunu alçalttı, böylece ben de terazisinden eyere tırmanabildim. ***Benim gibi.***

Kumsaldan atlarken eyerin boynuzunu kavradım, güçlü kanatları onu gökyüzüne her zamankinden daha hızlı yükseltti. Vücudumdaki çekimi hissedebiliyordum, rüzgâr yüzüme öyle sert çarpıyordu ki ağırlığım geriye doğru kayıyor ve gözyaşlarına neden oluyordu.

Uçurum yüksekti, gökyüzünde heybetli bir dağ gibiydi ama zirveye sadece saniyeler içinde ulaştık.

Khazmuda kalenin üzerinde yükseliyor, avlunun etrafındaki meşaleler kaleyi ışığa boğuyordu. Khazmuda dişlek ağzını açıp o güne kadar duyduğum en güçlü kükremeyi çıkardığında zaman kısa bir an için durmuş gibiydi.

"Roooooooooaaaaaaaaarrrrrrrr."

Ayaklarımızın dibindeki uçurumu yıkacak kadar güçlü olan bu ses kulakları sağır ediyor, Güney Adalarındaki herkes tarafından duyulabiliyordu.

Yanma zamanı.

"Öyle." Karanlıkta şatoya baktım, gece hatırladığım son geceyle aynıydı. Farklı olan tek şey kesilen ve ailemi yakmak için kullanılan ağaçlardı. Yeni ağaçlar hiç dikilmemişti, bu yüzden ölü kütükler hâlâ topraktan çıkıntı yapıyordu. Aradan onlarca yıl geçmişti ve Barron'un idamla ilgili anıları körelmişti ama benimkiler hiç solmamıştı.

Khazmuda çullandı ve avluya, tam da hayatımı kurtardığı yere indi.

Yanımdan aşağı düştüm ve sertçe taşın üzerine indim ama vücudum harcayabileceğinden çok daha fazla adrenaline doluydu, bu yüzden çabucak toparlandım. Khazmuda'nın önüne yürüdüm ve kılıcımı açtım, rakibimin kılıcını elinden almaya çalışmasına hazırdım.

Yaşayan askerler harekete , hepsi birden bana doğru geliyordu.

İlkine yaklaştım ve kılıcımı öyle bir hızla vurdum ki, zırhının metal plakasını dümdüz kesti. Keskin kılıcımı bir diğerinin boynuna saplamadan önce onu tekmeledim. Kırılmaz bir odaklanmayla, askerleri bir dövüşten ziyade dans eder gibi idare ettim.

Bazıları yalnız olmadığımızı anlayınca çığlık attı. "Ne oluyor lan!"

Daha önce ölenler düşmanlarıma karşı birleşti. Avlunun eteklerindeki mezarlıktaki ölüler, benden önce ölmüş akrabalarımın bulunduğu mezarlık, kanımda olan krallık için savaşmak üzere bir kez daha ayağa kalktı. Büyükbabam, büyük büyükbabam ve ondan önce de onun babası. Etrafım ölü akrabalarımın çevriliyken, askerleri sanki eşleri ya da çocukları yokmuş gibi, sanki hiç insan değillermiş gibi öldürdüm.

"Barron!" Avluda ölü askerler yatıyordu ve daha fazlasının krallarını korumak için kaleye gideceğinden hiç şüphem yoktu. Daha önce beni alt etmesinin tek nedeni adil olmayan bir dövüş olmasıydı.

Ama şimdi, bu adil olurdu.

"Korkak gibi saklanmak yerine bir erkek gibi yüzleş benimle, sefil hayatında bir kez olsun!"

Khazmuda kalenin tepesine indi ve kalenin taşlarını titretecek kadar güçlü bir kükreme çıkardı. "Roouooooaaaaaarrrrrrrrr."

O kadar gürültülüydü ki neredeyse kulak zarlarım patlayacaktı ama dikkatim dağılmadı. Kanlı kılıcımı kavradım ve bir zamanlar ortasına ailemin armasının oyulduğu soluk mavi çift kapıya baktım. Ama sembol değişmişti, keskin bir bıçak ismi Rothschild'den Augustus'a çevirmişti.

Kaleye yaklaştıım, elim hâlâ kılıcımın kabzasını Khazmuda'nın eyerinin kabzasını kavradığım sıkılıkla kavrıyordu. şato cansızdı ve çift kapısı kilitliydi. Bu, Barron'un orada olduğumu bildiği, muhtemelen evim olan yerin pencerelerinden birinden beni izlediği anlamına geliyordu. "Bir erkek gibi yüzleş benimle, yoksa bu kaleyi içinde sen varken yerle ederim!"

"Roooooaaaaaarrrrrr!"

Orada durdum ve bekledim, ölüler etrafımda boş boş duruyor, bir sonraki emirlerini bekliyorlardı. Yere düşen kılıçları kapmışlar ve sanki damarlarında hâlâ hayat ve amaç akıyormuş gibi sallıyorlardı. Ailem hiç gömülmemişti çünkü mezara koyacak bir şey kalmamıştı ama şimdi bunun için minnettardım çünkü ölmüş babam ve kardeşim yanımda olmayacaktı, uzun süredir ölü oldukları için iskeletten başka bir şey olmayacaklardı.

Kaleye bakmaya ve kapıların açılmasını ya da bir şey olmasını beklemeye devam ettim ama sanki evde kimse yokmuş gibi sessiz kaldı. Gerilim dolu dakikalar geçti, hava nefes alınamayacak kadar yoğundu. "O zaman bir korkak gibi öl! Khazmuda, yakıp kül et!"

"Roooooaaaaaarrrrrrrr!" Khazmuda kanatlarını açtı ve uçmaya başladı.

Bir klik sesi duyuldu ve kapılar yavaşça açıldı.

Adrenalin ve öfke ön plana çıktıkça doğal sakinliğim kayboldu. Yıllardır taşıdığım öfke yüzeyin altında kaynayıp duruyordu ama şimdi tencerenin kapağını kaldırdım ve buharın dışarı çıkmasına izin verdim. Öfke, kendime hiç hissettirmedığım bir yoğunluğa ulaştı, beni titretecek kadar güçlü bir kreşendo. Ailemin son nefeslerini verdiği yerde dururken, onların dehşet çığlıklarını duydum, ciğerlerimi yakan külü kokladım, karımı bağışlaması için ona nasıl yalvardığımı hatırladım... ve o reddetmişti.

Kapılar tamamen açıldı ve meşalelerden parlayan gece yarısı siyahı zırhıyla tamamen kaplanmış biri görüldü. Arkasında bir pelerin, omuzlarında bir kılıç görünüyordu. Krallığının yıkılmasına izin verdiğinden beri geçen on yıllar boyunca kışının üstünde oturmaktan şişmanladığını ve tembelleştiğini düşündüm ama zırhının içine hâlâ sığıyor gibiydi.

Kapılardan içeri girdi ve işte o zaman oğulları görünür hale geldi, benzer zırhlar ve pelerinlerle arkasından geliyorlardı. Onların orduda komutan olduklarını düşünmüştüm ama sanırım onlara çok fazla güvenmiştim.

İlerlemeye devam ettiler, Barron'un yüz hatları avlunun etrafında yanan meşalelerin ışığına doğru adım attıkça daha belirgin hale geliyordu. Yirmi adım ötede durdu, bir rüzgâr pelerinini yerden sıyırdı.

Oğulları arkasında durdu, yüz hatları hafızamla mükemmel bir şekilde eşleşiyordu. İkisi de ejderhalarla kaynaşmış ve zaman içinde korunmuşlardı.

Barron da değişmemişti, kibirli gülümsemesi dışında. Ama bu gece o da yoktu. Benimkiyle aynı renkteki gözler yüzüme bakıyordu, ortak kanımız ortak özelliklerimizde görülebiliyordu. Ama babamın sahip olduğu onura sahip değildi, asil bir kral olmak için gereken özelliklere sahip değildi.

Bu ana gelmek için çok çalışmışım ve şimdi bunun tadını çıkarmalıydım, fırtına öncesi sakinliğin tadını çıkarmalıydım, beni gördüğünde gözlerindeki korkunun tadını çıkarmalıydım. Göğsümün alması gereken nefesler yüzünden göğsüm yükselip alçaldı. İçimde o kadar çok öfke birikmişti ki, şimdi bir gayzer gibi patladı. Nefret püskürdü ve beni içten içe boğdu. Kılıcımın kabzasını o kadar sert kavradım ki neredeyse her eklemim patlayacaktı.

"Ölüm Kralı'na bakıyorum, Kuzey Krallıklarını ateşli bir ölümle ele geçiren bir büyücüye," dedi. "Ama hâlâ Talon *Rothschild*'i görüyorum, bir *çocuk*."

Sesi dünyayı duraklattı. Tam olarak hatırladığım gibiydi ama yine de duyduğuma inanamadım. Hakaret beni tahrik etmedi çünkü söylediği her kelime anlamsızdı.

"Buraya kadar akrabalarına katılmak için gelmişsin, ne kadar *dokunaklı*." Yüzündeki ciddi ifade bir gülümsemeyle kayboldu. "Hayatta kaldığını biliyordum. Bu anın geleceğini biliyordum. Hayatta kalan son Rothschild de diğerleri gibi yanacak ve senin soyun bu dünyadan gerçekten silinecek."

Bileğimin etrafında döndürmeden önce kılıcımın kabzasını kavradım. Eylemi tekrarlardım, kılıcın havayı delip geçtiğini ve geri önce bileğimin üzerine düştüğünü hissettim. Odaklanmam hiç bu kadar eşsiz olmamıştı. Zaten uzun zaman önce tam kapasiteme ulaşmışken beni daha fazla öfkeliendiremezdi. "Senin için en iyisini diliyorum Barron Amca. Çünkü sen dayak yiyip kanlar içinde kaldığında, karını yakacağım. Sonra da Jairo'yu yakacağım." Bakışlarımı Barron'un omzunun arkasından ona çevirdim. "Kael." Barron'a tekrar bakmadan önce diğer kardeşe baktım. "Ve sonra karılarını, çocuklarını, metreslerini, Augustus adını taşıyan her arkadaşını ve aile üyesini yakacağım. Onların geceyi delen acı çığlıklarını dinleyeceksin. Bana asla vermediğin merhamet için yalvarmalarını dinleyeceksin. Ve küllerinden başka bir şey kalmadığında... sıradaki sen olacaksın."

Kibirli yüzündeki gülümseme silinmişti. Sert bir bakışı paylaştık, kara gözleri dile gelmeyen tüm öfkesini gösteriyordu. "Hiç şansın yok Talon. Bunca yolu sadece birkaç kelime söylemek için geldiğin için üzgünüm."

"Katılmıyorum."

"Ölülerden oluşan ordunuz ne kadar etkileyici olursa olsun, ejderhalarımız karşısında hiç şansı yok."

"İşte bu yüzden kendi ejderhalarımı getirdim."

Kaşları hafifçe çatıldı ve elini uzattı.

"Krallığınız bir ejderha ordusu tarafından ele geçiriliyor ve sizin bundan yok. Belki de Astaroth sana sandığın kadar sadık değildir."

Aşağıda Calista ve Kraliçe Eldinar arasında neler olup bittiğini bilmiyordum ama Barron bunu bilmiyorsa iyi şeyler olduğunu varsayıyordum.

Yüz hatları kontrol edemediği bir öfkeyle sertleşti. Muhtemelen Astaroth'un adını nereden bildiğimi anlayamamıştı ama sormayacak kadar da gururluydu. O anda kendine olan güveni sarsılmıştı ve bu belli oluyordu.

"Ölü akrabalarım krallığımızı geri almamı izleyecek. Üçünüzü aynı anda tek başıma öldürebilirim." Kılıcımı bileğimin etrafında döndürdüm ve ejderha zırhıyla korunan üç tam silahlı adamla kapışmaya hazır bir şekilde ilerledim.

Barron'un gözleri bana bakmak yerine gökyüzüne dikildi.

"Roouooooaaaaaaaarrrrrr!" Khazmuda'nın kükremelerini tıpkı Calista'nın sesini tanıdığım gibi tanıyordum ve onun olmadığını biliyordum.

Constantine gökyüzünde belirdi, devasa ve güçlüydü, doğrudan beni hedef alan bir ateş çizgisi üflüyordu.

Yoldan sıyrıldım ve alevlerden kaçtım ama ateş o kadar sıcaktı ki, ısı zırhımın kalın plakalarından hissediliyordu.

"Elinde kalan tek kişi ejderhandır," dedi Barron. "Ve şimdi onun ölümünü izleyeceksin."

Khazmuda gökyüzünde Konstantin'e çarptı ve onu avludan uzaklaştırarak yerde bana yönelen bir sonraki ateş hattını kesti. İki dev çarpıştı ve dünya bir anlığına durdu.

Öfkem, yerini endişeye paramparça oldu.

Onu yen. Constantine'i ben hallederim.

Gücünün içimde patladığını ve damarlarımı anında ateşe verdiğini hissettim. İçimi doldurduğunda, odağımı ve gücümü artırdığında derin bir nefes aldım. Ama onu hissettiğim anda

hemen geri itti. *Ona ihtiyacım yok. Gerekirse Constantine'i öldür. Onun hayatı seninkine değmez.*

Barron ve diğerleri ejderhalarının gücünü kullanacaklar.

Sende kalsın, Khazmuda. Güven bana, ona ihtiyacım yok. Dünyada, son yıllarda bedenimde büyüyen öfkeden daha güçlü bir güç yoktu. Vahşilik eşsizdi, kana susamışlık doyumsuzdu. Gücünün bedenimi terk ettiğini hissettim ve gittiğinde onu özlemedim.

Gözleri gökyüzünde, havada savaşıyan iki ejderhayı izleyen Barron'a döndüm. Jairo ve Kael de aynı şekilde havada gerçekleşen savaşın büyüüne kapılmışlardı. Onlara doğru geri döndüm, avludaki bazı ağaçlar Konstantin'in ateşinden alev almıştı. "Bu annem için."

Barron bakışlarını tekrar bana çevirdi.

"Rosella için." Ölümler avlunun kenarlarına dizilmişken, ejderham beni gökyüzünden korurken, kılıcımın kabzası demir gibi tutuşumdayken savaşa doğru yürüdüm. "Silas için. Kral Bolton Rothschild için, *babam* için." Daha hızlı hareket ettim, öfkeliydim, kızgındım, her şeyi tüketen bir nefretle titreşiyordum. Barron sonunda siyah kılıcını kınından çıkardı ve saldırımı karşılamak için duruşunu aldı. Oğulları da aynısını yaptı ve onun arkasında kaldılar. Kanlarını ağızımda tadabiliyordum, bunca yıldır damarlarımda yanan vahşetin tadını alabiliyordum. Gözlerimde öfkeli yaşlarla kılıcımı kaldırdım ve ona vurmaya hazırlandım. "Ve Vivian ve Lena için -karım ve kızım- en çok sevdiğim insanlar." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken, bildiğim en büyük güç içimi doldurdu; sanki ikisi de yanımdaydı ve elimde sıkıttığım kılıcın kabzasını kavıyorlardı. "Onları benden aldın ve şimdi ben de senden her şeyi alacağım!"

Ckapt'ca 7

Calista

Tam bir kaostu.

Ejderhalar mahzenden serbest bırakıldı ve savaşı fırlatıldı, siyah zırhlı kara elfler de binicileri oldu. Kükremeler gökyüzünü doldurdu, sonsuz çığlıklar gibi üst üste yığıldı. Ejderhalarımız savaşı ulaştı ve havada bir çarpışma oldu, ejderhalar birbirlerine saldırırken biniciler onları hedef aldı.

Macabre, Kraliçe Eldinar'ın yanına indi ve karnını yere bıraktı.

Kraliçe hızla onun yanına, eyerine tırmandı. Onu havaya kaldırmadan önce bana baktı. "Gökyüzünde ne kadar yüksekte olursan, o kadar güvende olursun." Kulpuna tutundu ve ardından Macabre gökyüzüne fırladı, sadece birkaç saniye içinde bir dağ yüksekliğine yükseldi.

SENI HISSEDIYORUM.

Şehrin doğu tarafındayım. Orada tek başıma durdum ve köy halkının ara sokaklara dalıp gökyüzündeki dehşete baktığını gördüm. Bağırışlar ve çığlıklar hem gökyüzünden de yerden duyulmaya başlamıştı. Uçurumun tepesine baktığımda hiçbir şey göremedim çünkü çok uzakta ve çok karanlıktı.

Ateşten bir ejderhanın kırmızı pullarının gökyüzünde belirmediğini ve sonra yerde durduğum yere doğru süzüldüğünü gördüm. Yere indiği yerde bir titreme vardı. **ACELE ET.** Vücudunu alçalttı, böylece pullarına tırmanıp eyere . Kulpuna tutunmam için bana bir an bile vermemişti ki yukarı doğru fırladı ve neredeyse beni yere seriyordu.

Saçlarımın yüzüme çarptığını hissettiğimde nefes nefese kaldım. Bir ejderha birkaç metre ötemizden geçti ve çarpışacağımızı sandım. Inferno gökyüzüne doğru yükselmeye devam etti ve yeri çok geride bıraktı.

Gökyüzünde düzleşmemiz sonsuzluk gibi geldi. Inferno düzleşti ve süzüldü ve onun yanından baktığımda ejderhaların köyün tam üzerinde savaşa kilitlendiğini gördüm, kükremeler, çığlıklar ve ateş geceyi dolduruyordu.

"Çok fazla şey oluyor. Neye bilemiyorum."

SERBEST BIRAKILAN EJDERHALARA YARDIM EDERİZ VE ESİR EDİLENLERİN BINICİLERİNİ ÖLDÜRÜRÜZ.

"Talon'a dövüşün dışında kalacağımı söyledim."

AMA BEN BÖYLE BİR SÖZ VERMEDİM. DAYAN. Cehennem Güvercini

Yere doğru yaklaştıkça rüzgâr yüzümüze çarpmak için yanımızdan hızla geçiyordu. Sıkıca tutundum ve Inferno'dan düşmemek için botlarımı üzengilerde tuttum.

İki ejderha savaşta kilitlenmişti ve Inferno bir kartal zarafetiyle aşağı süzülüp kara elflerden birini eyerinden kaptı. Inferno'nun pençeleriyle onu ezmesini ve onu bir kenara fırlatmadan önce çığlıkları ve kırılan kemiklerin sesini bastırmasını huşu ve dehşet içinde izledim. Biri gitti. Şimdi ejderhayla konuşmamız gerekiyor. Inferno keskin bir dönüş yaptıktan sonra olduğu yere geri döndü. Köleleştirilmiş canavara saldıran ejderha bir sonraki hedefine doğru yola çıkarken, yeni özgürlüğüne kavuşan ejderha orada öylece duruyordu, kafası karışmış ve bir sonraki adımda ne yapacağından emin değildi. Akuamarin rengindeki pullarıyla çok güzel bir ejderhaydı... yara izleri dışında

Uzun zamandır vücudunu saran zincirlerden dolayı. Zincirler o kadar sıkı ve uzun süre sabitlenmişti ki, doğrudan pullarını kesmiş, omuzlarının üzerinden, boynunun üzerinden ve burnunun etrafından geçen derin bir krater oluşturmuştu. Gücünü kaybetmişti çünkü kendi yeteneğiyle havada kalmak için mücadele görebiliyordum.

Bu görüntü zaten tam kapasite yanan öfke ateşini körükledi. Zihnim onu hemen hissetti, binicinin Inferno'nun pençeleri arasında ezildiği anda hissetti. Ama bulanık ve zayıftı, sanki yetişkin bir ejderhadan ziyade yeni doğmuş bir bebek gibiydi. Benim adım Calista ve bu da Inferno.

Ejderha bana bakmak için başını çevirdi ve odağını kaybettiğinde, kanatlarını tekrar açıp kendini sabitlemeden önce birkaç metre düştü.

Inferno onun bakışlarıyla buluşmak için eğildi. ***BUNA VE GÜVENLİĞİMİZE ODAKLANAMAM. İLETİŞİMİ SENİN HALLETMEN GEREKİYOR.***

Anlıyorum. Akuamarin ejderhaya odaklandım. Güney Adalarının Kralı Bolton öldürüldü ve tahta yeni bir hükümdar geçti. Seni ve tüm akrabalarını köleleştirmek için kara elflerle ittifak yaptı. Dünyanın kalan özgür ejderhaları sizi kurtarmak için buraya uçtu. İstedığınızı yapmakta özgürsünüz ama bizimle savaşırsanız daha fazla soydaşınızı kurtarabilirsiniz.

Ejderha nerede olduğunu bilmiyormuş gibi etrafına bakındı. Ne kadar zaman geçti...?

Yirmi yılı aşkın.

Etrafındaki savaşa baktı, ejderhalar ejderhalarla savaşıyordu, biniciler eyerlerinden koparılmıştı.

Bunun çok zor olduğunun farkındayım ama lütfen bize yardım edin. İsminiz nedir?

Etrafına bakmaya devam ederken orada asılı kaldı. Bilmiyorum.

Şimdi büyüünün ne kadar bağlayıcı olduğunu anlıyordum. Son on yıllarda tüm ejderhalar adeta uykudaydı. Yaşananlara dair hiçbir anıları yok gibiydi, sadece her şeyin değiştiğinin kasvetli bir şekilde farkındaydılar. Bize yardım edin. Kardeşlerimize binen kara elfleri indirin. Kukuleta takarlar ve derileri fırtına bulutlarının rengindedir.

Anlıyorum. Kanatlarını açtı ve tarif ettiğim atlıları kovalamak için arkasını döndü.

Güzel. Biraz daha avlanalım.

Havada bu kadar çok ejderha varken, savaşın gidişatını, kimin kazanıp kimin kaybettiğini anlamak zordu. Inferno daha fazla biniciyi eyerlerinden kopardı ve demir pençesinde ezdi. Serbest bıraktığımız ejderhaların çoğunu bizim için savaşmaya ikna edebildim ama bazıları büyü kayb olduğunda paniğe kapılmıştı. Savaştan kaçtılar ve biz de onları takip etmedik.

"Limanı kontrol edelim mi?"

KARA ELFLER DAHA ÖNEMLİ.

"Evet, ama başarısız olursak askerler ve vatandaşlar bir sonraki savunma hattı olacak." Kalenin bulunduğu kayalıkların tepesine baktım. Avludaki ağaçları tüketen ateş görünüyordu. "Ve Talon'un nasıl merak ediyorum." Kritik bir anı bölmekten korktuğum için aklımı Khazmuda'ya ulaştırmadım.

KHAZMUDA'NIN YARDIMIMA İHTİYACI OLSAYDI, YARDIM İSTERDİ.

AMA AŞAĞIDAKİ SAVAŞI KONTROL EDELİM. Denize doğru uçtu, köyün ve yerde yanan ateşlerin üzerinden uçtu. Her yer kaos içindeydi, bu yüzden ayrıntıları ayırt etmek zordu ama ordumuzun şehri işgal ettiğini görebiliyordum. Bazıları uzun bir

Talon'a yardım etmek için kaleye giden yola doğru . Diğerleri doğruya, ejderhaların gökyüzünde savaştığı yere doğru gidiyorlardı. Ethan'ın aşağıda tüm vatandaşları silahlandırıldığını düşündüm.

GÖRÜNÜŞE GÖRE İSTILA EDİLMİŞLER.

"Ben de öyle düşünüyorum. Bu da demek oluyor ki bu savaş bizim-" Her şey çok hızlı oldu. Bir an eyerdeydim ve bir an sonra sırtından koparılıp havaya fırlatıldım. Keskin pençenin beni çevrelediğini gördüm ve ışığın kayboluşunu izledim. Güç tarafından ezilmeye hazırlanırken nefesimi içime çektim.

CALISTA!

Pençeler tamamen kapandı, bu yüzden ışık yoktu. Karanlık gökyüzünde, pençelerin arasındaki çatlaklardan bakmaya çalıştığımda hiçbir şey göremiyordum. Sadece siyah, saf ve son derece ürkütücüydü. Parmaklarımı birbirinden ayırmaya ve kurtulmaya çalıştım ama başaramadım. Dışarı çıkamıyorum.

.

Tutunacak hiçbir şey yoktu ama hiçbir şeye tutunmama da gerek yoktu çünkü bir kafese hapsedilmiştim.

ONA SERT VURACAĞIM. DENGESİ BOZULDUĞUNDA, DIŞARI ÇIKMALI VE DÜŞMELİSİN. SENİ YAKALAYACAĞIM.

Dışarı çıkamıyorum. Inferno. Denedim.

KILICINI KULLAN. BİR DELİK AÇ.

Haklısın.

HAZIR OL.

Kılıcımı kınından çıkardım ve iki elimle kavradım. Tüm vücudum saldırıya hazırlanmak için gerildi, sesle ya da görüntüyle bunu beklemeyeceğimi biliyordum. Birdenbire olacaktı ve ben etrafa savrulacaktım.

Sonra oldu, o kadar sert bir çarpışma oldu ki duvara çarptım ve başımı çarptım. Pençeler gevşedi ama dışarı çıkmama yetmedi. Darbe kafamı karıştırdı, dünyayı bulanıklaştırdı. Etrafımda döndüm, gökyüzü yerde, yeryüzü gökyüzünde ydi. Ama sonra kılıcı yakaladım ve yere çarparak tırnağın başlangıcından önce ete sapladım.

"Roouoaaaaaaarrrr!" Bir ığlık geceyi doldurdu ve sonra pençeler dşmem için genişledi.

Bir anda serbest düşüşe geçtim, kılıcım hâlâ elimdeydi çünkü tutunabileceğim tek şey oydu. "Inferno!" Yere ne kadar yakın olduğumu bilmiyordum çünkü gökyüzü aşağdaki şehir kadar karanlıktı, çünkü havada sürekli takla atarken görüşüm dönüp duruyordu.

BURADAYIM, CALISTA. Kırmızı pulları belirdi ve pençeleri beni havada yakaladı.

Kılıç neredeyse parmaklarımin arasından ama onu yerinde tutmak için sıkıca kavradım. Pençelerinin güvenliğinde kozalandıktan sonra kılıcı bir kez daha kınına soktum, Inferno havada savrulurken bedenimin bir yana bir bu yana sarsıldığını hissediyordum.

Penelerindeki açıklıktan bir ateş yağmuru gördüm, çok yaklaştığı için sıcaklığı hissettim.

Ne oluyor?

BENI KOVALIYOR.

stne ık ve beni bırak. Sürücüyü ldreceğim.

YAPAMAM.

Neden?

ÇÜNKÜ BU BINICI DİĞERLERİNDEN FARKLI. EJDERHASI DA ÖYLE.

Ana dövüşe geri dön. Başka bir ejderha sana yardım etsin-

ODAKLANMAMA IZIN VER. O HIZLI VE GÜÇLÜ.

Sen de öylesin, Inferno. Odaklanabilmesi için başka bir şey söylemedim ama pençelerinin arasında savrulduğumda savaşın kötü bir hal aldığını anladım. Başımı tekrar yere vurdum ve vücudumun bir taraftan diğerine uçtuğunu hissettim. Başım o kadar çok darbe aldığı için çarpıyordu ve midem boğazıma çıkmak üzereydi ama adrenalin her şeyi yerinde tutuyordu.

ÇARPMAK ÜZEREYİZ.

Uyarıyla birlikte adrenalinim tavan yaptı. Sanki savaş kaybedilmiş gibiydi. Sonra vücudumun onun pençelerine en sert şekilde çarptığını hissettim, sanki bir saniyede yüz metre düşmüştüm. Yerde yuvarlanıp devrildiğimizi hissettim, iki ejderhanın da kükreme seslerini duydum, yakınımdan geçen ateşin sıcaklığını hissettim. Ne oluyor? Çıkarın beni!

"Rooooaaaaaarrrrr!"

Inferno'nun kükremesini duydum ama bu güçlü bir ejderhanın kudretli çağrısı değildi. Acı dolu bir çığlıktı. Pençelerinin çatlaklarından, Inferno'nun üstüne tırmanan başka bir ejderhanın pullarını görebiliyordum. Çıkarın beni! Sana yardım etmeme izin ver!

HAYIR.

Inferno!

YAPAMAM.

Inferno-

Gecenin içinde çığlık attı.

Ejderhanın etini ve pullarını parçaladığını gördüm. Kanın gökyüzüne gördüm. Inferno, lütfen bırak gideyim.

Tekrar çığlık attı, devasa ejderha onu yere yapıştırdı ve parçalara ayırdı. **Yapamam...** Sesi zihnimde bile zayıftı, hayatı çoktan elimden kayıp gitmişti. **ÇÜNKÜ ÖLECEKSİN.**

Bölüm 10

Talon

Kılıcımı göğsüne doğrulttum ve blokuyla karşılaştım. Ama başka bir vuruş için hızlı hareket , kılıcımı döndürdüm, saldırısından kaçtım ve koluna sertçe indim. Zırhının ejderha pulları onu yaralanmaktan korumuştı ama ona öyle sert vurmuştum ki ciddi bir çentik açmıştım.

Jairo arkamdan yaklaşp kılıcını sırtıma saplamaya çalıştı ama ben dönüp suratına öyle sert bir yumruk attım ki hemen geri çekildi ve dengesini kaybetti. Kolunu tuttum ve onu yere fırlattım, yere çarpan kolu kırılırken acı dolu bir çığlık duydum. Kardeşi onun yerini almak için oradaydı, gözleri hem dehşet hem de öfkeyle doluydu. Kılıcıyla bana vurdu ama Barron'un saldırısını engellemeden ve onu tekmelemeden önce dans ederek yoldan çekildim. Kael'e saldırmak için dönmeden dirseklerimi yüzüne çarptım ve burnu kırıldığında çığlık duydum.

Barron'a tekrar saldırdım ve kılıcını bloke ettim, sonra tekrar bloke ettim, saldırılarımı engellemeye çalışırken onu savunmaya geri ittim. Bu dövüşün devam etmesinin tek nedeni bencilce Constantine'in gücünü kendine almasıydı. Bu onu benim için değerli bir rakip haline getirdi ve Khazmuda'nın onunla göklerde savaşmaya devam mümkün kıldı. Boyut olarak Khazmuda devasa Constantine'in dengi değildi.

Yukarıdaki ejderhalardan üzerimize ateş topları yağmaya devam ediyor, daha fazla ağacı tutuşturuyor, binaları alevlendiriyor ve uçurumu bir dönüştürüyordu. Yandan izleyen ölümler kılıçlarını doğrudan göğüs kafeslerindeki kemiklere vuruyor, savaş davullarının sesini taklit ediyor, ben üç rakibimle tek bir kılıçla dövüşmeye devam ettikçe hızlarını artırıyorlardı.

Ne acı ne de yorgunluk hissettim. Vücudumda çürükler varsa bile onları hissetmiyordum. Ağzım su istediğinde susuzluk hissetmiyordum. Kaleye vardığım anda her ihtiyacım ve her arzum susturulmuştu. İş bitene kadar, Barron'un tüm dünyası ayaklarımın altında olana kadar, onu izlemeye zorlarken oğullarını öldürmemem için bana yalvarana kadar başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Barron vuruşumu engelledi ve ardından kendi saldırısıyla bana vurdu. Ondan kaçtım ve yumruğumu göğsüne indirerek tökezlemesine neden oldum çünkü kılıcımın eklemlerime değil de gövdesine saplanmasını bekliyordu.

Çabucak toparlandı ama ben bu fırsatı yüzüne tükürmek için kullandım.

Derisine sıçrayan su çenesine damlamaya başlayınca irkildi.

"Yanarken çığlık atacaksın ve ben gülümseyeceğim." Kılıcımınla ona vurduğum, kolunun aynı noktasına onlarca kez vurduğum ve sonunda parçalar birbirinden ayrıldı. Zırh parçası taşa düştü ve zaten defalarca vurduğum için koyu mor olan eti ortaya çıkırdı. "Oğullarını ateşten kurtarmam için bana yalvaracaksın ve ben de sana gülümseyeceğim."

Talon.

Ona saldırdım, koşan bir öküzün ivmesini taşıyan darbeler savurdum. Onu gittikçe daha uzağa sürdüm, kırık burunları ve kollarıyla dövüşe katılmaya çalışan oğullarını geride bıraktım. Hepsisi bir telaştı, hayatım boyunca hissettiğim en büyük telaş.

Ayak uyduramadı. Ejderhasının gücüyle bile, görüşümü kırmızıya boyayan öfkeyle boy ölçüşemezdi. Nefesi tükenmişti,

Alnında ağır bir ter vardı, kibrinin her zerresi yerini korkuya bırakmıştı.

Göğsüne sert bir tekme attım ve onu yere düşürdüm. Taşların üzerine yığıldı ve kılıcı elinden uçup gitti.

Ona doğru yürüdüm ve üzerine kan sıçrayan kırık bir burnu olan Jairo'ya dönmeden önce onu tekmeleyerek uzaklaştırdım. Sağ kolunu zar zor tutabiliyordu çünkü onu sarsmamdan dolayı kolu yuvasından çıkmıştı. Ona doğru geldiğimi görünce kaçmaya çalıştı.

"Yakala onu," diye emrettim.

Emrimdeki ölümler ona doğru koşarak kaleye dönüş yolunu kapattı. Tek çıkış yolu uçurumdan atlamaktı.

Kael'e baktım. "Onu bana getir."

Talon!

Kael kendisine yapışan ve onu bana doğru iten iskelet yığınıyla savaşmaya çalıştı. İskeletlerin hepsinden daha güçlüydü ama sayıca on ikiye bir üstünken onların merhametine kalmıştı. Ölümlerin kirli kemikleri etini kavrayıp onu doğrudan bana doğru iterken iğrenerek çığlık attı.

Yüzümdeki gülümseme bana ait değilmiş gibi hissediyordum. Calista'ya baktığımda takındığım gülümseme değildi. Karıma gösterdiğim gülümseme değildi. Sanki Yeraltı Tanrısı'nın kendisine aitmiş gibi hissediyordum.

Kael'i yakaladım ve babasına doğru sürükledim.

Barron ayağa kalkmış ve kılıcını kapmıştı ama iki oğlunu da avucumun içine aldığımda dövüşün bittiğini anlamış gibiydi.

Kael'in dizlerinin arkasına tekme attım, onu sert taşa düşmeye zorladım ve saçlarından tutup başını geriye doğru çektim, boğazını ortaya çıkardım, sanki ona merhamet edecektim ve bunu çabucak yapacaktım gibi.

Barron zorlukla nefes aldı, kılıcı yanı başındaydı.

Kael'i çekiştirmeye ve amcamın yüzündeki dehşetten zevk almaya devam ettim. "Nasıl bir his?"

Talon!

"Oğlunuzun öleceğini ve bunu durduramayacağınızı bilmek nasıl bir duygu?" Sırf yüzünü buruştursun diye başını yana doğru çektim.

Barron derin bir nefes aldı ve bana tekrar bakmadan önce oğluna bir attı.

", yap ."

Savaşmasını talep ettiğimde, Barron konuşmak istiyor gibi görünüyordu. Ama artık krallığı benim elime geçmişti ve geriye sadece infazlar kalmıştı.

"Hayatı için yalvar." Kael'e tekrar asıldım. "Vivian'ın hayatı için yalvardığım gibi onun hayatı için de yalvar." Bahamut tarafından ruhuma yerleştirilmiş olan karanlığı hissettim. Zalim ve alçak biriydim ve bu hoşuma gidiyordu. İntikam, bir yaz günündeki olgun bir şeftaliden daha tatlıydı. "Yap şunu!"

"Oğullarımın darbeyle hiçbir ilgisi yok-"

"Yalan."

"Bu benim fikrimdi-"

"Sana işkence etmeleri için onlara işkence edeceğim, Barron." Kael'i yere fırlattım, orada kalacak kadar akıllıydı. "Bunu tutun," diye emrettim ölülere. "Geri kalanınız kalede kalan herkesi getirsin. Herhangi bir akrabanız ya da arkadaşınız kazığa bağlanıp yakılacak."

Barron yerde yatan oğlu için harekete geçti.

Kılıcımı çok hızlı bir şekilde boynuna dayadım. İçeri ittim, kalın boynuna kan çizgisi çizdim.

Geri adım attı.

"İlk kim gitmeli?" Orada tuttum. "Karın mı yoksa en büyük oğlun mu?"

Bıçağa karşı yutkunduk ve bana daha önce hiç takınmadığı bir yenilgi bakışı attı.

Khazmuda gökyüzünden düştü, pullarındaki kesiklerden kan sızıyordu.
Talon! Inferno onun öldürölmek üzere olduğunu ve sıradakinin Calista olduğunu söylüyor.

Bıçak Barron'un boynunda kaldı ama gözlerim Khazmuda'ya kaydı.

Muhtemelen başaramayacağını söylüyor... ama Calista'nın hala bir şansı var.

Nefesim daralırken ona bakmaya devam ettim. İntikam tam avucumun içindeydi, bıçağımın tam karşısındaydı ama bu haberle paramparça oldu.

Onu pençeleriyle koruyor.

Bıçağım boğazına dayandığında titredi ve zırhının içine doğru yuvarlanan kan damlalarını gördüm. İşte beklediğim an buydu. Beklediğimden çok daha yüksekti. Barron'un gözlerindeki acı beni neşeyle doldurdu. Ailem için adaletin damarlarımdaki kandan aktığını hissettim. *Eğer gidersem... o kaçacak.*

Khazmuda birkaç saniyelik sessizliğin geçmesine izin verdi. ***Biliyorum.***

Bir kez ayrıldığımda, bu anın bir daha asla gelmeyeceğini biliyordum. Barron ejderhasıyla uçacak ve uzaklarda bir yerlerde kaybolacaktı. Ailem için adalet olmayacaktı. Alacağım tek tatmin az önce sataşmalar olacaktı.

Bıçağı boğazından çıkardım ve kınına soktum. "Onları ağaçlara bağlayın ve bir kazık inşa edin. Kaledekileri terk edin." Öldürdüğüm

çoktan geri dönüp Barron ve oğulları için harekete geçti.

Kılıçlarını çekip çekmediklerini ve yerden çıkmaya çalışıp çalışmadıklarını görmek için arkamı dönmedim. Ölüler ordusunu alt edip edemeyeceklerini bilmek istemedim. Kaçıp kaçamayacaklarını bilmek istemedim.

Bu anın gözlerimin önünde çözülmesini izlemek istemedim.

Khazmuda yukarı tırmanmamı kolaylaştırmak için bedenini yere bıraktı. İnsanlar gibi yüz ifadesi takınmıyordu ama varlığında üzerime sinen bir hüznün tonu vardı. Hayal kırıklığımı hissetti. Acımı hissetti.

Yanına koştum ve eyerine atladım. "Acele et."

Bölüm 11

Calista

Inferno'nun çığlıkları kulaklarıma bıçak, kalbime bıçak gibi saplanıyordu ama çığlıklar kesildiğinde daha da kötü oluyordu. Bunu bana yapma. Pençelerinde bir delik açmaya çalıştım ama gerginlik çok fazlaydı. Bırak da sürücüyü öldüreyim.

Inferno sessizdi.

Lütfen!

Pençeleri aniden gevşedi ama bunun gönüllü mü yoksa otomatik mi olduğundan emin değildim. Sonunda pençelerin arasından sıyrıldım ve Inferno'nun tepesindeki devasa ejderhayı gördüm, ağzı kan rengine benzeyen parlak kırmızı pulları parçalamaktan kan içindeydi. Ejderhalara karşı kötü niyet beslemiyordum ama bu manzara bakış açımı değiştirdi. Kalçamdaki hançeri kaptım ve gözlerinden birini hedef alarak yüzüne doğru fırlattım. "Kes şunu!" Hançer pullarından sekti ve kayboldu.

Ama bana döndü ve Inferno'yu unuttu. Bana bakmak için başını hafifçe eğdi ve sessiz bir hırıltı çıkardı.

Şu anda çok korkmuş olmalıydım ama öfkem maskeliyordu. Kılıcımı hazırladım, beni tek bir ısırıktaki yiyecek bir ejderhayla savaşmaya hazırlandım. Talon'a savaşın dışında kalacağıma söz vermiştim ama Inferno'yu kaderine terk edemezdim. "Hadi ama, tüm yapabildiğin bu mu?"

Binici, Inferno'nun bedeninin üzerine indiğinde görünür hale geldi. Ejderhasının pullarıyla uyumlu bir zırh içinde, Inferno'nun yanında durduğu yerden bana baktı. Ejderha sonunda Inferno'nun bedeninden ayrılıp sanki uzaklaşması emredilmiş gibi binicisinin arkasına geçti.

İşte o zaman sürücünün havada hafifçe yükseldiğini fark ettim... çünkü Inferno bir nefes aldı.

Bekle, Inferno.

Hiçbir şey söylemedi, aklı başından gitmişti.

Atlı tekrar zıpladı ve kanla ıslanmış toprağa indi. Talon gibi siyah bir pelerin giymişti ve yaklaştıkça ve yakındaki ağaçları tutuşturan ateşi gördükçe yüz hatları belirginleşti.

Astaroth.

Solgun, gri teni ve gözlerindeki kötü niyetli bakışla, sanki ona kişisel olarak hakaret etmişim gibi bana baktı. Sessizlik neredeyse bir dakika sürdü, Inferno'nun sahip olmadığı bir dakika. Sonra Astaroth elini arkasına götürdü ve ağır kılıcının kabzasını kavrayıp kınından çıkardı. Bıçak gece mavisiydi ve parlaklığı bir ayna kadar berraktı. Bana bakarken kılıcı yanında tuttu ve beni incelerken başını eğdi.

Kalbime bir korku pırıltısı girdi ama onu geri ittim. Damarlarımda Inferno'nun gücü yoktu, o ölümün eşiğindeyken olmazdı. Onu hayatta tutabilecek tek şey bu olabilecekken, bu gücü ondan asla alamazdım.

Tek başımaydım.

Astaroth bana doğru bir adım attı. "Ejderhalarımızı bize karşı kışkırtan sensin. Bunu gördüm."

Bu dövüşü kazanma ve Inferno'yu kurtarma şansım olmadığını biliyordum ama denemek zorundaydım. O benim için hayatını verdi, ben de onun için aynısını yapacaktım.

Kaynaşmıştık ve bunun anlamı vardı.

Astaroth'un gözleri kısıldı. "Artık böyle bir şey olmayacak." Bir adım daha attı, sonra ivmesi zirveye ulaşmadan önce bir adım daha attı, boyuna ve cüssesine yakışmayan bir hızla üzerime atıldı. Ejderhasının gücünü kaslarına aktardığına, o kılıcı bir tüy ağırlığındaymış gibi kullanacak güce sahip olduğuna şüphe yoktu.

O bana ulaşmadan önce bunu hissettim... vücudumun dizginlenemez bir güçle canlandığını hissettim. Ateş damarlarımı aydınlattı ve derin bir nefes almamı sağladı. Hayır. Kılıcımı aniden sıkıca kavradım ve vücudum ağırlıksız hissetti. Cehennem.

Astaroth öldürücü bir darbe indirerek koparmayı hedefledi.

Eğildim ve arkamda uçuştüğünü hissettim. Yoldan yuvarlandım ve çamurla kanın zırhımı lekelediğini hissettim. Bir sonraki darbesini ve bir sonrakini savuşturdum, sadece Inferno'nun bana verdiği yüksek odaklanma sayesinde hayatta kaldım.

Astaroth saldırısını durdurdu ve kısılmış gözlerle beni izledi. "Ejderhayı öldür." Ejderhasıyla zihninde konuşmuş olabilirdi ama bu sözleri sadece benim iyiliğim için yüksek sesle söyledi.

"Hayır." Ona doğru koştum ve kılıcımı onunkine indirdim. Sonra kılıcımı tekrar döndürdüm ve bir darbe daha indirmeye çalıştım, ama tek aldığım kılıcının vambrace'ime saplanması oldu.

Beni tekrar geçmeden önce sadece bir saniyeliğine üstünlüğü ele geçirdim ve bu sefer eli koluma çarptı ve neredeyse çığlık atmama neden oluyordu. Zırhım beni koruyordu ve yara yoktu ama darbe o kadar güçlüydü ki neredeyse kemiklerimi kıracaktı.

Üzerime doğru gelirken sıırttı. "Senin ejderhan benimkiyle boy ölçüşemez." Kılıcı havada parladı, mavi ışıktan bir çizgi, gözlerimin zar zor görebildiği bir hızla bana doğru geliyordu.

Kendimi savundum ama zar zor. Kaslarım onun cüssesi ve tecrübesi karşısında zorlandı. Inferno'nun yetenekleri beni hayatta tuttu, ama zar zor. I

Astaroth'un uzun yaşamı boyunca biriktirdiği becerilere sahip değildi.

Bana tekrar vurdu, gövdeme o kadar sert vurdu ki göğüs plakam içe doğru çatladı ve beni deldi.

Neredeyse çığlık atacaktım ama gururum buna izin vermedi. Zırhın parçalarını tam karnımda hissedebiliyordum, birkaç santim derinliğinde, o kadar acı vericiydi ki zorlukla nefes alabiliyor ya da hareket edebiliyordum. Tökezleyerek geri çekildim ve neredeyse çamura düşüyordum.

Astaroth beni takip etmedi. Sadece orada durdu ve gülümsedi, sanki biliyordu.

şimdi hayatımı kurtarmak için kaçma zamanıydı ama Inferno'yu terk edemezdim. Eğer o ölürse, ben de öldürdüm.

Kılıcını bileğinin etrafında döndürürken o kibirli gülümsemesi devam etti. Sonra bana doğru geldi, adımları yavaştı, sanki öldürmeden önceki anın tadını çıkarıyordu.

Botlarımın altındaki çamuru hissederek geriye doğru ilerledim. Kaymadan iyi tutunmak zordu ve yanlış bir adım attığımda kıcıımın üzerine düştüm ve parçaların içime daha derin işlediğini hissettim.

Bu sefer çığlık attım.

Botları çamura vurarak yaklaşan Astaroth'un gülümsemesi genişledi. "Farklı koşullar altında, seni bağışlardım. Güzel kadınlar benim zayıf noktamdır ve seni yatağımda görmekten keyif alırdım."

Yüzümün buruşmasına engel olamıyordum, ölümü bu sonuca tercih ediyordum, ki bu sonucu çok iyi biliyordum.

Kılıcını boynumun yan tarafına yerleştirdi, sanki başımı omuzlarımdan ayırmadan önce güzelliğimi son kez tadını çıkarıyormuş gibi kılıcının kenarıyla çenemi eğmeye zorladı. "Ne büyük kayıp..."

Bir ayak sesi, Kraliçe Eldinar'ın hayatımı kurtarmak için tam zamanında geldiğini görmeyi umarak arkasına bakmama neden oldu. Ama gelen, vücudunun yarısı yanarak karanlığa gömülmüş, elinde kılıç olan bir elfti. Yürürken tökezliyordu, hareket edemeyecek kadar zayıftı ama bu tarafa doğru gelmeye devam etti.

Ölü ya da diri olduğunu bilmiyordum.

Astaroth savaşamayacak kadar zayıf rakibine bakmak için dönerken kılıcı boynumda tuttu. "Ne kadar onurlu." Kılıcı boynumdan çekti ve ona karşı hiç şansı olmayan elfe doğru yürüdü. Zar zor yürüyebiliyor, yanında taşıdığı kılıcı zar zor kaldırabiliyordu.

Astaroth kabzayı iki eliyle kavradı ve bıçağı doğruca diğer elfin boynuna sapladı.

Vücudu yere yığıldı.

Bu benim kalkıp kaçmam için bir fırsattı ama sonra daha fazlası geldi.

Çok daha fazlası.

Her tarafta ölü askerler ve elfler belirdi, bazıları Talon'un rejiminin işaretini, diğerleri ise Güney Adalarının amblemini taşıyordu. Üzerimize üşüştüler, bazıları Inferno'nun etrafını sarıp Astaroth'un ejderhasını ele geçirirken, diğerleri kılıcıyla kesilmek üzere Astaroth'a doğru ilerledi.

Geri kalanlar bana doğru ilerledi ve bir çember oluşturarak etrafımı sardılar; kalkanları havada, sırtları bana dönüktü ve etrafımda sağlam bir duvar oluşturunlardı.

"Talon..."

"Roooooaaaaaarrrrrr!"

Sesini tanıdığımda gözlerimden yaşlar boşandı.

Buradayız, güzelim.

Kendimi ayağa kaldırdım, parçalar içimde kesilip bükülürken acı içinde sallanıyordum. Ama hafif tepede Khazmuda'yı görebiliyordum.

devasa kanatlarını açmış, hızlı bir iniş için aşağı iniyor.

Talon atladı, pelerini arkasında dalgalanıyordu ve etrafımızı saran ateşlerden sıcak yanan bir öfkeyle Astaroth'a doğru gelirken kılıcını kınından çıkardı.

Khazmuda kükreyerek diğer ejderhanın üzerine atıldı, dişlerini vahşi bir öfkeyle açmıştı. Ejderhalar yerde birbirleriyle çarpıştı, pençeleri ve dişleri birbirlerinin boğazlarını hedef aldı.

Talon, Astaroth'la karşı karşıya geldi ve kılıcının hızıyla kara elfi anında geri püskürttü, yüzünde tarif edilemez bir öfke ifadesi vardı. Gözlerinde ateş yanıyor ve dudaklarından dumanlar çıkıyordu. Sahip olduğu hız ve güçle benim kılıç ustalığım Astaroth'un kiyle boy ölçüşemezdi ama Talon onu yere sererken acemi gibi görünmesini sağladı. Astaroth bana ve koruyucu halkama doğru geri çekilmek zorunda kalırken Talon darbe üstüne darbe indirerek onu zırhının farklı yerlerinden vurdu.

Astaroth boynuna yönelik darbeyi engelledi ama Talon'un savurduğu darbeleri engelleyecek kadar hızlı değildi. Göğsüne sert bir tekme attı ve Astaroth'u çamura sırt üstü düşmeye zorladı.

Islak ve yapışkandı; kılıcını kapmak ve dik durmak için mücadele etti, botları sert bir şeye saplanmaya çalışırken kayıyordu.

Talon onu boynundan bıçaklama fırsatını değerlendirmek yerine kılıcını sırtında kınına soktu ve botları çamura batmış halde öne doğru adım attı ve botunu tam göğsüne vurarak Astaroth'u siyah sıvının içine batmaya zorladı, vücudu şiddetle kurtulmaya çalışıyordu.

Talon duruşunu korudu ve sadece ağırlığıyla onu çamurun altında tuttu.

Astaroth kötü niyet ve kibirle üzerime gelmişti, beni her yönden alt eden bir rakipti ama Talon

birkaç saniye içinde onu acemi gibi gösterdi.

Astaroth'a bakarken Talon'un gözlerinde bir boşluk vardı, onu çizmesinin altında boğuyor, ejderhalar arkasında savaşırken hiçbir şey hissetmiyordu. Ölüer ordusu ejderhanın üzerine tırmandı ve ona yardım etmek için defalarca bıçakladı.

Khazmuda keskin dişleriyle onu boynundan yakaladı ve yere çarptı. Dişlerini sertçe batırdı ve tüm pulları deldi. Bir kargaşa oldu ve ardından Inferno'yu parçalayan ejderha hareketsiz kaldı.

Astaroth ve ejderhası birlikte gittiler.

Ejderha için üzülmedim, üzülmem gerekse bile. Ruhumu paylaşan ejderhanın başına gelenlerden sonra olmazdı.

Macabre o anda sırtında Kraliçe Eldinar'la yere indi, muhtemelen yukarıdan gelen kargaşayı fark etmişti. Kraliçe Eldinar bize doğru yönelirken, Macabre Khazmuda ile birlikte Inferno'ya doğru ilerledi ve düşmüş kardeşleri için ne yapabileceklerini gördüler.

Ölüer koruyucu duvarlarını bırakıp hizmet ettikleri kralın yaklaşabilmesi için dağıldılar.

Talon koşarak yanıma geldi ve diz çökerek yaramı hemen fark etti. Tecrübeli elleriyle zırhın kilidini açtı ve gömleğimin içine sızan kanı ortaya çıkarmak için vücudumdan çıkardı.

Çıplak elleriyle zırhın yaraları görmek için gömleğimi yırttı ve kanın derimin üzerinden aşağıdaki çamura aktığını gördü. Eli hemen yaralarımı kavradı ve durması için baskı uyguladı. "Derin değil. İyileşeceksin." Bakışlarını kaldırdı ve ilk kez doğrudan bana baktı.

"Inferno..." Tehdit geçtikten sonra gözlerim hemen sulandı. "O beni korudu..."

"Ejderhalar birbirlerini iyileştirebilir," dedi. "Henüz bitmedi."

Macabre'nin Inferno'nun üzerine eğildiğini ve onu farklı bir pozisyona getirmek için burnuyla hafifçe dürttüğünü görmek için baktım. Gözündeki göl büyüklüğündeki su damlası burnundan aşağı damladı ve Inferno'nun kanlı pullarının üzerine düştü.

Tekrar Talon'a baktım. "Onu sen mi öldürdün?"

Talon bana baktı, bakışlarında çok fazla duygu

vardı. Cevap vermesini bekledim.

Çenesini düşürdü ve bağlantımızı kopardı. "Hayır."

"Ne...?" Ne olduğunu sormak istedim ama o birkaç saniye içinde anladım. Bana gelmek için en önemli savaşı bırakmıştı. Inferno Khazmuda'dan yardım istemiş olmalıydı ve o anda Talon bir karar vermek zorundaydı. Suçluluk duygusu beni boğana kadar bedenime doldu ama aynı zamanda onun için en önemli şey yerine beni seçmiş olmasından da etkilendim. "Git, Talon." Kendimi yukarı ittim.

Kolumdan tuttu ve duruşuma yardım etti. "Ben de
seninle geleceğim."

"Calista, yaralısın-"

"İyi olacağımı söylemiştin," dedim. ", gidelim. Kazandığını görmek istiyorum."

Talon tereddüt etti, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu.

"Khazmuda," diye seslendim ona. "Bizi kaleye geri götür."

Khazmuda Inferno'nun yanından ayrıldı ve sessizce konuşurlarken gözleri Talon'un üzerinde, ona yaklaştı.

Kraliçe Eldinar konuşmamıza yaklaştı. "Macabre, Inferno ile kalacağını söylüyor."

Talon'a baktım. "Acele etmeliyiz."

"General Ezra ve adamları neredeyse kaleye varmak üzereler," dedi Kraliçe Eldinar. "Kara elflerin çoğu öldürüldü. Ejderhaların çoğu serbest bırakıldı ve geriye sadece birkaç bozulmuş kaldı. Asla zafer kazanacağımı düşünmem ama Güney Adalar'ın artık bizim olduğuna inanıyorum. Yarım kalan son iş Kral Barron ve akrabaları."

Talon bana bakmaya devam etti, nefes alış veriş hızlanmıştı.

"Ben onunla kalacağım," dedi Kraliçe Eldinar Talon'a. "Kocamın yanında bir sıhhiye olacak. Buluştuğumuzda onu iyileştireceğim."

Ağır sessizliğini sürdürdü, nefes alış veriş yükselmmişti.

Başka bir ejderha da bizimle birlikte açıklığa indi, binicisi bir ejderha. Bu kurtardığım ilk ejderhaydı, adını bilmediğim ejderha.

Macabre'nin sesi zihnimde yüksekti. **Xavier seni götürmeyi teklif etti.**

Talon kelimelerle ifade edemeyecek kadar bunalmış görünüyordu, bu planı durdurmak istiyor ama bunu yapamıyordu. Sonunda gözlerinin içine baktı. "Calista, bunu yapmam gerek-"

"Biliyorum, hadi gidelim."

"Senin için endişelenemem. Beni anlıyor musun?" Sert gözleri yüzümde kısıldı. "Bu işi sonuna kadar götürmem gerekiyor. Burada Macabre ve Inferno'nun yanında kalmalısın, zarar görmemelisin, ama orada olmak istiyorsan... seni durdurmayacağım." Bakışlarında bir uyarı vardı, hem korku hem de dehşetin yoğun bir ifadesi, sanki orada olmamı istiyordu... ama aynı zamanda istemiyordu.

"Seninle olmak için seçimimi yaptım."

Gözlerinde aniden bir parıltı belirdi, gözyaşı olarak kaçmayan bir duygu birikimi, sadece harcanmamış bir his. İçindeki acı tüm vücuduna yayılmış, acı ve öfkenin katarsisi olmuştu. Gözlerini kırıştırdı ve arkasını dönerek Khazmuda'nın onu beklediği yere doğru ilerledi. Eyere tırmandı ve ardından Khazmuda havalanarak

ve başladığı bitirmek için kaleye geri dönüyor.

Kraliçe Eldinar bana bakmadan önce onun uçmasını izledi. "Son yaklaştı..."

Bölüm 12

Talon

Uçurumun tepesindeki kaleye geri uçtuk, Khazmuda şimdiye kadar gösterdiği en büyük hızla . Sanki doğrudan cennete doğru uçuyormuşuz ve yerçekimi bedenimi sertçe çekiyormuş gibi hissediyordum, ama şimdi sadece kanatlarının momentumundan kaynaklanan rüzgârın hızıydı.

Kalenin bir kısmı alevler içindeydi, ağaçlar yanmaya devam ediyordu ve zeytin ağaçları ve çiçek tarhlarıyla zengin olan yer dev bir ateşe dönüşmüştü. Yukarıda daireler çizen ejderhalar görölüyordu ama hiçbirinin binicisi yoktu.

Constantine'in kaçışını engelliyorlar.

İçimi Calista'yı gördüğümde hissettiğim bile daha büyük bir rahatlama dalgası kapladı. *Teşekkür ederim.*

Bunu senin için yapmadılar. Kralları Konstantin'in özgür olmasını istiyorlar.

Demek ki biri hâlâ zihnini kontrol ediyor.

Onu bulacağım. Khazmuda uçuruma yaklaştı ve iniş için geldi. Yaklaştığımız anda, ateşlerin sıcaklığı zırhımın altında vücudumu terletti, eldivenlerimin içindeki nemden tutuşunu kaybetmesine neden oldu. Gecenin en karanlık kısmı geçmişti ve

Gökyüzü artık siyahtan koyu maviye dönmüştü. Şafağa sadece saatler kalmıştı.

Ayaklarımın üzerine düştüm ve avluya doğru yürümeden önce eldivenlerimi ellerimden çektim.

Konstantin yere yapışmıştı, Khazmuda ve diğerlerinin saldırıları yüzünden kanlar içindeydi ve güzel pullarından kanlar akıyordu. Sırtında Barron ve iki oğlu vardı, çaresizce kaçmaya çalışıyorlardı ama başaramıyorlardı.

General Ezra'nın komuta ettiği ordu kapılara varmış ve kapıları kırma işlemine başlamıştı.

Bitmişti.

Ölülerden oluşan ordum Constantine'in etrafını sararak bıçaklamaya ve saldırmaya çalıştı. Constantine bir sonraki saldırgana, köşeye sıkışmış bir fare gibi dövüşmeye zorlanan korkunç bir ejderhaya saldırmak için bir daire çizdi.

Barron dizginleri çekti. "Uç!"

Constantine yerden gökyüzüne doğru fırladı ama diğer ejderhalar avının üzerine çullanan kuşlar gibi alçaldı ve Constantine'i kayalıklara yakın tutmak için pençeleriyle kesmeye başladı.

Constantine kanatlarından biri tekmelenince dengesini kaybetti ve avlunun taşına, akrabalarımı yaktığı yere sertçe indi. Onların ölümünden ve yanmış etlerinden onun ateşi sorumluydu ama yapmaya zorlandığı şey için sorumlu tutmadım.

Ben sadece Barron'u sorumlu tuttum.

Jairo ağaçlardan birinin yanına düşmüştü ve kırık kolunu tedavi ediyordu. Kael yakınlardaydı ve ayağa kalkmasına yardım etmek için kardeşinin yanına gitti.

Kılıçlarını kalkanlarına davul gibi vuran ölümlerle uyum içinde ben de aynısını yaptım, yumruğumu göğüs plakama vurdum, Barron yaklaşırken gözlerim ona kilitlenmişti, kılıcım yanımdaydı.

Barron saldırmadı. Birkaç adım ötede durdu, oğulları da arkasında yerdeydi. Kendine olan güveni uzun zaman önce ölmüştü ve şimdi geriye kalan tek şey cezasını çekmek üzere olan korkak bir köpekti. Kılıcını güçten ziyade yorgunlukla taşıyordu. Omuzları yenilginin ağırlığı altında çökmüştü.

Yaklaştığımda kılıcımı kınına soktum, yumruğum göğsüme daha sert vuruyor, neredeyse göğsümü eziyordu. "Kral Talon Rothschild, Güney Adalarının Kralı, adımın on beşincisi olarak bana ait olanı geri alıyorum. Barron Augustus, sadece benim akrabalarım değil, Kral Konstantin ve kardeşlerine karşı işlediğin ihanetten dolayı, sen ve akrabalarının her biri yanacak." Yumruğumu bir kez daha göğsüme indirdim ve "Ve en son sen yanacaksın!" diye bağırdım.

Sonun korkusu nihayet gözlerine yansdı ve bir kral ya da hatta bir asker gibi görünmek yerine, babasından korkan bir çocuk gibi göründü. Parmakları kılıcının kabzasında gevşedi ve onu yanına bıraktı. Sonra dizlerinin üzerine çöktü, zavallı ve acınası bir halde başını kaldırıp bana baktı. "Kimse benim karşı çıkmasın diye aileni öldürdüm, bunu istediğim için değil-"

"Vivian senin yönetimine asla karşı çıkmazdı. Gitmesine izin verebilirdin."

"Talon-"

"Eğer onu bırakırsan sana merhamet gösteririm. *Eğer gitmesine izin verirsen.*" Gözlerimden yaşlar süzüldü ve yanaklarımdan aşağı süzüldü. Gözlerimin öfkeden kızardığını hissettim. Vücudumdaki tüm tendonların gerildiğini ve neredeyse koptuğunu hissettim.

Ölü arkasına geçti ve Kael'in bileklerini arkadan bağladı. İtiraz etmeye ve karşı koymaya başladı ama kaçıışı yoktu. Diğerleri karısını ve bulabildikleri başka kim varsa yakalamak için kaleye girerken, Jairo'ya da aynısını yaptılar.

Barron arkasına bakmadı ama biliyordu. "Talon." Avuçlarını birbirine bastırdı ve yalvardı. "Lütfen..."

Gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzölmeye

devam etti. "Eğer geri alabilseydim, ."

"Çünkü artık sonuçlarını biliyorsun. Bir insan gücü nasıl bu kadar arzulayabilir? Karım ve çocuğumla ormanda bir kulübede yaşamaktan son derece mutlu olurdum. Tek yapman gereken gitmelerine izin vermektir."

"Benim için gelebilirdin-"

"İntikam için karımı ve çocuğumu asla riske atmazdım," diye tersledim. "Her zaman onların yanında kalırdım. Sevilen bir kraldan bir krallık aldın ve ihanetinle onu zehirledin. Güzelliğı öldürdün ve onu hasta ettin. Ruhunu lekeledin ve tüm bunları ne için yaptın? Halkını aç bırakmak için. Vatandaşlarına esir muamelesi yapmak için. Anahtarları canavarlara teslim etmek için. O halde sormama izin verin, buna değdi mi?"

Başını öne eğdi.

Ölümler Kael ve Jairo'yu kazığa bağladı. Ordu, bilekleri arkadan bağlı bir kadınla ortaya çıktı. Hiçbir şey söylemedi, sanki kaderini kabullenmiş ve hatta onu arzuluyormuş gibiydi. Diğerleri, Jairo ve Kael'in eşleri ve küçük çocukları onu takip etti. En küçüğü beş yaşlarında görünüyordu.

"Buna değdi mi?"

Titremeye başlarken başını öne eğdi. "Lütfen..." Zerre kadar acımadan baktım.

"Talon, merhametini hak etmediğimi biliyorum-"

"Haklısın ve bunu asla kabul etmeyeceğim. Ama bunun için yalvarmanı izlemek hoşuma gidiyor. Karımı kurtarman için ne kadar mücadele ettiğimi hatırlamıyorsun belki ama ben . Bir çocuk olarak hiç ağlamadığım kadar çok ağladım ve *sen de gülümsedin*."

Kırıldığında gözyaşları yanaklarından aşağı süzöldü.

İçimde güçlü bir zafer patladı. Tadı herhangi bir gurme yemekten ya da yıllanmış viskiden daha güzel olan bir intikam dalgası. Damarlarımda ham bir güç, çok yumuşak bir tatmin vardı. "Bana bak." Gülümsemenin dudaklarıma yayıldığını, düşmanımın düşüşünden, Vivian için aldığım intikamdan duyduğum hastalıklı hazzı hissettim.

Bakışlarımla buluşmak için çenesini kaldırmadan önce tereddüt etti.

Ama tek gördüğü gülümsememdi, uzun zamandır takındığım en büyük gülümsemeydi. "Çocuklarla başla." Ondan uzaklaştım ve kazıklara yaklaştım.

Kadınlar çığlık atmaya başladı. Kael ve Jairo bağlarıyla savaştırmaya çalıştı.

Ölü iskeletler üzerlerine gelip onları kazıklara doğru sürüklerken çocuklar ağladı. Kadınlar onlarla savaştırmaya çalıştı ama önce yere serildiler sonra da zapt edildiler.

Barron arkasını dönmedi.

Ağlayan çocuklar kazıklara bağlanmıştı, babaları kazıklardan kurtulmak için tüm vücutlarını kullanıyordu ama hareket edemiyorlardı. Dehşet vericiydi. Kaos vardı. Çığlıklar ve haykırışlar geceyi deliyor, tıpkı yirmi yıl önceki başka bir gecenin sesini andırıyordu.

Gülümsemeye devam ettim. "Onu buraya getirin."

Ölüler Barron'u tutup yakınına, tam ortasına sürüklediler, kazıklar seyretmesi için etrafımızda sergileniyordu. Benim ağladığım gibi ağladı, bileklerini arkadan bağladıklarında ağladı, böylece yanarak kül olma sırasının kendisine gelmesini beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Çocuklar muhtemelen olacakları tam olarak anlayamayacak kadar küçüktüler ama yine de hüngür hüngür ağladılar.

Khazmuda yanıma çöktü ve onları yakma emrimi bekledi.

Barron'a bakmak için fazladan bir saniye ayırdım, bir çocuk gibi ağlamasının tadını çıkarmak için.

"Bekle."

Onun sesiyle başımı kaldırdım, bu ses beni onlarca yıldır beklediğim intikamdan uzaklaştıracak kadar güçlüydü, bu intikam umduğumdan da iyi sonuçlanmıştı.

Calista önüme farklı bir tişörtle geldi çünkü sağlık görevlisi onunla ilgilenmişti. Benimle kazıkların arasında durdu, çocuklar hala arkasında ağlıyordu. Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu ve ilk kez benden gerçekten korkmuş görünüyordu.

"Sana dikkatimi dağıtmamanı söylemiştim." Yaralanmamıştı ve artık bir baş belasıydı. "İzlemek istediğini söylemiştin. Şimdi izle."

"Talon." Gözleri bir ileri bir geri gidip gelmeye devam etti. "Bu çocuklar sana zarar vermedi."

"Karım hiç kimseye zarar vermedi. Ailem de öyle. Kızım da öyle." Calista o anda sevdiğim kadın değildi. O sadece yoluma çıkan biriydi. Benimle savaşmak isteyen başka bir askerBaşka bir engel.

"Bu çocukları öldürmek onları geri getirmeyecek."

"Farkındayım. Şimdi, kenara çekil."

Başını hafifçe salladı. "Bu sen değilsin-"

"Güven bana, o benim," diye tersledim. "birini yakacağım." Bağlılığımın gözlerimin açıldığını hissettim, acımasızlığım sözlerime yansıyor. "Yalvardım, yalvardım ve yalvardım..."

"Bunu Vivian'ın adına yapıyorsun," dedi. "Sence onun adına çocukları öldürmeni ister miydi? Baban, annen ya da kardeşlerin?" Gözleri sabit bir şekilde benimkilere bakmaya devam etti.

İçimi bir suçluluk duygusu, hissetmek istemediğim bir insanlık telaşı kapladı. Öfke o kadar iyi hissettirmişti ki, o kadar iyi, bana unutturmuştu ki

ne kadar harap olduğumu. Vahşetin tadını zevkle ıkartıyordum ve onu bu kadar çabuk kaybetmek istemiyordum.

"Bunu sana Barron yaptı. Oğulları onunla işbirliği yaptı. Bunu hak ediyorlar. Sevdiğin herkesi yaktıkları gibi onlar da yakılmayı hak ediyorlar. Ama kadınları ve çocukları, bu olduğunda hayatta bile olmayan çocukları bağışlayın."

"Kızım daha ilk nefesini almadan öldürüldü." Yaşamaya fırsat bulamadan öldürüldü. "Onu kollarıma bile alamadım..." Umutsuzca yenmeye çalıştığım yeni gözyaşlarımdın gözlerime dolduğunu hissettim.

Onun da gözleri yaşardı.

"Barron'un oğulları benim asla bilemeyeceğim bir rüya olan babalık sevincini tattılar."

"Asla-"

"Baba olmayı hak etmiyorlar." Gözlerimin arkasındaki kırık barajla daha sert nefes aldım. "Benim ocuklarımdın yanışını izlediğim gibi onlar da çocuklarının ölümünü izlemeyi hak ediyorlar."

Başını hafifçe salladı. "Haklısın. Bunu hak ediyorsun. Ama sen Barron, Jairo ya da Kael değilsin. Sen onlardan daha iyisin. Kalbini gördüm ve onun güneş ve kar kadar saf olduğunu biliyorum."

"Sana yaptığım onca şeyden sonra... bunu söyleyebiliyor musun?" Hak etmediğim bir övgüyü kabul edemezdim.

Konuşurken gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Evet." Gözleri gözyaşlarının parıltısıyla ıslak kalmıştı. Ölümler kılıçlarını davul gibi çalıyordu. Yangınlar gökyüzüne duman göndermeye devam etti. "Lütfen..."

Sıktığım dişlerimin arasından bir nefes çektim, sözleri gözlerimin kapanmasına neden olurken acı dolu anılar beni sardı. Bileklerimi saran bağdan ve askerlerin elinden kurtulmak için tüm gücümle savaştım, ama bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Gözlerimin önünde yaşanan dehşet. Karımla ilgili son anım olan çığlıklarını hiçbir şey . Yalvarmanın, varlığımın her zerresiyle yalvarmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum ve bu sözleri ondan duymak canımı yakıyordu.

"Talon." Koluma uzandı.

Onun dokunuşunu hissettiğimde gözlerimi açtım.

"Burada olmak için çok çalıştın. Okyanusları aştın, krallıkları fethettin ve ejderhalarla dost oldun. Tahtı geri al ve ailenin intikamını al ama onları gururlandıracak bir şekilde. Kızın hiç doğmamış olabilir ama karın hâlâ bir anneydi ve bir anne olarak bunu istemezdi."

Vivian'ın puslu görüntüsünü soluk hafızamda canlandırırken içimi bir utanç kapladı. Onun ruhunu ve gülümsemesini her zaman hatırlayacaktım, ancak geri kalan özellikleri geçen yıllar boyunca belirsizleşmişti.

Calista'nın mesajı yerine kolumu bıraktı.

Emrimi bekleyen ölümlere döndüm. "Onları serbest bırakın."

Calista'nın bakışlarına gün batımındaki kabarık pembe bulutlar gibi şefkat girdi. Uzaklaşmadan önce bana hafifçe başını sallayarak onay verdi.

Çocuklar serbest bırakıldıktan sonra, hıçkırıklara boğularak kendilerine sarılan annelerine geri kaçtılar.

İçimde kızgınlık yanarken onları izledim, keşke bu sonuç benim için gerçekleşseydi, Vivian'ın yaşamasını izleseymdim de huzur içinde ölebilseydim. Uzatabileceğimi düşünmediğim bir merhametti bu.

Doğru kararı verdin Talon Rothschild.

"Teşekkür ..." Barron hıçkırıkları arasında zar zor konuşabiliyordu.

"Teşekkür etmeniz gereken kişi ben değilim." Ölümleri işaret ettim.

"Önce Jairo."

Kadınlar ve çocuklar tekrar ağlamaya başladı. Anneler, kaçınılmaz olanı durduramayacaklarını bildikleri halde, çocuklarını yaşanacak dehşetten korumayı tercih ederek onları uzaklaştırmakla doğru bir karar verdiler.

Barron bir kez daha hıçkırdı. "Oğullarım değil..."

Jairo acımasız bir ifadeyle tahtaya sabitlenmişti ve cezasını sakince kabul ediyordu.

"Son bir sözün var mı?" diye

sordum. Jairo bana bakmadı.

"Kral Bolton Rothschild'e ihanet ettiniz..." Bunlar yüksek sesle söyleyeceğimi hiç düşünmediğim kelimelerdi, hissedeceğimi hiç düşünmediğim intikamdı. Gerçekleşmeden önce bile bana biraz huzur verdi. "Tahta karşı komplo kurdun ve kraliyet ailesini öldürdün. Cezan ölümdür." Khazmuda'ya doğru geri adım attım ve elimle bir işaret yaptım.

Khazmuda bir nefes aldı ve hemen kazığı saran ve onu tutuşturan ateş hattını serbest bıraktı. Jairo alevler tarafından yutuldu, yakıcı sıcaklığın içinde kıvranıyor ve acı içinde çığlık atmamak için elinden geleni yapıyordu.

Barron başını eğdi ve dehşeti izleyemeyerek çığlık attı. Sonunda Jairo'nun bedeni gevşedi ve yangın devam etti.

Barron aynı anda hem ağladı, hem kasıldı, hem de çığlık attı.

Yanına geldim ve ölümlere Kael'i almalarını işaret ettim. "Ben kızımın yanışını izledim, sen de oğlunun yanışını izledin. Bunca yıldan sonra nihayet ortak bir noktamız var." Kael kazığa bağlandıktan sonra Khazmuda'ya işaret ettim.

Khazmuda alevlerini serbest bıraktı ve depoda kardeşiyle komplo kurarken gördüğüm ikinci yaktı,

Babasının ailemi kazığa bağlamasına yardım eden kişi. Kendilerini yenilmez, dokunulmaz sanıyorlardı.

Ama .

Kael kardeşiyle aynı omurgaya sahip değildi ve ıstıraba teslim oldu ve acı içinde çığlık attı, çığlıkları o kadar tizdi ki insandan çok hayvanın sesine benziyordu. Vücudu pes edene kadar iplere karşı savaştı, ya acıdan bayıldı ya da kanı kaynayıp katılaştığı için.

Alevler yanmaya devam etti, avluda bir işaret, ruhunu öbür dünyaya salmak için bir ateş -eğer kapılardan içeri buyur edilirse.

Barron tıpkı benim o geceki halime benziyordu, o kadar yenilmişti ki hiçbir şeyi kalmamıştı. Yaşamak ya da ölmek umurunda değildi. Ateşin üzerinde çok uzun süre bırakılmış bir rosto gibi onu yakacak alevlerden korkmuyordu.

"Yukarı."

Barron yerde kaldı, yüzü taşa dönüktü ve gözyaşlarıyla titriyordu.

"Yukarı dedim!" ensesinden yakaladım ve ileriye doğru itmeden önce ayağa kalkmaya zorladım.

Tökezledi ve yere düştü.

"Daha fazlasını yapmalıyım." Onu tuttum ve tekrar ayağa kaldırdım. "Seni durdurmalıyım ve yaşadığım sürece bundan pişmanlık duyacağım." Onu kazığın içine ittim, alevler hâlâ yanıyordu. "Ama bunu yapmak zorundayım."

Ölülerin ateşe karşı bağışıklığı vardı, bu yüzden onu alev alev yanan kazıklara bağladılar, o da sıcaktan kıvrandı ve yandı. Ölüler uzaklaşmadan önce giysileri çoktan alev almıştı. Pelerini tuttu, ardından alevler saçlarına ve omurgasına doğru ilerledi. Saniyeler sonra ateşe verildi, çığlıkları avluda yankılandı, fiziksel acıdan değil, sadece sefaletten.

Yanışını izledim ve yüzümdeki sıcaklığı hissettim. Son düşmanımın bu hayattan geçişini izledim, ruhu küle dönüştü ve rüzgâra kapıldı. Çoktan ölmüş olsa bile bakmaya devam ettim, alevlerin yanışını ve yakıtlarını kaybettikçe yavaşça sönüşünü izlemeye devam ettim. Orada ne kadar durduğumdan emin değildim. Zaman birdenbire bana farklı gelmeye başladı. Bir ömür boyu bu an için çalışmışım ve şimdi nihayet başarmıştım... Hiçbir şey hissetmiyordum.

Belki de barış buydu.

Gökyüzü mavi tonundan hafifçe pembeye dönmüştü, güneşin doğuşu ufukta yaklaşıyordu, bu krallık için yeni bir günün, yeni bir dönemin işaretiydi.

Bir elin benimkini tuttuğunu hissettim. Küçük parmaklar hissettim, güçlü bir nabız hissettim. Onu geri sıktım.

Khazmuda'nın burnu başıma doğru indi ve yumuşak pullarıyla beni nazikçe fırçaladı.

Hafifçe ona döndüm ve sıcak nefesinin üzerimde dolaştığını hissettim. Barron beni yakamadan önce beni avludan kurtarmıştı, kendi hayatımı aldığımda beni kurtarmıştı ve o olmasaydı bu an mümkün olmazdı. "Teşekkür ederim... her şey için."

Burnunu omzuma dayadı. ***Bunu birlikte yaptık, Talon Rothschild.***

Bölüm 13

Talon

Bir zamanlar Vivian'la paylaştığım eve adım attım. Güneş ışığı pencerelerden tam da hatırladığım gibi geliyordu ve kısa bir an için zamanda geriye gittim, sanki gece nöbetinden eve Vivian'ı mutfakta bana kahvaltı hazırlarken bulmuştum. Ne kadar geç olursa olsun her zaman eve gelmemi beklerdi.

Odalardaki giysi ve eşyalara bakılırsa evde Jairo ya da Kael yaşıyordu. Mobilyalar çoğunlukla aynıydı ama bize ait olan tüm eşyalar atılmış ya da yoksullara bağışlanmıştı.

Ama orada durduğumda, onu hala hissedebiliyordum... uzaktan.

İstediğiniz her şeyi başardınız ama üzüntünüz hiç olmadığı kadar kötü.

Üzüntüm vücudu istila eden bir hastalık gibi saldırgandı. Daha önce dallar halindeydi ama şimdi enfeksiyon yaygınlaşmıştı. Eğer panzehiri almazsam ölecektim. Dışarıya, çimlerin üzerine çıktım ve Vivian'la birlikte gölgesinde oturup manzarayı seyrettiğimiz ağaca baktım. Bebeğin tekme atmasını bekleyerek saatler geçirirdik.

Khazmuda oradaydı, siyah pulları çimenlerin ve gökyüzünün rengiyle bir kontrast oluşturuyordu. Yangınlar söndürülmüştü. Gerçi çok fazla yıkım vardı ve insan eti kokusu hâlâ havadaydı

savaş bitmişti. Yüzünü benimkine yaklaştırmak için boynunu eğdi.
Kalbinin içi neden kanıyor?

Mükemmel bir tanımlamaydı ve istemsizce irkilmeme neden oldu. Sayıca bire yüz üstün olduğu bir savaşla karşı karşıya kalan bir asker gibi, karar veremeyecek kadar bunalmıştım. Ve bunu yapmak için çok az zamanım biliyordum. "Sana sormam gereken bir şey var."

Herhangi bir şey.

"Senden benim için bir şey yapmanı istesem... hiçbir soru sormadan, mısın?"

Khazmuda kara gözleriyle beni inceledi, talebin ağırlığını sindirirken bir an durakladı.

"İyi bir insana kötü bir şey yapmak anlamına gelse bile mi?" Kraliçe Eldinar gibi. söylerken ona bakamazdım. Eğer , onun yansımasında kendimi görürdüm... ve kendimden nefret ederdim.

Khazmuda sessiz kaldı.

Cevabını bekledim.

Sana olan sadakatimin sınırı yok. Benden bir şey yapmamı isteseydin, ne kadar korkunç olursa olsun, hiç tereddüt etmeden yapardım - çünkü iyi bir neden olmadan böyle iğrenç bir istekte bulunmayacağına inanıyorum. Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun Talon Rothschild ve sırrını mezara kadar götüreceğim.

Gözlerimi uçurumun ötesindeki okyanusa dikmiş, sözlerinden acı duymuştum. Sesindeki samimiyeti duyabiliyordum, eğer ondan istersem sözünü tutacağına güveniyordum. Eğer ona Kraliçe Eldinar'ı avludan alıp Bahamut'un topraklarına götürmesini söyleseydim, bunu tereddüt etmeden yapardı.

Hayatımı ve ruhumu bağışlayabilirim.

"Yokluğum için özür dilerim."

Calista köydeki ve tarlalardaki yaralılara yardım etmek için gitmişti. Barron öldükten sonra, ailemin yaşadığı ve öldüğü kalenin arazisinde dolaşmak için kendi alanıma ihtiyacım olduğunu anlamış gibiydi. Vivian'a son kez veda etmem gerektiğini anlıyor gibiydi, sanki aklımı okuyabiliyordu. Şimdi avluya dönmüş, duş almış ve uzun gecenin ardından temizlenmişti. "Şu anda çok farklı şeyler hissettiğini biliyorum."

Hiçbir fikri yoktu.

"Umarım barış da bu duygulardan biridir."

Kısa bir süre hissettim. Sonra kararımın stresi fırtına bulutları gibi üzerini örttü. "Son yirmi yıldaki tüm amacım yerine geldi. Hayatımın tutkusunun tamamlandığını kabul etmek çok zor."

Yumuşak gözlerle beni izledi.

"Bana huzur veriyor. Bana memnuniyet veriyor. Hatta gurur. Ama acı... Hiçbir şey onu iyileştiremeyecek. Vivian'la yaşadığımız döndüm, yürüdüğümüz koridorlardan geçtim, unuttuğumu sandığım konuşmaları hatırladım. Artık veda etmenin ve onu zamanı geldiğini biliyorum."

"Gitmesine izin vermek zorunda

değilsin, Talon." Ona bakmak için

döndüm.

"Birini öldüğünde bile sevmek sorun değil. Onun her zaman senin bir parçan olacağını biliyorum ve bu sorun değil. Ona ve Lena'ya duyduğun sevgi sana bu kadar derinden aşık olmamın nedenlerinden biri." Samimiyetini göstermek için bana hafif bir gülümseme verdi.

Buna nasıl karşılık vereceğimi, haksızlık ettiğim bir kadının böylesine koşulsuz sevgisini nasıl hissedeceğimi bilemedim. Bana olan sevgisi o kadar saftı ki kıskançlık nedir bilmiyordu, kalbimde bir başkası için tuttuğum nöbeti umursamıyordu.

Bana gülümsemeye devam etti. "Evinizin eskisi gibi görünmediğini biliyorum ama çok güzel. Eminim zaman içinde tam hatırladığın gibi yeniden inşa edebilirsin. Tabii yaşamak yerin burası olduğunu varsayarsak."

Dayanılmaz acı göğsüme geri dönmüştü, etrafımdaki herkesi etkileyen kararın ağırlığı. En çok sevdiğim iki kişiyi incitebilir ya da bunun yerine başka birinin acı çekmesine izin verebilirdim.

"Talon?"

Ona geri döndüm.

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "İyi misin?"

Hayır.

Bana bakmaya devam etti. "Evet..."

Ben iyiyim."

Bakışlarını sürdürdü ve bana inanmadığı belliydi. "Bana söylemediğin şey ne?"

Başka tarafa baktım. "Yok bir şey."

Avluda tek başıma durdum, meşaleler alev alev yanıyor, kurumuş ve solmuş kazıkları gösteriyordu. Cesetler hâlâ oradaydı, o kadar kömürleşmişlerdi ki neyin et neyin kemik olduğunu anlamak zordu. Bir esinti saçlarımı okşadı ve işte o zaman onun orada olduğunu anladım.

Bahamut.

Avludaki ağaçların çoğu yanmıştı. Eskiden babamın partilerini verdiği güzel bir yerdi. Rosella saraydaki erkeklerle flört eder, annem de kadınlarla dedikodu yapardı. Silas kraliyet işleriyle hiç ilgilenmezdi ve benim de birkaç kez yaptığım gibi depodaki hizmetçilerle takılırdı.

Calista adırımızda uyumaya gitmiş, hâlâ duman kokan şatoda kalmaktansa sert zeminde uyumayı tercih etmişti. Burası artık benim evim değildi ve her ne kadar benim olsa da, Barron'un eşyaları her yerdeyken burayı işgal etmek garip hissettiriyordu.

Bahamut bana yakışıklı bir adam şeklinde geldi, elik mavisi gözleri derinliklerinde sonsuzdu. O kadar gerçekti ki, esinti saçlarını oynatıyordu ama sadece bana görünüyordu. "İstediyin her şey oldu mu Talon Rothschild?"

Öyleydi. "Her şey ve daha fazlası."

"O halde pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirdim." Yüzündeki o zalim glmsemi yoktu, sanki insanlıktan bir nebze nasibini almış gibiydi. "şimdi sıra seninkini yerine getirmekte."

Korku, Calista'nın benim için ne anlama geldiğini kabul etmek zorunda kaldığım da başlamıştı. Eski yaralarımı iyileştirmiş ve l kalbimin yeniden atmasını sağlamıştı. Attığım her adımda ayaklarımı sürüyordum, bu ana varmak için endişeliydim ama aynı zamanda bundan kesinlikle nefret ediyordum. Ama Gölge Taşı'ndan Riviana Yıldızı'na, oradan da Thalian Toprakları'ndaki sahile kadar zaman göz açıp kapayınca kadar geçmişti. Kalbimi fethedebilecek tek kadına aşık olmuştum. Ve bir başkasını tamamen sevmiştim; ateş püskürten, sert pullarla kaplı bir yaratığı.

"Neye karar verdiniz?"

Salarımda ılık bir esinti hissettim, dumanın arasından yasemin kokusunu aldım, ev hissinin tadını çıkardım. Artık farklıydı ve

Barron ve ailesi tarafından lanetlenmişti ama benim için her zaman özel olacaktı.

Bana devam etti, vermek istemediğim cevabı bekliyordu. "Nasıl olacak... eğer onu seçmezsem?" Bilmek istemediğim bir bilgiyi sordum. Kraliçe Eldinar'a ihanet etmezsem Calista ve Khazmuda'nın keşfedeceği dehşeti anlamak istedim.

"Ruhunu alacağım, burada durduğun yerde ve cesedini şafakta bulacaklar."

Şimdi keşke sormasaydım diyorum.

"Ama bundan kaçınabilirsin Talon Rothschild. Ejderhanız bu görevde size hizmet etmeyi kabul etti."

"Bunu nereden biliyorsun...?"

Gülümsemesi ortaya çıktı. "Çünkü ben her şeyi görüyorum, sen beni görmediğinde bile." Gülümsemesi gözlerine ulaştı, sahipleniciliği parlıyordu, kollarımın ve bacaklarımın etrafına yavaşça dolanan dalları beni asla kaçamayacağım bir yere götürüyordu. Sonsuz bir lanet. "Kraliçe Eldinar kocasıyla birlikte şehrin güneyinde bir çadırdaki kalıyor. Boğazını kesin. Onu bayıltın. Onu kamptan Khazmuda'nın seni karşılayabileceği dış mahallelere taşı. Sen geride kalırken onu topraklarıma götürebilir. Kimse senden şüphelenmeyecek ve Khazmuda'nın gittiğini kimse fark etmeyecek."

"İstedğin kişi o, değil mi?"

Gülümsemesi geri döndü. "Kıskanma Talon Rothschild. Sen erkekler için bir kral olabilirsin ama o çok daha büyük bir şey için bir kraliçe. Eğer onu seçmeyi başaramazsan, seni koşulsuz seven ikisini de mahvedeceksin. Calista'nın vücudunu gördüğündeki yüzünü hayal et. Çok şey kaybetti ve şimdi de seni kaybedecek. Ve ejderhanız, en yakın arkadaşınız ve sırdaşınız, sizin için en çok yas tutacak olan kişi. Yeraltı dünyasındaki hizmetin acı verici olsa da

hayatlarının geri kalanı boyunca taşımaları gerekir." Başını hafifçe eğdi. "En sevdiklerinize gerçekten ihanet edebilir misiniz?"

Utanç içime hücum ederken başımı öne eğdim. Acı kadar yoğundu ki zar zor tahammül edebiliyordum. Yıllar her şeyden çok istediğim şey buydu, ama şimdi tek istediğim deniz kenarında küçük bir evde yaşamaktı... en çok sevdiğim ikisiyle birlikte. Yanlış bir seçim yapmıştım ve şimdi bunu geri alamazdım.

"Yeterince acı çektin Talon. Sıra başkasında."

Pençelerini bana geçirdiğini, iradesine boyun eğmem kollarımı büküğünü hissettim. Arzuları bulutsuz bir gecedeki ay kadar belirgindi. Tek yapmam gereken ona istediğini vermektir ve bu dünyada özgür bir adam olarak yürüyebilirdim.

Ama yapamadım. "Bu anlaşılmayı yapan benim. Sonuçlarına katlanmak zorunda olan da benim." Konuşurken sesim titriyor, üzerçöken kıyameti hissediyor, akmayan gözyaşlarımın gözlerimi yaktığını hissediyordum. İntikamımı almıştım ama bedeli düşünülduğünde bu başarının içi boş görünüyordu. Bu benim en büyük pişmanlığımı ve bu pişmanlığı sonsuza kadar çekecektim. "Onun benim yerimi almasına izin veremem."

Bahamut'un gülümsemesi yüzünden kayboldu. Şimdi gözleri bıçak uçları gibi sertleşmişti. Hayal kırıklığını bastırmaya çalışırken birkaç saniye boyunca bana baktı. "Öyle olsun." Göz açıp kapayınca kadar değişti, insan formundan sıyrılıp altındaki canavara büründü. Solgunluğu griye dönmüş, kasları derisiz bir şekilde ortaya çıkmış, ölü kalbi göğsünün yüzeyinde görünür bir şekilde atmaya başlamıştı. Birden bire bir metre daha uzun oldu, gözleri simsiyahtı. Bana doğru ilerledi ve attığı her adımda etrafı solmaya başladı. Dünya karanlığa ve dumana gömülürken meşaleler ve taşlar da yok oldu.

Avuç içi göğsümde düzleşti, o kadar büyüktü ki neredeyse tüm bedenimi kaplıyordu. Sonra pençeleri bana saplandı, ejderha pullarından yapılmış zırhımı delip geçti ve etime batarak kanamama neden oldu.

Acı kollarımdan karnıma doğru yayıldı ama sessizliğimi korudum, sanki hiç orada olmamışım gibi bu dünyadan vahşice koparılırken hayatın bedenimi terk hissettim. Göğsümdeki ışık alevler içinde patlayana kadar yandı.

Bedenim yere yığıldı. Taşa çarptım ve başımı çarptım. Gözlerim kapandı ve sonumun geldiğini anladım. Ama hiçliğin boşluğunu ya da Riviana'nın ruhunun sıcaklığını hissetmek yerine üşüdüğümü hissettim.

Soğuk ve ıslak.

Gözlerimi açtım ve taş tavanı gördüm. Köşedeki siyah avizeyi. Yakındaki bir yaratığın kıpırtıları. Uzaktan gelen çığlıklar ve ağır nefes alışlar. Orada uzandım ve hareket etmedim, bu yeni yerde beni neyin beklediğini görmek için başımı kaldırmayı reddettim.

Sonra önümde bir kafa belirdi, sırtı o kadar kamburdu ki düz bile yatamıyordu. Hırıltılar çıkararak ve tıslayarak bana baktı, eğri büğrü ağzında jilet gibi keskin dişleri vardı. Gözleri heyecandan kocaman açılmıştı, sanki masaya servis edecekleri akşam yemeğiymişim gibi.

Bahamut'un sesi başka bir yerden geldi. "Abaddon, yeni hizmetkârımızı işe koy."

Bölüm 14

Calista

"Roooooaaaaaaarrrrrr!"

Çadırdaki sarsılarak uyandım ve yanımdaki Talon'a uzandım. Savaş sona ermiş ve düşmanlarımız öldürülmüştü, bu yüzden bize kimin ya da neden saldırdığını bilmiyordum ama bir ejderhanın gecenin bir yarısı sebepsiz yere kükremeyeceğini biliyordum.

Onu hissetmediğimde, sanki altında bir şekilde saklanıyormuş gibi karyolayı geri çektim. Ama çadırdaki yalnızdım. Talon hazır olduğunda bana katılacağını söylemişti ama şimdi sanki hiç gelmemiş gibi görünüyordu.

Calista!

Khazmuda, sorun ne?

Talon nerede?

Bilmiyorum.

Seninle değil mi?

Hayır. Yatağa hiç gelmedi-

"Roooooaaaaaaarrrrrrrr!"

Botlarımı giydim ve tökezleyerek çadırdan çıktım, dengemi sağlayamadan dizlerim dışarıdaki çimlere çarptı. Khazmuda, ne oldu?

oluyor?

Gitmiş.

Belki Ethan ya da Kraliçe Eldinar'la birlikte.

Anlamıyorsunuz. Bizi birbirimize bağlayan sigorta yok oldu.

Kraliyet arazisine baktım ama hiçbir şey göremedim. Bu da ne demek oluyor?

Onunla konuşamıyorum. Zihnimi onunkine doğru itiyorum ama orada hiçbir şey yok.

Ama yeteneği var. Kaynaşmış olsanız da olmasanız da onunla konuşabilmelisiniz.

Aynen öyle.

Dehşet omuzlarıma çöktü ve midemi kemirdi. Korku her organıma yapıştı ve sıkıldı.

Bu da gittiği anlamına geliyor.

Neredeyse şafak , gökyüzü yavaş yavaş maviden mora dönüyor, yıldızlar ışık tarafından maskeleniyordu. Aramaya başlamak için avluya doğru ilerledim. Belki de oradaydı ya da kalededi. Bu ne anlama geliyor, Khazmuda?

Onu onlarca yıl yaşlandıracak olsa bile sigortamızı gönüllü olarak attırmazdı. Bu da demek oluyor ki... istemedi.

Adımlarımı yavaşlattım, omuzlarımda tarifsiz bir acı vardı, sözlerini anlamak istemiyordum.

Ani bir acı patlamasıyla uyandım. Bembeyaz yakan, sonra da rüzgârda kaybolan bir acı. Ondan gelmiş olmalı.

Kafamı kaldırdım ve Khazmuda'nın uçurumun kenarından yükseldiğini gördüm çünkü kalenin yakınında yeterince yer olmadığı için tek başına uyumuştı. Beni korkutuyorsun.

Ben de korkuyorum, Calista.

Avluya vardığımda siyah zırhını ve zarif pelerinini aradım. Düşmanlarını yakan kazıkların önünde durmasını bekliyordum ama görünürde yoktu. "Talon!" Etrafı taradıktan sonra kalenin ön kapılarına baktım, kapılar kapalıydı ve dışarıda nöbetçi yoktu.

Kazıkların etrafından dolanıp ana yola çıktım ve sonra durdum.

Yerde sırt üstü yatıyordu, kolları kendini tutmaya çalışmadan düşmüş gibi etrafına yayılmıştı. Başını çarptığı yerden taşa kan damlıyordu. Gözleri uykuya dalmış gibi kapalıydı ama nefes alırken göğsü yükselmiyordu.

Hemen gözyaşlarına boğulurken sert bir nefes çektim. Ama şok beni hareketsiz bıraktığı için olduğum yerde kalakaldım. Kötü bir rüya gibiydi, beni sarsarak uyandıracak ve ona sağlayacak türden bir rüya, ama rüya asla kaybolmadı. Kâbus görünürde bir son olmadan devam etti.

"Talon..." Önümdeki manzarayı kabul ettiğimde ona doğru koştum ve dizlerimin üzerine çöktüm. Bir elim göğsünde, diğer elim boynunda nabız arıyor, bir sonraki nefesinde göğsünün yükseldiğini hissetmeyi umuyordum.

Ama dokunulamayacak kadar soğuktu... Sanki bir süredir oradaymış .

Dehşet etime işlerken gözyaşlarım yüzümden aşağı döküldü. Nefes nefese kaldım ve sonra kederli bir çığlık attım. "Hayır!" Onu sertçe salladım, sanki bu bir şekilde burada olan kötülüğü geri alacaktı. "Talon!"

Khazmuda yanıma indiğinde yer titredi. Başı hemen aşağı düştü ve burnu Talon'un yanağına süttü. Sanki onu uyandıracakmış gibi Talon'un kapalı gözlerine bakmadan önce vücudunu bir kez daha salladı.

"Anlamıyorum..."

Orada oturdum ve ıstırap içinde nefes nefese kaldım, ağladım ve çığlık attım, tarifsiz bir acı içinde kıvranmaktan başka ne yapacağımı bilemedim. Gerçeği biliyordum çünkü gözümün içine bakıyordu ama kabul edilemez olanı kabul etmeyi reddediyordum.

Khazmuda Talon'a, onun kar gibi beyaz yüzüne bakarken durdu. Sonra dev bir gözyaşı burnundan aşağı süzüldü ve Talon'un göğüs plakasına sıçradıktan sonra yağmur gibi yanlarından aşağı aktı.

"Çökmüş..." Elimi göğsüne bastırdım ve ejderha zırhının nasıl çöktüğünü hissettim. Parçaları da erimişti, sanki beyaz bir ateş doğrudan bastırılmış gibiydi.

Khazmuda kaldı, Talon'un üzerine daha fazla gözyaşı sıçradı ve pelerinine ve kıyafetlerine ıslandı. Daha sert nefes alıyordu, burnundan alışılmadık sesler geliyordu ve işte o zaman ağladığını anladım.

"Anlamıyorum," dedim gözyaşlarımın arasından. "Ne oldu?"

Khazmuda ağlarken titredi, gözyaşları Talon'un üzerine sıçrarken incinmiş bir köpek gibi sessizce çığlık attı. Başını eğip Talon'a yasladı, gözleri kapalıydı ve gözyaşları Talon'un giysilerini ıslattı.

Nefesim kesilene kadar soludum, gerçekliğin dehşeti kırık kalbimin dayanamayacağı kadar fazlaydı. "Anlamıyorum." Başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum, neden konuşmaya devam ettiğimi bilmiyordum, ne farkında bile değildim. Birisi Talon'u öldürmüştü... ve görünüşe göre Talon karşı koymamıştı bile.

Khazmuda başını geriye çekti ve ardından savaş çığlıklarından ve öfke ifadelerinden farklı olarak acı dolu bir kükreme çıkardı. Bu bir acı çığlığıydı, o kadar yüksekti ki kulaklarımı çınlattı. "Roouooooaaaaarrrrrrrr!"

"Hayır..." Elim Talon'un kalbine gitti, tekrar atması için dua ettim, bunun gerçek olmaması için... gerçek olamayacağı için.

O andan itibaren her şey bulanıktı. Diğerleri de bu manzarayı görmeye geldi ve Kraliçe Eldinar ile Ezra Amca Talon'un cesedini inceleyip aynı sonuca vardılar; Talon gerçekten ölmüştü.

Ethan geldiğinde Talon'un cesedine baktı ve başını hafifçe salladı. Arkadaşı için Khazmuda ve gibi yas tutmadı. Sessizliğini korudu ve bir adım uzaklaşarak buğulu gözlerle şehre baktı.

Gerçeklikten kaçmak istiyordum ama Talon'un yanından ayrılmak istemiyordum, hayatta olmayan biri zarar göremeyecek olsa da onu ölümüne koruyordum. İntikam arzusu hissetmedim çünkü bir insanın idamı öldürdüğü kişiyi geri getirmezd.

Khazmuda taşın üzerinde çenesini yere dayamış, ara sıra ağlıyor, bana ya da başka birine tek kelime etmiyordu. Diğer ejderhalar onu teselli etmek, burunlarını ona sürmek için geliyorlardı ama dokunuşlarına tepki vermiyordu.

Aklı başka yerdeydi.

Hayatımda hiç olmadığım kadar çaresiz hissederek taşın üzerine oturdum. Akrep Vadisi'nden kaçtığımda, daha iyi bir şeye doğru koştuğumu sanmıştım. Kurak Kumlar'dan kaçtığımda, diğer tarafta hayatın daha iyi olacağını düşünmüştüm. Ama şimdi Talon'u kaybettiğime göre... hayat asla daha iyi olmayacaktı.

Yaşadığım ilk gerçek mutluluk elimden alınmıştı.

Anlamsız ve beklenmedik bir şeydi. Savaşın hayatına mal olacağından korkuyordu ama bir savaştan sağ çıkmış ve tüm hayallerini gerçekleştirmişti... sonunda bilinmeyen bir düşman tarafından öldürülmek üzere. Bu beni mahvetti. Kollarımı dizlerime dolayarak yere oturdum, Talon'un ölü bedenine daha fazla bakamadım.

Amcam yanıma geldi, eli omzuma giderken yanımda diz çöktü. "Çok üzgünüm, Calista."

Ona bakmadım ya da sözlerini kabul etmedim. En başta inanmayı reddettiğim bir olay için başsağlığı dilemesini istemiyordum. Merhamet de istemiyordum çünkü bu olayı gerçek kılardı. Khazmuda ve ben bu olaydan aynı derecede etkilenmiştik ama ne konuştuk ne de birbirimize baktık.

Amcam uzun süre benimle oturdu ve başka bir şey söylemedi.

Sonunda Kraliçe Eldinar yaklaştı ve amcam sessizce izin istedi.

Ona bakmadım. Gözlerimi yerden ayırmadım. Gözyaşı seli şakaklarımda şiddetli bir baş ağrısına neden olmuştu ama bu yeni gözyaşlarının gelmesini engellemedi. Kırışıklıklarımda damlalar oluştu ve sonra yavaşça yüzümden aşağı damladı.

Kraliçe Eldinar teselli edici bir söz söylemedi. Elini benimkinin üzerine koymadı. Sadece orada benimle oturdu, acıyı benimle birlikte hissetti.

Ara sıra burnunu çekmeye devam eden Khazmuda'ya baktım, kederini başka türlü nasıl ifade edeceğini bilemeyen bir köpek gibi sessiz mızıltilar çıkarıyordu.

Orada oturmaya devam etti.

Savaş bittiğinde, gelecek için heyecanlıydım. İster burada ister kuzeyde yaşayalım, Talon ve Khazmuda'ya sahip olduğum sürece mutlu olacaktım. Bana ister şimdi ister beş yıl sonra evlenme teklif etsin, fark etmezdi. Çocuklarımızın olacağı, ona kalbindeki boşluğu dolduracak bir çocuk verebileceğim günü iple çekiyordum.

Ama bunların hepsi elimden alınmıştı ve bu çok acımasızcaydı. "Ne olduğunu bilmiyorum."

Sessiz kaldı.

"Ben sadece anlamıyorum."

Khazmuda'ya baktı, gözyaşları pullarının üzerinde elmas gibi duruyordu. "İkiniz için de üzgünüm."

Yanaklarımdan yeni yaşlar süzülürken dudaklarım titredi.

"İkiniz de bunu hak etmiyorsunuz. Talon da bunu hak etmiyor."

"Ne yapacağımı bilmiyorum." O benim evimdi, sığınacak bir yerimiz olmadığına ait olduğum yerdı. İster Gölge Taşı'nda ister Riviana Yıldızı'nda ya da hiçliğin ortasında olalım, o benim evimdi. Onsuz, hiçbir amacım ya da motivasyonum yoktu.

"Hâlâ Khazmuda'ya sahipsin Calista. Kaybettiğin şeyin yerini asla dolduramaz."

Gözyaşlarım dudaklarıma damlamaya devam etti.

"Riviana Star'da her zaman bizimle bir evin var. Her zaman bizden birisin."

Gözyaşlarımı avucumla sildim.

"Onu mezarlığımıza gömmekten onur duyarız. Onurlu kral ve kraliçelerin yanına. Ormanımızın kurtarıcısı olarak orada bir yeri hak etti. Tabii burada atalarının yanında kalmayı tercih edeceğini düşünmüyorsanız."

"Eğer burada kalırsa, onu ziyaret edemem." Bencilce bir düşünceydi ama mezarı geride kalırken dünyanın öbür ucunda yaşayamazdım. Güney Adaları güzel bir yerdı ama Talon olmadan oraya karşı hiçbir sevgi hissetmiyordum.

" zaman bize katılacak."

Nerede evleneceğimizi ve ne giyeceğimi düşünerek uyudum. Ve uyandığında, onun cenazesini planladım.

"Belki de Khazmuda ile kaynaşabilirsin. Bu şekilde kendini daha az yalnız hisseder."

Çenesinin altındaki taşa bakmaya devam eden Khazmuda'ya baktım, en az benim kadar yıkılmış görünüyordu. "Belki..."

"Her zaman senin için buradayım Calista. Neye ihtiyacın olursa, karşılayacağım."

Dönüp ilk kez ona baktığımda her zamanki metanetini gördüm. "Tüm bu olanlara daha fazla üzülmemene şaşırdım. İkiniz çok yakındınız."

Uzaklara bakmadan önce mavi gözleri saniyeler boyunca benimkilere kilitlendi. "Benim kadar uzun yaşadığınızda ölüme alışırsınız. Değer verdiğim pek çok insanı kaybettim ve değer insanları kaybetmeye devam edeceğim."

Cevabını kabul ettim ve başka tarafa baktım.

Gitmeden önce bir süre daha benimle oturdu.

Muhafızlardan biri çadırımın dışında bana bir şenlik ateşi yaktı. Önünde tek başıma oturdum, Talon'la ateşin önünde oturup alevlerin arasından ona baktığım zamanların anısıyla yaralandım. En derin sohbetlerimiz böyle anlarda gerçekleşmişti.

Şimdi, orada kimse yoktu.

Khazmuda Talon'u korumak için bedenini gözyaşlarıyla ıslattı ve sonra Talon denizin ötesine taşınmak üzere mühürlenmiş bir tabuta yerleştirildi. Kraliçe Eldinar ve elflerin burada kalması için hiçbir sebep yoktu ve askerlerin geri kalanı evlerine dönmek için can atıyordu. Hükümdar yoktu

Güney Adalarındaki insanları yönetmek için. Yeni bir çağ başlatmak için yeni bir kral seçmeleri gerekecekti.

Khazmuda yakınlarda yatıyordu, pulları ateşte parlıyordu.

Ona baktığımda ifadesiz yüzünde mutsuzluğu gördüm. "Khazmuda..." Konuşurken sesim çatallaştı, acı ve gözyaşlarıyla ıslanmıştım.

Gözleri bana kaydı.

"Kraliçe Eldinar birlikte kaynaşmamızı önerdi." Khazmuda onlarca yıldır ilk kez yalnızdı ve sessizlik sağır edici geliyor olmalıydı. Ben de kendimi yalnız hissediyordum ve aynı acıyı taşıyan tek kişi oydu. "Bu şekilde, en azından bu konuda birlikte olabiliriz."

Gözleri beni izlemeye devam etti. Ben dahil kimseye tek kelime etmemişti.

"Bunu yapmak zorunda değiliz. Bu sadece bir fikir."

Bunu düşüneceğim.

Konuyu zorlamadım çünkü Khazmuda'nın varlığı zaten kendimi daha iyi hissetmem için yeterli olmayacaktı. "Tamam."

Güney Adalarından ayrılmaya hazırlandık, gemiyi dönüş yolculuğu için ihtiyaç duyacağımız tüm temel malzemelerle doldurduk. Talon gittiğinden beri Gölge Taşı ve Kuzey Krallıklarının kralı yoktu, bu yüzden o topraklara ne olacağından emin .

Akrep Vadisi üzerindeki tahtımı geri alabilirdim ama kalbimde hükmetme arzusu yoktu, nesiller boyunca aileme olan toprakları geri alma arzusu yoktu. Hayatımın aşkını benimle paylaşmadan, hiçbir şey ve her şey için motivasyonum yoktu.

Inferno uçurumda karşıma çıktı, pulları savaştan dolayı yara bere içindeydi ve kanatlarından birinde bir delik vardı. Uçabiliyordu ama çok uzak mesafelere gidemiyordu çünkü dengesini kolayca kaybediyor ve neredeyse devriliyordu.

"Seni kontrol etmediğim için özür dilerim." Macabre'ın onu iyileştirmek için elinden geleni yaptığını biliyordum ama Talon öldükten sonra onu tamamen unutmuştum. Inferno'yu çok seviyordum ama her şeyi umursamayı bırakmıştım.

SANA KARŞI KIN BESLEMİYORUM, CALISTA. KEDER SENİ BÜTÜNÜYLE YUTTU.

Hafifçe başımı salladım ve gözlerimin arkasındaki yanmayı hissettim.

BAŞLARDA TALON'U UMURSAMIYORDUM, AMA O DÜRÜST BİR KRAL OLDUĞUNU KANITLADI. YAŞADIĞIM SÜRECE ONU ONURLANDIRACAĞIM.

"O tanıdığım en iyi adamdı."

ÖYLEYDİ. ONUN SAYESİNDE ÖZGÜRÜZ. ONUN SAYESİNDE KIZ KARDEŞİMİ BULDUM.

"Bu beni mutlu ediyor..." Şu anda olabileceğim kadar mutluyum.

KHAZMUDA, RIVIANA STAR'A DÖNECEĞİNİ SÖYLELİ.

Başımı salladım.

SENDEN AYRI KALMAK İSTEMİYORUM AMA BENİM EVİM BURASI. YENİDEN İNŞA ETMEMİZ GEREKEN BİR DÜNYA VAR.

"Burası senin ait olduğun yer, Inferno. Lütfen mutlu ol. Belki bir gün birbirimizi tekrar görürüz." Bu ayrılık yüzünden yıkılmam gerekirdi ama zaten hissettiğim ıstıraptan daha fazlasını hissedemezdim. Parçalanmış bedenimde daha fazla yer yoktu.

UMARIM ÖYLEDIR, GÜZELİM. HAYATIMI KURTARDIN.

"Talon hayatını kurtardı."

O EJDERHA BANA BİR KEZ DAHA SALDIRSAYDI BENİ KATLEDERDİ. ONU YENEMEYECEĞİNİ BİLE BİLE TEK BAŞINA ASTAROTH'UN KARŞISINA ÇIKTIN. EJDERHALARIN KANINDAN DAHA FAZLASINA SAHIPSİN, AYNI ZAMANDA CESARETE DE.

"Bunu söylemen çok hoş." Ve eğer artık herhangi bir şeyin bir anlamı olsaydı, bu çok daha anlamlı olurdu.

Burnunu indirdi ve bana sürttü, pürüzsüz pulların tenime ve saçlarıma dokunduğunu hissetmeme izin verdi. Burun deliklerinden, iç çekme olarak yorumladığım sessiz bir nefes . **BİR DAHAKI SEFERE KADAR.**

"Bir dahaki sefere kadar."

Uzaklaştı ve bana son bir kez baktı. **ARKADAŞINI KAYBETTİĞİN İÇİN ÇOK ÜZGÜNÜM.**

Son birkaç gündür pek çok özür duymuştum ama bu seferki diğerlerinden çok daha fazla acıtmıştı. Gözlerimden yaşlar fışkırdı ve ateş gibi yaktı. "Teşekkür ederim."

KRAL CONSTANTINE SİZİNLE KONUŞMAK İSTİYOR.
O

kanatlarını açtı ve uçmak için çabaladı, kanadındaki açıklık ağırlığını kaldırmamasını ve gökyüzüne ulaşmasını zorlaştırıyordu. Ancak kısa bir mücadeleden sonra başardı ve süzülerek uzaklaştı.

Ejderhaların Kralı Konstantin, o gittikten kısa bir süre sonra Inferno'nun yerini aldı; diğerlerinden, hatta Khazmuda'dan bile çok daha büyük bir ejderhaydı. O kadar güçlü bir gümbürtüyle indi ki uçurum sarsıldı, kale yerinden oynadı. O kadar parlak pulları olan güzel bir ejderhaydı ki sanki biri onları temizlemiş gibiydi. Kanatlarını katladı ve kendini sert bir şekilde tuttu, tıpkı bir adamın başındaki tacı dengelemek için kendini düz bir omurgayla taşıması gibi. Beni süzdükten sonra boynunu bükerek başını göz göze gelebileceğimiz kadar aşağı eğdi.

İlk olarak, akrabalarım için yaptığınız her şey için minnettarlığımı ifade etmeden ve ikinci olarak, gitmenize izin veremezdim,

Kaybınız için başsağlığı diliyorum. Talon Rothschild'i iyi tanı mıyordum, sadece babasıyla kısa bir süre konuşmuş tım ama onu daha önce sarayda gördüğümü hatırlıyorum. Çok büyük bir potansiyele sahip yakışıklı bir genç adamdı ve kısa yaşamında bu potansiyeli gerçekleştirdi. Onun ve Khazmuda'nın sayesinde zihnim ve bedenim karanlık varlıkların acımasız esaretinden kurtuldu. Onlarca yıllık hayatımı kaybettiğimi bilmek üzücü ama bir anını bile hatırlamadığım için de minnettarım. Dedikleri gibi, cehalet mutluluktur.

Ejderhaların en kudretlisinin önünde durdum, sesi daha önce başka bir varlıktan duymadığım bir bilgelik taşıyordu ve buluşma bir zevk olsa da gerçekten tadını çıkaramadım. "Talon savaşın bir sonucu olarak hayatını kaybetmiş olsa da, istediği şeyin bu olduğunu biliyorum. Ejderhaların özgür olmasını istiyordu ve bu onun ölümsüz mirası olacak."

Yaşadığınız sürece kalbinizde taşıyacağınız bir miras. Yaşayan her ejderhanın sonsuza dek bizimle birlikte taşıyacağı bir miras. Talon Rothschild, bu topraklarda kaldığımız sürece adı hatırlanacak bir kahraman olacak. Kaybınız için üzgünüm ama sevdiğiniz adamla gurur duymalısınız.

"Öyleyim." Gözlerimin kenarlarında sıcak yaşların biriktiğini hissettim.

Kederini iyileştirmek için neler vermezdim. Bu kadar küçük bir insan için çok cesursun.

"Beni cesur yaptı." Beni bugün olduğum kadın yaptı. Kurban değil, hayatta kalan. Bir genç kız değil, bir savaşçı.

Umarım huzuru bulursun Calista Laurier, zamanla.

"Hiç yapabilecek miyim bilmiyorum. Onu çok sevdim..." Gözyaşlarım serbest kaldı ve yanaklarımdan aşağı süzüldü, üzüntüm ateş gibi patladı. Önüne çıkan her şeyi yok eden bir yangın. Bir kış yağmuru bile onu söndüremedi. Kocasını kaybetmiş bir dul gibi yas tuttum.

Kırk yıl çocuklarının babasını kaybetmişti ama ben onu çok kısa bir süredir tanıyordum.

Constantine başını aşağı eğdi, böylece gözlerimiz aynı hizada oldu. **Birini bir kez gerçekten seversek, onu her zaman severiz. Paradoksal bir rahatlık... Eğer her zaman acı veriyorsa, o zaman aşkın gerçek olduğunu her zaman bilirsiniz.**

Gözlerimi kapattım ve nefes alış verişimi yavaşlattım, konuşmaya devam edebilmek için gözyaşlarımı dindirmeye zorladım. "Özür dilerim."

Hissettiğin şeyi hissettiğin zaman hissettiğin için asla özür dileme. Savaşta pek çok ejderha kaybettik ve döktüğüm gözyaşlarından utanmıyorum. Kötülük bu topraklara geldi ve iki güzel ırkı lekeledi. İyileşmemiz ve yeniden gelişmemiz çok uzun zaman alacak. Kendi hızımızda ilerleyeceğiz ve bir gün, bir bütün olacağız.

"Onsuz asla bir bütün olamayacağım."

İri gözleri benimkilere odaklandı. **Sonra bir gün, bir yarım olarak nasıl bütün olunacağını öğreneceksin.**

Bölüm 15

Calista

Güney Adalarından yelken açtık.

Bir daha asla geri dönemeyeceğimi bilerek kayalıkların hiçliğe karışmasını izledim. Talon'un evim dediği yeri son kez görüyordum. Kılıcını kaldırmış ve en sevdiklerinin intikamını almıştı. Amacını yerine getirmişti ve umarım bu ona huzur vermiştir.

Nerede olsun.

Vivian'la yeniden bir araya geldiğini biliyordum... ve belki de en çok olmak istediği yer orasıydı.

Onu alt edebilecek kadar güçlü olan Talon'un başına nasıl bir felaket geldiğini bilmiyordum, hiçbir misilleme yapmadan zırhını parçalamıştı. Ama bu sorunun cevabını asla öğrenemeyeceğimi de biliyordum. Hiç tanık yoktu. Kanıt yoktu.

Her zaman bir gizem olarak kalacaktı.

Khazmuda'nın Güney Adalarında kalıp yeni bulduğu akrabalarıyla yeni bir hayata başlamasını beklerdim ama o gemilerle geri dönmeyi, havada süzülmeyi ve gökyüzündeki bulutlarla bir olmayı seçti.

Birbirimize çok az şey söylemiştik.

Talon'un tabutu diğer malzemelerle birlikte geminin dibine yerleştirildi. Ejderhalar pullarını bağışlayarak ona parlak bir

renkli kutu, içindeki adama layık bir renk prizması oluşturmak için tüm farklı tonlar bir araya geldi.

Benim için çok şey ifade ediyordu ama aynı zamanda beni öldürüyordu.

Sohbet etmesek de amcam çoğu gece benimle akşam yemeği yerdı. Sessizce yanımda olmaya çalışırdı ve ben bunu takdir etsem de anlamsız gelirdi. Kraliçe Eldinar ziyaretime gelmedi. Zamanın geri kalanında, geminin ileri geri sallandığını hissederek, tek bir kişi için fazla büyük bir yatakta tek başıma uyuyarak yalnızlık içinde kaldım. Dönüş yolculuğu gidişten daha hızlı ve sorunsuz görünüyordu çünkü umut ya da beklenti yoktu. Savaş kazanılmıştı ve ben çoktan her şeyimi kaybetmiştim. Gemimizin kıyıya ulaşması ya da denizde batmamızın bu noktada benim için hiçbir önemi yoktu.

Ayrıldığımız limana yanaştığımızda neredeyse iki hafta . Gölge Taşı'ndaki kalenin yakınındaydı, Talon'un beni Kurak Kumlar'dan getirdikten sonra götürdüğü kale. Yüksek duvarlara baktım ve kükreyen ateşin önünde geçen anları, istemediğim halde ona nasıl güvendiğimi, ona nasıl aşık olduğumu ve aynı zamanda ondan nasıl nefret ettiğimi düşündüm.

Onun karısı olmak için her şeyimi verirdim.

Elfler dinlenmek için durmadan dağlara doğru dönüş yolculuğuna başladılar ve tüm sağlıklı askerler savaşa gittikten sonra çoğunlukla terk edilmiş olan sessiz köylerden geçtiler.

Khazmuda yukarıda uçmaya devam etti, gökyüzündeki koruyucumuz.

Haftalardır ilk kez onunla konuştum. Neden kalmadın?

Çünkü seni bırakamazdım, güzelim.

Elflerle güvende olacağımı biliyorsun.

SebeP bu değil. İkimiz de yas tutuyoruz ve bunu birlikte yapmalıyız. Onu benden başka seven tek kişi sensin.

Benimle kalmasını asla beklemezdim. Akrabalarıyla birlikte kendi hayatını yaşama zamanıydı. Ama orada olması benim için çok önemliydi, çünkü ailemden biri olmuştu. Seni seviyorum, Khazmuda.

Ben de seni seviyorum, güzelim.

Riviana Star'a ulaştığımızda, içimi yeni bir keder kapladı. Belki de yolculuktan dolayı bitkin düşmüştüm. Ya da belki de her şeyin gerçekten bittiğini, onu gömüp hayatıma devam etmekten başka yapacak bir şey kalmadığını bilmekti.

Elflerin geri kalanıyla birlikte ormana girmek yerine çevrede kalmayı tercih ettim. "Bir süre burada Khazmuda ile kalacağım." Cüssesi nedeniyle benimle birlikte ormana giremezdi ve bu korkunç zamanda ayrı kalmak bir seçenek değildi. "Bence şu anda birlikte kalmamız en iyisi."

Kraliçe Eldinar başını sallamadan önce bana baktı. "Anlıyorum. Onu gömmeden önce sizin dönmenizi bekleyeceğiz."

"Khazmuda'nın orada olmak istediğini biliyorum." Ama o devasa cüssesiyle nasıl yapacağımı bilmiyordum, ağaçları kesmezsek olmazdı, ki bu da onların yasalarına aykırıydı.

"Onu ağırlayacağız," dedi. "Talon'un Riviana Yıldızı ve ejderhalar için yaptıklarından sonra, onun için her türlü fedakârlığı yaparız. Hazır olduğunuzda geri dönün ve onu dinlenmeye yatıralım. İstedığınız kadar zaman ayırın."

"Teşekkür ." Gözlerim kederin ağırlığından sarkmıştı. O kadar ağırlaşmıştı ki artık taşıyabileceğimden emin değildim.

Bir süre beni inceledi, ifadesindeki hüznün bir sayfadaki kelimeler gibiydi. "Kocamın artık olmayacağı günden çok korktum. O kadar çok korktum ki sanki çoktan yaşamışım gibi hissediyorum. Henüz gerçekleşmemiş olabilir ama nasıl hissettiğinizi anlayacak kadar kendime işkence ettim."

Sonuçtan korkmak ve o sonucu deneyimlemek çok farklıydı ama bununla mücadele edecek ne yüreğim ne de enerjim vardı. "Yakında görüşeceğiz." Arkamı döndüm ve vadiye doğru yöneldim, Khazmuda çantamla birlikte oradaydı. Talon'u bulduğumuz sabahki kadar kederli görünüyordu, sanki geçen zaman ve yalnızlık acısını hafifletmek için hiçbir şey yapmamıştı.

Khazmuda normalde oturmam için bir kütük verirdi ama sanki kıpırdayacak hali yokmuş gibi öylece yatıyordu. Açıklıkta bir tane buldum ve yakınına sürükleyerek bizim için bir kamp ateşi oluşturdum. Güneş battığında ve hava soğuduğunda onu yakacaktım.

Elfler ormanlarında kayboldular ve biz orada güneşin altında uzandık, sessiz esinti bizim tek arkadaşımızdı. Saatler geçti ve hiçbir şey konuşmadık, ikimiz de güneşin sefalet ışınlarında yıkandık.

Kederimin içinde zaman hem durgun hem de hızlı görünüyordu. Aklım içimde ölü gibiydi, hiçbir şey düşünemiyordum. Etrafımızdaki vahşi doğanın bir parçasıydım, bir ağaç gibi hareketsizdim, saçlarım dallar gibi esintide sallanıyordu.

Gece olduğunda ateşi yaktım. Khazmuda alevlerini sunmadı.

Haftalar geçmişti ve vücudum yiyecek eksikliğinden dolayı değişmişti ama hiç iştahım yoktu. Khazmuda da farklı görünüyordu, artık aylarla beslenmediği için vücudu küçülmüştü. Yavaş yavaş solup gitti.

Khazmuda karşımdaki ateşe bakıyordu, gözünü kırpmıyor ya da hareket etmiyordu, bir heykel gibi hareketsizdi. ***Seninle birleşmemi isterdi.***

Bakışlarımı alevlerden ayırdım ve ona baktım.

Onun yerine sana bakmamı isterdi. Sonsuza dek yaşamamı isterdi.

"Bırakın sonsuza dek yaşamayı, şu anda bile zar zor yaşamak istiyorum."

En azından bunu birlikte atlatabiliriz. Ben senin acını hissedebiliyorum, sen de benimkini... ve unutma, yalnız değiliz.

Onaylamak için hafifçe başımı salladım.

Benimle kaynaşacak mısın?

Zihnini duyabiliyordum ama duygularını Inferno ile hissettiğim yoğunlukta hissedemiyordum. Aynı varlığın iki parçası haline gelmiştik ve ben bu yakınlığı özlemiştim. Dünyada beni etkileyen ıstırapı anlayabilecek başka kimse yoktu. Bunu benimle birlikte taşıyabilecek Khazmuda'dan başka kimse yoktu. "Evet."

Sırtımı destekleyen kütüğü bıraktım ve Talon'un yerini almamı istese bile, onun yerini alacağım için acı çekerek yaklaştım. Elim burnuna gitti ve gözlerinden birine baktım, kırık kalbimdeki acıyla eşleşen bir keder denizi gördüm.

Dokunuşumla gözleri düştü, suçluluk duygusu onu yiyip bitiriyordu.
Sonsuza kadar birlikte olacağımızı sanmıştım.

"Biliyorum."

Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.

"Ben de öyle. Ama en azından bunu birlikte yapacağız."

Burun deliklerini alevlendiren bir nefes vermeden önce gözlerini kapattı. Sessizlik geçti, kaotik enerjiden önceki sessizlik, fırtınadan önce, ruhlarımız onun damarlarındaki sihirle birbirine bağlanmadan önce.

Ama sessizlik devam etti... ve hiçbir şey olmadı.

Talon'dan başka biriyle böyle bir duygusal bağ kurmaya hazır olup olmadığını merak ederek bekledim.

Sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. ***Bu değil.***

Elimi burnundan çektim. "Sorun yok, Khazmuda."

Anlamıyorsunuz. Bu mümkün değil.

Her iki gözünün de benimkilerle buluşabilmesi için birkaç adım geri attım. "Ne demek istiyorsun?"

Bu mümkün değil, çünkü hala ona bağlıyım.

Bu ifade karşısında sustum, acı ve kafa karışıklığı hissettim. Kendimi toparlamaya ve uygun bir yanıt bulmaya çalıştım. "Ama... Anlamıyorum. Eğer o... eğer o artık burada değilse, bu nasıl mümkün olabilir?"

Bilmiyorum. Ama ruhumu uzatıp onunkini bulmaya çalıştığımda, onu hissedebiliyorum. Uzaktan. Belli belirsiz. Uzaktan.

"Bu onun öbür dünyaya geçmediği anlamına mı geliyor?"

Bilmiyorum.

"Eğer durum buysa, neden kalsın ki?"

Bunu ben de bilmiyorum.

"Kalmayı bile seçebilir miyiz...?" Ölmeden önce bir seçeneğimiz var mıydı? Bu dünyada rüzgar olarak kalmak mı? Sonsuza dek dolaşan bir ruh olmak? Neden ailesine yeniden katılmak için öbür dünyaya geçmesin ki?

Sorabileceğimiz tek bir kişi var-Kraliçe Eldinar. Kimse yaşamı ve ölümü ondan daha iyi anlayamaz.

"Haklısın."

Ona git, çabuk.

Ckapt'ca 1W

Talon

Soğuk taştan yapılmış odaya girdim, aplikler renklerin dayanamayacağı kadar iğrenç bir dünyada kara ateşle yanıyordu. Bahamut'un sadece Yaratık olarak bahsettiği bir hizmetkâr tarafından çağırılmıştım, insanlığın uzak ipuçlarını taşıyan, şekli bozulmuş bir varlık. Karanlık bir dünyada emirlere itirazsız itaat ettim çünkü cezayı bilmek istemiyordum.

Bu korkunç şeyler yaptığım anlamına geliyordu, kalbimi yaralayan şeyler.

Yeraltı Dünyası'na gelenlerin hepsi kötü değildi. Çoğu Bahamut ve saf ve onurlu ruhların tadına bakmak isteyen diğer hizmetkârlar tarafından kandırılmıştı. Onun kölelerinden biri olarak ben de aynı şeyi yapmakla, insanları asla ayrılamayacakları bir yere çekmekle görevlendirildim.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Belki yıllar.

Bahamut masanın başında oturuyordu, gerçek haliyle, etsiz bir canavar, dişleri yerine azı dişleri, büyük bir kafanın içinde küçük, boncuk gözleri vardı. Yaklaşmamı izledi, iri cüssesi işgal ettiği sandalyenin görünmesini engelliyordu.

Yaklaştım, masanın karşı ucunda durdum, ölü kalbimi zehirleyen hizmetten tüm yaşam gücüm tükendi.

Önümdeki masada bir kase ve bir kaşık vardı. Kase boştu.

"Vakit geldi Talon Rothschild. Oldukça acıktım."

Siyah baktım, boş içeriği ruhum neye benziyorsa onunla yer değiştirmek üzereydi, katılaşmış bir sıvının içinde siyah bir yumurta sarısı. Gözlerim bir kez daha onunkilere kaydı ama bu anın kaçınılmaz olduğunu bildiğim için itiraz etmedim. "Ne kadar zaman geçti?"

"Zaman burada yaşayanlar için olduğundan daha farklı geçiyor," dedi. "Senin için iki yıl oldu. Bu yüzden yorgun düştün. Burada işleyen güçler vücudunu zorlamaya devam edecek, ta ki sen de diğer hizmetkârlar gibi bükülüp kırılana kadar Omurganız kamburlaşacak. Eklemlerinizi gıcırdayacak. Solacaksın ve solacaksın..."

Bunu daha katlanılabilir kılmak için kazandığım intikamın tadını çıkarmaya çalıştım ama yeterli değildi. Değiş tokuş eşit olmamıştı. Şimdi bir hata gibi hissediyordum. Khazmuda ve Calista hiç aklıma gelmedi, çünkü düşüncelerime girdikleri anda onları uzaklaştırdım. Onların anısı bana Bahamut'un yaptığı her şeyden çok daha fazla işkence ediyordu. "Peki yukarıda ne kadar zaman geçti?"

"Neredeyse bir ay."

Masanın karşısından ona baktım, Güney Adalarındaki tahtta birinin oturup oturmadığını, Kuzey Krallıklarında tacın yerini birinin alıp almadığını merak ettim. Calista'nın Akrep Vadisi'ni geri alıp almadığını merak ettim. Ama sonra bu düşüncayı aklıma geldiği anda bir kenara ittim.

"Otur," dedi. "geldi."

Sandalyeyi çekip emrine itaat etmeden önce tekrar kâseye baktım. Esaret altında o kadar zayıf düşmüştüm ki onunla düelloya girip giremeyeceğimden emin değildim. Ve bir şekilde yapsam bile, buradan çıkış yoktu.

Ona tekrar baktım, dehşetin açığa çıkmasını bekliyordum.

Dudaklarına bir gülümseme yayılmadan önce bir an bakakaldı. Gözlerinin içine bastıramadığı bir neşe doldu. Sonra sandalyeden kalktı ve yanıma geldi, ayak sesleri düşen taşlar kadar gürültülüydü, çürük yumurta ve yanmış et gibi kokuyordu. Eli göğsüm kadar büyüktü, tırnakları pençe gibiydi ve tıpkı canımı alırken yaptığı gibi, avucunu göğsüme öyle bir bastırdı ki sırtım sandalyeye çarptı.

Nefes almaya çalıştım ama içime öyle bir güçle bastırdı ki göğsüm yükselenemedi.

"dur."

Ciğerlerim nefes almak için ağrıyordu ama bunu bastırdım.

"Sadece daha çok acıtacaksın." Avucundan çıkan ısı, göğsümde alev gibi hissedilene kadar yavaş yavaş artıyordu. Tam dayanılmaz hale geldiğinde, etimi işaretlerken elini kırmızı bir renk çevreledi.

Odaklanmaya devam etti, büyüğü etimin altında var olan ruhu bulmak için ilerliyordu.

Nefesimi daha fazla tutamadım ve içime çektim ve tıpkı söylediği gibi canım acıdı,

Gözleri kısıldı ve elini daha sert bir şekilde içime soktu, beni sessiz bir acı içinde kıvrandıran kadar ısıyı artırdı. İçime koyduğu enerji bedenimin kendi kendine titremesine neden oldu. Sonra sessiz bir hırıltı çıkardı ve beni tekrar itti, neredeyse sandalyenin arkasına eriyecektim.

Sıcaktan irkildim, bir an bitmesini istiyordum.

Ağzından bir hırıltı daha çıktı, ama şimdi bu bir kükremeydi. Aniden elini geri çekti.

Sandalyeye yığıldım ve nefes nefese kaldım, acının yanı sıra sıcaklığın da azaldığını hissettim. Ama acı geçtikten sonra, sanki hiçbir şey değişmemiş gibi, kendimi eskisi gibi hissettim. Benden hiçbir şey alınmamıştı.

Kase boş kaldı.

Ona baktım ve bir açıklama bekledim.

Bana öfkeli bir bakış attı, koyu renk gözleri apliklerdeki ateşle eşleşiyordu.

Tekrar denemesini istemedim. O acıyı tekrar hissetmek istemedim.

Ama o olduğu yerde . "İlginç."

Daha fazlasını bilmek istiyordum ama sormaya cesaret edemiyordum. Her şey onu . Tek bir soru işkencenin habercisi olabilirdi.

"Ruhunu kavrayamam, çünkü o bir başkasına bağlı."

Gece yarısı siyahı pulları ve tanıdığım en büyük kalbi olan o güçlü ejderhayı keskin bir nefes aldım. Kimse o bana inanmıştı. O hançer kalbimi deldiğinde hayatımı kurtaran kişi. Ben ölmüştüm ve o yaşıyordu.

-Ama yine de beni korudu.

"Ruhlarınız arasındaki bağ tahmin ettiğimden daha güçlü. Ama önemli değil. Onu kıracağım."

Üzerime yeni bir acı çöktü ama göğsüme koyduğu ateşle hiçbir ilgisi yoktu. Bu sadece aşk kadar güçlü bir şeyin neden aşılmaz bir acıydı. Khazmuda'nın Bahamut'un çekimini hissedip hissetmediğini ve başıma ne geldiğini bilip bilmediğini merak ettim.

"Kaç kere olursa olsun, onu kıracağım."

Bölüm 17

Calista

Riviana Yıldızı'na vardığımda, Kraliçe Eldinar'ın amcamla birlikte yaşadığı kraliyet odalarına koştum. Muhafızlar girişimi engellediğinde, kraliçeyi hemen görmek istedim ve birkaç dakika bekledikten sonra bana büyük salona kadar eşlik ettiler.

Kraliçe Eldinar her zamanki gibi zarıftı; beyaz bir elbise giymiş, çiçeklerden oluşan bir çelengi havasına özenle örmüş, güneş ışığı ve baharın rüyası gibi görünüyordu. Ben içeri girdiğimde masanın başından kalktı. "Seni bu kadar erken görmeyi beklemiyordum Calista. Yüz hatlarından seni derinden rahatsız eden bir şeyler olduğunu anlayabiliyorum."

Amcam masanın diğer tarafındaydı, savaştaki hizmetinden sonra görevden alınmış gibi gündelik kıyafetlerini giymişti. Endişeli bir bakışla izledi ama sessizliğini korudu.

"Khazmuda gelebilseydi gelirdi ama orman ziyaretini engelliyor."

"Ne istiyorsun Calista?" Elbisesinin uzun kolları ve yere kadar uzanan bir kuyruğu vardı, parlak beyazdı ve üzerinde hiçbir leke yoktu. Savaş ormanını tehdit etmediğinde, tek sorumluluğu bir çiçek kadar sakin ve güzel olmakmış gibi görünüyordu.

"Yardıma ihtiyacım var."

"İsteğinizi söyleyin, ben de hemen yerine getireyim."

İlk kez gerçekten umutsuzluk dışında bir şey hissettim. Heyecan ya da umut değil, aciliyetti ve bu sonsuz kederden daha iyiydi. Kalbim ve zihnim için bir rahatlamaydı. "Khazmuda ve ben birleşmeye karar verdik ama o büyü yapmaya çalıştığında yapamadı çünkü Talon'la birleşmiş olarak kaldı."

Bakışları keskin, yüz hatları odaklı kaldı. Sorular sormak yerine, daha fazlasını bekliyormuş gibi dinlemeye devam etti.

"Khazmuda onu hâlâ hissedebildiğini söylüyor. Sadece gerçekten çok uzakta hissediyor."

Kraliçe Eldinar ellerini belinde birleştirdi, hâlâ bir gülün sapı kadar dikti.

"Bunu açıklayamaz. Sen açıklayabilir misin?"

Hiçbir tepki vermeden bakışlarımı tuttu. Gözünü bile kırpmadı.

"Caelum Diyarı'na geçmemiş olması mümkün mü? Bu mümkün mü..." Bunun mümkün olmadığını biliyordum ve hiçbir umut hissetmemek için çok çabaladım. "Hâlâ burada olması mümkün mü?"

Hiçbir şey söylemedi.

"Onun bir ruh olduğunu ya da belki de hala farklı bir formda yaşadığını ya da... Bilmiyorum." Gözyaşlarım gözlerimin arkasında yandı ve kaçmaya çalıştı, ama onları . "Sadece bilmiyorum. Riviana onu almamış olsaydı Khazmuda onun ruhunu nasıl hissedebilirdi bilmiyorum."

Bakışlarına devam etti.

"Belki de diğer tarafa geçemiyordur? Ya da belki de kaybolmuştur?" Sonunda gözlerini kırptı ve kırptıktan sonra gözleri başka yöne kaydı.

"Anlamama yardım edin, Kraliçe Eldinar."

Gözlerini tekrar benimkilere dikti. "Calista, neden bu cevapların bende olduğunu düşündüğünü anlamıyorum. Riviana'nın soyundan geliyor olabilirim ama

Ben de sizin gibi bir ölümlüyüm. Talon Rothschild'a ne olduğu bilinmiyor."

"Riviana ile daha önce konuşmuştunuz. Ona ne olduğunu sorabilir misin? Ona giden yolu bulmasına yardım etmesini isteyebilir misin-"

"Calista." Eli koluma gitti ve onu sıktı. "Bunun senin için zor olduğunu anlıyorum. Kelimelerin tarif edebileceğinden çok daha zor. Ama Talon Rothschild gitti -nerede olursa olsun- ve senin de onun gitmesine izin vermen gerekiyor."

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarından fokurdadı ve yanaklarımdan aşağı süzüldü.

Duygularım bulaşıcıymış gibi gözleri kırıştı. "Çok özür dilerim..." "Ama... bir açıklaması olmalı-"

"Bu açıklamayı asla bulamayacağız Calista. Riviana'ya sorsam bile bilmeyebilir."

Kalbimdeki korku hiç azalmayacaktı. Kraliçe Eldinar'ın bana verecek bir cevabı olmasa bile, bu gizem Khazmuda onu hissedebildiği sürece aklımın bir köşesinde kalacaktı. Cevaplar olmadan, bir açıklama yapılmadan, sonsuza dek peşimi bırakmayacaktı.

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu, gözlerinin hüznü vardı. "Keşke ne kadar üzgün olduğumu bilsen. Gerçekten."

Kraliyet odasından çıktım ve açıklıkta, Talon'la defalarca konuştuğum yerde durdum. Sabah geçmişti ve şimdi güneş gökyüzünde tam ortadaydı. Kuşlar cıvıldıyor ve hayat devam ederken şarkılarını söylüyorlardı.

Ve yas tutmaya devam ettim.

Patikadan geri dönüp ormanın dışındaki Khazmuda'ya geri dönmeliydim ama tek yapabildiğim orada durup ağaçların dibine . Ormanı neredeyse ele geçiren savaşın hasarı hâlâ devam ediyordu. Pek çok ağaç kayıptı. Müzik eskisi kadar güçlü değildi.

Uzun bir süre orada durdum, muhafızlar beni belirsizlikle süzüyordu.

Gerçek bir amaç olmadan, kendimi bir şey yapmaya zorluyordum. Buraya kraliçeyle konuşmak için koşmuştum, ama şimdi hiçbir yere gitmediğine göre, boş varlığıma geri dönmüştüm.

Calista, bir şey oldu.

Sanki onu tam görüyormuşum gibi gözlerim büyüdü. Ne gördün?

Orada hareketsiz yatıyordum ve sonra içimden gelen bir güç hissettim. İtmekten ziyade çekiyordu, sanki kolumu bedenimden koparmaya çalışıyordu... ama sonsuza kadar. Hayatımda hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Nutkum tutulmuş bir halde durdum, zihnim bir açıklama yapmak için çırpınıyordu.

Kraliçe ne dedi?

İşe yarar bir şey yok. Talon'a ne olduğunu asla öğrenemeyeceğimizi söyledi.

Haklısınız. Bu hiç kullanışlı değil.

Yaşadıklarınızdan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Ondan sonra onu hala hissedebiliyor musun?

Evet. Bu değişmedi. Onunla

konuşmayı denedin mi?

Khazmuda durakladı. ***Hayır...***

Belki de denemelisin. Sizi yok etme gücüne sahip bir umudu hissetmenize izin vermenin ne kadar ağır bir görev olduğunu biliyordum. O yapardı.

Kalbini ortaya koydu ve hiçbir şey . Bu Talon'u tekrar kaybetmek gibi olur. Zor olduğunu biliyorum ama denemek zorundayız.

Bölüm 18

Talon

Bu yerde hiç huzur yoktu.

Uyku diye bir şey yoktu. Zihnim ve bedenim bu iğrenç varoluştan dolayı yorgun düşüyordu ama asla bir erteleme olmuyordu. Sessiz bir köşe bulup duvara yaslısam bile asla uyuyacak kadar yorulmuyordum. Ya bir ölü olarak buna ihtiyacım yoktu ya da Bahamut'un büyüü buradan kaçmamı engelliyordu.

Zamanın bu kadar çabuk, farkına varmadan geçmesine şaşmamalı, çünkü güneş ışığı ya da renk yoktu, gün doğumu ya da gün batımı yoktu, uyku ya da yemek yoktu. Yaşamın tüm basit zevkleri bu yerde mevcut değildi.

Bahamut'un sarayını onun emri altındayken terk etmişim ve gökyüzü o kadar karanlıktı ki sanki hep yer altındaymışız gibi görünüyordu. Burada var olan tek ağaç, tek bir yumrukla devrilebilecek kurumuş odunlardı. Burada lanetli insanlardan daha fazlası yaşıyordu. Burada canavarlar, devler ve Bahamut'a gönüllü olarak hizmet eden kara elfler gibi başka yaratıklar da vardı. Diğerlerinden farklı görünüyorlardı, çünkü orada olmak *istiyor* gibi görünen sadece onlardı.

Kara elflerden biri geçerken koridordaydım ama gözlerimiz kilitlendi ve kaldı.

Bana baktı, dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi.

Onu savaşta yenmiştim, Calista'yı erken bir ölümden kurtarmıştım ve sonra onu çamurda boğmuştum çünkü bir fare gibi ölmeyi hak etmişti.

Astaroth.

Barron'a hizmet eden, Constantine'i ve ejderhaları köleleştiren, ailemin ölümünde doğrudan rol alan kara elf. Vivian'ın ölümünden, onu yakan adam kadar sorumluydu.

Bana bakmaya devam etti. "Bu hoş bir sürpriz." Bana yaklaştı, onu son gördüğümde giydiğı zırhın aynısını giymişti.

"Yüzündeki o gülümsemeyi yine boğayım mı?"

Kibiriyle birlikte gülümsemesi de kayboldu. "Bahamut'a seninle özel olarak konuşmak istediğimi söyleyeceğim." Beni geçti, omzunu sertçe omzuma çarptı ve sendelememe neden oldu.

Önceki hayatımda bir santim bile ilerleyemezdim ama burası beni her geçen gün daha da güçsüzleştirdi. Astaroth gibi biri için, şekilde vurabilmek onu daha güçlü kılıyor gibiydi.

Pelerini arkasında kalarak .

Gidişini izledim ve o anla ilgili bir şey bana gerçeğı fark ettirdi - bu ıstırabın asla bitmeyeceğini. Bedenim kendimi tanıyamayacağım kadar değışene, beni tanıyan herhangi biri bana baktığında beni tanıyamayana kadar varlığım bu olacaktı.

Neredeyse beni gözyaşlarına boğacaktı. Neredeyse.

Talon.

Derin bir nefes aldım ve hafifçe tökezledim, kelimeler sanki fizikselmiş gibi beni devirecek kadar etkiliydi. Kafamın içinde konuşan bir sest, onlarca yıldır neredeyse her gün duyduğum bir ses. Aradan iki yıl geçse bile, bu sesi asla unutmayacaktım.

onu. Gözyaşlarıma engel olabilmıştim ama sesi zırhımın çatlamaya başlamasına neden oldu.

Seni hala hissediyorum.

Kaledeki köşemi buldum ve orada oturdum, soğuk taşa yaslandım, kafamın içinde onun sesinin tadını çıkardım.

Bu gerçekten oldu mu? Yoksa hayal mi ettim?

Khazmuda ile kaynaştığımda, onu her zaman hissedebiliyordum. Dünyanın karşı taraflarında olduğumuzda bile, bu bağlantı azaldı ama asla yok olmadı. Ama bir zamanlar hissedemiyordum. Yeraltı dünyasına götürüldüğümde fark ettiğim ilk şey buydu. Onunla olan bağlantım kopmuştu.

Ama benimle olan bağı devam etti.

Zihnime ulaşmaya çalışmadım çünkü yakalayacak bir şey yoktu. Sadece boşluk vardı, boşluk.

Hala gerçek olup olmadığından emin değildim.

Belki de tüm bu korku ve stres bana halüsinasyon gördürüyordu. Burası herkesi delirtmeye yeterdi ve belki de kaos eşiğine ulaşmıştım.

Ama sonra yine oldu.

Talon mu?

Sıkılmış dişlerimin arasından bir nefes çektim, kalbimde patlayan duygular yüzünden gözlerimin parladığını hissettim.

Bana nerede olduğunu söyle.

Elim ağzımı kapatmadan önce yumruk oldu, dökmek istediğim gözyaşlarını bastırmaya çalıştım, ejderhamın sesindeki çaresizliği duydum

Ölümün ötesinde bile beni aramaya devam ederken sesi.

Orada olduğunu biliyorum. Orada olduğuna inanıyorum.

Varlığımın her zerresi cevap vermek istiyordu. Evim gibi hissettiren bağlantıyı hissetmek istedim. Ama yapamadım... çünkü ona başıma gelenleri anlatmak zorunda kalacaktım. Sonsuza kadar Araf'ta sıkışıp kaldığımı.

Ve beni kurtaramadı.

Calista

Yine hissettim. Sanki biri pullarımı sırtımdan sökmeye çalışıyormuş gibi... ama içimden.

"Onunla tekrar konuşmayı denedin mi?"

Birçok kez denedim ama cevap alamadım.

"Keşke bunun ne anlama geldiğini bilseydim. Keşke ne hissettiğini bilseydim."

Sanki biri benden bir parça koparmaya çalışıyor. Bundan daha iyi açıklayamam.

Kamp ateşinin yanında durmuş, bir türlü geçmeyen bir endişeyle boğuşuyordum. Bir şeyi başarmak için zamana karşı yarışıyormuşum gibi hissediyordum ama Talon ölmüştü, bu yüzden ne kadar koşarsam koşayım onun hayatı bağışlanamazdı.

Kraliçe Eldinar en azından Riviana ile konuşmamıza izin vermeli, özellikle de Talon'un onu korumak için yaptıklarından sonra.

"Katılıyorum."

Sonra geri dönün ve bir izleyici talep edin.

Başımı sallayarak onayladım.

Calista.

Bakışlarımı kaldırıp ona baktım.

Hayır kabul edilebilir bir cevap değildir.

Ertesi sabah Riviana Yıldızı'na döndüm ve kraliyet odalarına vardım. Kraliçe Eldinar'ın beni karşılamaya hazır olduğu aynı salona yönlendirildim. Üzerinde farklı bir elbise ve saçında farklı çiçekler vardı ama bunun dışında tamamen aynı görünüyordu, tıpkı yaşayan bir rüya gibi.

"Calista, ihtiyacın olan bir şey var mı?"

"Khazmuda birinin onu çektiğini hissediyor. Bunun sırtındaki pulları koparmak gibi bir şey olduğunu söyledi, ama içeriden."

Kraliçe Eldinar bu haber önemsizmiş gibi soğukkanlı bir ifadeyle baktı.

"Talon'la ilgili olmalı. Hayatında hiç böyle bir his hissetmemişti ve şimdi iki kez hissetti."

Sessiz kaldı.

"Khazmuda hâlâ Talon'un ruhunu hissedebiliyor ve sanki biri onu almaya çalışıyor gibi. Talon'un halkınız için yaptığı onca şeyden sonra Riviana ile konuşmayı talep ediyorum. Buna bir anlam verebilecek tek kişi o."

Gözleri benimkiler arasında gidip geldi ve solgun yüzü bir şekilde daha da beyazlaştı. Dudakları bile kansızdı. Gözleri genellikle okyanusun yüzeyindeki güneş ışığı gibi parlardı, ama bulutlu bir gün gibi donuklaşmışlardı.

"Hayır cevabını kabul etmeyeceğim Kraliçe Eldinar. Talon'un gittiğini ve onu geri getiremeyeceğimi anlıyorum ama içimden bir ses ruhunun yardıma ihtiyacı olduğunu söylüyor. Kalbimde inkâr edemeyeceğim bir uyarı var.

Khazmuda da bunu inkâr etmeyecektir. Ya bana tanrınızla bir görüşme izni verin ya da ben kendim bir görüşme talep edeceğim."

Zarafetinde her zaman dengeli ve zarifti, en büyük duyguların mantığının önüne geçmesine asla izin vermezdi. Ağaç kara elfler tarafından istila edildiğinde ve hayatı neredeyse elinden alındığında, soğukkanlılığını korumuştı.

Ama şimdi tutmuyordu. Ellerini düz karnına bastırdı ve belirgin bir nefes aldı, net bir iç çekti, bu onu ifade ederken gördüğüm ilk duygu belirtisiydi. Sonra arkasını döndü ve masaya doğru yürüdü, beyaz pelerini geliyordu. Yaseminlerle çerçevelenmiş pencereden dışarı baktı, beyaz çiçekler yeşil sarmaşıklara karşı açmıştı. Camın ardından bile kokuları çok güçlüydü.

"Kraliçe Eldinar?"

Küçük omuzları yavaşça daha da yükseldi, ciğerleri aldığı en derin nefesle doldu. Sonra nefesini bıraktı, vücudu yavaşça sönerek küçüklüğüne geri döndü.

Nabız kulaklarımda davul gibi çarpıyordu. Ona doğru çekilirken bedenimin bir adım öne çıktığını hissettim. İçimde bir şey beni çekti, kulağıma bir fısıltı, koluma bir tutuş. Kanıtı olmayan bir şeyin eşliğinde olduğumu biliyordum. "Bir şey biliyorsun..."

Bir dakika daha pencereden dışarı baktı, huzursuzluğuyla daha da ağırlaşan sessizliği çekilmez hale getirdi. "Riviana Yıldızı'nın Kraliçesi olarak, erdemim en büyük öneme sahiptir. Sözüm benim ve sözümünden dönmek beni öldürür." Yavaşça bana baktı, gözlerinde belli belirsiz bir duygu vardı. "Ama sanırım burada tehlikede olan daha çok şey var, yeminimi tutmayı seçersem kaybedeceğim daha çok şey var."

Yaklaştım ve her bir parmağımın ucundaki titremeyi hissettim. "Anlat bana."

Başını eğdi, ağır gözlerindeki utanç okunuyordu. "Eğer bunu seninle paylaşacaksam, Khazmuda ile de paylaşmalıyım.

iyi. Bunu ikinci elden anlatmak yerine doğrudan benden duyması onun için adil olacaktır."

Nefeslerim acı verici olsa da nazikti, ama şimdi zahmetli ve gergin hale geldi, ayaklarımı zar zor yere bastığımda dünyam dönmeye başladı. "O zaman acele edelim."

Khazmuda Kraliçe Eldinar'ı yanımda görünce burnunu pençelerinin üzerinde durduğu yerden kaldırdı. Kamp ateşi soğuktu çünkü ben gittikten sonra ateş sönmüştü. Avlanmak için bir kez bile ayrılmamıştı, iştahsızlığı sürekliydi.

Atlarımızdan indik ve amcam onları dizginlerinden tutup ovanın gür otlayabilmeleri için açıklığa kadar eşlik etti. Bu konuşmanın bir parçası olmayacağını biliyormuş gibi kulak kesilmişti.

Khazmuda'nın önünde durdum ve Kraliçe Eldinar'a baktım.

Khazmuda bakışlarını bana çevirdi. **Tenin taş renginde.**

"Kraliçe Eldinar bizimle paylaşacağı bir şey olduğunu söylüyor. İkimizin de bunu doğrudan kendisinden duymayı hak ettiğimizi söyledi."

Burnunu hafifçe ona doğru çevirdi. **Dinlemeye hazırım.**

Kraliçe Eldinar ata binmeden önce kıyafetlerini değiştirmişti. Şimdi, bu topraklara gerçekten barışın yerleştiğine inanıyormuş gibi, zırhı ve kılıçları olmadan seyahat kıyafetlerini giyiyordu. Sececeği kelimeleri düşünürken başı bir an için eğildi. "Ölüm Kralı ile tanışmadan çok önce ondan nefret ediyordum. Ve gözlerimiz karşılaştığında ondan da çok nefret ettim. Ama onun özverili kahramanlık hareketi bana ölümlere hükmeden adamda daha fazlası olduğunu gösterdi. Bir dostluk kuruldu ve bu dostluk bir sırla derinleşti. Benden kimseyle paylaşmadığı bir sır." Khazmuda'ya bakmak için çenesini kaldırdı.

Sonraki sözlerinden korkuyordum ama yine onları duymak için yanıp tutuşuyordum.

"Bu sırrı tek başına taşıyamazdı, o yüzden benden onunla birlikte taşımamı istedi. Mezarıma kadar taşımamı. Ona söz verdim ama şu anki koşullarda sözümü bozmak zorunda hissediyorum. Bunu kolay kolay yapmam."

Bize bu sırrı söyleyin, Kraliçe Eldinar. Çaresizlik, onun sesinde olduğu kadar benim kafamda da yankılandığında duyulabiliyordu.

Elleri beli gibi birbirine kenetlenmişti. "Talon Rothschild ölümlere hükmetmekle kutsanmadı, bunun için para ödedi. Yıllar önce Bahamut'un topraklarına yelken açtı ve bu hediyeği Yeraltı Tanrısı'nın kendisinden istedi. Khazmuda, bu hikâyeyi biliyor olmalısın."

Khazmuda'ya baktım.

"Onu Ölüm Kralı olmadan önce tanıyordun," dedi. "Ve sonra da tanıdın."

Bana korsan olarak yaptığı seyahatler sırasında Bahamut'la karşılaştığını söyledi. Bu etkileşim hakkında çok az şey söyledi, sadece güçlerin özgürce verildiğini söyledi. Beni hiç kandırmadı, bu yüzden hikayesini şüphe duymadan kabul ettim.

Hafifçe başını salladı. "Bu güçler karşılıksız verilmedi Khazmuda. Ağır bir bedeli vardı."

"Fiyatı neydi?" Sözcükler ağızımdan çıkarken sesim titredi, neredeyse korkudan uçup gideceklerdi.

Kraliçe Eldinar'ın gözleri bir an için daha düştü. "Onun ruhu, sonsuza dek."

Sanki dakikalardır havasız kalmışım gibi nefes nefese kaldım. Ayaklarım beni birkaç saniye önce ihtiyaç duymadığım bir alana doğru geri götürdü. Avucumu ağızıma götürdüm ve yavaşça yüzümde gezdirdim.

Khazmuda başını eğdi ve bir ejderhadan gelmesi mümkün olmayan sessiz bir inilti çıkardı. **Hayır...**

Kraliçe tepkilerimize dayanamıyormuş gibi gözlerini yere indirdi. "Bu kararı, bir gün daha yaşamak istemediği ağır koşullar altında verdi. Uğruna yaşayacak bir şey bulduğunda, varlığının her zerresiyle pişman oldu." Bakışlarını kaldırdı ve bana baktı. "Ama ne yazık ki bu karar kesin ve geri alınamazdı."

"Neden bize söylemedi?" Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı aktı.

Khazmuda da ağlamaya başladı, gözlerinin kenarlarında kayalar büyüklüğünde yaşlar vardı.

"Seni çektiği acılardan kurtarmak istedi." Tekrar Khazmuda'ya baktı. "Onu hâlâ hissedebildiğini söylemiştin Khazmuda. Sanki biri içini bedeninden ayırmaya çalışıyormuş gibi hissediyormuşsun."

Gözlerini kırptırdı ve işte o zaman gözyaşları burnundan aşağı yuvarlandı. **Evet.**

"Bahamut'un Talon'un ruhunu almaya çalıştığından şüpheleniyorum ama aranızdaki bağ çok güçlü. Talon'un ruhu sizinkiyle kaynaşmış halde kaldığı sürece alınamaz. Onu özgür tutan şey aşkınızın gücüdür."

Khazmuda'ya baktım, çaresizliğimin derinliğini anlayabilecek tek varlığı görüyordum.

"Bahamut'un girişimleri durmayacak," dedi Kraliçe Eldinar. "Talon'un ruhunu avucunun içine alana kadar devam edecek."

İstediği kadar denesin, boyun eğmeyeceğim. Khazmuda gözyaşlarını durdurdu ve doğruldu. **O ne kadar sert çekerse, ben o kadar sert savaşırım.**

"Bunu bize neden anlatıyorsun?" diye sordum. "Çünkü o haklı. Bilmememiz daha iyi." Yeraltı dünyasında bir mahkûm olduğunu ve sonsuza kadar acı çekmeye mahkûm edildiğini bildiğim için zar zor nefes alabiliyordum. Bu seçimi özgürce ve manipülasyon olmadan yapmış olsa bile

beni öldürdü. Beni öldürdü çünkü onu bir daha asla , Caelum'da bile.

Kraliçe Eldinar mavi gözlerini bana çevirdi. "Çünkü onu kurtarma şansımız var..."

Bölüm 20

Talon

Bahamut'un emirlerini yerine getirmek için gönderildim, bu midemi bulandırdı. Bunu da bilerek yaptı, zihnime, bedenime ve ruhuma nasıl işkence edeceğini biliyordu. Benim işim masum bir çocuğun ruhunu almaktı çünkü annesi Riviana yerine Bahamut'a dua etmekle, yaşam tanrısını bırakıp ölüm tanrısını kucaklamakla büyük bir hata yapmıştı. Benim gibi o da telafi etmek için çok geç olana kadar bedelini anlamamıştı.

Ve bu beni öldürdü.

Kalenin ziyaretçisi olmayan küçük köşesine döndüm ve hıçkıra hıçkıra ağladım, yaptığım şey için kendimden nefret ettim ama aynı zamanda kendime lütufta bulundum çünkü bu konuda gerçekten bir seçeneğim yoktu. Direnirsem, Bahamut'un büyüğü bedenimi ele geçirir ve beni zorlardı.

Dizlerimi göğsüme çekip kollarımı vücuduma sararak ağladım, gözyaşlarım giysilerime damlıyordu. Calista ve Khazmuda'nın ölümüm üzerine kaç kez böyle ağladıklarını merak ettim ve bu daha da kötüleştirdi. Verdiğim kararlar yüzünden kendimden daha da nefret ettim. Geçmiş için geleceğimi feda etmişim ve bu yanlış bir seçimdi.

Talon.

Onun sesini duyunca gözyaşlarımı bastırdım. Karanlığımdaki ışıktı, ama bu güneş ışığı karanlığa katlanmayı daha da zorlaştırıyordu.

Beni duyabildiğini biliyorum Talon.

Gerçeği bilmesine imkân yoktu, bu yüzden sessizliğimi korudum. Sonunda pes edecek ve hayatına devam edecekti. Bensiz yaşamayı öğrenecekti. Benim öldüğümü ve hissettiği her şeyin kederin fiziksel bir tezahürü olduğunu varsayacaktı.

Bir şey söyle.

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarında dengelendi, salıverilmeleri hareketsizliğim tarafından durduruldu. Sanki Khazmuda aramızdaki bağlantı sayesinde gözyaşlarımı bir şekilde duyacakmış gibi sessizdim. Eğer ruhumu hissedebiliyorsa, korkarım acımı da hissedebilirdi.

Ruhunu koruyacağım Talon. Onu alamayacak.

Vücudumun içine havayla ciğerlerim patladı. Bu yerin kasvetinden, içinde hapsolmuş herkesin sefaletinden dolayı sürekli acı çekiyordum. Damarlarıma yüz engerek yılanı tarafından ısırılmışım gibi yavaş bir zehir giriyordu. Ama beni konuşmaya kışkırtmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bunu bilmesine asla izin veremezdim.

almasına asla izin vermeyeceğim.

Bölüm 21

Calista

Ulu Ağaç'ın önünde durdum, kara elflerle olan savaşı neredeyse kaybettiğimiz yerde. Kraliçe Eldinar o kadar bıçaklanmıştı ki, hayatta kalması bir mucizeydi. Talon'un kılıcı ve güçleriyle tek başına bu ormanı yok olmaktan kurtarmıştı. Ölülerin olduğu kadar yaşayanların da hayatını korumuştı.

Kraliçe Eldinar bana bakmadan önce ağacın önünde durdu. "Hazır mısın?"

Başımı salladım.

"Daha önce hiçbir insan Caelum Diyarı'na geçip geri dönmedi."

"Biliyorum."

O devam etti için İzle Ben. "İ ihtiyaç sen için Biliyorum o hayatının tehlikede olduğunu anlıyorsun-"

"Talon'u kurtaramayacaksam, zaten yaşamak istemiyorum demektir."

"Dikkatli ol," dedi sessizce. "Çünkü Talon da kendini aynı çıkmazın içinde buldu... ve bakın şimdi nerede."

Geri dönmeme ihtimali karşısında hiç korku hissetmedim. Eğer sonsuza kadar orada kapana kısılacaksam, olsun. Tek pişmanlığım Talon'u yanıma almamış olmak olurdu. "Bunu yapmak zorundayım."

Başını sallamadan önce bir süre daha beni izledi. "Khazmuda ona söylemeyecek mi?"

Başımı salladım. "Ona boş yere umut vermek istemiyor... eğer bu işe yaramazsa."

"Bu akıllıca. Umut, boynuna inen bir kılıç kadar tehlikeli olabilir." Ağacın gövdesinin içindeki kapının dış hatlarına yaklaştı, öbür dünyaya açılan kapı, çok fazla kan dökülmesinin nedeni. Elini kapının üzerine koydu ve gözlerini kapattı.

Birkaç metre geride bekledim, kalbim düzensiz atıyordu, adrenalin beni hasta ediyordu. Talon'un ölümünü her gün kabullenmeye çalışmışım ama şimdi dünyam alt üst olmuştu çünkü onu kurtarmak için bana bir şans daha verilmişti.

Nefesinin altında mırıldanıyordu, halkının dilinde konuşuyordu, anlayamadığım kelimeler. Bu dakikalarca sürdü, eli sanki ağacın nabzını arıyormuş gibi kapının farklı yerlerinde gezindi.

Sonra parlak bir güneş ışığı çizgisi gövdedeki kapının şeklini belirledi, ışık ahşabın içinden geliyordu. O kadar parlak yanıyordu ki bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım çünkü beni kör ediyordu. Kaybolmadan önce daha da parlaktı.

Kraliçe Eldinar geri çekilirken tekrar kapıya baktım.

Yolu kapatan tahta sihirli bir şekilde ortadan kayboldu ve diğer tarafı görmeyen kara bir delik ortaya çıktı. Sadece... boştu. Sanki gece yarısına adım atmışız ve gün ortasından ayrılmışız gibi.

Bana döndü ve sessizce devam etmek isteyip istemediğimi sordu.

"Hadi gidelim."

Önce geçide doğru ilerledi, karanlığa adım attı ve eşiği geçer geçmez gözden kayboldu. Karanlığa karışmıyor, onu tamamen terk ediyor gibiydi.

Kapıya yaklaşmadan önce bir nefes aldım ve fiziksel hissettirecek kadar büyük bir karanlığa baktım. Öbür dünyadan ziyade yeraltı dünyasına adım atıyor gibiydim. Bana şans dile...

Buna ihtiyacın yok, Calista.

Karanlığa adım attım ve hemen içine çekildim. Ne soğuk ne de sıcaktı. Tüm duyuların yokluğuydu, bana yaşadığımı hissettiren her şeyin yokluğuydu. Sonra ayaklarımın yerden kesildiğini hissettim ve düştüm, hiç bitmeyen karanlığın içine düşerken saçlarım arkamdan havaya savruldu.

Gözümü kırptım ve sonra ayaklarım yere bastı. Bir şekilde yere çakılmadım, bir anda serbest düşüşten mutlak durgunluğa geçtim. Gözlerim açıldı ve kalenin beyaz taş duvarlarına, pencerelerin renkli camlarına, yükselen görkemli güzellik fenerine baktım.

Denizi kokladım, serin havanın dokunuşunu ve güneş ışığının sıcaklığını burnumun direğinde hissettim. Ama ne kadar uzun süre bakarsam, o kadar çok pusu fark ettim, tüm renklerde pastel bir bulanıklık, sanki tam olarak gerçek değilmiş gibi.

Gözlerimi kırptım ve görüntü kayboldu. Şimdi, tavanı yüz fit yüksekliğinde, zemini dışarıda gördüğüm aynı beyaz taştan yapılmış kalenin içinde duruyordum. Tüm duvarı kaplayan bir orgdan yüksek sesle bir müzik korosu çalıyordu, borular yükselişin tepesindeki tahtla eşleşen altın rengindeydi. Derin ve farklıydı, sessizlik geri dönmeden önce birkaç saniye çalan bir müzikti.

Bir saniye önce orada değildi, ama şimdi oradaydı, tahtta oturmuş, ayak bileklerini çaprazlamış, ateş kırmızısı saçları beline kadar inmiş, ortasında Büyük Ağaç işlemeli beyaz bir elbise giymişti.

Ellerini kolçaklara dayamıştı, tırnakları pençe gibi sivriydi ve ne kadar hoş karşılanmadığımızı gösteren bir gerginlikle bize bakıyordu.

Kraliçe Eldinar öne çıktı. "Caelum'un Tanrısı Riviana, sizi dinlemeye geldik."

Gözleri bana kaydı. "Yasayı biliyorsun."

"Riviana Yıldızı'nda bulunmanızı talep ettim ama gelmediniz." Kraliçe Eldinar, kendisine tapan elflerin kalplerine hükmeden zarif bir kraliçeydi, bu yüzden onu bir başkasının aşağısında görmek, tahtta değil de yükselişin dibinde olmak garipti.

"Meşgulüm Kraliçe Eldinar." Riviana tekrar kraliçeye döndü.

"Bunu anlıyorum Riviana. Ancak görüşmek istediğimiz konu acil."

"Yaşayanların meseleleri ölümler için acil değildir." Tahttan ayrıldı ve yükselişin sonuna yaklaştı, sonra aşağı inip yaklaştı, uzun kuyruğu da arkasından geliyordu. "Ama yalvarışınızı yapın Kraliçe Eldinar."

Kraliçe Eldinar güzel bir kraliçe ve korkunç bir savaşçıydı ama bir tanrıyla, hem ölümsüz hem de aşılamayacak kadar güçlü bir varlıkla karşılaştığında çok daha az korkutucu görünüyordu. İddiasını ortaya koymadan önce dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. "Talon Rothschild Bahamut tarafından kaçırıldı-"

"Onun kaderinin farkındayım," dedi. "Kendi seçtiği bir kader."

Riviana'nın düşmanca tavrına rağmen Kraliçe Eldinar, hayatı boyunca hiç sözünün kesilmediği biri gibi görünse de soğukkanlılığını korudu. "Talon'un kaynaştığı ejderha Khazmuda onu hâlâ hissedebiliyor. Sigorta kırılmış olsa da, ruhları birbirlerine bağlı kalmaya devam ediyor."

Riviana, kalın, uzun kızıl saçları bir perde gibi saran Kraliçe Eldinar'a baktı. Onu son gördüğümde saçları omuzlarına kadar uzanıyordu ama şimdi kızıl güzelliğinden oluşan uzun bir tren gibiydi. Güzelliği tartışılmazdı, gözlerinin ardındaki zekâ da öyle.

"Bahamut, Talon'un ruhunu tüketmek üzere ele geçirmek için sayısız girişimde bulundu, ancak Khazmuda onu elinde tutmaya devam etti."

"Bunu bana neden söylüyorsun?" Riviana Yıldızı Kraliçesi'ne karşı hafif bir boy avantajını koruyarak ikinci basamakta kaldı.

"Çünkü Talon'un bir ruhu olduğu sürece kurtarılabilir."

Parlak yeşil gözleri kraliçeninkilere kilitlendi ve yandı. "Bahamut'un topraklarına gidip geri dönmenin bir yolu olmadığını biliyorsunuz Kraliçe Eldinar. Bunu size hatırlatmak zorunda kaldığım için üzgünüm."

"Ben oraya gidip dönemem ama siz ."

Kalenin içi serin olmasına rağmen avuçlarım ter içinde, iki hükümdarın ileri geri gidişini izledim. Kalbim hâlâ düzensiz atıyordu, kaburgalarımı sarsan bir atış. Gözlerimi kırptığımda, Riviana'nın on adım gerisinde duran, mavi elbiseli esmer bir kadın daha belirdi. Yüzünde acı dolu bir ifade vardı, sanki Caelum Diyarı'nı yöneten tanrıya kötü bir haberi varmış gibi.

Riviana ona dik dik baktı. "Tek bir adam için yeraltı dünyasına gitmemi mi bekliyorsun?"

"O herhangi bir adam değil." Sonunda kelimelerimi buldum, onun tavrını değiştirmek için çaresizdim. "Riviana Yıldızını kurtardı ve Caelum Diyarını korudu. eline aldı ve burayı korumak için hayatını feda etmeye hazırdı. O olmasaydı, tahtın Yeraltı Tanrısı'nın kendisi tarafından işgal edilmiş olurdu."

Riviana bakışlarını bana çevirdi ve beni inceledi.

Arkasında duran esmer de öyle. Gözlerinde bir nem bulutuyla bakakaldı.

Bakışları altında kendimi güçsüz hissettim, sanki yere sağlam basmak yerine yerin üstünde süzülüyordum. "O bunu hak etmiyor... lütfen."

Riviana bana dik dik bakmaya devam etti. "Eğer orada seçimle değil de zorla bulunsaydı, bu farklı bir konuşma olurdu. Teşekkür ettim

Hizmeti için çok anlamlı bir hediye verdik."

Bana ne söylediğini hatırladım. "Doğmamış çocuğunun kızı Lena olduğunu."

Esmer kadın öyle derin bir nefes aldı ki, göğsünde hissediliyordu. Gözlerindeki nem odadaki altın rengini, tüm pencerelerin renkli camlarını yansıtıyordu.

"Bu onun için çok şey ifade etse de, daha fazlasına ihtiyacı var," dedim. "Lütfen..."

Riviana, "Ölülerin işlerine hiç karışmadım," dedi. "Ve şimdi de başlamayacağım."

"*Lütfen*." Kelimenin benden geldiğini sanmıştım ama başka birinden gelmişti. Kadın bir adım öne çıktı ve Riviana'nın yanına geldi, birkaç metrelik saygıdeğer bir mesafeyi korudu. "Yas tutarken verdiğimiz kararlar yüzünden yargılanamayız. Bu bir hataydı ve onun ruhu bu hatanın bedelini ödememeli. Gitmesi için ona yalvardım... ama rüzgâr sesimden daha güçlüydü."

Ciğerlerimin daha fazla havaya ihtiyacı vardı. Bedenimin daha fazla güce ihtiyacı vardı. Dünyam zaten parçalara ayrılmıştı, ama şimdi daha da parçalandı. Adını duymadan ya da sesini bilmeden kim olduğunu biliyordum.

Gözleri Riviana'ya kilitlenmişti. "Lütfen, lordum. *Lütfen*..." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Riviana kaçırıldı, etkilenmemiş gibi görünüyordu. "Perdenin bu tarafında ben ölümsüzüm. Ve ölümsüzlük bana Caelum Diyarı'na geçen ruhları korumam için bahşedildi. Bu benim ciddiye aldığım bir pozisyon. Bahamut'un topraklarına geçecek olursam, sadece yenilmezliği değil, ölümsüzlüğümü de kaybederim. Yeraltı dünyasına seyahat etmek sadece benim hayatımı değil, burada yaşayan her ruhun hayatını riske atar." Yanındaki kadına baktı. "Talon Rothschild ne kadar büyük bir adam olursa olsun, bu kadar çok insanın ruhuna değmez. Sanırım o da aynı fikirde olurdu."

Bir bıçak kalbimi deldi ve ikiye ayırdı.

Esmer kadın, gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken derin bir nefes aldı.

Bir tanrıyı emirlerimi yerine getirmesi için nasıl ikna edeceğimi bilmiyordum, bu yüzden sessiz kaldım.

Kraliçe Eldinar tekrar konuştu. "Yeraltı dünyasına girmemize yardım etmenin bir yolu var mı? Gelip gitmemiz için bir yol?"

Riviana sert bakışlarını kraliçeye çevirdi. "Evet, bu mümkün. Ama ben bunu yapmayacağım."

"Neden?" Kraliçe Eldinar sordu.

"Çünkü yaşayan hiçbir ölümlü Yeraltı Tanrısı Bahamut'a meydan okuyamaz," dedi Riviana. "O hepinizi teker teker katleder."

Daha önce hiç görmediğim bir şeyden korkarak içimi bir korku titremesi kapladı.

Kraliçe Eldinar hissettiğim dehşetten hiçbir iz göstermedi. "Doğmamış çocuğunun cinsiyetini açıklamak, tüm saygımla söylüyorum, sizin için yaptıklarına karşılık yetersiz bir ödeme. Bu diyarı kurtardı, burada yaşayan ruhları korudu ve henüz gelmemiş ruhlar için ayırdı ve ebedi lanetten kurtulmayı hak ediyor. Onu karanlıktan kurtarmak için yeraltı dünyasına gidip hayatımı riske atacağım. Eğer bu Bahamut'la kendim savaşmam gerektiği anlamına geliyorsa, olsun."

Esmer kadın Riviana'ya yaklaştı. "Bahamut'u yenmek için sana ihtiyacımız yok. Tek ihtiyacımız olan Talon'u yeraltı dünyasından kurtarmak. Khazmuda'nın gücü sayesinde ruhu bozulmadan kalacak, böylece Bahamut'un büyüsünden kurtulacak."

"Ama yine de ölmüş olacak." Riviana bana baktı. "Bunun farkında olduğunu sanmıyorum."

Kısa bir an için hissettiğim umut volkanik bir ateşle yandı. "Ben hâlâ onun özgür olmasını istiyorum."

"Bahamut tarafından haksız yere canı alındı," dedi Kraliçe Eldinar. "Eğer onu yeraltı dünyasından kurtarırsak, ruhunu bedenine geri verebilirsiniz."

"Bunu hiç yapmadım Kraliçe Eldinar," dedi Riviana. "Bu benim haddime değil-"

"Ama bunu yapabilirsin." Bir adım öne çıktım. "O yüzden lütfen yap. Lütfen..." Hiç bu kadar çok insanın bir şey için yalvardığını görmemiştim.

Riviana hepimizi hızlıca bir gözden geçirdi, soğukkanlılığı hâlâ metanetini koruyordu.

"Yapılacak en doğru şey bu," dedi Kraliçe Eldinar. "Bu güçle kutsanmanın bir sebebi var. Onu iyilik için kullan. Bir yanlış düzeltmek için kullan. Bize ihanet edebilecek ve bunun yerine düşmanlarımıza yardım edebilecek bir kahramanı kurtarmak için kullan."

Riviana ricalarımızı değerlendirirken ağır bir duraksama yaşadı, ancak takındığı sert ifade duygularını anlamayı zorlaştırıyordu. Kararını vermiş gibiydi çünkü içini çekti. "Cevabım hayır. Özür dilerim-"

"Onu orada bırakmayacaksın." Esmer kadın sayıklamaya başladı. "Onu terk etmeyeceksin. Herkes tarafından sevildiği belli olan bir adamı terk etmeyeceksin. O bir kral ve bir kral olarak ölmeyi hak ediyor, bir şeytanın hizmetkârı olarak değil." Gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü. "Lütfen..." Tanrının önünde diz çöktü ve başını eğdi. "Sana dilediğin şekilde hizmet edeceğim."

Bir adım öne çıkıp ben de aynısını yaptım ve kalbimin en çok istediği şeyi bana verebilecek tek varlığın önünde diz çöktüm. "Caelum'un Tanrısı, sana yalvarıyoruz. Hepimiz yalvarıyoruz."

Kraliçe Eldinar'a bakmadan önce uzun bir süre bana baktı.

Kraliçe Eldinar yerinde duruyordu, çünkü kimsenin önünde eğilmiyordu.

Riviana bakmaya devam etti.

İki dev arasındaki sessiz savaşı izledim, güçlerinin sonucunu görmek için bekledim.

Sonra Kraliçe Eldinar bir tanrının önünde diz çöktü ve yalvardı. "Lütfen, Caelum'un Tanrısı. Tüm kalbimizle, Talon Rothschild'in hayatını ve ruhunu kurtarman için sana yalvarıyoruz."

Riviana'ya baktım ve en çok istediğim cevabı bekledim, Talon'un ruhunu bedenine geri döndürebileceğimizi, döndüremezsek de en azından huzur içinde yaşayabileceği öbür dünyaya götürebileceğimizi umdum.

İç çekmeden önce omurgasını dikleştirdi. "İsteğinizi yerine getireceğim. Yeraltı dünyasına seyahat etmen ve Talon Rothschild'i geri alman için sana bir yol sağlayacağım. Ve eğer isterse, ruhunu bedenine geri yükleyeceğim. Aşağıda ne tür bir ihanet ya da dehşete tanık olduğunı bilmiyoruz, bu yüzden bu karar sadece ona ait olmalı, bu yüzden ışığının gücüyle iyileşmek isteyebilir."

Riviana dileğimizi yerine getirdiğinden beri minnettarlıktan tek kelime etmemiştim. Gözlerim dökülen ve dökülmeyen yaşlardan ıslanmıştı. Ayaklarım güçsüzdü, Talon'u geri alma ihtimali karşısında parmaklarım uyuşmuştu.

Kraliçe Eldinar elini omzuma götürdü. "İyi misin Calista?"

Onun dokunuşuyla hayallerimden sıyrıldım. "Evet."

"Gözlerin boş bakıyor, sanki görme yetini kaybetmişsin gibi." "Sadece... tüm bunlar hala inanılmaz."

Elini tekrar yanına götürdü. "Biliyorum. Uzun hayatımda hiç bir şey görmedim. Ama yine de Talon Rothschild gibi bir adamı da hiç tanımadım. Bu görev hepimiz için büyük bir tehlikeye neden olacak ama o beni terk etmemişken ben onu terk etmeyeceğim."

Başımı salladım. "... kalmayı seçecek mi?" Kraliçe

Eldinar bana baktı.

Duymak istediğim sözleri söylemesini istedim ama onun yerine sessizliğini dinledim.

Onun gözler bakışlı arkasında Ben. "Biz Biliyorum yakında Yeterince." Bir adım uzaklaştı ve zarif pelerini arkasında kalacak şekilde arkasını döndü.

Sohbetimize katılan esmer kadın bana yaklaştı, siyah saçları gür ve uzundu, teni zamanının çoğunu sıcak güneş ışığında banyo yaparak geçirmiş gibi bronzlaşmıştı. Aramızda bir karış mesafe bıraktı ama sert bakışlarını sürdürdü.

Görünüşünün her özelliğini ezberledim, bir isme bir yüz, bir kişiye bir anı koydum.

"Kocamı seviyorsun."

Bu cümle beni gerdi, kışkıırdı, hasta etti ve yanlış bir şey yapmışım gibi suçlu hissettirdi. Geçmişte başka birini sevdiğini kabul ettim ama bu, onun ne kadar açıklanamaz derecede güzel olduğuna bakmak zorunda önceydi.

"Eğer onu kurtarmak için hayatını ve ruhunu riske atmaya hazırsan, onu çok seviyor olmalısın."

Adrenalin damarlarımda pompalanıyor ve nefeslerimi titretiyordu. Midemi bulandırdı. "Talın, Khazmuda ve kendimi bir ailenin üç üyesi olarak görüyordum. Ama onun benden önce de bir ailesi vardı. Bir karısı ve bir çocuğı vardı.

Hüzünlü bir yenilgiyle başını salladı, dudaklarını sıkıca birbirine bastırmadan önce gözleri düştü. Bir süre sonra derin bir nefes aldı ve tekrar bana baktı, bu kez yüzünde hafif bir gülümseme vardı. "Talın'un böylesi bir umutsuzluğun ortasında mutluluğı bulduğunu bilmek beni memnun etti. Aşkımız derin ve gerçektir ama aynı zamanda kısaydı. Kalbine layık bir kadınla yoluna devam edeceğini umuyordum ve görüyorum ki öyle de oldu."

Kaslarımdaki gerginliğin hafiflediğini hissettim. Korkunun güneşin ufukta kaybolması gibi kaybolduğunu hissettim.

"Olanlardan dolayı ona karşı hiçbir kötü niyet beslemiyorum. Bu onun hatası değildi... her ne kadar aksini düşündüğünden emin olsam da."

"Suçluluk duygusunu her gün taşıdı."

Hafifçe başını salladı. "Benim ve Lena'nın intikamını aldı ve bu beni memnun ediyor. Bahamut'un pençelerinden kurtulduğunda *onun sayesinde* huzura kavuşacağım."

Hafifçe başımı salladım çünkü vücudum güçlkle hareket

edebiliyordu. "Ona iyi davran, çünkü o iyi bir adam."

"Yapacağım." Onun sıcaklığı ve nezaketi, nefret etmek yerine sevmeyi seçmesi yaşarttı. "Sen onun söylediği her şeydin."

Yavaşça solmadan önce hafif bir gülümseme verdi. "Bu çabada başarılı olmana ihtiyacım var. Eğer kendim gidebilseydim, . Onun benim için ruhunu riske attığı gibi ben de onun için ruhumu riske atardım. Ama ne yazık ki kapılar beni hapsetti."

"Onu geri getireceğim. Söz veriyorum."

Delici gözleri benimkilere bakıyordu, ruhani bir güzelliğe sahip olduğu zekaya da sahipti. Babasının isteklerine rağmen onunla evlenmesine şaşmamak gerekirdi. "Bunu sana hatırlatacağım, Calista Laurier."

Bölüm 22

Talon

Masanın başındaki sandalyeye itildim, boş kâse önümde duruyordu. Birçok kez buraya sürüklenmiş ve onun maruz kalmıştım; ruhumu yutabilmek için bulunduğu yerden söküp alma eylemi. Her canımı yakıyordu, sanki vücudumdaki deri sıyrılıp altındaki kan ve kas ortaya çıkarılıyordu.

Bahamut'un eli göğsüme çarpmadan önce alevler içinde patladı ve etime bir kat daha yanık ekledi. Alevler, kırmızı ve turuncunun sürükleyici renkleri yerine, duvarlardaki apliklerdeki gibi siyah ve griydi.

Dallarının içime girdiğini hissettiğimde çılgılığımı bastırdım, her zamankinden daha derine iniyordu, ruhumu bulup onu özgür bırakmak için çaresizce. Şimdiye kadar uyguladığından daha büyük bir güçle içimi parçalara ayırdı, bedenimin içindekileri bir sandığa kilitlenmiş eşyalar gibi salladı.

Seni almasına izin vermeyeceğim.

Bahamut duvarları sarsacak kadar yüksek bir hırıltı çıkardı. Beni daha da sert çekti ve zaten ölmemiş olsaydım, bu hareket beni öldürebilirdi.

, Talon. Geliyorlar.

Sözlerini duyduğumda acım bir anlığına azaldı. Bunun ne anlama geldiğini sormak için yanıp tutuşuyordum ama kapıları açmayı reddettim.

ne kadar acı çektiğimi ona bildirmek için. Kraliçe Eldinar bana verdiği sözü asla bozmazdı, bu yüzden nerede olduğumu bilmiyordu ve asla da bilmeyecekti.

Bu sefer Bahamut beni sandalyenin arkasına çarpmadan önce bir hüsrân çığlığı attı. "Bırak onu." Beni boynumdan kavradı ve sıktı, sonra da sandalyeye çarptı.

Seni almasına asla izin vermeyeceğim, Talon Rothschild.

Gözlerimden yaşlar süzüldü ama Bahamut'un verdiği acıdan değil.

"Bırakın onu." Yumruğunu yüzüme öyle sert indirdi ki dünya saniyeler içinde karardı. "Ejderhanı serbest bırak."

"Yapamam. Tutuklu olan o, ben değilim."

Bana tekrar yumruk attı, onu hiç görmediğim kadar yıpranmıştı. Ruhum için endişeli ve çaresizdi, bir haftadır yemek yememiş aç bir hayvan gibiydi. "O zaman ejderhanı öldürteceğim."

Khazmuda'nın dayanma şeklinden, ateşinin ve pullarının Yeraltı Tanrısı'na meydan okumaya yetecek gücünden dolayı gurur duydum. "Sana iyi şanslar."

Bana o kadar sert yumruk attı ki sandalye devrildi ve ben de taşa çarptım.

Geliyorlar, Talon. .

Yüzümden taş zemine siyah kan damladı. Dişlerimden kan tükürdüm, bedenimin bir daha ayağa kalkamayacak kadar zayıfladığını hissettim. Bahamut'un benimle işinin bitmediğini, istediğini elde edene kadar benimle asla işinin bitmeyeceğini biliyordum.

Yer titredi. Zemin aniden dengesizleşince ellerim titredi. Bu terk edilmiş yerde tutsak olduğumdan beri böyle bir şey daha önce hiç olmamıştı. Bahamut'a bakmak için arkamı döndüğümde bana bakmadı.

Siyah gözleri odayı taradıktan sonra koridora açılan kapıya baktı; taşın sallanması onu endişelendirmişti.

Geliyorlar.

Başka bir güç kaleyi sarstı, bu sefer kasenin masadan kaymasına ve yere düşüp parçalanmasına neden olacak kadar güçlü ve uzun sürdü.

Kendimi ayağa kaldırdım, burnumdan ve şakağımdan Bahamut'un bana vurduğu yerden kan damlıyordu. Hissettiğim zayıflık, önemli bir şey olmak üzere olduğunu anladığımda yok olup gitti.

Bahamut odadan çıktı ve koridora yöneldi.

Artık onun zihnini hissedemiyorum, yani o geldi.

Konuşmamaya, ejderhama işkence edecek bir konuşmaya girmemeye yemin etmişim ama gücümü kaybettim. *Kimi?*

Uzun bir duraklama oldu, sanki Khazmuda kafasının içinde sesimin tadını çıkarıyordu. ***Calista.***

Odada tek başıma durdum ve zemin düz olmasına rağmen vücudumun sallandığını hissettim. Hayatın bedenime geri döndüğünü hissettiğimde ölü kalbim aniden bir alev cehennemine dönüştü. Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ve döktüğüm kanı temizlemek için yanaklarımdan aşağı süzülerek serbest kaldı. Yıllardır konuşacak kimsem olmamıştı ve şimdi elime fırsat geçmişti ama söyleyecek sözüm yoktu.

Riviana ve Kraliçe Eldinar ile birlikte senin için geliyor.

Gözyaşlarını hiç bu kadar acı verici hissetmemiştim. "Bebeğim..."

Riviana, Bahamut'la yüzleşebilecek kadar güçlü olan tek varlık. O Bahamut'la savaşırken sen de Calista ile kaçacaksın.

Bunu yapmasına izin veremem-

Bize güven, Talon.

Neyle karşı karşıya olduğunu anlamıyor.

Bir tanrı olarak, eminim biliyordur. Şimdi yürü Talon.

Kasenin parçalarına basmadan önce gözyaşlarımı ve kanı ön kolumla sildim, sonsuz işkence gördüğüm odadan çıktım, Bahamut'un gücü karşılığında kabul ettiğim hayatı geride bıraktım. *Bunun nasıl olduğunu anlamıyorum-*

Çünkü ölüm bir ejderhanın aşkıyla boy ölçüşemez.

Bahamut beni kişisel hizmetkârı olarak tutmayı tercih ettiği için kaleden nadiren çıkardım. Bu yüzden avlunun görüntüsü benim için hâlâ yeniydi; taş ve çürümüş ağaçlar, kimsenin katılmayacağı akşam yemeği partilerinin verilebileceği bir yer.

Oraya vardığımda Bahamut'u gördüm, artık bana gösterdiği canavarı değil, sırtında ağır kılıcıyla gece mavisini zırhlı yakışıklı adamı. Görünüşünü anında değiştirebiliyordu ama buraya geldiğimden beri onun sadece çirkin halini görmüştüm.

Önünde bir siyahlık belirdi, dokusu karanlığın geri kalanından farklıydı, bazen ay ışığını yansıtan karanlık bir gölün yüzeyine benzeyen bir maddeydi. Vücudumda çok fazla adrenalin vardı ve gidecek hiçbir yerim yoktu, titreyen ellerim ve ağır nefeslerimle orada durdum ve bekledim.

Sonra karanlıktan güneşin kendisinden daha parlak bir ışık çıktı, öyle güçlü bir parlaklıktı ki kör olma korkusuyla gözlerimi kaçırmama neden oldu. Kaleyi deldi ve siyah taşı beyaza çevirdi, ölü ağaçların aniden yeşil yapraklara ve sağlıklı kabuklara sahip olmasını sağladı. Yaşam lanetlilerin mahzenine girdi ve ölümü soldurdu.

Elimi yüzüme siper ederek tekrar baktım.

Bahamut ışığın içinde tökezleyerek geri çekildi, eli benimkiyle aynı şekilde havadaydı, gelişen olaylar karşısında açıkça şok olmuştu.

Orada duruyordu, parlak kızıl saçları görünmez rüzgârda dalgalanıyordu, elinde altın bir kılıç vardı. Parlaklığı hemen soldu, metalin üzerindeki pas gibi karardı ama güzelliği en sıcak ateşten bile daha ateşliydi.

Işık azalırken Bahamut elini indirdi. "Riviana, Caelum Tanrısı, Yaşam ve Işık Tanrısı, sonsuz geceme ayak bastı." Sırtındaki kılıcına uzandı. "Ve herhangi bir ölümlü kadar savunmasız geliyor." Kılıcını hazırda tutarak öne doğru bir adım attı, pelerini rüzgârda dalgalanıyordu. "En büyük düşmanımı alt etmek için böyle bir fırsatı hak edecek ne yaptım?"

Kraliçe Eldinar elf beyaz zırhı içinde, altın rengi saçları her zamanki gibi ışıltı ışıltı, uçurumdan çıktı. General Ezra da oradaydı, hiçbir korumanın yeterli olmayacağı bir yerde bile onu koruyordu.

Ve sonra Calista geldi.

Ona hediye ettiğim zırhın içindeydi, kılıcı sırtındaydı, koyu renk saçları diğer kadınlarla tezat oluşturuyordu. Nerede olduğumu tam olarak biliyormuş gibi gözleri benimkileri buldu ve ardından bir duygu seli geldi, bakışlarındaki çaresizliği aramızda elli metre olmasına rağmen görebiliyordum.

Beni kendisine doğru salladı. "Koş!"

Riviana'ya baktım, kılıcını hazır tutuyordu, bir tanrıyla yüzleşmeye hazırdı, kazanması mümkün olmayan bir savaştı, o onurla savaşıırken, o safsata ve yalanlarla savaşıyordu.

"Talon!"

Bahamut kılıcını bileğinin etrafında döndürdükten sonra Riviana'ya doğru hamle yaptı. Kılıçları birbirine değdiğinde, çıplak gözle izlenemeyecek kadar hızlı bir savaşa kilitlendiler. Kılıçlar çarpışıyor, dans ediyor ve her iki rakip de birbirlerinin hamlelerini önceden sezmiş gibi birbirlerinin etrafında hareket ediyordu.

Calista tekrar çığlık attı. "*Talon!*"

Bahamut'un hizmetkârları kılıçları ve kalkanlarıyla kaleden çıktılar ve efendilerinin çağrısına cevap verdiler. Sadece birkaç saniye içinde istila edilecektik ve hiçbir tanrı buna karşı koyamayacaktı.

Koştum ama aniden açılan geçide doğru değil. Bahamut'un sırtına doğru koştum ve kalçasındaki hançeri gördüm. arkadan çarptım, kınından çıkardım ve omzunun arkasına sert bir bıçak sapladım.

Saldırıma hazırlıksız yakalandı, yere düştü ve bir ejderhaninkine rakip bir çığlık attı. Sonra değişti, zırhı maviden siyaha dönüştü ve esareti altındayken görmek zorunda kaldığım canavara dönüştü.

Ayağa kalktım ve Calista'nın durduğu açıklığa doğru koştum.

Riviana dikkat dağıtmayı anlayacak kadar zekiydi, bu yüzden elinde altın kılıcıyla benimle birlikte koştu.

Calista'nın elini tuttum ve onu benimle birlikte geçide fırlattım, diğer tarafta nereye ineceğimizden emin değildim. Daha önce hiç hissetmediğim bir güç beni sanki Bahamut hala beni tutuyormuş gibi ileri geri savurdu. Calista'nın elinin benden kaydığını hissettim. Bir gümbürtü hissettim ve şiddeti giderek artan bir uğultu duydum, ses kulak zarlarım yarılına kadar yükseldi.

Sonra her şey durgunlaştı.

Yere düştüm, çimenlere dokunduğumda serindi, kuş sesleri hemen fark ediliyordu. Orada uzanırken gözlerim kapalı kaldı, tenimdeki sıcak güneşin farkındaydım, rahat sıcaklığın farkındaydım

Bahamut'un alanında olmayan bir şeydi. Efor ve adrenalinden dolayı zor nefes alıyordum ama yine de gözlerimi açacak gücü toplamam biraz zaman aldı.

Orada duruyordu-Riviana, esintide uçuşan beyaz bir elbise içinde. Bana baktı, altın kılıcının ucu toprağı deliyordu, iki eliyle kabzasını tutuyordu.

Ayağa kalktım ve onunla yüzleştim, son konuşmamızdan hatırladığım metanetli ifadeyi gördüm. Vahşi havasına ve öfkeli gözlerine baktım, onu minnettarlığımla boğmam gerekse bile kelimeler aklıma gelmiyordu.

"Dikkatinizi dağıttığınız için hepimiz Bahamut'un bölgesinden geri döndük. Teşekkür ederim," dedi. "Bu bana yaptığım istisnaya gerçekten değdiğini gösteriyor."

"Minnettarlığı hak eden tek kişi ." Dudaklarında ince bir gülümseme belirdi.

"Ama bunu söylerken kendimi yetersiz hissediyorum, çünkü hiçbir kelime bunun hakkını veremez."

Gülümsemesi genişledi. "Seni seven kadınlar olmasaydı bu an gerçekleşemezdi. Kraliçe Eldinar ve Calista Caelum Diyarı'na geçtiler ve benim müdahalem için yalvardılar. Oldukça ısrarcıydılar."

Calista'nın dayanılmaz kederinin onu sınırsız sınırlara sürüklediğini bildiğim için gözlerim düştü. Kraliçe Eldinar'ın güvenime ihanet etmesinin ve mezara kadar götüreceğine söz verdiği sırrı paylaşmasının nedeni bu olmalıydı.

"Ama taleplerini reddettim."

Gözlerim tekrar onunkilere kaydı. "O zaman fikrini değiştirmene ne sebep oldu?"

Yüzüme bakarken gözleri kısıldı, tek bir bakışta geçmişimi, bugünümü ve geleceğimi okuyabilirmiş gibi beni inceliyordu.

"Çünkü karın *diz* çöktü ve *yalvardı*."

Ciğerlerim nefes nefese kaldı ve gözlerim acıyla nemlendi. "Ve diğerleri de yalvardı."

Tek yapabildiğim nefes almak, beni boğan acıya rağmen nefes almaktı.

Riviana bir adım öne çıktı. "Bahamut senin hayatını aldı ve seni kendi topraklarına getirdi. Şimdi sonsuz şifa ve huzur diyarı Caelum Diyarı'nda duruyorsun çünkü ruhunu buraya ben getirdim."

Anlamam bir anımı aldı. "Çünkü ben hala ölüyüm..." Calista'nın elini tutup sıkıdığım an, geçirdiğim son andı. Khazmuda'nın sesi sessizdi, bu yüzden bana buradan ulaşamayacağını varsaydım.

Hafifçe başını salladı.

"Anlıyorum..." O anda sadece minnettar hissetmeliydim ama hayal kırıklığına uğramıştım. Calista'ya düzgün bir veda edemediğim ve benim için yaptıkları için ona teşekkür edemediğim için hayal kırıklığına uğramıştım. Aynı şeyi Khazmuda'ya da yapamadım.

Uzun bir süre beni izledi, ben bu duyguları işlerken beni gözlemledi. "Bahamut Ölülerin Tanrısıdır. Ben ise Yaşayanların Tanrısıyım. Bu da demek oluyor ki ruhu bedene geri döndürmek benim elimde. Bu daha önce hiç yapmadığım bir eylem çünkü işlerin doğal yolu bu değil ama kısa hayatında gösterdiğin olağanüstü kahramanlık nedeniyle senin için bir istisna yapmayı kabul ettim. Eğer istediğin buysa."

Kalbimin göğsümde çarpmaya başladığını hissettim. Adrenalinin geri döndüğünü hissettim.

"Yeraltı dünyasında geçirdiğiniz zaman bedeninizde kalıcı bir iz bırakacak. Esaret altındayken aldığın yaralar sonsuza dek senin bir parçan olacak. Bir ölümlü olarak, yaşadığın sürece bu acıyı taşıyacaksın. Ama benim topraklarımda kalmayı seçersen, ışığım seni iyileştirecek.

ve seni bir bütün yapacağım. Bu ağır bir karar Talon Rothschild-
çünkü geri dönüşü yok."

Kararın ağırlığıyla gökyüzünün üzerime düştüğünü hissettim.

"Henüz kararınızı vermeyin, çünkü biri sizinle konuşmak istiyor."
Riviana kılıcını yerden aldı ve kabzasını göğsüne dayayarak uzaklaştı,
yüksek kesimli elbisesinin içinde bacaklarının çoğu açıktaydı, topukları
da kılıcı gibi altın rengindeydi.

Sonra aniden karşımda belirdi, gece yarısı siyahı saçları, kristal mavisi
gözleri vatanımızın uçurumunu çevreleyen cerulean sularla aynıydı,
bakışları ikimiz de hayattayken bana gösterdiği sevgiyle doluydu.

Nefesim tıkanı ve tutamadığım gözyaşlarımı hissettim.
Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüp çeneme ulaştıktan sonra
aşağıdaki çimenlere düştü. Her nefes acıtıyordu çünkü ciğerlerimin
ihtiyacı olan hava yetmiyordu. "Vivian..."

Evimizde birlikte yaşadığımız zaman giydiğine benzer mavi bir
elbiseyle duruyordu, rengi parlak gözleri ve siyah saçlarıyla çok
güzeldi. Gözleri benimkiler gibi sulandı, başarısızlığıma rağmen sevgisi
devam ediyordu.

Ona doğru ilerledim ama ona ulaşamadan durdum, ona dokunmaya
çalıştığımda et mi yoksa sis mi hissedebileceğimden emin değildim. O
kadar uzun süre rüyalarımın girmiş, denizi geçerken yalnızlığımın
bana eşlik etmiş, o gittikten yıllar sonra bile benim bir parçam olarak
kalmıştı. Bu bir rüya gibiydi ve gerçek olmasını istiyordum.

Elini kaldırdı, kıvrak parmak uçları acı verici bir yavaşlıkla çeneme
doğru ilerliyordu.

Beklerken nefesimi tuttum, hissedebileceğim bir şey olmasını
umtum.

Sonra onun dokunuşunu hissettim, serin tenini hissettim, sevgisinin
etimize geçtiğini hissettim.

Gözlerimi kapattım ve gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülmesine izin verdim, ruhumu parçalayan acı dolu hıçkırıklara teslim oldum. Kollarım onu sardı ve sertçe göğsüme çektim, çenem tıpkı hatırladığım gibi başının üzerinde duruyordu, bedenlerimiz tam olarak eskiden olduğu gibi birbirine uyuyordu. Ona sarılırken hıçkıra hıçkıra ağladım. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm." Onunla ilgili son hatırladığım şey yakılmak üzere kazığa sürüklendiği idi. En azından şimdi o anı bu birlikte yeniden yazılıyordu. "Çok özür dilerim."

Uzun bir süre öylece durduk, sanki tanrılar bizi ayırmaya çalışacakmış gibi birbirimize sıkıca sarıldık.

İlk uzaklaşan o oldu. "Bu senin hatan değildi-"

"Evet, ." Daha fazla gözyaşı başımı salladım. ". "

"Hayır." İki eli de kollarıma gitti ve zor bir günün ardından beni teselli ederken yaptığı gibi beni sıktı.

"Daha fazlasını yapabilirdim-"

"Korkunç bir adam hepimize ihanet etti ve sorumluluk ona ait." Beni tekrar sıktı. "Sen onurlu bir adamdın. Büyük bir prentin. Ve daha da büyük bir koca. Seni hiçbir şekilde sorumlu tutmuyorum, ailen de öyle."

Yüzlerini hayal ettiğimde gözlerimi kapattım, orada bir yerde, güneş ışığında ve güzellikte bir yerde olduklarını biliyordum.

Tekrar konuşmadan önce ona bakmamı bekledi. "Onu öldürdün. Krallığımızı vahşi bir zorbadan kurtardın. Hepimizin intikamını aldın. Ve hepimiz seninle çok gurur duyuyoruz."

Hak edeceğimi hiç düşünmediğim övgüleri duyunca başımı öne eğdim.

"Artık huzuru biliyoruz - senin sayende." Ellerini kollarımdan çekti ve sanki tek istediği daha iyi hissetmemmiş, bunun gerçekleşmesi için her şeyi söyleyip yapabilecekmiş gibi bana o şefkatli gülümsemesini verdi. "Çok uzun zamandır acı ve pişmanlıkla yüklüydün. Artık huzuru bulmanın zamanı geldi."

Hâlâ bunu hak etmediğimi hissediyordum ama yine de başımı salladım.

"Riviana size bir seçenek sundu. Burada kalıp onun ışığında iyileşmek ya da yaşayanların ülkesine dönmek."

Derin bir nefes aldım ve tedirginliğin beni bir kez daha sardığını hissettim.

O güzel gözleriyle beni izledi, tıpkı odanın diğer ucunda birbirimizi gördüğümüzde, ateş ışığında seviştiğimizde yaptığı gibi bakışlarımı içine çekti. Aradan geçen zamanın koparamayacağı bir bağ. "Seni her ne kadar burada yanımda istesem de, artık başka birine ait olduğunu biliyorum."

Suçluluk duygusu içime hücum etti, acıyı durdurmak için dişlerimi gıcırdatmama neden olan türden bir suçluluk. Ona bakamıyordum ve utancımından gözlerim başka yerlere kayıyordu.

Parmakları çenemi buldu ve beni nazikçe kendisine doğru çekti. "Üzülme. Aşk güzel bir şey ve onu yeniden bulmana sevindim." Beni rahatlatmaya çalıştığı zamanki gibi gülümsemedi ama gözleri samimiyetini gösteriyordu. "Calista ile etkileşimim kısa sürdü ama sana olan sevgisinin Riviana'nın ışığı kadar saf olduğunu biliyorum. O senin sevgine layık ve benim de tek şey bu."

"Vivian..." Gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye devam etti. "Seni kaybettikten sonra uzun süre bekledim... onlarca yıl."

"Biliyorum." Gözleri sulanırken yanağımı okşadı. "Kalbinde benim için öyle bir nöbet tuttuğunu biliyorum ki buradan bile hissedebiliyordum. Bahamut'un topraklarına girdiğini hissettim ve sesimle seni durdurmaya çalıştım ama beni duyamadın."

"Duydum..." Ama ben bunu görmezden geldim. "Seni tekrar görmeyi hak etmiyordum, seni ve... Lena'yı nasıl yüzüstü bıraktığımdan sonra değil. Yaptıklarımın cezası olarak yeraltı dünyasına mahkûm edilmek istedim."

Gözleri daha da yaşardı. "Bizi hayal kırıklığına uğratmayın. Kendini affet." Eli göğsüme gitti. "Kendini affet ve huzur içinde ol, Talon."

Elim onun eline gitti ve sıkıca kavradım. "Bir daha sevebileceğimi hiç düşünmemiştim. Buna hiç niyetim yoktu."

Sulu gözleri benimkilerde kaldı. "O zaman o gerçekten özel biri Talon."

Başkasına olan aşkımdan bahsederek onu incitmek istemedim. Ağzımdan çıkan her kelime için kendimi bok gibi hissediyordum. "Özür dilerim-"

"Olma." Elimi sıktı. "Aşkımız bunca zaman olduğu gibi devam edecek ama artık değişmek zorunda. Mutlu olmanı, birini tüm kalbinle sevmeni, evlenmeni ve çocuk sahibi olmanı istiyorum."

Başımı öne eğdim çünkü suçluluk duygusu çok ağır basıyordu. Benim baba olmak istediğim kadar o da anne olmak istemişti. O benden daha masumken benim bu mutluluğu yaşamam ve onun doğru değildi.

"Ve biliyorum ki bu durum tersine dönseydi, sen de aynı şekilde hissederdin." Başımı salladım. "Benimle kalman için sana yalvarırdım."

Dudaklarında acı dolu bir gülümseme belirdi. "Bunu isterdin ama yapamazdın." Gözleri daha da sulandı ama yaş akmadı. Onları elinden geldiğince bastırdı. "Gitme vakti geldi Talon."

Kaymadan önce elini daha sıkı kavradım. "Her zaman kalbimde olacaksın, Vivian."

Elini benimkinden çekti ama parmaklarımız birbirine sürtünmeden bıraktı. "Ve sen her zaman benim elimde olacaksın, Talon." Tenimizin birbirine değmesine izin verdi, yanaklarından süzülen gözyaşlarının arasından gülümsedi, ışığı daha parlak yanıyordu. Temasımızı kesmeden önce dokunuşun bir an daha sürmesine izin verdi. "Artık gitme vaktimiz geldi."

Bölüm 23

Calista

Büyük Ağaç'ın önünde, elflerin oraya diktiği tahta kürsünün üzerinde duruyordum; Caelum Diyarı'nın kapısına ulaşmadan önce kara elflerle savaştığımız yerde. Kraliçe Eldinar ben ve amcamla birlikte, savaşta tüm ağaçlar yandığından beri daha da büyümüş olan açıklığın önünde duruyordu. Kütükler temizlenmişti, böylece yeni yaşam yeniden başlayabilecekti.

Yeraltı dünyasından ayrıldığımızda Riviana bizi buraya getirmişti ama o zamandan beri onu ne görmüş ne de konuşmuştuk. Saatler geçti ve tekrar ortaya çıkmadı.

Talon da öyle.

Gökyüzüne baktım ve zaman geçtikçe güneşin konumunun nasıl değiştiğini gördüm. Gözlerimiz kısa bir süreliğine birleşmiş, ellerimiz vahşice birbirinden ayrılmadan önce birbirine kilitlenmişti.

Bu onu son görüşüm müydü?

"Geri geleceğini sanmıyorum." Işığın gölgelikten süzülüşünü izledim, dallar arasında zıplayan kuşlara baktım ve şarkılarını dinledim. Kalbimde acı dolu bir uçurum açıldı.

Kraliçe Eldinar yanıma geldi. "Biraz zaman ver." "Saatler oldu..."

"Zaman perdenin ötesinde farklı geçer."

"Ne kadar farklı?" Ben sordum.

"Bilmiyorum," dedi. "Sadece farklı olduğunu biliyorum. Belki de buradaki birkaç saat orada sadece birkaç dakika."

Ona doğrudan bakacak gücü kendimde buldum. "Sence geri dönecek mi?"

Daha önce soruma cevap vermemişti ve ifadesindeki sertlik şimdi de cevap vermeyeceğini gösteriyordu. "Bunun zor bir karar olduğunu inkar etmeyeceğim. Caelum Diyarı'nda sadece yaraları iyileşmekle kalmayacak, aynı zamanda hayatı boyunca sevmeye söz verdiği kadınla yeniden bir araya gelecek."

Yüzünü, ne kadar yıkıcı bir güzelliğe sahip olduğunu hayal ettiğimde gözlerimi kaçırdım. "O şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın... senin dışında."

"Aşk güzellikten daha derindir."

"O da nazik biri. Beni bir düşman gibi karşılayabilirdi ama bir kız kardeş gibi karşıladı." Gözlerimi yerden ayırmadım ama onun şefkat dolu parlak gözlerinin görüntüsü aklımda kaldı.

Kraliçe Eldinar uzun bir süre sessiz kaldı. "Eğer onunla kalmayı seçerse, bu bir şeyi değiştirir mi?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Kalacağını bilseydiniz, onu kurtarmak için hayatınızı riske atar mıydınız?"

Gözlerim yaşlarla dolarken yere bakmaya devam ettim. "Tabii ki..."

"O zaman geri dönse de dönmese de ruhu kurtuldu ve bizim istediğimiz de buydu." Eli omzuma gitti ve beni nazikçe sıktı. "Ve eğer sana ne kadar minnettar olduğunu asla söyleyemezse, sadece minnettar olduğunu bil."

Ateşböcekleri açıklıkta ve ağaçların arasında süzülüyor, tüm ormanı hafifçe aydınlatıyordu. Ormanda ateş yakmak yasaktı ama ben düşen dallardan bir şenlik ateşi yaktım ve onu alevlendirdim.

Kraliçe Eldinar buna itiraz etmedi.

Çimlerin üzerine oturdum ve alevleri izledim, o kadar çok saat geçmişti ki neredeyse yeni bir gündü.

Yukarıdan kanat sesleri geldi ve başımı kaldırıp baktığımda Khazmuda'nın pullarındaki ateşin yansımasını gördüm, açıklıkta bana katılmış, kuyruğunu vücuduna doğru kıvrık tuttuğu sürece ağaçların ortasına sığmayı başarmıştı.

Kaynaşmış değiliz ama bu ateşin sıcaklığını hissettiğin gibi ben de acını hissedebiliyorum. Çenesini pençelerine dayadı, kara gözlerini bana dikti.

"Geri geleceğini sanmıyorum."

Bence yapacak.

"Caelum Diyarı'ndayken Vivian'ı gördüm. Kalmayı seçtiyse onu suçlayamam. Ondan nefret edemezdim."

Vivian'ı sevdiğini biliyorum. Ama bu uzun zaman önceydi.

"Aşk öylece ölmez."

O zaman neden geri dönmeyeceğini düşünüyorsun?

"Çünkü çok uzun zaman oldu Khazmuda. Neredeyse bütün bir gün."

Bu geri dönmeyeceği anlamına gelmiyor, Pretty.

Gözyaşlarımı bastırmak için elimden geleni yaptım ama içimde fokurdadılar ve çenemdeki tüm kasların gerilmesine neden oldular. Sinüslerim yandı.

Bize geri döneceğini biliyorum.

"Onu seviyor."

O bizi daha çok seviyor.

Bakışlarımı ona doğru kaydurdım, gözyaşlarım yanaklarımdan sıvı elmaslar gibi süzülüyordu.

Gözleri benimkilerden uzaklaşıp arkamdaki kapı aralığına kaydı. Koyu renk gözleri bizimkiler gibi açılıp kapanmıyordu, bu yüzden yüzünde ifade yoktu. Yüzündeki kasları insanlar ve elfler gibi hareket ettiremiyordu.

Bakışlarını neyin yakaladığını görmek için arkama baktım.

Umduğum gibi Talon yerine Riviana vardı, parlak kıvıll saçları canlı alevler gibiydi. Altın topuklu ve beyaz elbisesi içinde, Bahamut'a yaptığı gibi kılıç kullanamayacak kadar güzel görünüyordu. "Calista."

İsmimi duyunca sustum ve mideme bir korku çöktüğünü hissettim. Benimle konuşmak için geri dönmüştü; Talon'un topraklarında kalmaya karar verdiğini söylemek için. Belki de ona bana iletmesi için bir mesaj vermişti... duymak istemediğim bir mesaj.

Çimenlerden kalkıp yavaşça ona yaklaştım, Kraliçe Eldinar'ın da kötü bir haber bekliyormuş gibi temkinli bir ifadeyle onu izlediğini gördüm. Çenem düştü çünkü ona bakamıyordum, tıpkı suçlananların cellatlarına bakamadıkları gibi.

"Beklediğimden daha büyük bir meydan okumaydı. Lekelenmiş bir ruhu parçalanmış bir bedenle yeniden bir araya getirmek, sahip olduğumdan çok daha fazla bir enerji ve sahip olmadığım bir deneyim gerektiriyor. Ama yılmadan peşinden gittim ve başkalarının başarısız olacağı yerde başarılı oldum."

"Ne-ne diyorsun?"

Bana uzun uzun baktı. "Talon Rothschild yaşıyor."

Derin bir nefes aldım ve onun arkasına baktım, kendi geçtiğim kapıdan çıkmasını bekliyordum. Ama orada değildi. Kalbim hayal kırıklığı içinde bir çığlık attı çünkü onunla aynı havayı solumayalı bir ömür geçmişti. "Nerede o?" diye sordum. "Onu görmek istiyorum."

Gözleri açıklığın sol tarafına doğru kaydı.

Kollarımda şişlikler oluştu. Sıcak bir akşamdı ama omurgamda bir ürperti hissettim. Aynı yöne bakmak için döndüğümde nefes almaya cesaret edemedim. İşte o zaman, cesedini taşıyan tabutun, ne Khazmuda'nın ne de benim hazır olmadığımız bir cenaze törenine hazırlanmak üzere mezarlığa hatırladım.

Onu uzaktan gördüm, ateşböceklerinin ışıkları arasından yaklaşıyordu, savaşta giydiği siyah içindeydi, göğsünün ortasında ejderha arması vardı. Büyük kılıcının kabzası bir omzunun üzerinden görünüyordu, koyu renkli pelerini arkasındaki çimenlerin üzerinde ipek gibi kayıyordu.

Nutkum tutulmuş bir halde yaklaşmasını izledim, saçları gece gibi koyu, gözleri yeraltı dünyası gibi karanlıktı. Uzun gövdesini sanki yüzeyinin altında hiç yara yokmuş gibi güçle taşıyordu. Ateşe yaklaştığında yüz hatları tümüyle ortaya çıkıyordu ve gözleri hem yumuşak hem de yoğundu.

Bana baktılar ve başka kimseye bakmadılar.

Bacaklarıma güç geri geldiğinde, beni ona doğru taşıdılar, ellerim beklentiyle titriyordu, parmak uçlarım çaresizlikten yanıyordu, kalbim o kadar doluydu ki göğsümün içinde patlamak üzereydi.

Adımlarım hızlandı ve mesafenin geri kalanını koştum, beni güçlü kollarıyla yakaladığında göğsüne çarptım. Bir kasırga ve tsunami gibi bir araya geldik, devasa güçlerimiz tek bir güçte birleşti.

Alnım sert göğüs plakasına yaslanırken hıçkırıklara boğuldum, onu sıkıca kavradım, sanki biri onu elimden almaya çalışacakmış gibi

Yine ben. Karşı konulmaz bir duyguyla sarsıldım, öyle ağır bir ağlama ki yüzümü da gizlememe neden olan çirkin gözyaşları getirdi.

Beni sıktı ve çenesini başıma yasladı, kaybettiğim adamın yasını tutmama izin verdi, onun gerçekten geri döndüğüne inanmama izin verdi. Kalbi kırık bir çocuk gibi beni kucaklarken elini saçlarımda gezdirdi.

Gözyaşlarım nihayet dindi. Nefeslerim normale döndü. Yüzümün şiş, kırmızı ve iğrenç olduğunu biliyordum ama yine de ona bakmak için geri çekildim, yakışıklı yüzünü avuçlamak ve güzel gözlerine sonsuza dek bakmak için.

Yanağımı avuçladı ve birçok kez yaptığı gibi başparmağını düşen bir gözyaşının üzerinde gezdirdi. "Ben buradayım, bebeğim." Alnını alnıma yaklaştırdı ve bana sarıldı, yakınlığının her kırık parçamı iyileştirmesine izin verdi. "Ben buradayım."

Khazmuda, patisi yaralanmış bir köpek gibi, sadece sızlanma olarak tanımlanabilecek bir ses çıkardı. Tekrar yaptı, kapalı ağzının arkasından küçük bir çığlık attı. Son birkaç hafta içinde bunu birçok kez duymuştum... ve bunun ağlayan bir ejderhanın sesi olduğunu biliyordum.

Talon beni serbest bıraktı ve ikimiz de Khazmuda'ya baktık, gözlerinin köşelerinde hindistan cevizi büyüklüğünde yaşlar vardı, diğerleri ise pürüzsüz pullarından yavaşça aşağıdaki çimlere doğru süzülüyordu. Talon'un gözleri duygusal ejderhasını görünce hemen parladı ve ona doğru ilerledi, iki eli ejderhanın burnundan yukarı kayarak alnını ona doğru kaldırdı. "Seni incittiğim için özür dilerim."

Khazmuda gözlerini kapadı ve ağlamaya devam etti, pulları Talon'un avuçlarına bastırdı.

Yanına geldim ve bir nehrin dibindeki çakıl taşlarından daha pürüzsüz olan sert pullara dokundum. Nefesleri titrek ve gergin çıkıyordu, o kadar çok duygu vardı ki gidecek hiçbir yeri yoktu. Bu durum vücudunun kaos içinde titremesine neden oldu.

"Sana yalan söylediğim için özür dilerim," diye fısıldadı Talon.

Seni bir ejderhanın yavrusunu sevdiğî gibi seviyorum.

Talon ejderhasının ağlayışını dinlerken gözlerini kapadı, kendi gözyaşları da serbest kaldı. "Ben de seni aynı şekilde seviyorum Khazmuda."

Bir daha asla ayrı kalmak istemiyorum.

"O zaman sonsuza dek yan yana, insan ve ejderha olarak birlikte yaşayacağız."

Evet.

Talon gözlerini açtı ve burnunu ovuşturarak ejderhasının üzüntüsünü teselli etmeye çalıştı.

Seni almasına izin vermedim ve kimsenin seni almasına izin vermeyeceğim.

Talon, Khazmuda'nın iri gözlerinin içine bakarken elini durdurdu, çok güçlü ve içgüdüsel bir sevgi görüyordu. Talon'un gözleri hâlâ duygularla buğuluydu ve hissettiği her şeyi ifade edecek kelimeleri bulmaya çalışırken yutkundu. "Senin sayende buradayım." Onun karanlık ve parlayan gözlerinin içine baktı. "Buradayım çünkü ben ölmek isterken beni yaşamaya zorladın. Buradayım çünkü Barron'u yenebilmem için beni okyanusların ötesine taşıdın ve Constantine'i yendin. Şu anda buradayım çünkü senin sevgin tanrıların gücünden daha güçlü. Bazıları beni kahraman ilan etti ama bu unvanı hak eden tek kişi sensin."

Bölüm 24

Calista

Riviana Büyük Ağaç'taki kapıdan Caelum Diyarı'na döndü. Talon döndüğünde Kraliçe Eldinar ve amcam sessizce izin istediler, bu ana en çok ihtiyacı olanların Khazmuda ve ben olduğumuzu anlamışlardı.

Üçü birlikte şenlik ateşinin yanında oturdular, ateş böcekleri ve müzikle dolu zaten sıcak bir akşamda alevler sıcacıktı. Riviana'nın müziği uzun zamandır olmadığı kadar yüksekti, melodisi ruhani, hafif ama yine de güçlüydü.

Talon kolunu dizine dayayarak oturdu ve birkaç dakika boyunca bakışlarımı üzerinde tuttu.

Khazmuda çenesini pençelerine dayamış, gözlerini Talon'un yüzüne kilitlemişti.

Ben de kafamı çevirmemiştim, yüzünü inceliyor ve tekrar kaybedecekmişim gibi ezberliyordum. Aradan geçen haftalar o kadar korkunçtu ki, onun dönüşü bunu silmeye yetmemişti. Gerçekten yanımda olduğunu kabullenmem için hâlâ zamana ihtiyacım vardı. Gözyaşlarım gözlerimden ayrılıp yavaşça yanaklarımdan aşağı süzülürken, denizden eve yaptığım uzun yolculuğu, çadırımda tek başıma uyuduğum geceleri, Kraliçe Eldinar ve diğerlerinin beni teselli etmeye çalışıp da başaramadıkları zamanları hatırladım.

Beni gördüğünde bakışlarına hüznün girerdi ama beni teselli etmeye çalışmazdı. Birlikte otururken saatler sessizlik içinde geçti, hepimiz

Bizden çalınan zamana alışmaya çalışıyordum.

Sorularım vardı ama sormaya çok korkuyordum.

O da konuşmak istemiyormuş gibi görünüyordu.

Yeniden bir araya gelmek mutluluk verici ve tutkulu olmalı ama ikimiz de kendi yollarımızda o kadar kırılmıştık ki bunun gerçek olduğunu kabul etmek için zamana ihtiyacımız vardı. Gerçekten bir araya geldiğimizi kabul etmek için.

İlk konuşan Khazmuda oldu, zihnini ikimize de yansıttı, böylece ikimiz de onun düşüncelerini duyabildik. **Bize söylemeliydin.**

Talon'un gözleri ilk kez düştü.

Sana yardım edebilirdik.

"Nasıl olduğunu anlamadım."

Bu sırrı uzun süre taşıdın. Seni yiyip bitirmiş olmalı.

"Evet," dedi Talon sessizce. " oldu."

Geçmişten gelen ipuçlarını birleştirmeye, çözülmemiş bir bulmacayı bir araya getirmeye başladım. "Başımdan beri biliyordun." Savaşın hayatını alacağını söylemişti, çünkü . Canımı bağışlamak için beni uzaklaştırmıştı. Benimle evlenmek istediğini söylemişti ama bu sözü asla tutamayacağını biliyordu.

Talon utanç içinde başka tarafa baktı.

"Gölge Taşı'ndaki kalede.... ve gemideki kamaramızda... Biriyle konuştuğunu duydum." Gerçeği yorumlayışımın yanlış olduğunu düşünmüştüm çünkü mantıklı gelmiyordu. Talon kendi kendine böyle konuşacak bir adama benzemiyordu. Ama odada kimseyi görmemiştim. "Hayaletlerle konuşmuyordun. Onunla konuşuyordun."

Talon bana bakmak için çenesini kaldırmadı, sessizliği onu onaylıyordu. "Bana Güney Adalarını geri almam için güç verdi - karşılığında

ruhum için. Uğruna yaşayacak çok az şeyim varken bu takası yaptım. Ailemi yüzüstü bıraktığım için cezalandırılmak . Ama sonra seninle tanıştım..." Bakışlarını kaldırdı ve bana baktı. "Ve büyük bir hata yaptığımı biliyordum. Ondan beni bu anlaşmadan kurtarmasını istedim ama şartlarını kabul edemezdim."

"Tüm bunları önleyebilirdiniz ve siz hayır mı dediniz?"

Gözlerinden bir parça acı akıyordu. "Kabul edemeyeceğim bir anlaşmaydı."

"Khazmuda ve benim ne kadar acı çektiğimizi anladığını sanmıyorum." İkimizin de artık yaşamak istemediğini.

Tekrar yere baktı. "Her ne çektiysen, seni temin ederim ki benim yeraltı dünyasında geçirdiğim zaman çok daha kötüydü. Sizin zamanınızda bir ay geçti, ama benim için iki yıl oldu. Sonsuz geceyle geçen iki yıl. Benzer anlaşmalar yapanların ruhlarını almakla geçen iki yıl. Ölümde bile kaçılamayan bir varoluşla geçen iki yıl."

Duyarlılık eksikliğimi fark ettiğimde suçluluk duygusuna kapıldım. "Özür dilerim."

Anlaşma neydi?

Talon gözlerini yere indirirken başparmağıyla işaret parmağını birbirine sürttü. "Kraliçe Eldinar'ı yakalayıp yerime geçmesini sağlamak için." Dehşete kapılmış yüz ifademi görmek için başını kaldırdı. "Çünkü onun ruhu benimkinden daha değerli olan tek şeydi. Onun benim yerimi almasına izin veremezdim, ben anlaşma yapmışken o yapmamışken olmazdı. Acı çekmek benim yükümdü -Onun değil."

Hissettiğim kızgınlık yok oldu.

"Ve benim için yaptıklarından sonra, doğru seçimi yaptığımı söyleyebilirim."

Ağır bir sessizliğe gömüldüm, kimsenin göremediği görünmez ağırlıklarını düşündüm. Sonlara doğru neden dikkatinin dağıldığını, neden artık orada değilmiş gibi göründüğünü, sevgisinin ve şefkatinin neden buharlaştığını şimdi anlıyordum. "Bahamut misilleme yapacak mı?"

Talon bakışlarımı tuttu. "Bilmiyorum."

Ben yaşadığım sürece Talon'un ruhunu alamaz, bu yüzden misilleme yapmak anlamsız.

İçimde yeni bir korku yandı. "Seni öldürmek için geri gelmezse... ve sonra Talon'u almazsa."

Talon, "Ölülerin Tanrısı olarak yaşayanlara müdahale edemez," dedi. "Khazmuda güvende."

O zaman Bahamut artık yok.

Talon'un yüzünü inceledim, onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini görmek için.

Yüzü taş gibiydi. Sessizlik uzadı, yanımda çıtırdayan alevlerin sesi.

"Orası nasıl bir yerdi...?" Soruyu tereddütle sordum, bu kadar uzun süre acı çektiği şeyin ayrıntılarını bilmek isteyip istemediğimden emin değildim.

Bir süre yere baktı. "Anlatılamaz. Ve gerçekten bilmek istemiyorsan, anlatılamaz olarak kalmasını tercih ederim." Bakışlarını kaldırdı ve bana baktı, gözlerindeki ışık sönmüştü.

Bazı şeylerin söylenmemesi daha iyidir.

"İki yıl geçti demiştin." İki yıl birbirimizi tanıdığımızdan bile çok daha uzun bir süreydi. "Artık farklı olduğunu görebiliyorum ve orada geçirdiğin süre göz önüne alındığında bu mantıklı."

Kollarını dizlerine dayamış beni izliyor, meramımı anlatmamı bekliyordu.

"Ben... Ben senin geri döneceğini düşünmemiştim." Bu sözleri söylerken ona bakmadığım için gözlerim düştü, beni neredeyse kıracak olan gerginliği yeniden yaşadım. "Bu senin için zor bir karar olmalı." Karısına olan sevgisi onlarca yıl sürmüştü, o kadar güçlüydü ki onun intikamını almak için ruhunu feda etmişti.

İki yıllık bir ayrılıktan sonra, onun bana olan sevgisi , ona olan sevgisinin yanmasını beklerdim.

Talon sonsuza dek sürececek bir sessizliğe gömüldü. Gözleri başka bir yere, uzaktaki ateş böceklerine kaydı, gözleri onların ışıklı bedenlerinin parıltısını yansıtıyordu. "Bu benim vermem gerekmeyen bir karardı, çünkü o benim yerime verdi." Gözleri tekrar bana döndü. "Artık başka birine ait olduğumu söyledi ve artık zamanı geldi."

Aldığım derin nefesle bedenimin yükseldiğini hissettim, onun özverisinden etkilendim. Talon'u sevdiğimi fark ettiğinde, gözlerinde saklayamadığı bir acının sızısı vardı. Ama sonra çabucak gömdü, hayal kırıklığını yuttu ve beni kabul etti. "Onu seçmiş olsaydın seni suçlamazdım. O hayatımda gördüğüm en güzel kadın, hem içi hem de dışı."

Gözlerini indirdi ve dudaklarına acı dolu bir gülümseme yerleşti. "O olağanüstü bir kadındı. Başına gelenleri hak etmedi. Kocasının başka birine olan aşkını ilan etmesini de hak etmedi... ve beni bundan kurtardığı için sonsuza dek minnettar olacağım. Gitmeme izin verecek kadar beni sevdiği, sevmem, huzurlu olmam ve çocuk sahibi olmam için bana onay verdiği için... oysa kendisi hiç sevmedi." Gülümsemesi soldu ve gözleri acıyla sertleşti, yaşlarla parladı. "İkinizi de kelimelerin anlatamayacağı kadar çok seviyorum... ama biraz zamana ihtiyacım var."

" yok," diye fısıldadım, onu bırakmak istemiyordum ama bırakmak zorunda olduğumu biliyordum.

Anlıyoruz Talon. İstedığın kadar zamanın var.

Bir süre daha orada oturdu, gözleri yerdeydi ve sonra ayağa kalkıp uzaklaştı, omuzları eskisi gibi güçlü değildi, pelerini çimlerin üzerinde arkasından geliyordu... ve sonra ateşböcekleri denizinde kayboldu.

Bölüm 25

Talon

Uyandığımda ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama gözlerimin arkasındaki baş ağrısına bakarak günler geçtiğinden şüpheleniyordum. Güneş ışığı pencereden içeri girdi ve beni saran çarşafı ısıttı. Midem hemen acıyla kemirildi çünkü çok uzun zamandır boştu.

İki yıldır uyumamıştım ve şimdi vücudum bana yetişmeye karar vermişti.

Mutfağa geçtim ama mutfak boştu. Üç bardak su içtim çünkü vücudumun her yerinde dehidrasyonu hissedebiliyordum. Cildim zımpara kağıdı gibiydi ve gözlerim kan çanağına dönmüştü.

Yiyecek aramak için dışarı çıkma niyetiyle ön kapıyı açtığımda, meyve ve sebze kapları buldum. Bir de patates güveci vardı. Not olmadığı için kimin bıraktığını bilmiyordum ama minnetle kabul ettim ve masaya oturduğumda hepsini yedim.

Tüm temel ihtiyaçlarım karşılandığında kendimi daha iyi hissettim ama sadece bir anlığına.

Sonra her şeyi hatırladığımda acı da gelgitle birlikte geldi. Sonsuz karanlığın dünyasına hapsedilişimi, Vivian'la geçirdiğim son anı... ve benim çekmemem için onun acıyı nasıl üstlendiğini hatırladım.

Onu hak etmedim. Onu asla hak etmedim.

Uzun bir süre sandalyede oturdum, beni bu kadar acıya boğan bir şeyle barışmaya çalıştım. Umutsuzluk çok fazlaydı ve gözlerimin kenarlarında yaşlar hissettim.

Acını hissediyorum. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim.

Şu anda mutlu olmalıydım ama perişan haldeydim. *Ben iyiyim, Khazmuda.*

Bir daha konuşmadı.

Orada uzun süre tek başıma oturdum ve açık pencerelerden giren güneş ışığına baktım. Güneş her zaman bu kadar parlak mıydı? Yoksa sürekli gölgede kalan gözlerim zarar mı görmüştü?

Kapı çalındı ve Calista'nın gelmesini hem arzuladım hem de korktum.

Ama gelen, saçlarında çiçekler olan beyaz elbisesi içindeki Kraliçe Eldinar'dı. Kapıyı açtı ve odanın diğer ucundan bana baktı. "Uzun süre ."

Muhafızlar ağaç evi gözetliyor, kapının önüne yiyecek koyuyor ve benim almamı bekliyor olmalı. "Ne kadar sürecek?"

"Üç gün."

Yazın en sıcak gününde kendimi kurumuş bir dere gibi hissetmeme şaşmamalı.

"Alabilir miyim?" diye sordu

nazikçe. Başımı salladım.

Kapıyı kapattı ve yemek masasına yaklaştı.

Calista dışında biriyle konuştuğum için kendimi suçlu hissettim. Beni ne kadar özlediğini biliyordum ve ben kendimden izin istemişken ve onun bana ihtiyacı varken ondan başkasıyla vakit geçirmek kendimi aldatıcı hissettiriyordu.

Yanıma oturdu ve kendi parlak ışığını getirdi. "Khazmuda bana Bahamut'un sana teklif ettiği anlaşmadan bahsetti."

Bunu paylaşmamış olmasını dileyerek gözlerimi .

Bana bakmaya devam etti. "Tanıştığımızda senin hakkındaki fikrim çok zayıftı ve bunun için üzgünüm. Çoğu erkek bu teklifi tereddüt etmeden kabul ederdi ama senin dürüstlük anlayışın hepsinden üstün."

Minnettarlığını kabul etmedim çünkü bunu hak etmiyordum. "Seçimi ben yaptım, bu yüzden sonuçlarına sadece ben katlanmalıyım."

Şafak vakti okyanusun yüzeyi kadar yumuşak gözlerle beni izledi. "Öyle bile olsa."

"Övgülerinizi hak etmiyorum Kraliçe Eldinar." Sesimde acı yanıyordu. "Çünkü bunu düşündüm."

Yüz ifadesi değişmedi.

"Bunu ciddi ciddi düşündüm." Kendimden nefret etmeye başladığımda ona bakmadım. "Khazmuda ve Calista'yı tüm o acıdan kurtarmak istedim... *ve bunu ciddi ciddi düşündüm.*"

"Sadece seçim önemlidir Talon. Ona yol açan her şey değil."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve pencereden dışarı baktım. "Kendinden nefret etmeye kararlı görünüyorsun."

"Çünkü nefret edilmeyi hak ediyorum." Bakışlarından kaçındım ama bakışlarının bana yapışıp kaldığını hissettim.

"En sevdiğiniz insanların yanına döndünüz ama zamanınızı yalnız geçirmeyi tercih ediyorsunuz. Hayalini kurduğunuz her şeyi gerçekleştirdiniz ve hikayeyi anlatmak için yaşadınız, ama pencereden dışarı bakıyorsunuz... hiçbir şeye."

Bakışlarımı tekrar ona çevirdim. "Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

"Neden?"

Bakışlarındaki sertliğe baktım ve benimkiyle eşleştiğini anladım. "Calista onu gördüyse, demek ki sen de gördün."

Hafifçe başını salladı. "Hayal ettiğim kadar güzel."

"Onunla yaptığım son konuşma çok zordu. Sadece zamana ihtiyacım var."

"Mutlu olmana izin vermelisin Talon. Sorun da bu zaten. Başından beri sorun buydu."

Başka tarafa baktım.

"Mutlu olmakta bir sorun yok," dedi. "Ailene ihanet eden ve onu öldüren adamı yendin. Vivian ve Lena'nın intikamını aldın. Seni o kadar çok seven bir kadın buldun ki Caelum Diyarı'na gitti ve bir tanrıdan sana yardım etmesini istedi. Bahamut'un topraklarına gitti ve seni kurtarmak için hayatından daha fazlasını riske attı. Seni kocamın beni sevdiğinden daha çok seven bir ejderhaya sahipsin. Vivian seni affetti ve şimdi senin kendini affetme zamanın geldi."

Başımı eğdim.

"Vakit geldi Talon."

Ona tekrar bakmadan önce bir nefes aldım. "Bana söz vermiştin ve bu sözünü tutmadın."

Berrak gözleri, savaş alanındaki bir rakibiyle karşılaşmış gibi kendinden emin bakıyordu. "Umarım bir özür beklemiyorsundur çünkü hiçbir özür almayacaksın. Bize geri döndün ve bundan asla pişmanlık duymayacağım. Ben kendimi affediyorum ve sen de aynısını yapmayı öğrenmelisin."

Ckapt'ca 2W

Calista

Khazmuda ava gitti, ben de ağaç evime döndüm. Duş aldım, haftalardır ilk kez gerçek bir yatakta uyudum ve marketten aldığım yiyecekleri yedim. Talon bana olanları sindirmek için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi ve bu isteği yerine getirmek için tüm gücümü harcamama rağmen zamana ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Bana dönmeden önce yaptığı son şey Vivian'la konuşmaktı, bu yüzden aklının farklı bir yerde olduğunu anladım. Ve onu ne kadar istesem de, benden önce sevdiği kadını onu istemiyordum.

Sabırlı olmak için elimden geleni yaptım... ve bekledim.

Ağaç evimdeki yemek masasında tek başıma oturmuş, kahvaltımı birkaç saat önce bitirdiğim için sıcak bir fincan çay içiyordum. Son birkaç haftadır hayat o kadar kaotikti ki huzurlu hissetmek tuhaftı.

Onu tanıyamadım bile.

Kapı çalındı ve elim titrediğinde neredeyse çay fincanımı deviriyordum. Talon'un siyah saçlarını ve gözlerini hayal ettim, sevdiğim adamın o kapıdan girdiğini ve bir daha hiç çıkmadığını hayal ettim. "Kapı açık." O olmasaydı hayal kırıklığına uğrardım.

Kapı açıldı ve o göründü. Savaşta ve ölümden giydiği zırhı ve üniformasıyla değil, Kraliçe'nin giydiği bir gömlek ve pantolonla.

Onu Eldinar sağlamış olmalıydı. Genellikle siyah giyerdi, bu yüzden onu zeytin yeşili içinde görmek farklıydı.

Gözleri benimkilere kilittendi.

Gözümü kırpmadım ama kalbim deprem sırasında yeryüzü gibi . Onu gördüğümde büyük bir heyecan ve sevgi hissettim, o kadar yoğun bir duyguydu ki neredeyse gözyaşlarımı tutamayacaktım. Onu ilk kez canlı görmek gibiydi, ateş böcekleri denizinin içinden bana doğru yürüyordu.

Masaya geldi ve oturdu, çenesini tıraş ettiği için temizdi. Saçları yıkanmış ve geriye taranmıştı. Kırılmış ve bitkin görünmek yerine yenilenmiş görünüyordu. Gözlerimin içine bakmadan önce bir süre çay fincanıma baktı. "Bu kadar uzun süre gelemediğim için özür dilerim."

Onu deli gibi özledim. "Biraz zaman ayırman sorun değil. Çok şey yaşadığımı biliyorum."

Yavaş bir nefes aldı, konuşmadan önce yakışıklı yüzü sertleşti. "Üç gün boyunca uyudum."

"Vay canına."

"Yeraltı dünyasında... uyku yoktu."

Bu, şekilde erteleme olmadığı anlamına geliyordu, rüyalarda bile.

"Ruhumun bedenime beni tüketmiş gibi görünüyor."

"Dinlenebildiğine sevindim." Ayrı kaldığımız süre boyunca neredeyse hiç uyumamıştım, onsuz yatağa tahammül edemiyordum. Yanımda olduğunu ama benimle aynı çarşıfta olmadığını bilmek bana amansız bir özlem aşıliyordu. "Şimdi nasıl hissediyorsun?"

Uzaklara baktı, gözleri pencereden dışarıya, yanımdan geçip gitti, soruyu ağır bir sessizlikle . "Sana dönmeden önce yaptığım son şey Vivian'la konuşmaktı ve seninle tekrar birlikte olduğum için çok mutlu olsam da, bu vedayı sindirmek için zamana ihtiyacım vardı."

"Biliyorum."

"Ama bu onun gitmesine izin vermekten daha fazlasıydı. Diğer her şeyin gitmesine izin vermektir."

Ne demek istediğini bilmiyordum ama hâlâ zayıf görünürken baskı uygulamak istemedim.

"Kendimi hiç affetmedim. Kendimden nefret etmeyi hiç bırakmadım. Hatalarımı düzeltmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Aileme huzur vermek için elimden gelen her şeyi yaptım. Sana yaptığım yanlışlar için beni affettin. Vivian beni her şey için affetti, mutlu olmamı ve hayatımı dolu dolu yaşamamı istiyor... ama bunu yapmak çok zor çünkü hala bunu hak etmediğimi hissediyorum."

"Ama bunu hak ediyorsun Talon." Bunu dinlemek, tüm kalbimle hayranlık bir adamın kendisini bir kahramandan ziyade bir kötü adam olarak görmesini dinlemek kalbimi kırdı. "Bunu herkesten çok hak ediyorsun."

Çenesini kaldırıp bana tekrar baktı, gözleri ruhunu korumak için zırhla kaplıydı. Nefes alıp başını sallamadan önce bir süre bakışlarımı tuttu. "Belki bunu hak ediyorum. Belki de hak etmiyorum. Ama ne olursa olsun, devam etme zamanı... ve ilerleme. Geçmiş bırakmanın ve bugünü yaşamamanın zamanı geldi." Uzun bir süre bana baktı, zırhı yavaş yavaş koruyucu gözlerinden indi. "Mutlu olma zamanı."

Elleriyle kıcımlı kavrayarak beni geçen hafta yalnız uyuduğum yatak odasına götürdü. Öpüşleri yavaş ve amaçlıydı, dudaklarımı daha önce hiç hissetmediği yumuşaklıkta hissediyordu. Ağzı nazikti ama elleri agresifti, popomun üzerinden etimi kazıyordu.

Beni yatağa yatırdı, sonra üzerime çıktı, ağırlığıyla yatağı kaydırıldı. Bir eli saçlarıma kaydı ve

Öpücüğü sertleşirken, ağzımın içine tutkulu bir iç çekiş bırakırken onu kavradı.

Ellerim gömleğinin altına kayd ve parmak uçlarımda ateşi hissettim, kasların deriden çıktığını hissettim. Benimkinin yanında kalp atışlarını özlemiştim, bana kimsenin dokunmaya cesaret edemeyeceği en değerli varlığıymışım gibi bakmasını özlemiştim, beni yıkılmaz ama aynı zamanda kırılğanmışım gibi kavramasını özlemiştim.

Ona o kadar açtım ki, bedenlerimizin ve ruhlarımızın yeniden birleşmesini hissetmek için o kadar çaresizdim ki. Gerçeğe döndüğünden beri geçen her an, bitmesini istemediğim bir rüya gibiydi. Ama ona sahip olduğumda, bunun gerçek olduğunu, bir daha parmaklarımdan arasından kayıp gitmeyeceğini bilecektim.

Pantolonumu çekiştirerek çıkardı ve iç çamaşırımı da yanına alarak belden aşağısı çıplak tenimi ortaya çıkardı. Eli saçlarımdan ayrıldıktan sonra gömleğimi çekiştirerek çıkardı, anın sıcaklığı arttıkça saldırganlığı da artıyordu. Altında çıplak kaldığımda, sanki aramızda on kat artan yoğunluk dışında hiçbir şey değişmemiş gibi, bu sahiplenme onun gözlerinde yanıyordu.

Ağzı boğazıma gitti ve kolu sırtımın küçük kısmına dolanırken beni sertçe öptü. Aşağıya doğru inerken nefesleri tenimde dolaştı, önce omzumu sonra köprücük kemiğimi öptü, göğüslerimin arasındaki vadiyi öpmeden önce küçük göğüslerimden birini avucunun içinde kavradı. Kalçalarımı ve uyluklarımdan iç kısımlarını öpmeden önce dilini göbük deliğimin içine sokarak daha da aşağılara indi. En iyisini sona sakladı ve ağrıyan seksime zevkle haykırmama neden olan sert bir öpücük verdi.

Kollarını kığımın altından geçirdi ve beni tekrar sertçe öptü, sanki ikinci kez böyle bağırmamı sağlamaya kararlıydı.

"Siktir... Talon." Sanki daha önce hiç dokunulmamıştım, sanki Talon bana hiç bu şekilde sahip olmamıştı, sanki bitiş çizgisine yaklaşmamışken ilk kez birlikte oluyormuşuz gibiydi. Vücudum öleli çok olmuştu.

ama dokunuşuyla onu hayata döndürdü... ve ben neredeyse anında alev aldım.

Elim saçlarına gömüldü ve yatağın üzerinde kıvrandım, beklenmedik bir yükseliş o kadar iyiydi ki gözyaşlarımdan bir nehir akmasına neden oldu. Sırtımı dikleştirdim ve göğüslerimi tavana doğru ittim, vücudum içinden geçen tüm zevki kontrol edemiyordu.

Bacaklarımı serbest bıraktı ve vücudumda yukarı doğru hareket etti, dudakları neden olduğu uyarılmayla bulaşmıştı. Uylukları benimkileri ayırdı ve beni altına katladı, sanki bunu yavaştan almak için çok endişeliymiş gibi hızlı hareket ediyordu.

Bir şey olmadan önce bir süre birlikte uzanmıştık, kalplerimiz geçen her şeyden dolayı ağrıyordu, ama eli uyluğumda ve dudakları ağızımda olduğunda, kibrit çakılmıştı - ve orman yanmıştı.

Kendini o ana o kadar kaptırmıştı ki, pantolonunu çıkarmayı unuttu, bu yüzden pantolonunu kışına doğru çekti ve sert bir hamle yapmadan önce kendini girişime doğru yönlendirdi, içimde olmak için o kadar çaresizdi ki, sıranın önüne geçmek için birçok adımı atladı.

Gömleğini tutup başından çekmeye çalıştım ama elimi çekip içime gömüldü ve göğsünün içinden geliyormuş gibi görünen derin bir inilti çıkardı. "Siktir." Saçlarımin arkasını kavradı ve çekiştirdi, sanki çoktan bitmiş gibi içime sertçe pompalamaya başladığında bakışlarımı yüzüne zorladı.

Ellerim tekrar gömleğinin altına girdi, sert göğsü ve karın kasları en sevdiğim özelliklerinden bazılarıydı, özellikle de kızarmış ve ter içindeyken. Gömleği yukarı doğru çektim, zaten başka bir orgazmın eşiğindeydim çünkü o çok yakışıklıydı ve çok uzun zaman olmuştu.

Ama ellerimi geri çekti. "*Yapma.*"

Tüm sıcaklık ve tutku durma noktasına gelmişti. Hâlâ içimde kaya gibi sertti ama vücudundan yaydığı gerilim keskindi

bıçağının kenarı gibi. Yoğun bakışları sahiplenici olmaktan çıkıp lanet bir cehenneme dönüştü.

Neredeyse onu tanıyamayacaktım. "Neyi görmemi istemiyorsun?"

Bakışlarında bir uyarı vardı, sanki tekrar denersem cehennemde yanacaktım gibi.

"Talon." Öfkesini yatıştırmak için sesimi yumuşattım. Gömleğini tekrar kaldırmaya çalışmadım ve rızasını bekledim. " yok." Ellerim onun yerine kollarına gitti ve dokunuşumla nasıl esnediklerini hissettim. Ona bir daha sınırlarını aşmayacağımı göstermek için parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve yüzümü avuçladım. "Göster bana."

Başını eğdi, öfkesi kılıfına girmişti, gözleri kapalıydı.

Parmaklarım saçlarında gezinmeye devam ederken yüzünü kendime doğru çekti ve alnımızı birleştirdim. " yok."

Uzun bir süre bu şekilde kaldı, bedenim hala onun altında sıkışmıştı, aleti hala içimde sertti, sanki hiçbir duygu karmaşası bana olan fiziksel ihtiyacını evcilleştiremezdi. Tuttuğu nefesi bırakır gibi oldu ve beni öptü, yumuşak ve hızlı bir kucaklamadan sonra çekildi ve gömleğini başının üzerine çekti.

Gördüm, göğsünün her siyah yanıklar vardı, sanki duman deriyi boyamıştı, ortada normal bir adamınkinden çok daha büyük bir elin belli belirsiz hatları vardı. Hasar çok fazlaydı, kat kattı, yara izleri o kadar şiddetliydi ki hiçbir zaman onları solduramazdı.

Gözlerimin altındaki öfkenin yandığını ve gözlerimdeki yaşları erittiğini hissederek baktım. Yara izlerinin neden orada olduğunu anlamak sadece bir saniye sürdü. Bahamut onun ruhunu bedeninden ayırmaya çalışmıştı ama Khazmuda diğer taraftan onunla savaşıyordu.

Sonuç, şimdiye kadar gördüğüm en acı verici yara izleriydi.

Tepkimi izlediğini hissettim ve bakışlarımı ona çevirdim. " değil." Ben de aynı türden yaralar taşıyıştım, kimsenin göremeyeceği türden.

Ama Talon'a orada olduklarını söyledim. Beni asla daha az arzulamadı. Beni hiç daha az sevmeydi. Ona göre bunlar olmamıştı. Ve ben de vücudunda sonsuza kalacak olan yara izleri için aynı şeyi hissediyordum. " yok." Bir kolumla onu kendime çekerken diğer elimi göğsüne dayadım, buna neden olan alevlerin sıcaklığını hissetmeyi bekliyordum ama derisinin ve kaslarının altında güçlü kalp atışlarından başka bir şey hissetmedim.

Bir elimle yüzünü kavradım ve dudaklarını dudaklarıma getirdim, bana verdiği kadar tutkulu bir öpücük verdim, ağzında kendimi tattım, göğsüne kazınan dehşet yüzünden aşkımın ve arzumun değişmediğini ona gösterdim.

Bana geri dönmesi, onu sarmak için kullandığım alevlerle yanması bir an aldı. Ama yaptı, öpücüğü benim yoğunluğumla eşleştirdi, kalçaları tekrar hareket etmeye başladı, eli bir kez daha saçlarımda yolunu buldu.

Sonra sanki hiçbir şey değişmemiş gibi, sanki hiç ayrılmamışız gibi, sanki bir iblis onun güzel vücuduna zarar vermemiş gibi, sanki her şey olması gerektiği gibiymiş gibi birlikte hareket ettik. "Seni seviyorum."

Gözlerimiz buluşabilsin diye yüzünü hafifçe uzaklaştırdı. "Ve ben de seni, bebeğim."

Bölüm 27

Talon

Haftayı Calista ile ağaç evde geçirdim. Yemek masasındaki o ilk konuşmadan sonra birbirimize çok az şey söyledik. Bedenlerimiz yeniden tanıştı ve ateş serbest kaldı. Her geçen gün daha normal hissediyordum, Vivian'la yaptığım konuşmanın acısı gittikçe azalıyordu.

Mutluluğu kucaklamak için elimden geleni yaptım ve şimdiye kadar işe yaradı.

Son yirmi yıldır ilk kez bir gündemim yoktu. Savaş verilmiş ve kazanılmıştı, dolayısıyla bir amacım . Öfke ve intikam ateşi artık hareketlerimi körüklemiyordu.

Bir haftadır Calista'yla meşgul olduğumdan, Khazmuda'yı en son gördüğüm açıklığa geri döndüm, ilgime muhtaç olduğunu biliyordum ama bunu söyleyemeyecek kadar nazıktım. Calista ile mutlu olduğumu bilmek onu da mutlu ediyordu.

Açıklığa yaklaştığımda gözlerini açtı ve bana bakmak için çenesini kaldırdı. Duygularını gösterecek hiçbir ifadesi yoktu ama beni gördüğünde hissettiği sevinç etime işlemişti.

Yaklaştığımda burnunu indirdi ve pullarının yumuşak kısmıyla bana sokuldu, bu sarılmaya en yakın şeydi.

Avucumu pullarının üzerine sürttüm. "Seni özledim."

Seni daha çok özledim, Talon Rothschild.

Bir adım geri çekildim ve dudaklarıma bir gülümseme yerleştiğini hissettim. "Sence de soyadını bırakmanın zamanı gelmedi mi?"

Güney Adalarının Kralı Talon Rothschild olduğunuzda değil.

Gülümsemem kayboldu. "Ben Güney Adalarının Kralı değilim..."

Bu bir demokrasi değil Talon. Bu senin doğuştan hakkın. Geri dönüp halkını refaha ulaştırmanın zamanı geldi.

"Bunların hiçbirini düşünmedim."

O başlama zamanı.

Soğuk kamp ateşinin yanındaki kütüğün üzerine oturdum, üzerimde bana verilen pantolon ve gömlek vardı. Savaş tehdidi çoktan ortadan kalkmışken eski kıyafetlerimi giymek istemiyordum. "Ne istediğimi bilmiyorum Khazmuda."

Calista ile bu konuyu konuştunuz mu?

"Pek bir şey konuşmadık..." ***Evet... Fark ettim.***

"Ne istediğinden emin değilim."

O ona sorma zamanı.

"Ne istiyorsun, Khazmuda? Hayatını nasıl geçirmek istiyorsun?"

Güney Adalarına dönmek ve akrabalarım ile birlikte olmak istiyorum ama sadece sen de benimle gelersen.

"Güney Adalarını neden terk ?"

Çünkü Calista kederimi bilen tek kişiydi ve onu terk etmek istemedim. Onunla kaynaşmaya çalıştım, böylece

Onu senin isteyeceğın şekilde korudum ve işte o zaman bir sigortanın mümkün olmadığını fark ettim çünkü hâlâ sana bağılıyım.

Anlamak için başımı salladım. "Birbirimizden okyanus ötesinde olsak bile, yine de birbirimize bağılıyız. Senin akrabalarının yanında olmaman ve benim burada kalmam için hiçbir neden yok-"

Söylediklerimde ciddiym Talon. Senden asla ayrı kalmak istemiyorum. Pulların olmayabilir ya da ateş püskürtmeyebilirsin ama onlardan daha çok benim akrabamsın.

Sözleri beni etkiledi ama bunu ifade etmekte zorlandım. "Onunla konuşacağım."

Yatakta birlikte yatıyorduk, çarşaf lar belimize kadar geliyordu çünkü ikimiz de sevişmekten ısınmış tık. Göğsüme sarılmış tı, ölüme benzeyen şiddetli yara izlerinden en ufak bir rahatsızlık duymuyordu. Pencerenin dışından cırcır böceklerinin sesi geliyordu. Ormanın içinden akan nehirden kurbağalar vıraklıyordu. Riviana Star evim değildi ama kalbimde özel bir yer edinmiş ti.

"Bebeğim?"

"Hmm?" Bana bakabilmek için yastığına geri döndü. Ses tonumdaki ciddiyetten olsa gerek, bir konuşmanın yaklaşmakta olduğunu fark etti.

"Nerede yaşamak istediğini biliyor musun?" Açık uçlu bir soru seçtim, böylece gerçekten ne istediğini öğrenebilecektim. Belki de Akrep Vadisi'ydi. Ya da belki Thalian Toprakları'ydı.

"Güney Adalarında yaşayacağımızı sanıyordum."

"Neden?"

Konuşmadan gözle görölür bir şekilde rahatsız oldu ve oturabilmek için yatak başlığına yaslanmadan önce arkasını döndü. Dizleri çarşafın altından göğsüne doğru geldi ve onları vücuduna yaklaştırdı.

Onun duygularını Khazmuda'nınkiler gibi hissedemiyordum ama nedenini bilmesem de huzursuz olduğundan hiç şüphem yoktu. "Bebeğim, ne oldu?"

Karşı duvara bakarken sessiz kaldı, solgun yüzü aniden kansızlaştı. "Sana söylemem gereken bir şey var..."

Sözleri karşısında tüm vücudum gerildi. Olabilecek en kötü sonuçlara, benim öldüğümü sandığında Luxe'yattığı ya da başka biriyle birlikte olduğu gibi sonuçlara atladım. Bu onun yapabileceği bir şey gibi görünmüyordu ama başka ne onun ruh halini bu kadar düşürebilirdi bilmiyordum. "Dinliyorum."

"Çocukları ne kadar çok istediğini biliyorum ve Güney Adalarına dönüp birlikte hayat kurmadan önce... onlara sahip olamama ihtimalim olduğunu bilmelisin." Gözleri duvarda kaldı ve sanki bunu uzun zamandır içinde tutuyormuş gibi derin bir nefes aldı.

Hayal kırıklığı göğsüme inen bir darbe gibi sertçe çarptı ama tepki vermedim. Çünkü bana çocuk versin ya da , o benim sevdiğim ve son nefesime kadar seveceğim kadındı. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü... Kurak Kumlar'dan ayrıldıktan sonra ilacımı almayı bıraktım. Unutmuştum çünkü hayat çok kaotik ve telaşlı hale gelmişti. Ve birlikte olduğumuz aylar boyunca... ve yaptığımız onca seks... Hiç adet görmedim."

Gözlerimi kapattım çünkü kendimi bok gibi hissediyordum. "Bebeğim..." "Bir varisi ne kadar çok istediğini biliyorum-"

"Ben bir varis istemiyorum. Sevdığım kadınla bir aile kurmak, oğlumu bir erkek, kızımı da bir erkek gibi savaşıacak şekilde yetiştirmek istiyorum. Akşam yemekleri, maceralar, kahkahalar ve sevgi istiyorum. Barron gibi sadece soyunu ve ardında bırakacağı mirası önemseyen bir ahmak değilim. Bir aile istememin başka bir nedeni yok, çünkü ben bir aile istiyorum."

Gözyaşlarının eşiğindeymiş gibi dudakları titremeye başladı.

"Bebeğim, sorun sen değilsin."

"Ya öyleyse-"

"Bahamut beni lanetlediğinde, çocuk sahibi olma yeteneğimi durdurdu. Bedenim ve ruhum ona ait olduğu için soyumun ölümlüler arasında devam etmesini istemedi. Yani sorun sen değilsin Calista. Keşke daha önce bir şeyler söyleseydim de bunca zaman bu korkuyu taşımasaydın."

Taşıdığı tüm ağırlık sözlerimle birlikte aniden yok oldu. Bir nefes verdi ve ciğerlerini terk eden havayla birlikte tüm umutsuzluğu da yok oldu. Titreme dudaklarını terk etti ve omuzları rahatlayarak düştü. "Bu beni daha iyi hissettirdi."

Kolum omuzlarını çevreledi ve onu kendime çektim, başı omzuma, saçları göğsüme doğru hareket etti. Dudaklarım şakağını buldu ve oraya bir öpücük kondurdum, kucağımda daha da rahatladığını hissettim.

Uzun bir süre böyle yattık, ikimiz de huzur içindeydik.

"Bahamut'tan kaçtığını biliyorum ama bu artık lanetli olmadığı anlamına mı geliyor?"

"Sanırım öyle."

"Ama seni neden serbest bıraksın ki?"

"Eğer laneti serbest bırakmazsa, o zaman ölümlülerin komutası hâlâ bende olur. Ve eminim bunu istemezdi. Ne kadar istese de

bana bir şekilde işkence etmeye devam ederse, her ikisine de sahip olamaz. Bir seçim yapmak zorunda ve eminim o da bunu seçmiştir."

Vücudumun onu desteklemesine izin vermeye devam etti, parmakları benimkilerle kilitlendi, onu çok sert öptüğüm tüm yerlerden cildinde küçük kırmızı izler vardı.

Göğsümdeki yara izlerine bakmamak için elimden geleni yaptım ama açık tenimde belirgin olan siyah renk de dikkatimi çekti. Sanki içimde bir ateş yanmış, kaburgalarımı kırmış ve yüzeye ulaşmıştı. Hayatta olduğum ve ruhuma sahip olduğum için minnettar olmalıydım ama yine de onu taşımak, birinin rızam olmadan beni kalıcı olarak işaretlediğini bilmek bana acı veriyordu. "Soruma cevap vermedin."

Zihni dağılmış, stresi için rahatlamış görünüyordu. "Neydi peki?"

"Nerede yaşamak istersiniz?"

"Güney Adalarında yaşayacağımızı varsaydığımı zaten söylemiştim-" "Ve bu benim soruma cevap olmadı," dedim. "Ne istiyorsun?"

Bana bakmak için başını çevirdi. "Seninle olmak istiyorum, her nerede olursa olsun. Sen ne istiyorsun Talon? Denizin ötesinde onlarca nesildir kanında olan bir krallığın var. Onu yönetmek isteyeceğini."

Başka tarafa baktım. "Hiç bu kadar düşünmemiştim." Çünkü buna karar vermek hiçbir zaman bir seçenek olmamıştı.

"O zaman bunu şimdi yapmalısın."

"bu kadar kopuk hissettiğim insanlara liderlik etmeyi hayal etmek zor."

"Onlarca yıldır başka bir yerde yaşıyorsunuz. Kendinizi kopuk hissetmeniz makul."

"Ve ailem orada olmadan bunu hayal etmek çok zor. Huzur içinde olsalar da olmasalar da her zaman aklımda olacaklar."

"Bence senin kanında olan tahtı geri alman onları gurur ve mutlulukla dolduracaktır. Miras, oğlunuz reşit olduğunda devam edebilir ve bir sonraki nesle geçebilir... ve bir sonrakine."

"Bu hiç anlamadığım bir şey. Neden veraset sırası sadece oğullardan geçiyor da kızlardan geçmiyor?" Calista benim bir kızımız , ikölümcül bir bileşimi olacağını, çoğu erkeğin toplamından daha omurgalı bir kadın olacağını biliyordum. "Eğer en büyük çocuğum kızım olsaydı, taç ona ait olurdu."

Gözleri dudaklarıyla birlikte yumuşadı. "İstediğin bu gibi görünüyor
-Kral olmak için."

"Ben öyle demedim."

"Bunu istemekte sorun yok Talon. Neden kendini inkar ediyorsun?"

Başka tarafa baktım. "Krallığın onu koruyamadığım için düştüğünü hatırlatmama gerek yok."

"Babanı ihanet konusunda uyardın. Ona şüphelerini anlattın ve o da seni kovdu. Güney Adalarının kralı oydu, sen değil. Ailenizi ve halkınızı hayal kırıklığına uğratan oydu. Sana ait olmayan bir sorumluluğu üstleniyorsun." Döndü ve bana doğru bakmak için dirseğinin üzerinde doğruldu. "Senin asla yapmayacağın bir hata."

Bakışlarındaki inanç o kadar güçlüydü ki bakışlarımı kaçırmama neden oldu.

"Sen gelmiş geçmiş en iyi kral olurdun Talon. Başardıklarına bir bak."

Bakışlarından kaçmaya devam ettim.

Gözleri yüzümün yan tarafına kilitlenmişti, sıcaklık etimi yakıyordu.

"Eğer buna karar verirsek, bu toprakları nadiren göreceğin anlamına gelir. Geride kalan tek ailen olan amcandan ayrı kalacaksın."

Güney Adaları ne kadar benim damarlarımda dolaşıyorsa, Akrep Vadisi de o kadar senin damarlarında dolaşıyor. Evim demediğin bir diyarın kralı olabilmem için tüm bunları feda etmen doğru görünmüyor."

Gözlerinde beni içine çeken bir derinlik, doğrudan kalbine giden bir yol vardı. "İkiniz de evinizdesiniz."

Vivian'ın sevgisini hak etmedim. Ve kesinlikle Calista'nınkini hak etmemiştim. İki olağanüstü kadını sevdiğim için nasıl bu kadar şanslı olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu.

-Ve ikisi de beni sevdi.

"Ejderhalar Güney Adalarını evleri haline getirdiler, dolayısıyla Khazmuda da oraya ait. Size olan bağlılığı onlara olan bağlılığından daha güçlü ama her ikisine de sahip olmayı hak ediyor. Amcamı özleyeceğim ve bu orman kalbimde her zaman özel bir yer tutacak olsa da, olmam gereken yer burası değil. Benim yerim ikinizin yanı."

"Emin misin?" Sessizce sordum.

"Kesinlikle eminim," dedi. "Güney Adalarındaki zamanım kısa ve savaşıyla doluydu ama çok güzeldi. Tam ihtişamına kavuştuğunda ne kadar güzel olacağını hayal edin. Zeytin ağaçları çiçek açtığında ve üzüm bağları en zengin şarabı ürettiğinde. Pencerelerin balkonlarındaki saksılarda kırmızı sardunyalar büyüdüğünde ve geceleri uyurken denizin tuzu ciğerlerimizi temizlediğinde. Hiç o şelalede yüzdüğüm gibi ılık suda yüzmemişim. Sıcak bir günde denizin teninizde nasıl bir his yarattığını hayal edin. Evim diyebileceğim daha kötü yerler de var."

Sözleri anıları canlandırdı ama bu kez geçmişi ziyaret etmek acı vermedi. Silas, Rosella ve ben günü plajda geçirir ve gün batımına kadar ılık sulara yüzerdik. Rosella sonunda saçlarını ıslatmak istemediği için gelmeyi bıraktı ama Silas ve ben erkek olduğumuzda, hatta evli ve başka yükümlülüklerim varken bile devam ettik. "Pekâlâ."

"Yani bu kral olacağın anlamına mı geliyor?" Cevabımı zaten biliyormuş gibi soruyu gülümseyerek sordu.

Gülümsemesi bulaşıcıydı, ben bu kadar kötü düşünürken onun benim hakkımda bu kadar iyi düşünmesi. "Sanırım."

Güzel gülümsemesi daha da genişledi, gözlerindeki pırıltı bana annemi hatırlattı, bana sanki tüm dünyası ve daha fazlasıymışım gibi bakıyordu. "Güney Adalarının Kralı Rothschild. Bu, önünüzde eğilmeye başlamam gerektiği anlamına mı geliyor?" Benimle alay ederken gözlerinde şakacı bir ifade vardı.

Elim kıcını kavradı ve onu üstüme çekti, kraliçem olacağı, güzel başına bir taç takacağı ve böylece herkesin onun bana ait olduğunu bileceği düşüncesiyle sertleştirdim. "Her gece bana boyun eğeceksin."

Dördümüz birlikte kraliyet odalarındaki büyük masaya oturduk. Kraliçe Eldinar bu toprakların hükümdarı olarak masanın başına geçti ve kocası da onun sağına oturdu. Ben onun yanındaki diğer yere, Calista da benim yanıma oturdu.

"Güney Adalarında ikamet etmeye karar verdik," dedim. "Üçümüz de." Khazmuda her zaman kendine ait bir ailesi olsun istemişti ve belki de yavrularımızı birlikte büyütebilirdik. "Dinlenmemi tamamladım, bu yüzden kısa süre içinde ayrılacağız. İttifakınız için size hiç doğru dürüst teşekkür etmemiştim, umarım şimdi minnettarlığımı kabul edersiniz."

Kraliçe Eldinar beni hafif bir şefkatle izledi. "O zaman ben de ittifakınız için size teşekkür etmeliyim Ölüm Kralı. Yoksa size Güney Adalarının Hükümdarı Kral Rothschild mi demeliyim?" Bakışlarındaki şefkat daha da arttı. "Tacı almaya karar vermene sevindim. Son on yıldır seni bekliyordu."

"Teşekkür , Kraliçe Eldinar."

"Hiç kuşkunuz olmasın, ikimiz de gidişiniz için üzgünüz. Ezra ve benim, yeğenini çok sevdiğimizi biliyorum."

Sen. Ve tabii ki Khazmuda. Ama her güzel şeyin bir sonu vardır, çünkü her şeyin bir sonu vardır."

"İkinizi de özleyeceğim," dedi Calista. "Bu orman en çok ihtiyaç duyduğum anda evim oldu. Müziğini her zaman hatırlayacağım."

Ezra gözlerini masaya indirdi, sanki bu konuşma yaptığı savaşlardan daha zorlayıcıydı. "Evlenecek misin?" Bakışlarını kaldırdığında bana bakıyordu, aniden yetişkin bir kadın için bir baba figürüne dönüşmüştü.

"Kral olarak taç giydiğimde, onu kraliçem yapacağım," dedim. "Güney Adalarının Kraliçesi Calista Rothschild. Kalbimde bir ejderha, başımda bir taç ve emrimde bir orduyla, yaşadığım sürece onu koruyacağım."

Aradan geçen bunca zamandan ve karısının benim hakkımdaki düşüncelerinin değişmesinden sonra beni kabulleneceğini, kardeşine ve memleketine yaptıklarım için beni affedeceğini düşünmüştüm ama bu kökler kesilemeyecek kadar derinlere uzanıyor gibiydi.

Uzun bir sessizlik oldu. Hepimiz birbirimize sanki son kez konuşuyormuşuz gibi baktık.

"Topraklarıma her zaman hoş geldiniz," dedim. "Eğer ziyaret etmek isterseniz, sizi ağırlamaktan memnuniyet duyarız."

"Teklifiniz için teşekkür ederim," dedi Kraliçe Eldinar kibarca. "Belki bir gün..."

Kraliçe Eldinar ve ben ormanda birlikte yürüdük, ağaçların arasından gelen ışık neredeyse kaybolmuştu çünkü güneş hızla batıyordu. Ateş böcekleri çoktan ortaya çıkmıştı ama karınlarındaki ışık fark edilemeyecek kadar zayıftı.

"Böyle iyi bir dostu kaybettiğim için üzgünüm." Toprak patikada yalınayak yürüdü, elbisesi arkasından sürüklendi ama lekelenmedi.

"Hâlâ arkadaş olacağız - sadece daha uzak bir mesafede." Gülümsedi. "Khazmuda ile kaynaşmış olarak kalacaksın." "O böyle istiyor."

"Peki ya Calista?" "Nasıl yani?"

"Zaman her gün kalbini çekiştirirken, sen sonsuza dek baharın çiçekleri arasında kalacaksın. Bunu mutlaka düşünmüş olmalısın." Yürürken bana baktı.

Doğrusu, bilmiyordum. "Son birkaç günde çok şey oldu." Tekrar önüne baktı.

"Ejderhalar için yaptıklarından sonra, eminim içlerinden herhangi biri onunla birleşmeyi teklif edecektir. Inferno ona tapıyor. İlk gönüllü o olurdu."

"Haklısın."

"Macabre Thalian Toprakları'na döndü mü?"

"Döndü-diğer birkaç kişiyle birlikte."

"Ezra için de aynı çözümü düşündünüz mü?"

Soru karşısında durdu, gözleri tahrik olmuşçasına tetikteydi. "Macabre sana tapıyor. Eminim bu dileğini yerine getirecektir."

"Bir ejderhadan asla böyle muazzam bir lütufta bulunmasını istemem."

"Yıllar sonra ilk kez özgür olduklarını düşünürsek, bunun adil bir talep olduğunu düşünüyorum - sizin sayenizde. Bizim sayemizde. Bunu yapmayacağını biliyor."

onları birbirine bağlayan bağı kötüye kullanıyor. Bunu sadece sevdiğinizle olabildiğince uzun süre yaşamak için yaptığınızı biliyor."

Sanki bu öneriyi düşündüğü için utanmış gibi kaçırıldı. "O zaten senden on ya da daha fazla yaş büyük."

"Yaşı beni rahatsız etmiyor."

"Şimdi. Ama bir on yıl sonra olacak. Bir on yıl sonra da yavaş yavaş yaşlılığa doğru gerilemeye başlayacak ve sen de onun ölümünü izleyeceksin."

Mavi gözleri acı içinde ekşidi.

"Varlığının sizin için göz açıp kapayıncaya kadar geçeceğini bilerek hayatını yaşaması onun için ne kadar zalimce. Ölüm süresi bu kadar kısayken onun çocuklarına annelik yapmayacaksınız. Annelik yatırımınıza layık taliple yer değiştireceğini bilerek. Bu çözüm bunların hepsini düzeltiyor."

Konuşma onu boğmuş gibi gözlerini kaçırıldı.

"Mutlu olmayı hak ediyorsunuz, Majesteleri. Hem de birkaç on yıldan daha uzun bir süre."

Uzaklara bakmaya devam etti, duyguları onu daha sıkı kavrarken zor nefes alıyordu.

"Macabre bu dileğini yerine getirecek. Tek yapman gereken istemek."

Bölüm 28

Calista

Talon yatağında uyuyakalmıştı ve ben onun yakışıklı yüzüne bakma fırsatından yararlanırken, bunu sonsuza kadar yapamazdım. Özellikle de o korkunç yara izi göğsünde karanlık bir kütleye dönüşmüşken, yıllarca çektiği işkencenin işaretiyken.

İkimiz de acı çektik ama itiraf etmeliyim ki onun acısı benimkinden çok daha fazlaydı.

Güneş batmak üzereydi ve ışık ağaçların arasından en güzel şekilde geçiyordu. Ateşböcekleri çoktan ortaya çıkmıştı, ormanda hâlâ biraz güneş ışığı varken ışıkları zayıftı ama ortaya çıkmaları karanlığın yakında çökeceği anlamına geliyordu.

Ağaç evden ayrıldım ve bu inanılmaz ormanın güzelliğini ve görkemini son kez deneyimleyeceğimi bilerek ağaçların geçen toprak patika boyunca yürüdüm. Burası benim bir akıl hastanesiydi ama Talon beni bulmuş, yeteneklerini kullanarak her zaman olduğum yerde olmuştu. Kalbimin etrafındaki zırhı bıraktığım ve onu tamamen sevdiğim, ona şüphe duymadan güvendiğim, kendimden başka birine ihtiyaç duymama izin verdiğim verdi.

Bunu özlerdim.

Bir gün döneceğimi biliyordum ama ne zaman döneceğimi bilmiyordum.

Dakikalarca yürüdüm, Büyük Ağaç'tan gelen hafif müziği dinledim, ışık azaldıkça ateşböceklerinin daha da parlaklaştığını gördüm. Yolda başka kimse yoktu, çoktan ağaç evlerinde yatmaya hazırdılar.

Müzik aniden durdu, ruhani bir ahenkten hiçbir şeye dönüşmedi. Bu o kadar ani oldu ki, ateşböcekleri denizinde aniden yalnız kaldım ve kalbimde açıklayamadığım bir uyarı hissettim. Müzik gün boyunca her zaman farklı ses seviyelerinde çalardı ama hiç öylece... durduğu bir an olmamıştı.

Yönümü değiştirdim ve Büyük Ağaç'ı çevreleyen açıklığa doğru ilerledim, yangında devrilen tüm ağaçlar nedeniyle eskisinden daha büyük olan yere. Kütükler kaldırılmıştı, bu yüzden zemin düzdü, izinsiz girişin tek işareti, çim olması gereken alanların etrafındaki toprak parçalarıydı.

Ağaca yaklaşırken ateş böceklerinin arasından ilerledim, bir gölgenin hareketini gördüğümde karanlıkta gözlerimi kısarak baktım.

Nefesim ağzımda ve ciğerlerimde hareketsiz kaldı. Kalbimde hissettiğim o uyarı daha da sıcaklaştı. Şimdi ne kadar yalnız farkındaydım... kılıcsız. Ama içimden bir cesaret geldi ve yaklaştım, ağacın dibi yaklaştıkça daha da belirginleşiyordu.

İşte o zaman muhafızları yerde ölü olarak gördüm. Toplamda dört kişiydiler, ikisinin boğazı kesilmişti ve diğer ikisi de bir şekilde mücadele etmişti. Geriye gece mavisini bir zırh giymiş, geniş omuzlarına düşen siyah bir pelerinle yalnız bir figür kalmıştı. Riviana'nın emriyle kapının görüneceği ağacın önünde duruyordu.

İstemsiz bir nefes verdim.

Adam başını hafifçe çevirdi, sarı saçları ve yontulmuş çene hattı görünüyordu. Yavaşça, daha döndü, yakışıklı yüz hatları

daha görünür hale geldi, gözlerinde tehditkâr bir bakış vardı. Beni görünce durdu, gözleri böyle kötü bir insan için fazla güzeldi.

Gözlerimiz kilitlendi.

Gözlerinde ekşi bir yanıkla beni inceledi, öfke o kadar güçlüydü ki doğrudan yeraltı dünyasından geliyordu. Vücudunu döndürdü, sırtından kılıcının kabzasına uzandı ve Büyük Ağaç'ın ahşap kürsüsünden inip bana doğru gelirken kılıcını kınından çıkardı. "Yüzünü tanıyorum."

"Ve adını *biliyorum-Bahamut*." Dehşetime rağmen sesim güçlü çıkmıştı. Ormanın ortasında, beni savunacak bir silahım olmadan, Yeraltı Tanrısı ile karşı karşıyaydım, bir şekilde kendi dünyasından bizimkine bariyeri aşmış bir varlık.

Bana doğru ilerledi, pelerini arkasında dalgalanıyordu, taşıdığı kılıç o kadar büyüktü ki sanki benden daha ağırdı. "Bir sözleşme bağlayıcıdır. Borç geri ödenmelidir. Eğer onun ruhunu alamazsam, seninkini alırım."

Yardım için çığlık atabilirdim ve biri duyabilirdi, ama o biri bir fark yaratmaya yetecek miydi? Talon çok uzaklardaydı, ben bir kâbus görürken rüyalar âleminde kaybolmuştu. Bu yüzden zihnimi bir tanrıya meydan okuyabilecek tek kişiye yönelttim. Khazmuda, bana yardım et!

Zihni sanki hiç uyumamış gibi hemen tepki verdi. Sesimdeki korku o kadar büyük olmalıydı ki bir dizi soru sormadı. **Nereye?**

Büyük Ağaç.

Bahamut hamlesini yaptı ve kılıcını toprağa sapladı.

Sadece , yoldan yuvarlandım ve bıçağı kıl payı kaçırdım.

Tekrar üzerime geldi ve bıçağı tam gövdemin ortasına sapladı.

Yine kaçırdım, ama sadece ayağım takılıp geri yuvarlandığım için. Dizlerim toprağa çarptığı anda sürünerek gidebildiğim kadar uzağa gittim. "Kahretsın."

Tekrar üzerime geldi.

Hiç düşünmeden çizmelerimi kasıklarına geçirdim.

Vurulmuş bir köpek gibi hırladı ve tökezleyerek geri çekildi.

Ayağa kalktım ve canımı kurtarmak için koştum.

"Bir tanrıdan kaçabileceğini mi sanıyorsun?" Beni kovaladı, ağır bedeninin çimenlerin üzerinde ilerlerken çıkardığı ses duyulabiliyordu.

Her zamankinden daha hızlı koşuyor, bedenimi yapamayacağı hızlara zorluyordum. Belki de rüzgâr gibi hareket etmemi sağlayan bir zırh ya da kılıç taşımadığım içindi. Şimdi silahlı olmadığımı şükrediyordum çünkü zaten onunla düello yapma şansım yoktu.

"Roouoaaaaaaarrrrrrrr!"

Ayağımı kaybettim ve sert bir şekilde toprağa çarparak düştüm. Çarpışmanın etkisiyle tüm kaslarım çığlık attı. Bahamut'un adımları üzerime doğru inerken daha da gürleştii. Kendimi zorlayarak ayağa kalktım ama çok sert ve hızlı hareket etmeye çalıştım ve tekrar tökezledim.

Thud.

Gökyüzü kaybolurken karanlık üzerimi örttü. "Roouoaaaaaaarrrrrrrrrr!"

Khazmuda'nın karnını kaplayan pullarını görmek için başımı kaldırdım. Korumasını hissettiğimde boğazımı sıkan dehşet ama tehlikenin bitmediğini biliyordum. Göğsüne doğru süründüm, sonra çömeldim, Bahamut'un kılıcı yanında, önünde durduğunu gördüm, pençeleri ve pullarıyla, ateşi ve tehdidiyle beni koruyan güçlü ejderhaya baktım.

Khazmuda başını hafifçe eğdi ve hırladı, ağzından çıkan ısı o kadar güçlüydü ki altında hissedebiliyordum, karnındaki ateşin üzerimdeki pullarını ısıttığını hissedebiliyordum. **Kafasını omuzlarından ayırıp bütün olarak yutacağım.**

Bahamut'un dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve sanki gece yarısı siyahı pullarla kaplı, ateş püskürten bir ejderhayla yüz yüze gelmek komik bir şeymiş gibi kılıcı sırtına geçirdi. "Kudretli Khazmuda - Talon'un ruhunun koruyucusu. Senin pulların ve gücün olmasaydı kralın ne olurdu? Benim ölümlere komutam olmadan o ne olurdu? Bunu öğrenmek üzereyiz."

Khazmuda bir yılan gibi saldırmadan önce bir hırıltı daha çıkardı ve Bahamut'u ortadan ikiye ayırmak için çenelerini sonuna kadar açtı. Ama Khazmuda'nın çeneleri havayla kapandı, ağzı kapandığında dişleri şingirdadı. Başını kaldırıp etrafına bakındı ama Bahamut görünürde yoktu. **Gitmiş.**

Sığınağımdan sürünerek çıktım ve Bahamut'un bir zamanlar durduğu boş açıklığı görerek ayağa kalktım. Ateş böcekleri sanki onlar bile uzak durmanın en iyisi olduğunu biliyorlarmış gibi bölgeden dağılmışlardı.

"**Calista!**" Talon arkasında pelerini, üzerinde zırhı ve kılıcıyla açıklığa doğru koşmaya başladı. Doğruca bana doğru koştu, gözlerindeki çılgınca dehşet kadar ki sanki öldüğümü çoktan varsaymıştı. Beni boğucu bir şekilde kucaklamak yerine kolumdan tuttu ve tehdit hâlâ oradaymış gibi, sanki benim bir şeyi görebiliyormuş gibi beni geri çekti.

Gitmiş.

"O hiç gitmedi." Talon kılıcını çıkardı ve açıklıktan geçerek ağaca doğru ilerledi. "Khazmuda'yla kal." Ağaca ulaştı ve düşen ölü muhafızlara baktı, kanları ahşaba işlemişti. Sonra ağacın kabuğunun sağlam kaldığı ön tarafına baktı, herhangi bir hasar ya da zorla giriş izi görmedi. Bir süre o şekilde kaldı, bir şey bekledi, Bahamut'un geri döneceğine dair bir kanıt ya da

Caelum rahatsız olmuştu. Tatmin olduğunda kılıcını kınına soktu ve bize geri döndü. "Bebeğim, iyi misin?" Eli hemen yüzümü kavradı ve tam nabzımın üzerinde durdu.

"Ben iyiyim. Bana dokunmadı."

Beni kendine doğru çekti ve şakağıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim, Khazmuda."

Onun için hayatımı veririm, tıpkı senin için vereceğim gibi.

"Yapacağını biliyorum," dedi. "Benim de senin için yapacağım gibi." Khazmuda'nın gözlerinin içine baktı. "Toplayabildiğin tüm aceleyle Güney Adaları'na gitmeni istiyorum. Constantine ve diğerlerine hemen dönmelerini söyle. Bu iş daha bitmedi."

Neden korkuyorsun, Talon?

"Bunu tartışacak vaktimiz yok. Şimdi gidin."

Khazmuda birkaç adım geri attı, kanatlarını gerdi ve gökyüzüne doğru fırladı.

Açıklıkta bize katılan diğerlerini fark etmeden önce onun gidişini izledim. İlk gelen Ezra Amca'ydı, Riviana Yıldızı'na döndüğümüzden beri ilk kez üniformasını . Kraliçe Eldinar onun arkasındaydı, o da savaşmaya gelmiş gibi zırhını giymişti.

Doğruca Talon'a doğru yürüdü. "Ne oldu?"

General Ezra ağaca doğru ilerledi ve üssün etrafına saçılmış ölüleri gördü.

Talon bana döndü.

"Bahamut'u gördüm," dedim. "Muhafızları öldürdü ve ağaca girmeye çalıştı. Khazmuda korumasaydı beni öldürecekti."

Kraliçe Eldinar sözlerimi dinledi ama gözleri cevap almak için hemen Talon'a kaydı. Her zaman soğukkanlıydı, hatta

En zor zamanlarda, Güney Adalarındaki düşman hatlarının arkasına gizlendiğimizde bile, ama bakışlarındaki endişe açıktı.

"Ben geldiğimde gitmişti," dedi Talon. "Ama doğruyu söylediğini biliyorum."

"Bahamut yaşayanların topraklarına müdahale edemez," dedi hızla, korkusunu gizlemek için sahte bir çaba göstererek. "Bu ormana adımını atamaz. Bu mümkün değil."

"Gözlerim beni almıyor," dedim. "İnsan formundaki oydu. Khazmuda da onu gördü."

Gözleri Talon'da kaldı, sanki bunun ne kadar kötü olduğunu anlayan tek kişi oymuş gibi.

Ama ben de biliyordum.

Ezra Amca geri döndü. "Gitmişler. Ağaca girdiklerine dair hiçbir iz yok."

"Eğer Calista onun dikkatini dağıtmak için burada olmasaydı, ağaca ve Caelum Diyarı'na girecekti," dedi Talon. "Artık onu beklediğimizi biliyor, bu yüzden geri dönecek ama bu sefer bir orduyla."

"Kaç tane?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Talon. "Yeraltı dünyasında pek çok hizmetkârı vardı. Kara elfler de dahil."

Hayatında ilk kez gözleri harcanmamış yaşlarla doldu. "Elimizde yeterli sayı yok. Savaşlarda çok fazla kayıp verdik. Yok olduk."

Talon'un gözleri onunkiler arasında gidip geldi. "Umutsuzluğa kapılmayın Kraliçe Eldinar. Khazmuda'yı ejderhaları Güney Adaları'ndan alması için gönderdim. Yalnız değiliz."

"Ejderhaların sağlayacağı herhangi bir yardım ormanı yakacaktır," dedi sessizce.

"Adamlarıma bizimle birlikte savaşmalarını söyleyeceğim," dedim. "Onlara ormana yürümelerini emret."

"Nasıl?" diye sordu. "Az önce Khazmuda'yı gönderdin."

"Macabre elimizde," dedi Talon. "Ona ve Thalian Toprakları'ndaki diğerlerine derhal buraya gelmelerini söyle. Onunla konuşabilirsiniz çünkü kaynaşmış durumdasınız."

Keşke hâlâ Inferno ile kaynaşmış olsaydım çünkü bu mesajı iletebilirdim, böylece Khazmuda oraya uçmak zorunda kalmazdı.

"Bu ormanın yok olmasına izin vermeyeceğiz," dedi Talon. "Sizi terk etmeyeceğiz."

Gözlerindeki parıltı devam ediyordu, duyguları ilk kez mantığının önüne geçmişti. "Riviana yeraltı dünyasına giden bir yol açtığında, bu yol açık kalmış olmalı. İki dünyayı birbirinden ayıran güçleri kırmış olmalı. Mahvolduk."

"Ölüme mahkûm değiliz Majesteleri," dedi Talon.

"Hem yaşayanlar hem de ölümler risk altında. Eğer Bahamut Caelum Diyarını fethederse, bildiğimiz her şey yok olacak. Çünkü sözümü tutmadım ve Riviana'dan seni bağışlamasını istedim." Gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. "Bunların hepsi benim hatam. Değer her şey... kara alevler içinde kalacak. Tüm yaşayanlar ve ölümler sonsuz işkence içinde kıvranacak çünkü ben bencil olmayı seçtim. Çünkü seni seçtim." Gözyaşları yanaklarından süzölürken bile, bir kış sabahında yağın kar gibi güzeldi. Talon'a, onu iliklerine kadar hor görüyormuş gibi baktığında bile nefes kesiciydi.

Talon onun bakışlarına daha fazla dayanamadı. Bakışlarını indirdi.

Ezra Amca elini onun omzuna götürdü. "*Fleur Nia*." Kız cevap vermeyince elini yanağına götürdü ve başparmağıyla bir damla gözyaşını yakaladı. "Ben yaşadığım sürece bu orman asla yıkılmayacak."

Onun dokunuşundan nefret ediyormuş gibi yanağını çevirdi. "Riviana Yıldızı yanacak ve biz de onunla birlikte yanacağız." Dokunulmaktan ziyade tokat yemiş gibi adamın elinden kurtuldu ve hışımla çekip gitti.

Talon'un çenesi aşağıda, gözleri yerde kaldı.

Ezra Amca onun gidişini izledi ve peşinden gitmedi. Kız gözden kaybolunca Talon'a döndü. "Ne kadar zamanımız var?"

Talon onu duymamış gibiydi çünkü düşüncelerine dalmıştı.

"Talon Rothschild." Ezra Amca sesini kalınlaştırdı. "Zaman çok önemli."

Talon daldığı hayallerden sıyrıldı. "Bunu söyleyemem. Orada zaman burada olduğundan daha farklı geçiyor. Calista öldüğümünden beri bir ay geçtiğini söylemişti ama onun bölgesinde iki yıl geçmişti."

"Bu da her an savaşa hazır olabilecekleri anlamına geliyor." Ezra Amca bizden çok kendi kendine konuşuyor gibiydi.

"Evet," diye yanıtladı Talon. "Ordunu hazırla ve onları ağaca yerleştir. Ben de Gölge Taşı'na gidip askerlerimi konuşlandıracağım. Savaşın başlangıcına yetişemeyebilirler ama yine de bir fark yaratabilirler."

Ezra Amca'nın gözleri bir an için donuklaştı, sanki düşünceleri başka bir yerdeydi. "Sen artık ölüleri senin için savaşmaları için diriltemezsin ama o diriltebilir." Gözleri tekrar benimkileri buldu, soruya bir cevap arıyordu.

Talon cevap vermek istemiyor gibiydi çünkü birkaç saniye sessiz kaldı. Konuşmadı ama sonunda başını salladı.

Ezra Amca bunun kendisini nasıl rahatsız ettiğini gizleyemedi. "Ona seni bağışlamamasını söyledim. Ona tek bir adamın bir tanrıyı kıskırtmaya değmeyeceğini söyledim. Bu kötü kararın bu kadar korkunç sonuçları olacağını hiç düşünmemiştim."

İkisinin de onu parçalara ayırmasını dinlemek kalbimi sanki bu onun suçuymuş gibi, oysa bunların hiçbirini o istememişti, ben istemiştim. "Onun bağışlanması için yalvaran bendim. Olanlar için suçlanmayı hak eden tek kişi benim. Ama daha bitmedi. Daha önce hiç pes etmedik, şimdi de etmeyeceğiz. Olanlar için üzgünüm ama ölümler ordusundan daha güçlü olan ejderhalar ordusunu unutamayız."

"Zar zor hareket edebildikleri bir ormanda ne yapabilirler ki?" diye sordu.

"Eğer ağaçları kesip yakmamız gerekiyorsa, öyle olsun," dedim. "Caelum Diyarını kaybetmektense ormanın bir kısmını kaybetmek daha iyidir. Orman yeniden büyüyecek ve iyileşecektir. Bu çok uzun zaman alabilir ama elfler bunu görecektir kadar uzun yaşayacaklar."

Macabre ve diğerleri birkaç saat içinde ormana vardılar ve kraliçenin yakarışını duyar duymaz doğrudan bulunduklarımız yere uçtular. Macabre ve Talon arasındaki gerginliğe rağmen, orduya savaşa gitme emri vermek için ikimizi de Gölge Taşı'na götürmekten çekinmedi.

Geride kalmak istedim ama Talon gözünün önünden ayrılmama izin vermedi. Dağı aşip kaleye varmamız sadece birkaç saat sürdü. Komutan Navarrese, Talon'un ölümüyle kral rolünü üstlenmişti, ancak Talon kaleye girdiğinde onu hızla tahttan indirdi. Askerlere derhal ormana doğru yürümelerini, yürüyüşe başlamadan önce birkaç saatten fazla gecikmemelerini emretti.

"Bu savaş bittiğinde Gölge Taşı ve Kuzey Krallıkları sizin olacak Komutan Navarrese," dedi Talon. "Krallığım ve evim gökyüzünün ötesinde. Bu, kralınız olarak vereceğim son emir."

Talon emirlerini netleştirir netleştirmez Macabre'in sırtında dağın üzerinden geri döndük. Döndüğümüzde orman sakin görünüyordu, sanki savaşın başlangıcını kaçırmamış gibiydik.

"Sence ne zaman olacak?" Kollarım belini kavrarken sordum.

"Bilmiyorum," dedi Talon. "Bahamut kibirli biri. Caelum Diyarı'na tek başına gecebileceğini . Ama bu konuda kibirli olmayacağını tahmin ediyorum. Ordusunu kuracak ve hazırlıklı olduğundan emin olacak çünkü için tek bir şansı var."

"Tam da her şeyin bittiğini düşünürken..." Huzur ve mutluluğu bildiğimiz zaman. Tek derdimiz karı koca olarak birlikte vakit geçirmek ve yıkılmış bir krallığı eski ihtişamına kavuşturmak olduğunda. Havada ejderhaların görüntüsüyle güneşin tadını çıkarmak. Ay ışığının suyun yüzeyinde dans edişini izlemek.

Macabre ormanın dışına iniş için geldi ve çimlerin üzerine hafifçe indi.

Talon beni teselli etmeye çalışmadı. Hiçbir şey söylemedi. nce o indi, sonra da yaralanmadan aşağıya inmeme yardım etti. "Macabre, bir daha konuşmazsak diye söylemek istediğim bir şey var."

Macabre onaylamayan gözlerini Talon'a çevirdi ve onu çok az sevgiyle kabul etti.

"Kraliçe Eldinar yardımınızı istiyor ama bunu istemekten çok korkuyor."

Macabre konuşmadan önce bir süre daha ona baktı. **Benden korkmasına gerek yok. İstediği her getireceğim, eğer gücüm yeterse.**

"Biliyorum," dedi Talon. "İşte bu yüzden bunu onun için yapacağım."

Bunun ne hakkında olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama Talon bunun için zaman ayırmaya istekli olduğuna göre önemli olmalı.

Konuş.

"General Ezra bir insan. Birkaç on yıl içinde o ölmüş olacak ve o binlerce yıl yaşayacak. Aşkları gerçek ve doğru ve bu kadar çabuk bitmesi haksızlık gibi görünüyor. Ama eğer onunla birleşip onun yaşam süresini eşleştirebilirseniz, aşk hikayeleri olması gerektiği kadar uzun sürebilir. Çocukları olabilir. Ama senden bunu isteyemeyecek kadar sana saygı duyuyor, o yüzden ben soracağım. Khazmuda benimle kaynaşmış olarak kalmak istiyor, böylece bu dünya yok olana kadar hep birlikte olacağız. Inferno'dan Calista ile kalıcı olarak birleşmesini isteyeceğim, böylece onunla da ölümsüzlüğün tadını çıkarabilirim, çünkü onsuz yaşayamam."

Önümüzdeki birkaç hafta ve ayın ötesindeki geleceği düşünmemiştim ve beni karısı ve çocuklarının annesi olarak istediğini bunu gerçekten kastettiğini bilmek kalbimi ısıttı. Bana tek bir hayat için değil, sonsuza kadar bağlanmak istiyordu. Caelum Diyarı'na dönüp Vivian'la yeniden bir araya gelebilirdi ama o benimle kalmayı seçti... sonsuza dek.

Macabre bu isteği sessizce değerlendirdi ve Talon'a temkinli gözlerle baktı.

Talon sabırla onun cevabını bekledi.

Kraliçe Eldinar hayatını sadece akrabalarına değil, daha az şanslı olanlara da adadı. Başka hiç kimsenin yerine getiremeyeceği bir dileğini yerine getirmek benim için onurdur. Onu kendi yavrum gibi seviyorum, bu yüzden onun mutluluğunu kendi mutluluğum gibi arzuluyorum.

"Teşekkür ," dedi Talon.

Şimdi bu dileği yerine getirebilmem için bu savaşı kazanmalıyız.

Ejderhalar gelmişti ama ormanın eteklerinde kalmaktan başka gidebilecekleri bir yer yoktu. Inferno geride kalmıştı.

Çünkü kanadı onu denizin ötesine taşıyamayacak kadar yaralıydı.

Bahamut'u görmeyeli neredeyse üç gün olmuştu. O kadar çok zaman geçmişti ki, Bahamut'un dönüp merak ediyordum.

Talon çok az uyurdu. Uyumak için ağaç eve dönmüyor, fırsat buldukça yıldızların altında ya da ağaçların gövdesine yaslanarak uyumayı tercih ediyordu. Sonuç olarak, görünüşü her zamankinden daha kırışmıştı. Hiçbir zaman çok konuşan biri olmamıştı ama şimdi daha da az konuşuyor, durumdan ve bu durumdaki rolünden açıkça rahatsız oluyordu.

Kraliçe Eldinar ortaya çıkmamıştı. Bizden uzaklaştıktan sonra bir daha geri dönmedi. Ama amcam, ağacı koruyabilecek kadar güçlü askerlerle birlikte oradaydı. Tüm savaşlardan sonra, Riviana Yıldızı nüfusunun sadece dördte biri kalmıştı.

-Ve bu birazdan için yeterli değildi.

Güneş henüz batmamıştı ama Talon bir ağacın gölgesinde uzanmış, iki elini göğsüne koymuş uyuyordu; günlerdir tıraş için sakalları kalın ve siyahtı. Her zaman zırhını giyer, savaş için tetikte dururdu.

Yanına oturdum, bacak bacak üstüne atmıştım, yorgundum ama uyuyamıyordum. Stresli bir ama yine de durumun bu gelmesinden pişmanlık duymak zordu. Nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın Talon'un geri dönmüş olmasından pişmanlık duymak imkânsızdı. Bencilce ve yanlıştı ama yine de gerçektir.

Geliyorlar. Komutan

Navarrese? Hayır. Ölüler.

Kalbim mideme doğru yuvarlandı ve bir adrenalin havuzunun içine düştü.

Komutan Navarrese'den hiç iz yok. Ya ölüler ordusunun arkasında yürüyorlar ya da ölüler ordusu onlar.

Bu konuşmadan haberi yokmuş gibi uyuklamaya devam eden Talon'a baktım. Kaç kişi?

On binlerce.

Gözlerimi yenilgiyle kapattım. Onları ölümden dirilttiğine göre Bahamut da onlarla birlikte olmalı.

Onu göremiyorum.

Bu çok fazla.

Talon'un birçok ejderhanın sadakatini kazandığını biliyordu. Ormana ulaşmalarını engellemezsek, ormanı yerle bir edecekler.

Neden söylüyorsun?

Çünkü meşale taşıyorlar, biri.

Kahretsin.

Sayıları bizden fazla olabilir ama size ulaşmadan önce onları ateşimizle yakacağız. Bahamut dikkatinizi dağıtmaya çalışıyor. Ağaca odaklan ve bırak çevreyi biz halledelim.

Bunu neden Talon'a değil de bana söylüyorsun?

Uyuduğunu biliyorum. Sahip olabileceği son huzur anını bozmak istemedim.

Yanımdaki adama baktım, kılıcı yanında yerdeydi, kısa saçlarının arasından bir rüzgâr esiyordu. Korkuyorum. Bunu ondan başka kimseye anlatamazdım. Sadece o beni yargılamazdı. Tam mutluluğu yeniden hissettiğim anda, mutluluğum elimden alındı. Ne zaman sevinç hissetsem bu oluyor. Herkesle, hatta çoktan ölmüş olanlarla ilgili olduğu halde bunu kendimle ilgili hale getirdiğimi biliyorum ama...

Sorun yok, Calista. Ben de aynı şekilde hissediyorum. Çok yol kat ettik ama hiçbir mesafe yeterince büyük değildir.

Aynen öyle.

Ama bu uzun bir süre için son deneme olacak, tabii hayatta kalırsak. O zaman sadece gün batımını ve huzuru, avlanacak sonsuz avı ve aile ziyafetlerini, dipsiz şarabı ve pembe yanakları bileceğiz.

Umarım öyledir. Talon'a bakmaya devam ettim, bu son anı ondan ayırmak istemiyordum.

Uyandır onu. Constantine ile konuşmalıyım. Zihni .

Talon'a bakmaya devam ettim, yüzünün her ayrıntısını ezberledim, yumuşak ve rahatken, gergin ve deli gibi olduğu uyanık anlarına kıyasla ne kadar farklı görüldüğünü gördüm.

Bakışlarım rüyalarını bozmuş olmalı çünkü gözlerini açtı ve hemen bana baktı. Doğrulup açıklıkta toplanan askerlere bakmadan önce birkaç saniye öylece baktı. Bana tekrar bakmadan önce bir an daha geçti. "Ne oldu?"

Ne söyleyeceğimi düşündüm ve daha azının daha çok olduğunu fark ettim. "Başladı."

kaçırdı, sevdiğim o yumuşak yüz hatları taş gibi sertleşmişti. "Hayatımı alsa bile ağacın devrilmesine izin veremem. Bu da seni koruyamayacağım anlamına geliyor. Barron elimdeydi ama seni Astaroth'tan kurtarmak için onu bıraktım, pişman olmadığım bir karar. Ama onun savaşında böyle bir özgürlüğe sahip değilim."

"Anlıyorum, Talon."

"O zaman Khazmuda ile kalmalısın. Bir ejderhanın sırtında olmak senin için en güvenli yerdir."

"Ve seni burada mı bırakayım?" Fısıldadım, bu son direnişini tek yapacağı düşüncesinden nefret ediyordum.

Konuşurken bana bakmadı. "Bana bu konuda yardım edemezsin, Calista. Yani, ya galip gelmemi izleyeceksiniz... ya da ölmemi. Bütün

Bu süreçte kendinizi riske atarken."

Sesindeki yenilgiyi duyabiliyordum, Kraliçe Eldinar ve General Ezra gibi başka kimseye göstermediği yenilgiyi. Bana tüm dürüstlüğünü gösterdi, bu çok şey ifade ediyordu... ama bir o kadar da acı veriyordu. "Fazla umudun yok."

"Eğer bu ölümlü bir adam olsaydı, bakış açım çok farklı . Ama Bahamut kötülüğün vücut bulmuş hali, tükettiği masumların ruhlarından beslenen karanlık bir yaratık. Khazmuda'nın pençesi daha güçlü olmasaydı benimkini de tüketecekti. Fazla umudum yok ama umut hiçbir zaman savaşlarımı körüklemedi." Kılıcını kapıldığı gibi ayağa kalktı, sırtındaki kılıcı kınına soktu ve sadece kendi halkı için değil, tüm insanlar için savaşan bir krala dönüştü. "Khazmuda'ya git ve lütfen beni yalvartma." Sonunda bana bakacak gücü buldu ve bakışları daha önce olduğundan daha umutsuzdu, sanki yüzümü görmek her şeyi gerçek kılıyordu.

Dev Bahamut'la savaşmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum. Kılıç kullanma becerim amatörceydi çünkü düşmanlarımın sahip olduğu yılların pratiğine sahip . Kendimi köşeye sıkıştırır ve katlederdim; bana ihtiyaç duyulursa Talon'un yardımına gelemezdim. "Ben giderim."

Gözlerinde rahatlamayla karışık bir hayal kırıklığı vardı, gitmemi istiyor ama kalmamı da istiyordu. "Teşekkür ederim..." Bir an için gözlerini kapattı ve yavaşça nefes aldı, sanki güvenliğim yatıştırıcıymış gibi. Sonra bana tekrar baktı, öyle derin bir hüznün vardı ki dibi yoktu. "Ölmekten korkmuyorum. Ama senden sonsuza kadar ayrı kalmaktan korkuyorum. Beni ateşleyen şey bu ve umarım bu korku kazanmamı sağlar."

Talon

Calista bende.

Rahat bir nefes .

Pençelerim, pullarım ve ateşimle onu koruyacağım.

Yapacağını biliyorum.

Ruhunu hâlâ koruyabilirim ama bedenini koruman gerekecek.

Elimden geleni yapacağım.

Çünkü seni seviyorum Talon Rothschild, tüm kalbimle.

Gözlerim sulanırken sert bir nefes çektim. *Ben de seni seviyorum, Khazmuda.*

Kanatların, dişlerin ve dikenlerle kaplı bir kuyruğun yok ama kalbin yok değil. Benimkiyle aynı. Ben bir ejderha olabilirim, sen de insan olabilirsin ama biz aynıyız. Biz kardeşiz.

Gözyaşlarım aksın diye gözlerimi kapattım. *Kardeşin olmaktan onur duyuyorum.*

Ve senin olmaktan onur duyuyorum.

Zihnimdeki sessizliği hissettiğimde gözlerimi bir kez açtım. Askerler ağacın etrafına yerleştirilmişti ve sadece bir avuç elfin hayatta kalması anlamına gelse bile onu savunmak için hayatlarından vazgeçmeye hazırđılar. Bu savaş anlık ölümlülüğün ötesinde, öbür dünyada ruhlarını iyileştirecek olan Caelum Diyarı içindi.

Hepimiz bunun için savaştık.

Kılıcım sırtımda kürsüde durdum, ağacın, öbür dünyaya açılan kapının son savunma hattı olduğumu, diğer tarafta hala sevdiğim insanların son koruyucusu olduğumu biliyordum.

Karanlıktan çıkıp ışığa yanımda belirdi. Beyaz zırhı ve altın kılıcıyla neredeyse benim boyumdaydı, uzun boylu bir kadındı ve benden sonsuz derecede daha gururluydu... çünkü o bir tanrıydı.

Hissettiğimde bakışlarıyla karşılaştım.

Bana Kraliçe Eldinar'ın takındığı aynı suçlamayla baktı. "Onun diyarına açtığım yol hiç kapanmadı. Bunu kendi avantajına kullanmayı başardı. Öngörebilmem gereken bir şeydi."

"Özür dilerim..." Bir özrü hiç bu kadar içten

dilememiştim. "Özrünün içi boş."

"Ciddiyim-"

"Ama sen hatalı değilsin. Bu suç bana ait ve bunu benden almana izin vermeyeceğim. Kraliçe Eldinar'dan sözünü tutmasını istedin ve o bunu yapmadı. Ejderhan ve sevgilin istediklerini elde edene kadar dürttüler ve kışkırttılar. Suç hepimizin."

Önümdeki ormana baktım. "Bu ağacı korumak için hayatımı vereceğim." Emrimdeki ölümler ordusu olmadan, sadece kılıcı olan bir adamdım. Özel bir şey değil. Ve muhtemelen yeterli olmayacaktı.

"Yeraltı dünyasına adım attığımda, ölümsüzlüğümden kurtuldum." Ona bir kez daha baktım.

"Bıçağa karşı savunmasız hale geldim. Ölüme ve perdeye karşı savunmasız. Yaşayanlar diyarının bir ziyaretçisi olarak o da ölümsüzlüğünü terk etti. Güçlü ve hızlı olmaya devam edecek ama kan dökülmesine karşı en az senin kadar hassas. Onu yenebilirsin Talon Rothschild, ikimiz de yenebiliriz." İçinde bir nebze olsun umut taşıyan ilk kişi oydu ve bu umut beni güneş ışığı gibi yıkadı. "Onunla birlikte savaşıyoruz."

Başımı sallayarak onayladım.

Kraliçe Eldinar yaklaştı, zırhı içinde bir kraliçe gibi görünüyordu, kısa kılıçları kalçalarında, kocası yanındaydı. Ama yüzündeki hayat hâlâ emiliyordu. Ölümün gri dalları derisini delmiş ve onu geçirmişti. Riviana'ya yaklaştı ve hafifçe eğildi. "Riviana, Caelum'un Tanrısı, tüm bunlar için özür dilerim-"

"Özür dilenmeyecek." Kraliçe

Eldinar doğruldu.

"General Ezra." Riviana doğrudan ona baktı. "Adamlarınız ölümleri uzakta tutmaktan sorumlu. Her an ağaç hattını yarabilirler. Ateşlerinin çoktan yandığını hissediyorum. Kaosun ortasında Bahamut ortaya çıkacak. Talon ve ben onunla başa çıkacağız ve sizden diğerlerini yolumuzdan uzak tutmanızı istiyorum."

General Ezra başını salladı ve emirleri yerine getirmek üzere oradan uzaklaştı.

Riviana, "Ejderhalar ölümleri ormana ulaşmadan durdurmak için yeterli değil," dedi. "Aynı anda hem Caelum Diyarı'nı hem de ormanı koruyamam, bu yüzden seçim yapmalıyım. Orman yanacak."

Kraliçe Eldinar emirleri beklerken Riviana'ya bakmaya devam etti.

"Halkınızla birlikte savaşın," dedi Riviana. "Ormanınızı koruyun."

Kraliçe Eldinar bakışlarını bana çevirmeden önce bakışlarını sürdürdü. Gözleri orada kaldı, bana uzun ve sert bir bakış attı. "Seninle daha önce konuşma şeklim için özür dilerim. Bir anlık zayıflığıma yenik düştüm... ve bunun için utanıyorum. Umutsuzluk karşısında bir güç anıtı olmalıyım. Kumlar kayarken ben kaya olmalıyım. Affet beni."

"Affedilecek bir şey yok Kraliçe Eldinar. Eğer bu ağacı korurken ölürsem, senin yanında ölmek benim için bir onurdur."

"Ölümden vaat edilmiş gibi bahsetmeyelim. Zaferden mümkünmüş gibi bahsedelim. Cesurca savaşacağınızı biliyorum Kral Talon." Kocasına katılmak için uzaklaşmadan önce başını salladı, safları yaracak ölümlerle savaşmaya hazırды.

Gökyüzü karanlıktı ama gün ışığı olsaydı göreceğiniz tek şey duman olurdu. Ormandaki ağaçlar, ölümler gövdelerinden geçip onlarla buluşmak için beklediğimiz yere yaklaştıkça yanıyordu. Nefes almak zorlaştı ve sonra gökyüzünden kül yağmaya başladı.

Riviana'nın yanında sessizce durdum, düşmanın gelmesini beklerken açıklığa bakıyordum. Khazmuda savaşla ilgili gelişmeleri bana bildirdi. Ölümleri yakmışlar ve güçlerinin en azından yarısını durdurmuşlardı ama hepsini ele geçirememişlerdi. Bahamut görünürde yoktu.

Tahtında oturduğunu, zamanını beklediğini, yüzünde o kendine has gülümsemesiyle beklediğini biliyordum. Dünya yanıyor ve ölümler ilerliyordu; o ise parmaklarını tahtının ahşap kolçağına vurarak kendi zamanının gelmesini bekliyordu.

Onun topraklarına yelken açmak ve güçlerini aramak sonsuza dek benim en büyük hatam olacaktı. Keşke niyetimi Khazmuda'ya söyleseydim.

Ona yalan beni vazgeçirebilirdi. Benimle mantıklı bir şekilde konuşabilirdi... ve herkesi bundan kurtarabilirdi.

Ama öyle olsaydı Calista'yla tanışamazdım. Pişmanlık

karmaşık bir duyguydu.

Gözümü kııptım ve o oradaydı.

Kısa sarı saçları ve güzel mavi gözleriyle Ölüler Tanrısı'ndan ziyade bir prence benziyordu. Gece mavisi zırhını giymişti, kılıcı sırtındaydı ve dudaklarında tutsaklığımın son birkaç yılında birçok kez gördüğüm gülümseme vardı.

Ölüler Riviana Yıldızı'na girmiş ve açıklığı yararak elfleri hayatları ve ölümden sonraki yaşamları için bir savaşa sokmuşlardı. Bahamut'un yanında sadece uzun zaman önce savaşlarda ölen ölüler değil, aynı zamanda onun gücüyle müttefik olan kara elfler de vardı. Riviana Yıldızı ve Güney Adaları'nda gördüğüm diğerleriyle birlikte Astaroth da oradaydı, Işık Tanrısı tarafından lanetlenmiş iğrenç yaratıklar.

Öleceğimi düşündüm ama hiç korku hissetmedim.

Kollarını iki yana açmış öylece duruyordu, solmayan bir sırtışıla bana bakıyor, bu anın tadını çıkarıyordu, sanki sonsuza kadar tekrar tekrar düşünecekmiş gibi. Riviana yanımda duruyordu ama onun tek umursadığı bendim. "Güney Adalarının Kralı Talon Rothschild'i selamlayın." Gülümsemesi genişledi. "Kendi erdemleriyle değil, hizmet yemin ettiği lordun erdemleriyle bir krallık kazanan adam."

Sözleri beni kışkırtmazdı. Hakaretleri dikkatimi dağıtamazdı. Benden daha güçlü olduğunu biliyordu ama yaralanmaya ve ölüme karşı savunmasız olduğunu da biliyordu. Yeraltı dünyasında misilleme olarak yapabileceğim hiçbir şey yoktu çünkü her türlü saldırıya karşı bağışıklığı vardı.

Ama artık değil.

Sırtındaki kılıca uzandı, sonra yavaşça kınından çıkardı ve gece gibi karanlık, gökyüzünü kül rengine çeviren dumanın içinde görülmesi zor olan uzun bir kılıç çıkardı.

Riviana kılıcını kınından çıkardı, bir gün doğumu gibi altın rengindeydi ve hızla ateşin içine gömülen açıklıkta ne kadar az ışık ve renk varsa hepsini yansıtıyordu.

Gözlerini ona çevirdi. "Bu sefer kaçmak yok."

Kılıcımı kınından çıkardım ve kabzasını sıktım, bundan sonra olacaklarla yüzleşmeye hazırdım.

Tekrar bana baktı. "Kimsin sen?"

Etrafımızda savaş devam ediyor, ölümlerin sayısı arttıkça elfler katlediliyordu. Çığlıklar geceyi deliyordu. Onları düşünemiyordum. Herkesten çok güvendiğim bir ejderhanın sırtında savaşın üzerinde kalan Calista'yı bile düşünemiyordum.

"Ejderhan olmadan," dedi. "Ölümler ordun olmadan. Kimsin sen?"

Kılıcımı tutmaya devam ettim.

Gülümsemesi genişledi. "Bunu öğrenmek üzereyiz." Sonra ileri atıldı, tabanını kesen ve bir depremde yer değiştiren bir dağ gibi. Kılıcı döndü ve Riviana'nın kılıcıyla buluştuktan sonra dönüp benimkiyle buluştu.

Bu savaşta bir ölümlü olarak savaşmış olsa bile, yine de bir tanrının gücüne ve hızına sahipti, bilgiyi daha büyük bir odaklanma ile işleyebilen, daha hızlı tepki verebilen ve daha hızlı düşünebilen, basitçe benden çok daha hızlı hareket edebilen dev.

Riviana da onun gibi hızlı ve güçlüydü ama o bile yeterli değildi. Ben onu engelleyip arkadan vurmasaydım ve dikkatini çekmeseydim çoktan boynuna bir bıçak yemiş olurdu.

Tam bir kaostu, uçümüz de ateş ve külün dansına kilitlenmiş bir şekilde kaçıyor ve hareket ediyorduk. Nefes almak acı veriyordu, yangınlar eskiden şarkı söyleyen ağaçları yakmaya devam ettikçe her geçen saniye daha da acı veriyordu.

Yağmur yağmaya başladı.

Bıçak beni kesmeden önce eğildim. Yoldan yuvarlandım.

Riviana onun öfkesine dayandı. Kılıçları bir araya gelip çarpışırken Riviana'yı geriye doğru itti ve birbirlerinin yanından geçip gittiler. Kılıcı yere düştüğünde yumruğunu yüzüne indirdi ve onu sertçe yere serdi.

Kendimi yukarı ittim ve ileri doğru koştum, tekrar ortaya çıkacağımı bildiği için beni alt etmek için geri dönmesini izledim. Beş güçlü adamın gücüyle kılıcını bir titan gibi savuruyor, beni geriye itiyor, tüm vuruşlarımı engelliyor ve darbelerini zırhıma indiriyordu. Khazmuda'nın pulları bir arada duruyordu ama altındaki çürükler her yeni darbede nefesimin kesilmesine neden oluyordu.

Riviana geri dönmüştü, bıçağımı çizmesinin hemen üstünden geçirmeme yetecek kadar dikkatini dağıtmıştı.

Bir hırıltı çıkardı, sonra insandan çok hayvan gibi üzerime geldi, elimdeki bıçağı düşürmeden önce bana saldırdı, sonra boynumdan kavradı. Yüzüme defalarca yumruk attı, o kadar sert vurdu ki her bayıldım, vücudumun gevşediğini hissettim. Yüzüme bir dağ çarpmış gibiydi, şelale gibi kan fışkırıyordu.

Yere düştüğümü hissettim. Başka yumruk yoktu. Karanlık beni saniyeler boyunca aldı, ama sonra görüşüm geri geldi.

Talon.

O çok güçlü... Üzgünüm.

Sen daha güçlüsün, Talon Rothschild.

Hayır. Değilim. Onun Riviana' doğru gelişini izledim, Riviana ona karşı benden daha iyi direniyordu ama yorulmaya başlamıştı. Bunu kılıcını kullanma şeklinden, gözle görülür bir şekilde yavaşlamasından anlayabiliyordum. Onun vuruşlarını aynı zamanlamayla engelleyemiyordu ve sonuç olarak ellerinde ve bileklerinde daha fazla yaralanma oluyordu.

Öylesin, Talon Rothschild.

Kendimi ayağa kaldırdım ve yüzümdeki kanı sildim. Burnumdan ağzıma damlamaya devam ediyordu.

Bahamut bir açıklık buldu ve kadının kılıcını elinden aldı. Onu boğazından kavradı ve yüzünde iğrenç bir gülümsemeyle kafasına vurup kanlar içinde bırakarak tekrar tekrar yapmadan önce yere çarptı.

Hançerimi çıkardım ve boynunun açıkta kalan kısmına nişan alarak fırlattım. Hedefini vurdu ve derine battı.

Onu serbest bıraktı.

Ama düşmedi. Sallanmadı. Onu yattığı yerde bırakıp benimle yüzleşti, hançer boynunun yan tarafından küçük kan çizgisiyle dışarı çıkmıştı. Bana baktı, yaptıklarımın sadece biraz tahrik olmuştu. "Kendine Güney Adalarının Kralı diyorsun ve sahip olduğun tek şey bu mu? Rakibin bakmıyorken bir hançer darbesi mi?" Hançeri kabzasından yakaladı ve etinden çekip çıkardı.

Kan boynundan aşağı aktı ve zırhının içine damladı.

Kılıcımı kavradım ve saldırısına hazırlandım.

Hançerin kabzasını değiştirdikten sonra yerde öksürerek yatan Riviana'ya döndü.

Ona doğru koştum ama yeterince hızlı değildim.

Hançeri tam karnına sapladı ve onu aşağıdaki ahşap kürsüye sabitledi.

Nefes nefese kaldı, sonra kaskatı kesildi, en ufak bir hareket etmeye bile korkuyordu.

Bahamut bana döndü ama o ıssız adada benimle pazarlık yapan yakışıklı adam değildi. Şimdi benden birkaç metre daha uzun, yüzü üç farklı yöne doğru çıkıntı yapan, zırhımı bir ejderha gibi delebilecek keskin dişleri olan bir canavardı. "Yardımanın için teşekkürler Talon." Sesi erkekken olduğundan daha derindi. Sanki yeraltı dünyasının kendisi gibiydi. "Sadece sen ve ben varız. Ne kadar dayanabileceğini düşünüyorsun, Talon?"

Savunma pozisyonumu korudum, devin bana boğazımı parçalamasına hazırdım.

"Bana vaat edilen şeyi istiyorum. Ruhunu, burada ve şimdi."

Bu savaşı kaybedeceğimi biliyordum. Bunu tüm kalbimle biliyordum ve hiçbir şey bunu değiştiremezdi. *Calista'ya onu sevdiğimi söyle.*

Khazmuda'nın duyguları sesinde patladı. **Talon.**

Özür dilerim.

Talon!

Onu engelledim, zihnimden uzaklaştırdım, öldüğümü hissetme dehşetinden onu kurtardım. Kılıcımı bileğimin etrafında döndürdüm ve kâbuslarıma ve uyanık anlarıma musallat olan, mutluluk anlarımı yok eden canavara baktım. Bu savaşı kaybedecektim ama kazanmak için elimden geleni yapacaktım. "Beni öldürebilirsin ama ejderham ruhumu almana asla izin vermeyecek. Elinden geleni yap."

Bölüm 30

Calista

Khazmuda havada durdu ve beni neredeyse boynunun üzerinden fırlatıyordu. "*Roouoaaaaaarrrrr!*"

Karanlık gökyüzü dumanla doluydu. Aşağıdaki orman alev alev yanıyordu. Yağmur yağmış ve alevleri mücadele edemediği ıslak damlalarla boğmaya başlamıştı. Daha fazla duman, daha fazla pus yarattı ve dünya gri bir bataklığa dönüştü. "Ne oldu?"

Talon.

Sadece adı bile bana umutsuzluk hissi veriyordu. En kötüsünden korkuyor ve en iyisini umuyordum ama Khazmuda'ya bindiğim her an aklımda istemediğim bir sonuç vardı. "Lütfen bana söyleme..."

Burun deliklerinden ateş püskürterek ormanın ortasına doğru uçtu, öfkesi sert pullarında titreşiyordu. Sonra tekrar durdu, sanki biri görünmez dizginleri çekmiş gibi geri çekildi.

Neredeyse düşüyordum.

"Khazmuda!"

"*Roouoaaaaaarrrrr!*"

"Neler oluyor?"

Yere doğru süzölmeye başlamadan önce bir çığlık daha attı, burun deliklerinden ateş ve duman geliyordu. Yer bize doğru geldi,

ve hiç inmediğimiz kadar sert indik. Ayakta kalmam bir mucizeydi.

Talon'un ruhunu almaya çalışıyor ve bu sefer daha güçlü.

"O-o öldü..."

Hayır. Onu hâlâ hissediyorum. Talon Bahamut'un tutuşuna karşı koymaya çalışırken o çamurun üzerinde yatıyor, gözlerini ve vücudunun geri kalanını sıkıca kapatıyordu.

"Bir şeyler yapmalıyız!"

Khazmuda solmuş gibiydi, tüm gücünü Bahamut'un Talon'un bedenindeki çekimine karşı koymaya odaklamıştı. ***İkimizi de almaya çalışıyor.***

"Ne?"

Eğer daha fazla denerse, güç Talon'u öldürecek. Ve sonra onun ruhunu alacak... ve benimkini.

"Bir şeyler yapmalıyız!" Güçsüzdüm, yağmur altında çamura bulanmış yenik bir ejderhanın üzerinde oturuyordum, dünyamız yanıyordu ve hayatımın aşkı zar zor duruyordu. "Yapabileceğimiz bir şey olmalı."

Gökyüzünde ejderhaları gördüm, biraz daha uzakta, kalan ölüleri . Hayatımın iki aşkının elimden kayıp gittiğini hissederek kederim ve çaresizliğim içinde boğuldum.

Onunla daha savaşmam.

"Khazmuda, bekle!" Ejderhalara baktım, umutsuzca bir cevap bekliyordum. Ormana koşup Bahamut'u kendim durduramazdım, oraya varmam çok uzun sürecekken . Tüm bu ejderhalar bizim tarafımızdayken nasıl oldu da onları kendi avantajımıza kullanamadık? Keşke hepsi ormana sığabilseydi...

Konstantin uçtu ve bizi çamurun içinde gördü. Hızlı bir iniş için aşağı indi, Khazmuda'nın iki katı büyüklüğündeydi, bu yüzden dünyayı salladı. ***Khazmuda'ya ne oldu?*** Kapalı gözlerini ve ağır nefes alışını inceledi.

Ejderhaların kralının, en güçlüsünün gözlerinin içine baktım ve birden aklıma bir düşünce geldi. "Constantine, Khazmuda benimle birleşmeye çalıştı ama yapamadı çünkü zaten Talon'la birleşmişti."

Constantine gözlerini bana çevirdi.

"Yani, bir ejderha yalnızca bir kişiyle birleşebilir, ama bir kişi birden fazla ejderhayla birleşebilir mi?"

Soruyu düşünürken bana bakmaya devam etti. **Daha önce hiç yapılmadı.**

"Ama bu yapılabilir mi?"

Bilmiyorum, Calista Laurier. Dediğim gibi, daha önce hiç yapılmadı.

"Ejderhaların tüm güçlerini kendinde birleştirmeni ve sonra da Talon'la birleşmeni istiyorum."

Tüm bunları düşünürken bana bakmaya devam etti.

"Bunu düşünecek zamanımız yok. Sadece yapmamız gerekiyor. Aksi takdirde Talon ölecek, orman yok olacak ve Caelum Diyarı Yeraltı Tanrısı tarafından ele geçirilecek. Bunu yapmalıyız ve *şimdi yapmalıyız.*"

Bölüm 31

Talon

Beni kanlı bir şekilde dövdü, zırhımı derimden söktü, beni ormanın zeminine çarptı ve sonra alevlerinin sıcaklığından göğsümün sağladı. Beni bembeyaz yaktı ve etim kemiğime karışırken, yavaş ve acılı bir şekilde acı içinde çığlık atmamı sağladı. Ruhumu çekiştirdiğini hissettim, keskin pençeleriyle kavradığını ve etin kemikten ayrılması gibi çekiştirdiğini hissettim.

Khazmuda'nın tutunduğunu hissettim ama geçen seferki kadar güçlü değildi.

Bahamut beni tekrar yere çarparken homurdandı. "Seni yiyeceğim Talon Rothschild. Ve kadınının ruhunu yemeden önce, ona seninkinin tadının ne kadar güzel olduğunu söyleyeceğim. Onu yeraltı dünyasında beni sonsuza dek memnun etmesi için özel hizmetçim yaptığım da, ona bunun ne kadar tatlı olduğunu söyleyeceğim."

Nereden geldiği belli olmayan bir güç dalgası geldi ve yumruğumu yüzüne indirdim, bu sırada parmak eklemlerim kırıldı çünkü yüzü taş gibi sertti. Ona tekrar yumruk attım ve göğsümü serbest bırakmasını, yaralarından siyah kan sızmasını sağladım.

Şeytani bir hırıltı çıkardı ve beni tekrar yakaladı. Yağmur yağdı ve ateşleri söndürdü. Toprağı ıslattı ve kanı akıttı. Dövüş devam ediyordu ama bu noktada kimin hâlâ hayatta olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Beni kürsüye çarptı ve dünyam döndü. Ama yukarıda, bir ejderha silueti gördüm, karanlığın içinden inen, bana yaklaşan siyah bir gölge.

"Khazmuda...hayır." Benim için geleceğinden korkuyordum. Calista'yı getirip bir iblise teslim etmesinden korktum.

Bahamut beni boğazımdan yakaladı ve sıktı.

Thud. "Roouooooaaaaaaaaaarrrrrrr!"

Khazmuda'nın k kremesini biliyordum ama bu o değildi. Başka birine aitti, iyi tanımadığım bir ejderhaya.

Bahamut yüzüme sert bir yumruk attı, derim o kadar çok kanla kaplanmıştı ki gözlerimi zar zor görebiliyordum. Ayağa kalktı ve beni orada bıraktı, soğuk hava çıplak tenime ve kan sızan yaralarımaya sıçrıyordu.

"Talon!"

Onun sesini duyduğumda nefes nefese kaldım-Calista. "Hayır. Kaç!" Yağmurun ve savaşın içinden görebilmek için bedenimi dönmeye zorladım.

Bu Constantine'di, alan için çok büyüktü, havada sıkışmıştı ve savaşma ya da kaçma yeteneği yoktu.   ler ordusu tarafından saldırıya uğramaya başlamıştı bile, askerler onları ısırma a çalıştıkça üzerinde s r n yorlardı.

Sonra sisin içinde onu gördüm, bana doğru geliyordu.

"Calista..." Zar zor bir sesim vardı. Neredeyse hiçbir şeyim kalmamıştı. "Kaç!" Ama o beni görmezden geldi ve durdu. "Onu rahat bırak!"

"Hayır!" Kendi  l m m  kabul etmiştim ama onunkini kabul edemezdim. Artık hareket edemeyeceğimi düşündüğümde, kendimi ayağa kaldırmayı başardım. Parmağımı bile kaldıramayacağımı düşünürken ayakta durmayı başardım.

Elinde kılıcıyla, kendisinden neredeyse bir metre uzun devasa bir iblisle karşı karşıya duruyordu.

"Bahamut!" Çığlık attım. "Beni istiyorsun, işte !" Ama ona doğru ilerlemeye devam etti.

Talon. Constantine'in sesi bana ulaştı. **Bana gelmeni istiyorum. Şimdi.**

Calista'yı kurtarmalıyım-

Onu kurtarabilirsin ama önce bana gelmelisin. Şimdi.

Bahamut ona doğru gelirken Calista geri çekildi, gözle görülür bir şekilde korkmuş olmasına rağmen yerini korudu.

Hepimizi kurtarabilirsin, Talon. Koş.

Göğsüm kendi üzerine çökmüştü. Bu savaştan sağ çıksam bile uzun sürmeyecekti. Ayakta kalabilmem beni şaşırtmıştı. Constantine'i dinleyebilmem beni şaşırtmıştı. Ve istediği gibi ona koşmam beni şaşırttı.

Ölümler onun üzerinde geziniyor ve kılıçlarıyla onları deliyor, pullarını kırdıklarında kan akıtıyorlardı. Ama o bana . **Neredeyse vardın Talon.** Bıçaklanan oydu ama o sadece bana odaklandı.

Ona ulaştım, elim burnuna doğru uzandı ve temas etti.

Gözlerini kapattı ve sonra bunu hissettim.

Sanki tek bir ejderhayla, ejderhaların kralı Constantine'le değil de *tüm ejderhalarla kaynaşıyormuşum* gibi, *başka* hiçbir şeye benzemeyen *bir* güç patlaması. Elimi burnunun üzerinde tutarken dizlerimin üzerine çöktüm ve bedeninden benimkine doğru çığ gibi bir güç aktığını hissettim. Titredim ve sarsıldım, acıdan ve rahatlamadan dolayı gözlerim yaşardı. Yüzden fazla ejderhanın kudretini ve vahşetini aynı anda hissetmek bedenim için çok fazlaydı. Görüşüm değişti. Bedenim kendiminkine benzemiyordu. Kendimi bir ejderha gibi hissettim, göz bebeklerimin yarıldığını hissettim, kırık göğsümde ateşi hissettim.

Tarif edilemezdi.

Elimi bıraktım ve geri çekildim, dünyayı yeni bir şekilde duyuyor ve görüyordum. Her şeyi daha önce harcadığım enerjinin çok az bir kısmıyla .

Constantine gözlerini bana odakladı. **Yeraltı Dünyası'nın Tanrısı olabilir ama ejderhaların gücü karşısında bir hiçtir. Yen onu, Talon.**

Aldığım tüm yaralar iyileşmiş gibiydi. Hiç acı hissetmiyordum, sanki son bir yıldır hiç uyanmadan uyumuşum gibi dinlenmiş hissediyordum. Kaslarım fiziksel olarak mümkün olandan daha fazla güce sahipti. Kanatsız, pulsuz, pençesiz bir ejderhaydım ama yine de bir ejderhaydım.

Calista Bahamut'tan kaçmaya devam etti, çatışmak yerine kaçmayı tercih ediyordu çünkü çok yaklaşırsa öleceğini biliyordu. Şimdi anlıyordum ki o sadece bir yem görevi görmüştü, Bahamut'un dikkatini dağıtmak için, böylece ben de Constantine'e ulaşabilecektim.

"*Bahamut!*" Zırhım hâlâ yer yer yırtılmıştı. Çıplak göğsüm hâlâ açıktaydı. Ama kemiklerim iyileşmiş ve . O kadar güçlenmişlerdi ki yumruğumu göğsüme vurduğumda hiçbir şey .

Bir şeylerin değiştiğini fark ettiğinde Calista'yı unutarak bana döndü. Yer çamurluydu ve yağmur devam ediyordu. Constantine sadece ölüleri ısırabiliyor ve kuyruğuyla onları kamçılatabiliyordu ama uçamayacak kadar sayıca fazlaydı. Calista ona döndü ve bıçağını Constantine'i almaya çalışan cesetlere sapladı.

Kılıcımı bileğimin etrafında döndürdüm ve ağırlıksız hissettim.

Bahamut'un şeytani gülümsemesi gitmişti. Şimdi beni farklı bir gözle süzüyor, dikkatinin dağıldığı birkaç saniye içinde neyin değiştiğini anlamaya çalışıyordu. Kürsüye çarptığı adam değildim ama kim olduğumu bilmiyordu.

"Kim olduğumu sordun, Bahamut." Ona doğru ilerledim. "Ben Talon Rothschild, Güney Adalarının Kralı, insanların, ejderhaların ve elflerin dostuyum. Seni tek başıma yenemem ama aramızdaki fark da bu. *Yenmek zorunda değilim*. Sen benim ruhumu alamayacaksın ama ben seninkini alacağım." Kılıcımı bileğimin etrafında döndürdüm ve yumruğumu göğsüme vurdum. "*Haydi*."

Bahamut kılıcını kavradı ve adımlarını hızlandırdı, etrafımızda savaş devam ederken beni çembere almaya çalıştı, bir canavar olarak bile ifadesi ciddiye. Kibirli kibir kişiliğini terk etmişti. Yeraltı dünyasını gösteren gözleri şimdi odaklanmıştı ve korkuyordu. Beni izlerken gerildi, beni ölçmek için ilk saldırıyı yapmamı bekledi.

Yağmur yüzümdeki ve göğsümdeki kanı yıkadı, vücudum damarlarımdaki ejderhalarla bütünleşti. Tenim yumuşak kaldı ama pul gibi sertleşti. Boğazım ciğerlerimden çıkan bir ateş gibi yanıyordu. Hamlemi yaptım, bir bacağım kaygan çamura saplandı ve beklemediğim bir hızla ileri fırladım. Kanatlarım olmamasına rağmen uabildiğimi, dünyayı kendi ellerimle inşa etmişim gibi ona hkmettiğimi hissettim.

Ona doğru geldiğimde tereddüt etti ama kılıcını tam zamanında havaya kaldırdı.

Ona tekrar tekrar vurdum, kılıcım dans ediyor ve uçuyordu, o kadar hızlı hareket ediyordu ki bir şekilde yavaş hissediliyordu.

Saldırılarıma ayak uydurdu ama zar zor. Hareketlerime odaklanırken çenesini sıktı ve yüzünü buruşturdu ama pozisyonu tamamen savunmaya yönelikti. Ben ona acımadan saldırırken bana vurmak için hiçbir fırsatı yoktu. Nefes alacak, durup düşünecek bir anım bile yoktu. Bedenine işkence gibi zihnine de işkence ettim, onu kürsüye doğru geri sürdüm, gülümserken terlemesini izledim.

Kılıcımın kabzasını göğsüme vurdum, sonra yüzüne bir yumruk attım, o kadar güçlü vurdum ki kafası neredeyse

boynundan koptu. İvmenin etkisiyle geriye doğru itildi ve ayağını kaybederek sırtı kürsüye çarpma kadar geriye doğru tökezledi. "Ve artık Talon Rothschild olarak bilineceğim, bir tanrıyı öldüren ölümlü."

Üzerine doğru ilerlediğimde, bıçağını bacağımın açıkta kalan kısmına saplamaya çalıştı ama ben bir şekilde o daha düşünmeden bunu hissettim. Saldırıyı savuşturdum ve ardından yüz ejderhanın gücünü kullanarak çizmelerimi göğsünün ortasına indirdim ve devasa fiziğinin kemiklerini kırdım.

Bana doğru hamle yaparken şeytani bir kükreme çıkardı.

Kılıcımı koluna sapladım ve kılıcını almadan önce onu kürsüye sabitledim.

Hızla onu sıkıştıran kılıcın kabzasına uzandı ama ben daha hızlıydım. Elimi yüzüne çarptım. Ona tekrar tekrar vurdum, her deliğinden siyah kan sızıyordu, ona öyle bir güç ve hızla vurdum ki yüzünün hatları erimeye başladı.

Bana attığı dayağı yedikçe vücudu zayıfladı, gözleri bilinç içinde gidip geliyor, karanlık onu ele geçiriyordu. Kılıca tekrar uzanacaktı ama fiziksel dünya ile ilgili oryantasyonunu kaybetmişti. Onu durdurmasam bile kılıcı ıskalayacaktı.

Ona tekrar yumruk attım ve sonra değişti.

Artık yüzü kırık bir canavar değildi. Artık o, kırık kaşlarından, kanlı gözlerinden ve kırık burnundan, kesik elmacık kemiklerinden sızan kan tüm derisini kaplamış bir adamdı. Artık tüm şartları açıklamadan anlaşma teklif eden yakışıklı adam değildi. Artık sadece sırt üstü yatmış, son nefesini verirken gökyüzüne bakan kırık bir adamdı.

Yumruğumu sabitledim ve baktım.

Peçeden sadece birkaç saniye uzakta, arkasına baktı.

"Artık bana musallat olmayacaksın, Bahamut. Girdiğim her odanın köşesinde oyalanmayacaksın. Beni kadınımınla paylaştığım sıcak yatağımdan koparmayacaksın. Karanlığınla mutluluğumu yok edemeyeceksin." Kolunu kürsüye sabitleyen kılıcı yakaladım ve kabzasını iki elimle kavradım. "*Ve Caelum Diyarını alamayacaksın.*" Bıçağı kalbinin ortasına sapladım, o kadar büyük bir güç uyguladım ki bıçak altındaki ahşap desteğe neredeyse bir ayak saplandı.

Bunu hissettiğinde nefesi kesildi. Kolları iki yanına düştü. Gözleri benimkileri buldu ve birkaç saniye boyunca sertçe baktı, küçümsemesi salonlarını aydınlatan siyah aplikler kadar ateşliydi. Ama sonra başını hafifçe çevirdi ve gökyüzüne baktı, yağmur yağmaya devam ediyor ve kanlı ve kırık yüzüne sıçırıyordu. "Ejderhaların olmadan sen bir hiçsin."

Kabzayı kavradım ve büktüm, siyah kalbine sapladım ve etini yırttım. Bir nefes daha aldı ve tam burnuna bir yağmur damlası sıçradığı sırada hareketsiz kaldı, gözleri açıldı ama yüzüme kilitlenmişti. Parmaklarım tutuşlarını gevşetirken ona baktım. "Ve sen aşk olmadan bir hiçsin."

Bahamut gittiğinde, ölülerden oluşan ordusu olduğu yere yığıldı. Onu takip eden kara elflerin sayısı hemen azaldı ve saniyeler içinde katledildiler. Yeraltı Tanrısı gittiğinde, ruhlarının nereye bilmiyordum. Belki de hiçbir yere gitmediler.

Açıklığa baktım ve Calista'yı gördüm, yara almamıştı ve Constantine'in yardımına koşuyordu. Bacaklarından birine bir bıçak saplanmıştı ve onu çıkarmasına yardım etti. Calista'nın zarar görmediğini anladıktan sonra Riviana'nın yanına koştum; Riviana kürsüde yatmaya devam ediyor ve zor nefesler alıyordu.

Yanında diz çöktüm ve Bahamut'a verdiğim hançere, öldürücü darbeye neden olan silaha baktım.

Saçları yağmurdan ıslanmıştı ve kanı kırmızıdan altın rengindeydi, zırhını güzel bir parlaklıkla yıkıyordu.

Çaresizce ona baktım. "Özür dilerim..."

Gözlerinde zayıflık ama zalimlikten eser olmayan bir ifadeyle bana baktı. "Bahamut, Yeraltı Dünyası'nın Tanrısı, senin yüzünden yenildi. Sakın üzülme."

"Bunu tek başıma yapmadım." Hâlâ ejderhaların gücünün içime aktığını hissediyordum. Gücümdeki ve odaklanmamdaki farkı hâlâ hissediyordum. Ama bu yeteneklerin hiçbiri ona yardım edemezdi. "Keşke sana yardım edebilseydim."

"Yapabilirsin. Caelum Diyarı'ndaki ışık duygusal ve fiziksel tüm yaraları iyileştirir. Ama oraya tek başıma ulaşamam. Eğer bu bıçağı çıkarırsam, iyileşmeden kan kaybından ölürüm. Altın ışıktaki yapılmalı."

Kollarım yavaşça vücudunun altından geçti ve onu kaldırıp göğsüme bastırdım. Uzun boylu bir kadındı, benim 1.80'in üzerindeki boyuma denkti. Sahip olduğum güç akışı olmadan onu bu şekilde taşıyabileceğimden emin değildim. Eğer bir erkek olsaydı, onu omzuma atardım ama hançer çok tehlikeli olduğu için bu bir seçenek değildi.

Onu, yangın ve şiddetten etkilenmemiş olan ağaca taşıdım. Kapı mühürlenmişti.

Yavaşça uzandı, eli ağaç kabuğuna değmeden önce titriyordu. Gözlerini kapattı ve nefes alış veriş hızlandı, güçsüz ve sığ bir hal aldı. Ama sonra bir kapının dış hatlarında bir ışık patladı, açıklık görünmeden önce parlıyordu.

Kapıyı açmak beklediğinden daha fazla enerji gerektirmiş gibi başını göğsüme yasladı. Bana ne yapacağımı söylemedi, bana karşı giderek daha sert nefes alıyordu.

İçinden ve onu diğer tarafa taşıdım, onu taşıırken gözlerimi kapatmak zorunda kaldığım kadar parlak bir ışıktaydım, hangi yöne gideceğimden emin değildim çünkü hiçbir yönü olmayan bir uçak gibi görünüyordu.

"Al."

Durdum ve ona baktım, etrafımızdaki ışık kör ediciydi, o kadar parlaktı ki çevremizi doyuruyor ve her şeyi yok ediyordu. Onu kollarıma alıp diz çöktüm ve yere yatırdım. Herhangi bir ayrıntıyı göremeyecek kadar parlaktı ama dokunarak çim olduğunu anladım.

Hançerin kabzasını kavradı ve beklentiyle nefes almaya devam etti.

"Bana bırak." Kabzayı önce parmaklarını çekmesini bekledim. Çekmeden önce sıktım ve tek bir akıcı hareketle etinden çıkardım.

Bıçak vücudunu terk ettiğinde nefesi kesildi, ardından gerildi ve acının geçmesini beklerken nefesini tuttu.

Hançeri bıraktıktan sonra iki elimi de yarasına koydum ve yaşam gücünü çok fazla kaybetmeden kanamayı durdurmak için baskı uyguladım. Baskıyı sürdürdüm ve yüzünü inceledim.

Yavaş yavaş nefes alışları sakinleşti, kolaylaştı. Gözleri kapandı ve uyuyor gibi görünüyordu.

Ellerimi çektim ve kanamanın durduğunu gördüm.

"Devam edeceğim." Elini benimkine götürdü ve zayıf bir şekilde sıktı. Saçları ışıktaydı ve yüzüne renk gelmişti. Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. "Ama şimdilik dinlenmem gerek."

Başımı salladım.

"Korumanız için teşekkür ederim, Talon Rothschild."

Gözlerim utançla başka tarafa kaydı. "Eğer Tanrı ile bir anlaşma yapacak kadar aptal olmasaydım, bunların hiçbirisi gerçekleşmeyecekti."

Yeraltı Dünyası. Bunu yaptığımda ne yaptığımı biliyordum, bu yüzden hiçbir mazeretim yok."

"Yaşayanlarla ölümler arasındaki farkı biliyor musun?" Sorunun cazibesine kapılarak ona tekrar baktım.

"Ölümler günah işlemez, çünkü hayattayken günah işlemişlerdir. Hatalar ve yanlışlar kalpleri çarpanların yüküdür. Önünde uzun bir hayat var, Talon. O kadar uzun ki birbirimizi bir daha görüp göremeyeceğimizden ya da ne zaman göreceklerimizden emin değilim. Hatalar yapacaksın ve bu sorun değil çünkü hayatta olmak böyle bir şey." Dudaklarında hafif bir gülümsemeyle bana baktı. "Herkesin gözünde kendini affettirdin. Git huzur içinde ol."

Eli benim elimde kaldı ve bırakmadan önce nazikçe sıktı. "Geldiğin yoldan geri dön, ama yolda bir ziyaretçi bekle."

Acı dolu bir nefes aldım, Vivian'la gözyaşları içinde vedalaştıktan sonra onunla tekrar yüzleşip yüzleşemeyeceğimden emin değildim. Onu kalbime gömmüş ve tabutunu kilitlemişim. Ona olan aşkım sonsuza dek sürecekti ama kalbim artık başka biri için atıyordu. Calista kalbimi başka biriyle paylaşmayı hak etmiyordu.

Riviana aklımdan geçenleri okurken, "O değil," dedi.

Doğrulmadan önce bir süre daha ona baktım ve onu ışığın tadını çıkarması için orada bıraktım.

"Güle güle Talon."

"Hoşça kal Riviana." Arkamı döndüm ve geldiğim yoldan geri döndüm, o kadar parlak bir ışığın içinde ilerliyordum ki doğru yolda olup olmadığımı bilmiyordum. Uzakta kapı falan yoktu. Işıktan başka bir şey yoktu.

Ama sonra gözümü kırptım ve kalenin dışındaki avluda durdum. Gökyüzü mavinin güzel bir tonuydu. Hava deniz tuzuyla doluydu. Uzakta bir martı kolonisi uçuyordu. bakındım,

Ağaçların hâlâ orada olduğunu, onları yakan yangınlardan geriye kül kalmadığını gördüm. Zeytin ağaçları meyveleriyle çiçek açmıştı. Çiçekler her yerdeydi. Tam olarak hatırladığım ... savaştan önce.

"Talon Rothschild, Güney Adalarının Kralı, Lord Prick..."

Sesini tanıdığımda sustum, hâlâ rüyalarımda bana gelen bir sestir bu. Aldığım nefes ateş gibi yanıyordu. Gözlerim de yandı... asit gözyaşlarıyla. Arkamı döndüm ve onu orada gördüğümde sustum.

Silas.

Yüzünde geniş bir gülümseme, kara gözlerinde bir ışıltı vardı, sanki beni gördüğüne gerçekten sevinmiş gibiydi. "Nasılsın kardeşim?"

Gözyaşlarım yanaklarımdan taşana kadar gözlerimi .

Omzumu kavrayacak kadar yaklaştığında gülümsemesi hiç eksilmedi. Beni kavrarken gözyaşlarımla alay etmedi. "Ölüm o kadar da kötü değil Talon. Riviana'yı gördün mü?" Sessiz bir ıslık çaldı. "Kızıkları hep sevmişimdir."

Gözyaşlarımın arasından kıkırdadım ve bu duygusal yükselişi takdir ettim.

"Ben iyiyim." Ciddileşti ve gitmeme izin vermeden önce beni bir kez daha sıktı. "Gerçekten."

Bir nefes aldım ve gözyaşlarımı sabitlemeye zorladım. "Özür dilerim. Ben sadece... Bunu beklemiyordum."

"Geçen sefer buraya geldiğinde seninle konuşmak istedim ama Vivian'a daha çok ihtiyacın olduğunu biliyordum."

"Hala onunla konuşuyor musun?"

"Bazen," dedi. "Her zaman birlikteymişiz gibi değil. Açıklaması zor ama ışık yüzünden üzüntü, öfke, kızgınlık ve diğer tüm kötü şeyleri hissetmek imkansız. Geldiği an gittiği andır. Her zaman en iyi maddelerle kafayı bulmak gibi bir şey." Kaşlarını salladı.

"Kulağa hiç fena gelmiyor."

"Hiç de değil," dedi. "Riviana bana bunun muhtemelen buraya son gelişin olduğunu söyledi - ölümsüz bir ejderhayla birleştiğin için. Sadece bize hiç katılmamaya karar verirsen bizim için sorun olmayacağını bil. Sen mutluysan, biz de mutluyuz."

"Ejderham bensiz yaşayamaz."

"Ve senin kadının da yapamaz." O çocuksu sırıtış yüzüne yayıldı. "Vivian onun çok güzel olduğunu söyledi ve bunu Vivian'dan duymak da bir şey ifade ediyor."

"Vivian benim için her zaman çok iyiydi."

"Her zaman onun senin liginin dışında olduğunu söyledim."

Ağırlığın omuzlarımdan kalktığını, umutsuzluğun hafiflediğini hissettim. "Hatırlıyorum."

"Ama bu kız senin liginin çok dışında gibi görünüyor."

"Sanırım bir tipim var."

Gülümsemesi neredeyse bir kıkırdamaya .

Kaşlarımdan çatıldığını hissettim, sanki her şeyimi kaybetmeden önceki zamana dönmüştüm. Belki de Riviana'nın bu çevreyi yansıtmasının nedeni buydu... bana bunu verebilmek için. Sonsuza dek değer vereceğim bir an.

"Duyduğuma göre Barron'u ve o aptal Jairo ve Kael'i öldürmüşsün ve artık Güney Adalarının Hükümdarı, Kral Talon Rothschild'sin." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, fiziksel tavırları onlarca yıl öncesiyile .

Tadını çıkarmak için duraklamak, zamanın izin verdiğinden daha uzun süre takdir etmek istediğim bir andı. "Evet."

Şimdi ve gülümseme ulaşıldı onunGözler, ve NEŞE
karışık ile aile sevgisi. "Onları yaktın."

"Her biri senin için."

Takdirle hafifçe başını salladı. "Güzel."

"Barron'a izlettim. Sonra da ılık atmasını izledim."

Birlikte resmettiğimiz şiddete rağmen gözlerindeki sevgi devam ediyordu. Gözlerindeki gurur açıldı, bana çocukluğumuzdaki gibi bakıyordu, sanki ben onun idolüymüşüm, her zaman olmak istediğı adammışım gibi. "Hepimiz seninle gurur duyuyoruz, Talon."

Gözlerimdeki yanmanın geri döndüğünü hissederken yavaş bir nefes aldım, duymayı çok istediğim ama hiç beklemediğim sözler. "Geçtiğimiz on yıllar boyunca seni her gün kalbimde taşıdım. Bu an için krallıkları fethettim, ölümler ordusunun bedelini ruhumla ödedim, yaralı ejderhalarla uzun süredir ölü olan bir ittifak kurdum ve *buna değdi*." Gözyaşlarım serbest kaldı, yanaklarımdan aşağı nehirler aktı. "Bunu söylediğini duymaya değdi."

"Kardeşim." İçime girdi ve beni sertçe kavradı, beni kavramadan önce sırtıma vurdu.

Ağzımı omzuna dayayarak ona sarıldım, akıtmak istediğim gözyaşları yüzünden ciğerlerim ılık atıyordu. Onu o kadar sıkı kavramıştım ki, incitebileceğimden emin olmasam da incitme korkusuyla kendimi gevşemeye zorladım. Ama bana gerçek gibi geldi, Vivian'ın ona sarıldığımda hissettiğı kadar gerçek. "Kardeşim..."

Bölüm 32

Calista

Constantine'in vücuduna baktım; vücudunda kanamaya devam eden birkaç delik vardı. Yağmur, pullarından aşağı kan nehirleri akıtıyor, belki de durumu olduğundan daha kötü gösteriyordu. "İyi olduğuna emin misin?"

Bu yaraları sonsuza dek taşıyacağım ve bu, onlara neden olan yaralardan fazla acı verecek.

"Özür dilerim." Avucumu bacağına koyup okşadım, hissedip hissetmediğinden bile emin değildim. Khazmuda'dan çok daha iriydi, orantıları tamamen farklıydı.

Bu savaşta hiçbir ejderha kaybolmadı. Caelum Diyarı kurtarıldı. Bahamut öldürüldü. Yaralarım küçük bir bedeldi.

"Hâlâ çok güzelsin Constantine."

Biliyorum.

Kaosun içinde unuttuğum Khazmuda'ya aklımı uzattım. İyi misin?

ama yaşayacağım. Talon'u hissedemiyorum.

Caelum Diyarı'ndan dönmedi.

Bize bir kez döndü. Tekrar dönecek.

Savaşta sayılamayacak kadar çok elf öldü. Kraliçe Eldinar'ı bulduğumda, hayatta kalan diğerleriyle birlikte yaralılarla ilgileniyordu.

"Amcam iyi mi?" diye sordum.

Bakışlarımı karşılamak için ayağa kalkmadan önce yerdeki elfe bandaj uygulamayı bitirdi. "Savaşta çok fazla yara aldı ama hayatta kalacak. Onu revire götürdüler."

"Neden buradasın?"

"Çünkü her ne kadar kocamın yanında oturmak istesem de, önce halkımla ilgilenmeliyim." Bana şöyle bir baktı. "İyi misin Calista?"

"Ben iyiyim." Birkaç kesik ve çürük vardı ama ciddi bir şey değildi. Ölülere karşı yerde savaştan elflerden çok daha iyi durumdaydım. Diğerleri acı çekerken Khazmuda'nın sırtında kendimi bir korkak gibi hissetmişim.

"Constantine bana ne yaptığını söyledi." Bana baktı ve ilk kez bir kraliçe gibi değil de teyzem gibi görünüyordu. "Dehan hepimizi kurtardı."

Üzerime bir sevgi ve şefkat dalgası yayıldı ama bunu hak etmediğimi hissettim. "Saygısızlık etmek istemem ama Talon hepimizi kurtardı."

"Ama senin müdahalen olmasaydı ölecekti. Sen sadece sevdiğin adamı değil, sevdiğin herkesi kurtardın." Gözleri yanımdan geçip gitti ve manzarayı uzaktan seyrederek sabitlendi. Dudaklarına, yaz gökyüzündeki beyaz bir buluttan daha hafif, yumuşak bir gülümseme yerleşti. "Kral yaklaşıyor..." Geri çekildi ve halkına yardım etmeye geri döndü.

Arkamı döndüm ve benden bir metre ötede olmasını beklemediğim için hareketsiz kaldım. Onu gördüğümde sessizce soluklandım, gözlerinde bir metanet, ifadesinde daha önce olmayan bir güç gördüm. O benim sevgilim, en yakın arkadaşım, her şeyimdi... ama onunla nasıl konuşacağımı unuttum. Bu yolculuğun sonu benim için çok ağırdı.

Bunu kabul etmekte zorlandığım, suyun altındaymışım gibi nefes almakta zorlandığım omuzlarım. Bu bir lütuftu, gerçekleşeceğini hiç düşünmediğim neşeli bir olaydı ve şimdi bunun kıymetini nasıl bileceğimi bilmiyordum.

Bana bakmaya devam etti, karanlık gözleri sanki parmakları kalbimin etrafında kenetlenmiş gibi, diğerlerinden daha sert bir kavrayışla gözlerime kilitlenmişti. Uzun bir süre öyle baktı, ta ki eli ıslak saçlarıma kayana kadar, yağmur hala ağaçların dallarından aşağı süzülüyordu. "Evlen benimle."

Ormanın çoğu yok edilmiş, elflerin çoğu ölmüştü ve Riviana Yıldızı'nın her yerinde bir melankoli bulutu vardı. Ama aynı zamanda huzur da vardı. Kötülük yok edilmişti ve şimdi iyilik devam ediyordu.

Zamanımızı ağaç evime kapanarak geçirmek yerine Riviana Star halkına hizmet ettik. Ölülerini mezarlarına taşıdık, yaralılara yardım ettik, orman zeminindeki enkazı temizledik. Kütükler topraktan söküldü ve yeni ağaçlar dikildi. Restorasyon onlarca yıl sürecekti ama en azından tohumlar ekilmişti.

Amcam o süre boyunca revirde kaldı ve her geçen gün daha da güçlendi. Kolu kırık olduğu için askıdaydı. Yüzünde bir bıçağın ucundan kaynaklanan bir kesik vardı, iyileşip kalıcı bir yara izine dönüşecek bir kesik. Ama bir savaştan daha sağ çıkmıştı.

Ormanın kendini yeniden normal hissetmeye başlaması ve savaşın şokunun geçmesi iki hafta sürdü.

Talon ağaç masanın başında oturuyordu, önünde dokunmadığı bir fincan çay vardı. Ona ne zaman çay ikram etsem, her zaman alırdı ama asla içmezdi. Uzun bir süre, dakikalarca gözlerini kırpmadan pencereden dışarı baktı, aklı başka yerdeydi. "Sanırım

zamanı geldi." Gözleri benimkilere kaydı. "Riviana Yıldızı bir insan ömründen daha uzun süre yas tutacak. Orman, burada yaşananların izlerini her zaman gösterecek. Her ırk insanlarını kaybetti ama elfler herkesten daha fazla kayıp vermiş gibi görünüyor."

Nüfusları neredeyse yok olmuştu. Sayılarının tekrar artmasını istiyorlarsa  remeye öncelik vermeleri gerekiyordu.

"Eve gitme vakti geldi."

Evim Riviana Yıldızı ya da Akrep Vadisi değildi. Güney Adaları'ydı - evim haline gelen adamla birlikte. Başımı sallayarak onayladım. "Tahta geçme ve halkını yönetme zamanın geldi."

"Bir kral tebaasına hükmetmez, onlara liderlik eder" dedi. "Ve bu sorumluluğu benimle paylaşacak kraliçeyle tanışmalarının zamanı geldi. Tebaamızın önünde eşitim olarak duracak ve kraliyet yatak odalarımızın mahremiyetinde bana boyun eğecek bir kraliçeyle."

Tam da adama olan aşkımın daha fazla derinleşemeyeceğini düşündüğüm anda, derinleşti. "Gitmeye hazırım."

Pencereden dışarı bakmak için döndü ve tekrar düşüncelere daldı.

Yüzündeki melankoliyi okuyabiliyor, heyecandan umutsuzluğa nasıl geçtiğini . "Ne düşünüyorsun?"

Yavaşça bir nefes aldı, göğsünün, ateşini salmadan önce bir ejderhanın karnı gibi yükselmesine neden olan türden. "Eğer ejderhalara benimle topluca birleşmelerini s ylemeseydin, ben  lecektim. Hepimiz ölmüş olurduk. Ben insanların hayranlığını kazanan, tacı giyecek olan adamım ama hepsini hak eden sensin." Bana tekrar baktı.

"Eğer durum böyle olsaydı, o zaman tüm ejderhalarla kendim kaynaşabilirdim. Ama onların gücüyle bile Bahamut'a karşı kaybederdim. Bu plan ikimiz olmadan işe yaramazdı."

Bunu uzun süre düşündü. "Belki de..." Bana tekrar bakmadan önce içmeyi reddettiği çaya baktı. "Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

"Bana her şeyi anlatabilirsin."

"Korkarım bu yüzden hakkımda daha az şey düşüneceksiniz..."

"Bu noktada imkansız." Umutsuzca aşıktım, bulutların o kadar derinlerindeydim ki bir daha asla doğruyu göremeyecektim.

Tekrar uzaklara baktı. "Tüm ejderhalarla birleştiğimde, şimdiye kadar var olmuş en güçlü varlıktım. Kimse bana karşı koyamazdı, ne bir ejderha ne de bir tanrı. Savaş bittiğinde ruhlarını serbest bıraktım... ama bunu yapmak istemedim." Sanki boşluk karşısında oturan kişiden daha iyi bir yoldaşmış gibi gözlerini kapattı. "Güç tarif edilemezdi. Hayatım boyunca hiç bu kadar baştan çıkmamıştım." Gözlerini tekrar açtı ama siyah çaya baktı. "Sonsuza dek yaşayacaktım ve hiçbir düşman bana bir daha meydan okuyamayacaktı."

Bu sözler başka biri tarafından söylenecekti rahatsız olurdum ama Talon'la değil. "Ama onları serbest bıraktın. Constantine sizden sizi birbirinize bağlayan büyüü serbest bırakmanızı istedi ve siz de hiç tereddüt etmeden bunu yaptınız. Sahip oldukları en büyük büyüyle sana güvendiler ve bu güven çok yerindeydi."

Çenesini kaldırdı ve bana baktı, bakışları kararsızdı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum."

"Ama ben istemedim."

"Ne istediğin önemli değil Talon. Önemli olan ne yaptığın. Bir insanın sahip olabileceği en büyük güçle ayartıldın ve bundan vazgeçtin. Bu da seni gelmiş geçmiş en büyük adam yapıyor - kocam demekten gurur duyduğum bir adam."

Kraliyet odalarındaki büyük masada Kraliçe Eldinar ve Ezra Amca'ya katıldık. Amcamın yüzündeki morluklar neredeyse kaybolmuştu. Kolu hâlâ askıdaydı ama acıdan kurtulmuş gibi görünüyordu.

Kraliçe Eldinar savaşta yaralanmamış gibi görünüyordu ama gözlerinde sürekli bir gri vardı, sanki fırtına bulutları hep uzaktaymış gibi. Yaşam kaybı böylesine büyüğü bir yeri yaralamıştı.

Önce Talon konuştu. "Calista ve ben eve dönme zamanımızın geldiğine karar verdik. Riviana Yıldızı için elimizden geleni yaptık. Halkınıza sunacak bir şeyimiz kalmadığını düşünüyoruz."

Kraliçe Eldinar başını salladı. "Katılıyorum. Birinin yas tutmasına yardım edemezsiniz. Sadece zaman yardım edebilir."

Bir süre sonra Talon konuştu. "Komutan Navarrese benim yokluğumda Kuzey Krallıkları'nın tahtına geçti. Komutanım olarak bana sadakatle hizmet etti. Öfkeden yoksundur ve durumlara mantıksal bir kolaylıkla yaklaşır. O sizin müttefikiniz ve bu durum değişirse neler olacağını biliyor."

"Dağların kendi taraflarında kaldıkları sürece, büyük bir ittifak olacağız," dedi Kraliçe Eldinar. "Ne zaman gideceksiniz?"

"Sabahleyin," dedi Talon. "Güney Adalarına döndüğümüzde kral olarak taç giyeceğim ve o anda Calista'yı hem karım hem de kraliçem yapacağım. Yaşadığın ağır kayıptan dolayı katılmanı beklemiyorum ama orada olman ikimiz için de çok anlamlı olur."

Kraliçe Eldinar kocasına bakmadan önce birkaç dakika boyunca gözlerini dikti.

Ezra Amca gözlerini benden ayırmadı. "Kırık bir kol orada olmamı engellemeyecek."

Gözlerimin şefkatle eridiğini hissettim, bu sözler doğrudan kalbime doğru yol alıyordu. "Bu benim için çok şey ifade ediyor."

"Orada olacağız," dedi Kraliçe Eldinar. "Eminim Macabre bizi götürmekten mutluluk duyacaktır." Talon'a bakmak için döndü, bakışları bir bıçak ucu kadar keskinleşmişti. "Özellikle de Ezra ile birleşmeyi teklif ettiğinden beri."

Gözlerim tepkisini izlemek için Talon'a kaydı.

Talon onun sesindeki öfkeye tepki vermeyerek yüzünü asmadı.

"Bu kararı kendi başına verdiğini söyledi ama ben ona inanmıyorum." Talon'a bakmaya devam etti, sessizce onu bir itirafta bulunmaya zorluyordu.

"Bir sebep söyledi mi?" Talon sordu.

"Seçtiği eşin sonsuza dek süreceğini ve Ezra'ya olan aşkımın bu kadar kısa sürmesinin doğru olmadığını söyledi. Benim ömrümün sonuna kadar yaşayabilmemiz için onunla birleşmeyi teklif etti ve ben öldüğümde, Caelum Diyarı'nda bana katılabilmesi için Ezra'birleşmeyi bırakacak. Bu konuşmayı oldukça tesadüfi buldum."

Talon gördüğüm en iyi poker suratına sahipti. Hiçbir tepki vermedi. "Macabre'nin teklifini neyin kışkırttığı önemli değil. Önemli olan tek şey bunu kendi özgür iradesiyle yapmayı seçmiş olması. Ve bence bu teklifi kabul etmemek aptallık olur."

Kraliçe Eldinar sessiz ona bakmaya devam etti.

"Ejderhalar ve halkın için yaptığın onca fedakârlıktan sonra mutluluğu hak ediyorsun," dedi Talon. "Ve eminim ki Macabre bunu sana verebilecek tek kişi olduğu için onur duyuyordur."

Khazmuda'nın kendisine katılmamızı beklediği ormanın dışında toplandık. Macabre de oradaydı, güneş ışığında uzanıyordu. Yaklaştığımızı hissettiğinde omurgasını bir kedi gibi gerdi ve sonra bedenini kaldırdı.

Talon çantamı aldı ve eşyalarımızı eyere sabitlemek için Khazmuda'nın böğrüne tırmandı.

Amcam ve Kraliçe Eldinar'a döndüm, ikisi toplum içinde asla birbirlerine dokunmuyorlardı ama aşkları hâlâ görünür durumdaydı. Ona her baktığında fark ediliyordu ve onun bakışlarını hissettiğinde hafifçe gülümsediğinde de fark ediliyordu.

Ezra Amca yanıma geldi, kolu askıdaydı ve dimdik duruyordu. "Birkaç gün içinde sana katılacağız."

"Orada olacağına sevindim." O benim dünyadaki tek akrabamdı, kanı benimkine benzeyen tek kişiydi. "Bunun anlamı çok büyük."

"Yeğenimin kraliçe olmasını kaçırmazdım." Gözlerindeki şefkat bana babamın bana bakışını hatırlattı; o yaşı çoktan geçmiş olmama rağmen hâlâ çocukmuşum gibi. "Ve sevdiği adamla evlenmesini..." Talon'dan bahsederken sesi duraksadı, sanki aradan geçen zamana ve olaylara rağmen hâlâ canını acıtıyormuş gibi.

"Onun hakkındaki düşüncelerin asla değişmeyecek, değil mi?"

Sevecenliği azaldı ve gözlerini kaçırdı. "Talon Rothschild'in kendisinden daha büyük bir amaca hizmet ettiğini inkâr etmeyeceğim. Tüm ejderhaların kalbini kazandığını, Riviana Yıldızı'nı birden fazla kez koruduğunu ve bir taca layık olduğunu kanıtladığını inkâr etmeyeceğim." Uzun bir süre sessiz kaldı. "Eldinar, Macabre'nin benimle birleşmesine izin verdi. Her ne kadar ejderhalara saygı duymak istesem de, karıma sahip olmayı daha çok istiyorum, bu yüzden kabul edeceğim. Talon'un müdahalesi olmasaydı bunun mümkün olmayacağını biliyorum." Gözleri bir süre uzaklara daldı. "Ama kardeşim onun yüzünden acı içinde öldü ve bu asla affedemeyeceğim bir şey."

Talonu affetmek benim için de zor olmuştu ama ona olan sevgim nefretimi yenmişti. Geçmişin peşini bıraktığımda huzur bulmuştum. Babamın sevgisinin derinliğini biliyordum ve bunun beni affedecek kadar güçlü olduğuna inanıyordum. "Anlıyorum Ezra Amca."

Gözleri tekrar benimkileri buldu. "Onu sevmende bir sorun yok Calista. Senin adına hâlâ mutluyum."

"Teşekkür . Bunun anlamı çok büyük."

"Seni korumak için her şeyi yapacağından hiç şüphem yok. Senin için hiç düşünmeden canını verirdi. Bu bakımdan, bir talipten isteyebileceğim daha fazla bir şey yok. Hiçbir şeye ihtiyacın olmayacak ve mutlu olacaksın."

Bölüm 33

Talon

Khazmuda'nın sırtında Riviana Yıldızı'ndan ayrıldık ve denizin üzerinde uçtuk, arkamızda bir ejderha filosu güneş ve ay ışığında bulutların üzerindeydi. Güney Adaları Krallığı'na vardığımızda şafak söküyordu.

Khazmuda avluya indi, ağaçlar yanıp kül olmuş, kazıklar hâlâ bir kül yığınının üzerinde dikili, kalenin yarısı yıkılmıştı. Bir zamanlar görkemli bir yerd, ama taştan bir mezarlığa dönüşmüştü.

Khazmuda'nın arkasından ayrıldım ve köye bakmak için uçurumun kenarına doğru yürüdüm. Aşağıda hasar vardı ama şehrin çoğu savaş sırasında sağlam kalmıştı, çatışmalar gökyüzünde gerçekleşiyordu.

İlk seferinde buraya dönmek garip gelmişti ama ikinci seferinde doğru olduğunu hissettim. asla tam olarak hatırladığım gibi olmayacaktı ama belki daha iyi olabilirdi.

Calista yanıma geldi ama sessiz kaldı, bana her şeyi anlamam için bir an verdi.

İntikamdan ve kendimden nefret etmekten arınmış bir şekilde orada durup yüzüme vuran esintinin ve tenimi bronzlaştıran güneş ışığının tadını çıkarabiliyordum. Huzuru tatmayalı uzun zaman olmuştu, o kadar uzun zaman olmuştu ki geri döndüğünü fark etmem dakikalarımı aldı.

Calista dönüp yüzümün yan tarafına baktı ve ellerimden alınan krallığı görmezden gelmemi izledi.

Döndüm ve onun bakışıyla karşılaştım.

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme, gözlerinde annemin bana bakışını hatırlatan bir sevgi vardı. "Nereden başlamalıyız?"

Krallığın ciddi şekilde ihmal edilmiş olan yönüne odaklandım; bu da halktı. Açlıktan ölüyorlardı, hiçbir kaynakları yoktu ve insanların istedikleri gibi girip çıkabilmeleri için kapıları açtım. Gücü yeten her denizciye denizde balık tutmasını ve Güney Adalarındaki herkesi beslemesini emrettim. Ekinler ölmüş ve hayvanlar kurumuştur ama okyanus hemen kapılarının önündeydi. Barron vatandaşlarını zapt etmeyi, limandan denize açılıp balık tutmalarına izin vermekten daha çok önemsiyordu.

Çıldırııcıydı.

Artık kara elfler öldürüldüğüne göre Calista çiftçilerin tarlaları işlemesine yardım ediyor, toprağı sürüyor ve tohumları büyümeleri umuduyla ekiyordu. Kale harabe halindeydi, bu yüzden Calista ve ben avludaki bir çadırda uyuduk, ama bu şartlar altında sarayıma öncelik vermek bencilce geliyordu. İnsanlarla bir kez ilgilendiğimde, onların da benimle ilgileneceğini biliyordum.

"Majesteleri, rıhtımda sizinle konuşmak isteyen biri var." Taç giymemiş olmama rağmen askerler liderliğimi çoktan kabul etmişti. Ejderhalarla birlikte döndüğümde, yetki otomatik olarak bana verilmişti.

Şehrin kıyısında, rıhtımın önünde durmuş, denizcilerin yakaladıkları balıkları pazara getirişlerini izliyordum; burada balıklar bedava dağıtılıyordu. Para Birimi

şimdilik yasaklandı ve herkes toplumu eski parlaklığına kavuşturmak için çalıştı. "Yolu gösterin."

Uçurumu kucaklayan taş patikadan aşağı doğru yürüdü, limana ve rıhtım sırasına yaklaştı. Koyu renkli ahşaptan ve siyah yelkenlilerden yapılmış bir kalyona yaklaştığımızda dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

İskelede duruyordu, kolunda delikler olan siyah mızrağıyla, bronzlaşmış teni denizde geçen bir mrden dolayı derileşmişti. şapkasını takıyordu, şapkasının kapağı bir düşmanın kılıcından yırtılmıştı. Ağı yumuşak bir gülümsemeyle açıldı, sonra genişleyerek sırtmaya başladı. "Güney Adalarının Kralı Talon Rothschild, biz köylülerin arasında."

Ona doğru yürürken sırttım, denize benzeyen mavi gözlerini gördüm.

O da ona baktı, gözleri ileri geri gidip geliyordu, duyguları o kadar güçlüydü ki konuşmasına gerek yoktu.

Kalbim acıyordu ama hiç bu kadar zgr hissetmemiştim.

"Gerçek kralın tahtına geri döndüğüne dair söylentiler duydum. Kendim grmeliydim."

"Burada bir kral olarak duruyorum ama sonsuza dek bir korsan olarak."

Gülümsemesi yavaş yavaş solmaya başladı. "Sen korsan olduğundan daha iyi bir kralısın Talon. Her zaman hepimizden daha dürüst oldun. İnsanları her zaman hazineden daha çok nemsedin. Senin zayıf olduğunu düşünmüştüm ama sonra anladım."

Ölümden nasıl döndüğümü, karşısında bir hayalet değil de bir insan olarak nasıl durduğumu sormasını bekledim ama sormadı. "Burada sizin için bir yer var -hepiniz için- eğer isterseniz."

"Ve senin gibi kendini beğenmiş bir puşta mı hizmet edeyim?" Sırttı. "Ben almayayım. Kalbim denize ait - onu talep edeceği güne kadar."

Ben de gülümsedim. "Her zaman ziyaret edebilirsin. Ve Saklı Bölge'yi ziyarete gelen siyah bir ejderha görürseniz şaşırmayın."

"Bunu dört gözle bekliyorum Talon," dedi. "Peki, Güney Adaları için sırada ne var?"

"Çok fazla hasar verildi, sadece savaşta değil. Barron'un bu iyi insanlara verdiği tüm zararı onarmaya çalışıyorum. Kırılanları onarmak uzun zaman alacak ama bir gün burası yeniden bir bütün olacak."

"Siz zaten öncekilerden daha iyi bir kralısınız."

İltifat karşısında gözlerim başka yere kaydı. "Taç giyme töreni bugünden bir hafta sonra, düşün de öyle."

Yine sırtıttı, şakacılığı gözlerine kadar ulaşmıştı. "İyi bir gelin olacak."

"Ama daha iyi bir kraliçe," dedim. "Yanımda olman benim için çok anlamlı olurdu."

Başını hafifçe salladı. "Sanki özleyecekmişim gibi, Ejder Kral."

Sözleri karşısında gözlerim hafifçe kısıldı.

"Sana böyle diyorlar," dedi. "Ve ben bunu Kral Rothschild'den çok daha fazla seviyorum... çok daha az gösterişli."

Bu alay karşısında sırtıttım.

Yaklaştı ve beni omzumdan kavradı. "Onlara göre sen Ejderha Kralı'sın, Güney Adalarının Hükümdarı'sın. Ama benim için sen her zaman sahip olduğum en iyi denizci ve daha da iyi bir dost olacaksın."

Uçurumun kenarında durdum, Güney Adalarının tüm vatandaşları aşağıda toplanmış, krallarının taç giymesini izliyorlardı. Kalbim oradaki insanlarla, avlunun arka tarafında duran Khazmuda ile, havadaki konumlarından izleyen tüm ejderhalarla doluydu. Ailemin öldüğü yerde dururken umutsuzluk hissetmeyi bekliyordum ama huzurdan başka bir şey hissetmedim.

Üniformamı değiştirmiştım, Ölüm Kralı olarak giydiğim üniformadan kurtulmuştım çünkü o kimlik uzun zaman önce değiştirilmişti. Artık göğsümda ailemin adının yazılı olduğu armayı taşıyordum ama bu arma, ırklarımızın birliğini ve simgeleyen ejderhaları da içerecek şekilde değiştirilmişti.

Hiçbir tedirginlik ya da belirsizlik hissetmedim. Kral olarak sorumluluk almak ağır bir yükü çünkü tüm krallık ve vatandaşları omuzlarımdaydı ama bunu şaşırtıcı derecede hafif buldum... çünkü zaten bunca zamandır bunu taşıyordum.

Ethan yanıma geldi ve arkamdan başıyla selam vermeden önce dikkatimi çekti.

Gözlerim bir an onunkilerde kaldıktan sonra dönüp kalabalıktaki ayrılığa baktım.

Calista yanında amcasıyla bana doğru yürüyordu, üzerinde benimkine benzeyen bir üniforma vardı ama bu üniforma kollu bir elbise haline getirilmişti. Elbisesinin kumaşına ejderha silüetleri dikilmişti, bu da görünüşünü güzelleştiren ince bir dokuydu. Bir ejderhanın özgüveniyle bana doğru yürüdü, gözleri benimkilere kilitlendi ve sanki benim görünüşümden benim kadar etkilenmiş gibi gülümsedi.

Bana doğru ilerlerken bir sonsuzluk geçti, elbisesinin kuyruğu arkasından geliyordu, yeni bir başlangıcın, güneşten daha parlak görünen bir geleceğin sembolüydü. Yanıma geldiğinde gözlerimin içine baktı, yüzündeki o sıcaklık, sevgisi ve bağlılığı kalıcı mürekkeple yazılmış kelimeler gibiydi.

Kraliçe Eldinar uçurumun kenarında duruyordu, üzerinde bembeyaz bir elbise ve elinde ejderha pullarından oluşan bir taç vardı, hepsi de kral oluşumu izlemeye gelen ejderhalar tarafından bağışlanmıştı. "Talon Rothschild, adının on beşincisi, sana kral olarak taç giydiriyorum." Tacı kaldırdı ve nazikçe başıma yerleştirdi. "Kral Talon Rothschild, Güney Adalarının Hükümdarı-Ejderha Kral."

"Rooodaaaaarrrr!"

"Rooodooooaaaaarrrrrr!"

"Rooodooooaaaaarrr!"

"Rooodooooaaaaarrr!"

Gökyüzünde süzülen ejderhalar, kayalıklarda yankılanan ve karalar ile açık deniz boyunca uzanan güçlü kükremelerini serbest bıraktı. O kadar gürültülüydü ki aşağıdaki kalabalığın tezahüratları güçlkle duyulabiliyordu.

Calista'nın gözleri, onların güçlü kükremelerine devam etmelerini, beni tahtın gerçek kralı olarak karşılamalarını, ittifakımızın uygunluktan daha derin, sevgi ve saygı dolu olmasını izlerken yaşırdı.

Bu asla unutamayacağım bir manzaraydı, yaşadığım sürece kalbimde taşıyacağım bir duyguydu. İlk kez, hak ettiğimi bilerek kazandığım şeyi kabul etmeme izin verdim. Benden başka kimsenin bunu benden daha fazla hak etmediğini bilerek.

"Rooodaaaaarrrr!"

"Rooodooooaaaaarrrrrr!"

"Rooodooooaaaaarrr!"

"Rooodooooaaaaarrr!"

Calista'ya, verecek bir şeyim olmadığını düşündüğümde kalbimi alan, kendimde görmediğim şeyi bende gören kadına döndüm. Kalbim ona duyduğum sevgiyle doluydu ve kalbim onu daha çok sevebilmek için büyüyecekti. "Calista Laurier'i alıyorum,

Akrep Vadisi Prensesi, benim karım, Güney Adaları Kraliçesi, Ejderha Kraliçesi olacak." Avucumu ona doğru kaldırdım. "Eğer beni kabul ederse."

Sulu gözleri ve titreyen dudaklarıyla elimi tuttu ve sıktı. "Yaşadığım sürece sana sahip olacağım."

Onu kendime çektim ve elini bıraktım, böylece kolumu sırtının alt kısmından geçirebildim. Onu kendime doğru çektim, parmak uçlarında durmaya zorladım ve krallığın önünde, bana hizmet eden askerlerin önünde, bu anı mümkün kılan insanların ve ejderhaların önünde öptüm.

"Roaaaaaarrrr!"

"Roaaaaaarrrrrr!"

"Roaaaaaarr!"

"Roaaaaaarr!"

Sonsöz

Talon

Deniz haritasına baktım ve komutanımın az önce bana aktardıklarını anlamaya çalıştım.

"Akıntılar değişti," dedi. "Denizde birçok gemi kaybettik ve balıklar başka yerlere sürüklendi. Deniz düzeninde bu kadar ani bir değişikliğe neyin sebep olduğunu anlayamıyoruz."

Ona bakmadan önce haritayı inceledim. "Bu bir kasırga."

"Kasırga mı?" diye sordu. "Çünkü bir esinti bile yok. Bir bulut bile yok."

"Deniz her şeyi bilir," dedim. "Uzun zaman önce olmuş şeyleri. Ve henüz gerçekleşmemiş şeyleri. Tüm liman gemileri limana getirmelerini söyle. Önümüzdeki hafta boyunca kimse bu limandan ayrılmayacak. Kıyılarımıza ne zaman ulaşacağını bilmek zor."

"Evet, Ejderha Kralı." Odamdan çıkmaya hazırlanmadan önce başını salladı. "Ejderha Kraliçesi işiniz bittiğinde sizinle konuşmak istiyor."

"Neden buraya gelmedi?" "Sizi rahatsız etmek istemedi."

Kızgınlığının arttığını hissettim. "Ejderha Kraliçesi'ne söyle, bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacı olduğunda buraya gelsin."

Başını salladı ve selam verdi.

İşe geri döndüm ve onun ortaya çıkmasını bekledim.

İçeri girdiğinde dakikalar geçmişti. Kapıyı açtı ve sonra Lily içeri koştu. "Baba!" Doğruca masaya yöneldi ve masanın etrafında öyle bir heyecan ve enerjiyle koştu ki, hiçbir yaşımda bu kadar coşkulu olduğum bir zamanı hatırlamıyordum.

Ona her baktığımda olduğu gibi kalbim onu görünce eridi, her gün atan kalbini hissettiğim, hayatı, sevgiyi ve neşeyi bildiği için çok minnettarım.

Hemen kucağıma tırmandı ve masanın üzerindeki haritaya baktı. "Nedir bu?"

"Güney Adalarının ve komşu bölgelerin bir haritası. Akıntılar değişti, bu da bir kasırganın yaklaşmakta olduğu anlamına geliyor."

"Kasırga nedir?"

"Bu denizdeki bir fırtına. Güçlü rüzgarlara ve büyük dalgalara neden olabilir."

"Korkmalı mıyız?"

"Hayır, tatlım. Biz iyi olacağız."

Calista masaya yaklaştı, her zamankinden daha yavaş hareket çünkü bu hamilelik onun için ilkinden daha zordu. Koltuklardan birine oturup karnını ovuşturdu ve yorgunluğuna rağmen gülümsedi. "Uzun bir gün oldu."

"Annem ve ben gül bahçesinde çalıştık."

"Bu çok hoş, tatlım." Onu alnından öptüm, tekrar yere tırmandı ve annesinin yanına koştu. "Anne, şimdi o kurabiyeleri yapacak mıyız?"

Kıkırdadı. "Sanırım biraz kestirmenin vakti geldi." Lily

dilini dışarı çıkardı. "Kurabiye yemeyi tercih ederim."

"Eminim yaparsın," dedi bir kahkaha daha atarak.

Masanın etrafından dolandım, Lily'yi kucağıma aldım ve omzuma attım.

Kıkırdadı ve yüzüyormuş gibi bacaklarını tekmeledi. "Baba!" "Onu şelalede yüzmeye götüreceğim. Sen dinlen."

"Talon, çalışıyorsun-"

"Benim önceliğim sensin. Senin önceliğin de o bebeği büyütmek." Elim şişmiş karnına gitti. "Bugün dinlen. Akşam yemeğinde görüşürüz."

Lily ve ben havuzunda birlikte yüzdük, ufuktaki okyanus manzarası, Calista ve ben altı yıl önce baktığımızda kadar güzeldi. Lily'ye yüzmeyi öğretmiştim ama güçlü kalabilmek için hâlâ pratik yapması gerekiyordu. Gemilere nadiren çıkıyorduk ama bir şey olması durumunda hazırlıklı olmasını istiyordum.

"Baba?"

"Evet, tatlım?" Ele avuca sığmaz bir çocuktü; dünyayı, her şeyi çok merak eden, benim en verimli çağımda sahip olduğumdan daha fazla enerjiye sahip bir çocuktü. Ama hiçbir yorgunluk onunla geçirdiğim her anı ne kadar sevdiğimi, ona her gün ne kadar değer verdiğimi azaltamazdı. Lily ile olan mutluluğum Lena'ya duyduğum acıyı asla örtbas ama yardımcı oluyordu. Babalığın zevklerini deneyimleyebildiğim için minnettardım - özellikle de asla bu kadar şanslı olamayacağımı düşünürken.

"Kral olmak hoşuna gidiyor mu?"

""

"Hep kral mı olacaksın?"

"Hayır."

"Eğer sen kral değilsen, o zaman kim kral olur?"

"Annen kraliçe, yani isterse yönetmeye devam edebilir. Ama eğer istemezse, kraliçe sen olursun."

"Kız olmama rağmen mi?" diye sordu şaşkınlıkla. "Bu önemli değil, Lily."

"Ben sadece erkekler için olduğunu sanıyordum."

"Herkes için."

Daha fazla yüzmek zorunda kalmamak için kollarımdan birine tutunarak bana geri dönmeden önce kıyının karşı tarafına doğru yüzdü.

"Ya bir sonraki bebek erkek olursa? Ona mı gidecek?"

"Sadece sen istemiyorsan. Sen ilk çocuksun."

"Ya yapmak istemezsem?"

"Bu da sorun değil, tatlım. Ama karar vermek zorunda kalmadan önce çok zamanın var. Çok zamanın var." Onu kollarımın arasına aldım ve yakınımda tuttum, alnına bir öpücük kondurdum, kahverengi saçlarını dudaklarımda hissettim. Gözlerimi kapattım ve anın, tüm küçük anların, hak etmediğimi düşündüğüm tüm mutlulukların değerini bildim.

Talon!

Sesini duyduğumda avluda yürüyordum, uzun zamandır duymadığım çılgınca bir ses tonuydu. Zeytin ağaçlarından birinin yanında durdum, meyvelerin sıçraması devam ediyordu.

Arnavut kaldırımında yara izleri var. **Ne , Khazmuda?** Sonra onu mavi gökyüzünde gördüm, siyah pulları pastel renklere karşı o kadar belirgindi ki onu fark etmemek imkânsızdı. Avluya doğru süzülüşünü izledim, güçlü kanatları rüzgârdan daha hızlı hareket etmesini sağlıyordu. Sonra önüme düştü, temeli ve kaleyi salladı. **Yumurtadan çıkıyorlar!**

Korku geçtikten sonra kalbimden tarifsiz bir sevinç fışkırdı. "Şimdi mi?"

Evet. Acele etmeliyiz. Acele etmeliyiz.

"Calista'yı getireyim."

Çoktan yola çıktı.

Calista şatodan çıktı, şişmiş karnıyla olabildiğince hızlı yürüyordu ve Lily'nin elini tutuyordu.

Lily onun elinden kurtuldu ve Khazmuda'ya doğru koştu. "Khazmuda!" Doğduğu andan itibaren Khazmuda'dan ya da ejderhaların hiçbirinden korkmamıştı. Onu ailesinin köpeği gibi seviyordu. Onun bacağına doğru koştu ve tutundu.

Khazmuda burnunu indirdi ve pullarıyla onu nazikçe ovdu.

Ufaklık.

Yaklaştığında Calista'nın elini tuttum. "Bunu yapabileceğinden emin misin-"

"Bunu kaçırmayacağım!" Terazideki takozlara tutundu ve kendini yukarı kaldırdı.

Tutuşunu kaybetmediğinden emin olmak için altında durdum ve aşağı kaydım.

Düşmesine izin vermeyeceğim.

Calista sonunda tepeye ulaşmayı başardı, gözle görülür bir şekilde rahatsızdı ve nefes nefese kalmıştı.

"Lily, sıra sende."

Bir tırmanıcı gibi Khazmuda'nın yanına tırmandı ve annesinin arkasına oturdu.

Arkalarından gelip ikisinin arkasına oturdum ve kolumu Lily'ye sımsıkı doladım. ", Calista."

"Öyleyim," dedi.

Khazmuda yavaşça havalandı, Calista'nın şu anda kırılman olduğunu bildiği için yukarı çıkmak yerine aşağı süzölmeden önce uçuşumun kenarına doğru ilerledi. Gökyüzünde yavaşça yükseldikten sonra krallığa komşu olan yemyeşil topraklarına doğru süzölüdü.

Lily hiçbir zaman bir ejderhanın sırtında olduğu kadar mutlu olmamıştı. Rüzgârı parmak uçlarında hissetmek için ellerini havaya kaldırdı, yaşıtı diğer çocuklar gibi en ufak bir korku duymuyordu. "Daha hızlı git, Khazmuda!"

"Daha hızlı gitme," dedim basitçe.

Kısa bir uçuştan sonra Khazmuda, eşi Sharnada ile birlikte ev olarak adlandırdıkları dağın yamacındaki bir mağaraya doğru süzölüdü. Nazik bir iniş yaptı ve bizim inmemizi kolaylaştırmak için karnını yere indirdi. Lily ve Calista'ya yardım ettikten sonra mağaraya koştuk ve ortadaki şenlik ateşini, ısınmak için yakınlardaki yumurta yuvasını gördük.

Sharnada yumurtalara bakmadan önce Khazmuda'yı burnunu ovuşturarak selamladı.

Yumurtalar orada hareketsiz duruyordu ve bir an için hiçbir şey olmuyormuş gibi görünüyordu. Sonra hafifçe sallanmaya başladılar, tekrar hareketsiz kalmadan önce bir tarafa doğru biraz daha eğildiler. Hareketler ince ve nazikti, ama daha belirgin hale geldiler ve sonra içlerinden birinde bir çatlak oluştu.

"Baba, oluyor!"

"Buna inanamıyorum." Gözlerini kırpmadan beni izleyen Khazmuda'ya baktım, kendi yavrularına baba olmak üzere olan bir ejderhaydı. Lily doğduğunda nasıl hissettiğimi hatırladım ve bu çok büyük bir mutluluktu.

Çatlamış yumurtanın içinde siyah pullar görünüyordu ve küçük bir kafa kabuğun geri kalanını kırmak için sertçe itti. İtti, itti ve sonra serbest kaldı, Khazmuda gibi siyah pulları ve annesi gibi turuncu gözleri olan küçük bir ejderha.

Khazmuda'ya döndüm ve onu izledim.

Sevincini yüz hatlarıyla ifade edemiyordu ama her bir gözünde bir damla yaş birikmiş, yavaş yavaş büyüyerek büyük bir elmas boyutuna ulaşmıştı. **Benim yavrum.**

Küçük ejderha kabuğundan tamamen çıktıktan sonra bir süre yerde yattı ve ne yapacağını bilemiyormuş gibi etrafına bakındı. Kendine baktı ve yüzünün üzerinde Khazmuda'nın burnunu gördü. İçgüdüsel olarak onun babası olduğunu biliyor gibiydi çünkü zayıf bacakları üzerinde yükseldi ve Khazmuda'ya doğru ilerledi.

Khazmuda burnunu küçük ejderhaya sürttü, onu devirmemek için mümkün olduğunca nazik davranıyordu. Sharnada da aynısını yaptı, burnuyla onu nazikçe okşayarak yavrularının onları koklamasına ve bir bağ kurmasına izin verdi.

Diğer yumurtalar çatlamaya devam etti ve birer birer ortaya çıktılar; biri annesi gibi mor pullara sahipti, diğeri ise güzel bir deniz mavisiydi. Teker teker ebeveynlerine katıldılar ve ilk kardeşleriyle aynı sevgiyi gördüler.

Sonra Sharnada burnunu Khazmuda'ya sürttü ve gözleri uzun bir bakışta kilitlendi, ebeveyn olma hayallerini gerçekleştiren iki varlığın gururu ve sevinci.

"Çok şirinler," dedi Lily. "Ne kadar küçük olduklarına baksana."

"Çok kıymetliler," dedi Calista. "Bir gün dünyayı yakıp yıkabilecek vahşî ejderhalar olacaklarına inanmak zor."

Küçük siyah ejderha anne babasını bırakıp bize doğru ilerledi, sanki ona hiç benzemediğimiz halde bir şekilde ailesinin bir parçası olduğumuzu biliyordu. Calista ya da Lily'ye doğru yürümek yerine doğruca bana geldi ve birkaç saniye boyunca gözlerimin içine baktı.

Khazmuda burnunu yaklaştırdı ve küçük ejderhayı hafifçe sıyırdı. ***Zehemoth, bu senin koruyucun, Talon Rothschild, Ejderha Kral. Ve yaşadığı sürece seni kendi yavrusu gibi sevecek. Tıpkı benim onun yavrusunu kendi yavrum gibi sevdiğim gibi.***

Elimi nazikçe uzattım ki tenimi koklayabilsin, duyularıyla beni tanıyabilsin. Zihnini hissedebiliyordum ama çok zayıftı, sanki konuşmadan önce büyümek için daha fazla zamana ihtiyacı varmış gibiydi.

Ağzını açtı ve sanki ateş üflemeğe çalışır gibi bir nefes aldı, ama çıkan tek şey küçük bir duman oldu.

Sırıttım. "Bu işte daha iyi olacaksın."

Burnunu elime sürttü, sanki derimin hassas pullarına değmesi hoşuna gidiyormuş gibiydi.

Khazmuda gözleri benimkilerle buluşabilsin diye çenesini kaldırdı. ***Bu benim hayalimdi. Yavrularımızı birlikte büyütmemiz, bir aile olarak birlikte büyümemiz, insan ve ejderha, çocuklar ve yavrular. Ve bu hayal ettiğimden de iyi oldu.***

Khazmuda ve ben hep gelecek hakkında konuşurduk, her ne kadar bunun asla gerçekleşmeyeceğini bilsem de, çünkü sonsuza dek yeraltı dünyasında kalmam gerekiyordu. Bunu dinlemek, onun hayatına devam ettiğini, asla tanıyamayacağım yavruları olduğunu hayal etmek beni öldürüyordu.

Ama beni o korkunç kaderden kurtarmıştı.

Karım beni o korkunç kaderden kurtarmıştı.

Ve Şimdi, bu ana sahiptim ve tüm günlerim boyunca bunun değerini bilecektim. "Gerçekten  yle."

Karanlık  aędaŐ hoŐlanıyorsanız, Penelope Sky olarak yazdığım yeni serimin ilk kitabı olan [***The Butcher***](#)'a mutlaka göz atın.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

